

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Eve Dallas çivi gibi sert
ateş kadar yakıcı."

Stephen King

NORA ROBERTS

BAŞTAN ÇIKARAN ÖLÜM

Bir Eve Dallas Polisiyesi

©epsilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Doğru, söz ettiğim düşler,
Çocuklarıdır avare beyinlerin,
Kibirli ve boş bir tasarımın ürünüdürler.

William Shakespeare

Kulak verin sözlerime iyice, Herkes öldürebilir sevdiğini Kimi bir bakışıyla yapar bunu, Kimi dalkavukça sözlerle, Korkaklar öpücükle öldürür, Yürekliyse kılıç darbeleriyle!

Oscar Wilde

BİRİNCİ BÖLÜM

Ölüm rüyalarda geliyordu. Artık çocuk olmayan bir çocuğu ve elleri defalarca kanına bulanmış olsa da bir türlü ölmeyen bir hayaletle yüz yüzeydi yine.

Oda mezar kadar soğuktu. Kirli pencere camından yansıyan ve tekrar tekrar yanıp sönen kırmızı ışıkla, pis odada iyice puslu bir ortam oluşmuştu. Işık, oda zemininin ve yerdeki adamın üzerinde yanıp sönüyordu. Ve bir de köşeye büzülmüş küçük kızın kaskatı kesilmiş elinde, sapına kadar kana bulanmış bıçağın üzerinde.

Her yanı acı içindeydi. Hissettiği başı ya da sonu olmayan, sonsuz bir döngüyle dönüp durarak her hücrelerine kadar yayılan inanılmaz bir acıydı. Adamın geriye doğru hızla kıvırdığı kolundaki kemik, son gücüyle yüzüne indirdiği yumruk... Tecavüz yüzünden yine yırtılmış gibi acıyan o yeri.

Acıyla bitkinleşmiş, şokla sersemlemişti ve adamın kanına bulanmıştı.

Sekiz yaşındaydı.

Nefes alıp verirken ağzından çıkan dumanları görebiliyordu. İçinden bir ses hayatta kaldığını fısıldıyordu. Ağzındaki kanın tadını alabiliyordu; metalimsi, berbat bir tattı. Ve koku... taze ölüm kokusunun içine sızmış viski kokusu.

Kendisi hayatta ama o değildi. Kendisi hayatta ama o değildi. Bu sözleri tekrara tekrar zihninden geçirdi ve zihni sonunda yavaş yavaş anlamaya başladı.

Kendisi yaşıyordu. O yaşamıyordu.

Adamın açık gözleri hâlâ dik dik ona bakıyordu.

Ve adam birden gülümsedi.

Benden öyle çabuk kurtulamazsın küçük kız.

Küçük kız hızlı hızlı solumaya başladı. Kesik kesik aldığı nefesler bir çılgına dönüşmeye çalışıyordu. Bir haykırıyla kızın boğazından çıkıp, dışarı dökülmek istiyorlardı. Ancak kızın ağzından sadece ufak bir inleme çıktı.

işleri batırdın değil mi? Sana söyleneni yapsan olmazdı, değil mi?

Adamın sesi öyle kendinden memnun, tatlı ve yumuşaktı ki kız en tehlikelisinin bu olduğunu biliyordu. Adam güldüğünde vücudunda kızın açtığı deliklerden kanlar akmaya başladı.

Sorun ne küçük kız? Dilini kedi mi yuttu yoksa?

Ben hayattayım ama sen değilsin. Ben hayattayım, ama sen değilsin.

Öyle mi sanıyorsun? Adam parmaklarını ona doğru salladı. Bu harekette kızın korkuyla inlemesine sebep olan alaycı bir tavır vardı.

“Özür dilerim. İsteyerek olmadı. Lütfen yine canımı yakma. Niye hep canımı yakmak zorundasın?”

Çünkü aptalsın. Çünkü sana söyleneni hiç dinlemiyorsun! Çünkü... bunu yapabiliyorum. Canını yakabiliyorum. Sana istediğimi yaparım ve hiç kimse kafasını çevirip bakmaz bile. Sen bir hiçsin, sen hiç kimsesin ve sakın bunu unutma seni küçük fahişe.

Kız artık ağlamaya başlamıştı. İnce ve soğuk gözyaşları yüzündeki kanları yol yol dağıtarak akıyordu. “Git buradan. Git ve beni yalnız bırak!”

Öyle bir şey yapmayacağım. Asla öyle bir şey yapmayacağım.

Dehşet içinde, adamın yavaş yavaş dizlerinin üzerinde doğrulmasını izledi. Kâbuslardan fırlamış bir kurbağa gibi yerde eğilmiş duruyordu artık. Kanlar içindeydi ve sırtıyordu. Onu izliyordu.

Sana çok fazla yatırım yaptım. Hem zaman hem de para olarak. Lanet kafanı kim bir çatının altında tutuyor? Kim midene indirdiğin yemeğin parasını ödüyor? Kim bu muhteşem ülkenin her yerine götürüyor seni? Senin yaşındaki çocukların çoğu bir bok görmez ama sen bir sürü yer gördün. Ama bir şeyler öğreniyor musun? Hayır. Kendini veriyor musun? Hayır. Ama artık başlasan iyi edersin. Sana ne dediğimi hatırlıyor musun? Masraflarını çıkarmaya başlayacaksın.

Ayağa kalktı. İki yanındaki elleri yavaş yavaş yumruğa dönüşen iri bir adamdı.

Ve şimdi Babacık seni cezalandırmak zorunda. Ona doğru sarsak bir adım attı. *Çok kötü bir kız oldun.* Bir adım daha attı. *Çok yaramazlık yaptın.*

Eve kendi çığlıklarıyla uyandı.

Ter içinde kalmıştı ve soğuktan titriyordu. Nefes almaya çalıştı. Bir taraftan da her yanına dolanmış çarşaflardan kurtulmak için çılgınca mücadele ediyordu.

Evet, bazen onu bağlardı. Eve bunu hatırladığında, boğazından hayvan inleyişlerini andıran boğuk sesler çıkararak çarşafı yırttı.

Serbest kaldığında yerinden fırlayarak karanlıkta hemen yatağın yanına diz çöktü. Kaçmaya ya da dövüşmeye hazırlanan bir kadını andırıyordu.

“Işıklar açılsın. Tamamen açılsın. Tanrım, Tanrım!”

Işıklar, kocaman ve çok güzel olan odada en ufak bir gölge bile kalmayacak şekilde parlamaya başladı. Eve yine de kâbusun hayaletlerini arar gibi odanın her köşesini gözleriyle taradı.

Gözyaşlarını bastırmaya çalışıyordu. Gözyaşı dökmenin hiçbir anlamı yoktu ve zayıflıktan başka bir şey değildi. En az rüyalardan korkmak kadar anlamsız ve zayıf bir hareketti. En az hayaletlerden korkmak kadar.

Ama doğrulup devasa yatağın ucuna oturduğunda hâlâ titriyordu.

Yatak boştu çünkü Roarke İrlanda'daydı. Ayrıca Eve'in yatakta o olmadan ve kâbus görmeden uyuma deneyi de büyük bir fiyaskoyla sonuçlanmıştı.

Bu beni acınası biri mi yapar? diye merak etti. Ya da aptal? Ya da sadece evli?

Şişman kedisi Galahad başıyla koluna vurduğunda Eve onu kucağına aldı. On bir yıllık polis Teğmen Eve Dallas, bir çocuğun oyuncak ayısına sarılarak teselli araması gibi kediye sarılarak sakinleşmeye çalıştı.

Midesini bir bulantı hissi kaplamaya başlamıştı. Bir taraftan sallanmaya devam ederken bir taraftan da bulantının geçmesi için dua ediyordu. Bu geceye bir rezillik daha eklemek istemiyordu.

"Zaman göstergesi," diye talimat verdiğinde yatağın başucundaki saat aydınlandı. Biri çeyrek geçiyordu. Harika. Daha yatalı bir saat olmadan çığlık atarak uyanmıştı.

Kediyi yatağın üzerine bırakarak ayağa kalktı. Yaşlı bir kadın kadar özenli bir şekilde önündeki üç basamaktan indi, odanın diğer tarafına doğru yürüyerek banyoya girdi.

Lavabonun suyunu dayanabileceği en soğuk ayara getirerek yüzüne çarpmaya başladı. O sırada Galahad ayaklarının arasında tombul bir kurdele gibi dolanmaya başlamıştı.

Kedisi gecenin sessizliğinde hırıldarken Eve başını kaldırarak aynadaki yüzünü inceledi. Yüzü de en az yanaklarından dökülen sular kadar renksizdi. Gözleri çok koyu gözüktüyordu. Gözakları morarmış ve bitkindi. Kahverengi kısa saçları karmakarışıktı. Yüz kemikleri çok sivri ve fazla belirgin gözüktüyordu. Ağzının çok büyük, burnunun çok sıradan olduğunu düşündü.

' Roarke baktığında bu suratta ne görüyor acaba? diye merak etti.

Aslında şimdi onu arayabilirdi. İrlanda'da saat altıyı geçmişti ve Roarke erken kalkardı. Üstelik uyuyor olsa bile sorun değildi. Tele-linki açıp onu arardı ve yüzü anında ekranı doldururdu. Tabii Roarke tek bir bakışla kâbuslarla uyandığını anlardı. Bunun ikisine de bir faydası olmazdı.

Evrenin neredeyse yarısına sahip olan bir adamın, karısı tarafından taciz edilmeden iş gezisine çıkabilmesi gerekirdi. Üstelik bu kez uzakta olmasının sebebi iş değildi. Çok sevdiği bir dostunun cenazesine katılmak için İrlanda'ya gitmişti. Şu anda Eve konusunda stres ve endişe yaşamaya ihtiyacı yoktu.

Hiç açık bir şekilde konuşmasalar da Eve, Roarke'ın gece evden uzakta kalmasını gerektirecek gezilerini zaten minimuma indirdiğini biliyordu. Roarke yatakta yanında olduğu zamanlar kâbusları bu kadar korkunç olmuyordu.

Gerçi daha önce buna benzer bir kâbus görmemişti. Onu öldürdükten hemen sonra babasının kalkıp kendiyile konuştuğu ilk kâbustu bu. Eve kâbustaki cümlelerin, babası yaşarken de kendine söylediği sözler olduğundan neredeyse emindi.

Eve, NYPGT'nın başarılı psikiyatristi ve profil uzmanı Doktor Mira'nın bu rüyadaki anlamlar, semboller ve tanrı bilir daha nelerle ilgili saatlerce konuşabileceğini düşündü.

Ama bunun da bir faydası olmayacağına karar verdi. Yani bu 'müthiş' deneyimi kendine saklayacaktı. Bir duştan aldıktan sonra, kediye kucağına alıp üst kattaki çalışma ofisine gitmeye karar verdi. Galahad'la birlikte ofisindeki uyuma koltuğuna uzanacaktı. Elbette bir noktadan sonra sızıp kalacaktı.

Rüyanın etkisi sabaha geçmiş olurdu.

Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?

Eve duşa girerken, hatırlamıyorum, diye düşündü ve bütün jetleri 38,3 dereceye ayarladı. Hatırlamıyordu ve hatırlamak da istemiyordu.

Duştan çıktığında biraz daha kendine gelmişti. Her ne kadar acınası bir durum olduğunu düşünse de biraz daha rahatlamak için Roarke'ın gömleklerinden birini giydi. Tam kediye kucağına alıp yatak odasından çıkmaya hazırlanıyordu ki tele-link sinyali vermeye başladı.

Roarke, diye düşündü ve ruh hali birden canlandı.

Yanağını Galahad'ın başına dayayarak cevapladı. "Dallas."

Görev. Bir ölüm bildirildi. Teğmen Eve Dallas...

Ölüm sadece rüyalarda gelmiyordu.

Eve bir Haziran salısının yumuşacık sabahının erken saatlerinde, bu kez ölümün hemen yanı başında duruyordu. Kaldırım kordon altına alınmıştı. Sensörler ve bloklar, binanın girişini süsleyen kocaman petunya saksılarını ve kaldırmı kapatacak şekilde yerleştirilmişti.

Eve'in petunyalara karşı özel bir sempatisi vardı ama şimdilik keyfini yerine getirmeye yetmeyecekler gibiydi.

Kadın kaldırımda yüzüstü yatıyordu. Vücudunun açısından, etrafa sıçramış ve dağılmış kanlardan yüzünden geriye fazla bir şey kalmadığı belliydi. Eve başını yukarı kaldırarak kule gibi uzanan karizmatik gri binaya, yarım daire şeklindeki balkonlarına ve gümüş kurdeleler gibi uzanan yürüyen bantlarına baktı. Cesedi teşhis edene kadar kadının nereden düştüğünü tayin etmeleri zor olacaktı. Ya da nereden atladığını veya itildiğini.

Eve tek bir şeyden emindi: Kadının uzun bir düşüş yaşamıştı.

"Parmak izlerini alıp sistemden araştırın," diye talimat verdi.

Başını, çömelmiş olay yeri setini açan yardımcısı Peabody'ye çevirdi. Peabody'nin üniformasının şapkası, koyu renkli dümdüz saçlarının üzerine mükemmel bir açıyla sabitlenmişti. Eve, becerikli elleri ve sağlam gözleri var, diye düşündü. Yardımcısına, "Ölüm saatini sen belirle," dedi.

"Ben mi?" diye sordu Peabody şaşkınlıkla.

"Bana kimliğini bul ve ölüm saatini bildir. Sisteme olay mahalli ve cesedin tariflerini gir."

Son derece kötü şartlar altında olmalarına rağmen Peabody'nin yüzü heyecanla aydınlandı. "Evet efendim. Efendim, olay yerine gelen ilk polisin elinde muhtemel bir şahit var."

"Yukarıdan mı aşağıdan mı şahit olmuş?"

"Aşağıdan efendim."

"Ben ilgilenirim." Ama Eve bir süre daha kalarak Peabody'nin ölü kadının parmak izlerini taratmasını izledi. Yardımcısı, elleri ve ayakları mühürlü olduğundan cesede hiç doğrudan temas etmiyordu. T aramayı seri ama özenli bir şekilde tamamladı.

Eve başını onaylayıcı bir şekilde sallayarak, çevreyi kuşatmış polis memurlarını sorgulamak üzere yürümeye başladı. Saat sabahın üçü olabilirdi fakat etrafta geride tutulması gereken, durup olayı görmeye çalışan, şaşkınlıkla yerdeki cesede bakan insanlar vardı. Medya şahinleri çoktan olayı haber almış sorular sormaya, ilk sabah haberleri için birkaç saniyelik de olsa kayıt almaya çalışıyorlardı.

Azimli bir sokak satıcısı fırsat bu fırsat deyip, kalabalığa satış yapmak için fazla mesai yapmaya karar vermişti. Izgarasından yükselen buram buram soyalı sosis ve soğan kokuları durgun havaya karışıyordu.

İşleri gayet yolunda gözüküyordu.

2059'un bu muhteşem bahar sabahında ölüm, yaşayanlardan seyirci çekmeye devam ediyordu.

Bir taksi hızla sokaktan geçti. Hafifçe olsun frene dokunmamıştı. Şehir merkezine doğru birkaç sokak öteden bir siren sesi geldi.

Eve başını çevirerek polis memuruna döndü. "Şahidimiz olduğunu duydum."

"Evet efendim. Memur Young bayanı ekip aracına aldı. Akbabalardan biraz uzaklaştırmak istedik."

"İyi." Eve tekrar bariyerin arkasındaki yüzlere baktı. Bu yüzlerde korku, heyecan, merak ve bir tür rahatlama görüyordu.

Ben hayattayım ama sen değilsin.

Kafasını sallayarak kendini topladı. Young ve şahidin bulunduğu ekip aracına doğru ilerledi.

Eve semti düşündüğünde -muhitteki şıklığı ve petunyalara rağmen apartman binası tam da şehir merkezi karmaşasının ortasındaydı- şahit olarak bir Lisanslı Eskort, belki bir uyuşturucu bağımlısı ya da satıcısı gibi bir tip bekliyordu.

Kesinlikle beklemediği şey ise ince yapılı, şık giyimli güzel ve tanıdık bir sarışındı.

"Doktor Dimatto?"

"Teğmen Dallas?" Louise kafasını hafifçe eğmişti. Kulaklarındaki yakut salkımlar kanlı camlar gibi ışıldıyordu. "Sen mi gelirsin ben mi çıkayım?"

Eve eliyle dışarıyı işaret ederek arabanın kapısını açtı. "Dışarı gelin."

Önceki kış, Louise'in evsiz ve yoksullara yardım ettiği Kanal Caddesi'ndeki klinikte tanışmışlardı. Doktor çok zengin ve aristokrat bir aileden geliyordu ama Eve kadının gerektiğinde ellerini kirletmek konusunda hiçbir problemi olmadığını çok iyi biliyordu.

O kış, Eve'e çok pis bir davada yardım etmeye çalışırken neredeyse hayatını kaybediyordu.

Eve, Louise'in kan kırmızısı gece elbisesine baktı. "Ev muayenesinden mi?"

"Randevum vardı. Bazılarımız hâlâ sağlıklı bir sosyal yaşam sürdürmeye çalışıyor."

"Nasıl gitti peki?"

"Eve taksiyle döndüm desem." Louise parmaklarını kısa bal sarısı saçlarının arasından geçirdi. "Erkekler neden bu kadar sıkıcı?"

"İşte gece gündüz kafamı meşgul eden soru." Louise gülünce Eve de güldü. "Her şeye rağmen seni görmek güzel." "Kliniğe uğrayıp yaptığın bağışın sonuçlarını görmek istersin diye düşünmüştüm."

"Bence ona çoğu çevrede şantaj deniliyor."

"Bağış, şantaj. Burada dikilip kılı kırk yarmayacağız değil mi? Kurtardığın epey hayat oldu Dallas. Bu da en az o hayatları alanları yakalamak kadar tatmin edici olmalı."

Eve dönerek yerde yatan kadına doğru baktı. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Aslında pek bir şey bilmiyorum. Sanırım bu binada yaşıyor ama şu anda en iyi halinde değil, o yüzden emin olamıyorum." Louise derin bir nefes aldıktan sonra boynunu ovalamaya başladı. "Üzgünüm, sanırım bu benden ziyade senin uzmanlık alanına giriyor. İlk kez bir insan uçarak neredeyse gözümün önünde yere çakıldı. Birçok insanın ölümüne şahit oldum ve inan bana aralarında epey zorlu olanlar da vardı. Ama bu..."

"Pekâlâ. Biraz oturmak ister misin? Kahve getirteyim mi?" "Hayır. Hayır. Bir an evvel bitse daha iyi hissedeceğim." Louise omuzlarını hafifçe kaldırarak sırtını dikleştirdi. "Randevumda çok sıkılmışım, adamı ekim ve bir taksiye bindim. Akşam yemeğine sonra da şehir merkezinde bir kulübe gitmiştik. Sanırım saat bir buçuk gibi buraya geldim."

"Bu binada mı yaşıyorsun?"

"Evet. Onuncu katta. Daire 1005. Taksi ücretini ödedim ve kaldırıma yöneldim. Çok güzel bir geceydi. Bu kadar hoş bir geceyi gidip bir hödükle harcadım, diye düşünüyordum. Bir iki dakika öylece kaldırımda durdum. Eve girip yatsam mı yoksa biraz yürüsem mi, diye karar vermeye çalışıyordum. Sonra yukarı çıkıp kendime atıştırmalık bir şeyler hazırlamaya ve balkonumda oturmaya karar verdim. Arkamı dönerek kapıya doğru bir adım attım. Sonra niye yukarı baktım hiç bilmiyorum -bir şey duymamıştım. Ama birden yukarı baktım ve onu gördüm. Saçları sanki kocaman kanatlar gibi açılmış, aşağı düşüyordu. İki ya da üç saniyeden uzun sürmüş olamaz, ben ne gördüğümü anlamaya çalışırken birden yere çakıldı." "Nereden düştüğünü görmedin mi?"

"Hayır. Son hızla aşağı iniyordu. Tanrım Dallas." Louise bir an duraksayarak o görüntüyü unutmaya çalıştı. "Yere öyle hızlı düştü ki... Ve öyle berbat bir ses çıktı ki sanırım uzun süre kâbuslarıma girecek. Benim olduğum yerden en fazla bir buçuk iki metre öteye düştü."

Derin bir nefes daha alarak bakışlarını cesede çevirdi. Şimdi hissettiği dehşetin üzerine bir de acıma duygusu eklenmişti.

“İnsanlar yolun sonuna geldiklerine inanırlar. Artık başka bir şansları kalmadığına. Ama yanıılıyorlar. Her zaman başka şanslar oluyor. Yaşanacak bir sürü şey oluyor.”

“Sen atladığını mı düşünüyorsun?”

Louise, bakışlarını Eve’e çevirdi. “Evet, ben sandım ki... Yani hiçbir şey duymadım. Hiç ses çıkarmıyordu. Çığlık, ağlama. Rüzgârda çırpınan saçlarından başka ses yoktu. Sanırım ben de o yüzden yukarı baktım.” Louise bir an düşündü. “Evet, duyduğum oydu. Saçları kanat gibi çırpılıyordu.”

“Yere düştükten sonra ne yaptın?”

Louise omzunu silkerek, “Nabzını kontrol ettim. Diz refleksine baktım,” dedi. “Öldüğünü biliyordum zaten ama yine de kontrol ettim. Sonra cep linkimi açıp 911’i aradım. İtildiğini mi düşünüyorsunuz? Bu yüzden mi buradasın?”

“Henüz bir şey düşünmüyorum.” Eve tekrar binaya döndü. Geldiğinde binada yanan bazı ışıklar vardı, şimdiyse yeni ışıklar eklenmişti; bina gümüş ve siyah renkli dikey bir satranç tahtasına benziyordu.

“Böyle vakalarda cinayet masası çağrı alır. Rutin böyledir. Kendine bir iyilik yap: Dairene git, bir ilaç al ve yat. Eğer sana ulaşırlarsa sakın basınla konuşma.”

“Güzel tavsiye. Ona... ona ne olduğunu öğrendiğinizde haber verirsin değil mi?”

“Evet, elbette. Bir polis sana yukarı kadar eşlik etsin mi?” “Hayır, teşekkürler.” Louise son bir kez yerde yatan bedene baktı. “Gecem berbat olsa da onunkinden çok daha iyiydi sanırım.”

“Doğru.”

Louise, “Roarke’a sevgilerimi ilet,” diyerek giriş kapısına doğru ilerledi.

Peabody çoktan yanına gelmiş avuç içi bilgisayarıyla bekliyordu. “Kimliğini tespit ettim Dallas. Bryna Bankhead, yirmi üç yaşında, melez. Bekâr. Arkamızdaki binanın 1207 numaralı dairesinde yaşıyor. Beşinci Cadde’de Saks’ta çalışıyor. Kadın iç çamaşırı üzerine. Ölüm saati bir çeyrek olarak gözüküyor.”

Eve yatak odasındaki saati hatırlayarak, “Bir çeyrek mi?” diye tekrarladı.

“Evet efendim. Ölçümü iki kez yaptım.”

Eve kaşlarını çatarak ölçüm cihazına, olay yeri setine ve cesedin çevresindeki kan gölüne baktı. “Şahit bir buçuk civarı düştüğünü söylemişti. 911 çağrısı ne zaman yapılmış?” Biraz huzursuzlanan Peabody emin olmak için kaydı kontrol etti, “Çağrı bir otuz altıda yapılmış.” Derin bir nefes verdi. “Ölçümü batırdım galiba. Özür dilerim...” diye başladı.

“Ben batırdığını söyleyene kadar özür dileme.” Eve eğilerek kendi olay yeri setini açtı ve kendi cihazlarını çıkardı. Ve üçüncü kez ölçümü kendi yaptı.

“Ölüm saatini doğru belirlemişsin. Kayıt,” diye devam etti. “Kurban Bryna Bankhead olarak teşhis edildi. Ölüm sebebi bilinmiyor. Ölüm saati bir on beş. Ölüm saati Memur Delia Peabody ve dava

yetkilisi Teğmen Eve Dallas tarafından tekrar ölçüm yapılarak kesinleştirildi. Hadi kurbanı çevirelim Peabody.”

Peabody dilinin ucuna kadar gelen soruyu yuttu ve midesinin bulanmaya başladığını hissetti. O an zihnini tamamen boşaltmayı başarsa da, daha sonra aklına yoğun bir sıvıyla dolu bir çuval kırık kemiği çeviriyorlarmış gibi hatırlayacaktı.

“Düşüğünde aldığı darbe kurbanın yüzüne ciddi hasar vermiş.”

Peabody dişlerinin arasından, “Tanrım! Kesinlikle,” dedi. “Kollar, bacaklar ve gövdede ciddi hasarlar sebebiyle, ölüm öncesi muhtemel yaralanmalar olup olmadığı görsel muayeneye belirlenemeyecek durumda. Kurban çıplak. Küpe takıyor.” Eve küçük bir büyüteç çıkararak kulak memelerine doğru tuttu. “Altın taban üzerine renkli taşlar. Sağ orta parmakta uyumlu bir yüzük var.”

Eve dudakları neredeyse kurbanın boğazına dokunacak kadar uzanırken Peabody’nin midesi tekrar kalkmaya başladı. “Efendim...”

“Parfüm. Yoğun bir parfüm sürmüş. Sabahın birinde evinde parfüm banyosu yapıp, şık altın küpelerle dolaşır mısın?” “Eğer saat birde uyanıksam genelde ayağımda tavşanlı terliklerim olur. Tabii eğer...”

Eve, “Evet,” diyerek doğruldu. “Eğer misafirin yoksa.” Olay yeri inceleme teknisyenine döndü. “Kaldırabilirsiniz. Adli tıba öncelikli ifadesiyle girişi yapılsın. Olay öncesi cinsel faaliyette bulunmuş mu, ölüm öncesi yaralanmalar var mı bilmek istiyorum. Dairesine bakalım Peabody.”

“Atlamadı yani?”

“Deliller öyle işaret ediyor.” Eve lobiye girdi. Küçük ve sessiz bir alandı. Birçok noktada güvenlik kameraları vardı.

Eve, “Güvenlik disklerini istiyorum,” dedi. “Başlangıç olarak giriş katı ve on ikinci kat.”

Asansöre binene kadar konuşmadılar. Eve on ikinci katın düğmesine bastı. Daha sonra Peabody ağırlığını diğer ayağına kaydırarak ve son derece doğal görünmeye çalışarak sordu. “Eee... Yani EDB’yi çağırıyor muyuz?”

Eve ellerini cebine sokarak kaşlarını çattı ve gözlerini asansörün cilalı metal kapılarına dikti. Peabody’nin Elektronik Dedektiflik Birimi dedektifi Ian McNab’le olan romantik ilişkisi kısa bir süre önce bozulmuştu. Eve dişini sıkarak, eğer sözümü dinlemiş olsalardı kesinlikle bozulmayacaktı diye düşündü. Çünkü dinleseler bozulacak bir ilişki olmayacaktı ortada.

“Kes şunu Peabody.”

“Şu anda prosedür gereği sorulan son derece makul bir soru ve başka herhangi bir şeyle ilişkisi yok.”

Peabody adeta hakarete uğramış, duyguları incinmiş ve rahatsız olmuş gibi vakur bir tonla konuşmuştu. Eve onun çok başarılı olduğunu düşündü. “Eğer soruşturma sırasında, soruşturma yetkilisi olarak ben EDB’nin gerekli olduğunu düşünürsem, talimatı vereceğim.”

“Belki ismi lazım değil bir şahıs dışında başka bir dedektif de isteyebilirsiniz,” diye mırıldandı Peabody.

“EDB’yi Feeney idare ediyor, ona hangi dedektiflere görev vereceğini söyleyemem. Ve lanet olsun Peabody, bu dava olmasa bile başka bir davada eninde sonunda McNab’le çalışman gerekecek. İşte bu yüzden en baştan onunla yatmaman gerekirdi.”

“Onunla çalışabilirim. Benim hiçbir rahatsızlığım yok.” Peabody böyle söyleyerek on ikinci katta asansörden indi. “Sürekli ukalalık yapan, işe garip kıyafetlerle gelip gösteriş yapan kişilerin aksine son derece profesyonelim.”

Bankhead’in dairesinin önünde Eve kaşlarını kaldırdı. “Bana profesyonel olmadığımı mı söylüyorsun Memur Peabody?”

“Hayır efendim. Ben...” Peabody’nin gergin omuzları biraz gevşedi ve gözleri yine muzip bir ifadeyle doldu. “Ben kıyafetlerine asla garip diyemem Dallas. Gerçi şu anda üzerindeki bir erkek gömleği olduğuna neredeyse eminim ama...”

“Moda eleştirilerin bittiyse kayda başlayalım.” Eve, “Kurbanın dairesine giriş için polis mastırını kullanıyoruz,” diyerek kodu girdi. Kapıyı açtı ve inceledi. “İç kilit ve sürme kilit aktif değil. Oturma odasındaki ışıklar karartılmış. Ne kokusu alıyorsun Peabody?”

“Şey... mum ve parfüm.”

“Ne görüyorsun?”

“Oturma odası derli toplu ve güzelce süslenmiş. Fon ekranları açılmış. Fonda ilkbahar yeşillikleriyle kaplı bir manzara var. Orta sehpanın üzerindeki iki kadeh ve açılmış kırmızı şarap şişesi, kurbanın akşamın belli bir saatinde misafiri olduğunu gösteriyor.”

“Pekâlâ.” Eve her ne kadar yardımcısının biraz daha devam edeceğini ummuşsa da başını salladı. “Peki ne duyuyorsun?”

“Müzik. Ses sistemi açık. Keman ve piyano. Şarkıyı bilmiyorum.”

“Şarkı değil, ton,” dedi Eve. “Aşk. Etrafına bir kez daha bak. Her şey yerli yerinde. Temiz, derli toplu ve süslenmiş. Ama bir şişe şarabı açık bırakmış ve kadehler de ortada? Neden?”

“Kaldıracak vakti olmamış.”

“Ne de ışıkları, müziği ve fon ekranlarını kapatacak vakti olmuş.” Eve ilerleyerek hemen yandaki mutfığa girdi. Tezgâh tertemizdi. Üzerinde tirbuşon ve şişe mantarından başka bir şey yoktu. “Şarabı kim açtı Peabody?”

“Muhtemelen randevulaştığı kişi. Eğer kendi açmış olsaydı, dairenin durumuna bakarak söyleyebiliriz ki tirbuşonu kaldırır ve mantarı geri dönüşüme atardı.”

“Hmm... Oturma odasının balkon kapıları kapalı ve içerden kilitli. Eğer kadın intihar etmişse ya da kazayla düşmüşse buradan olmadığı kesin. Yatak odasına bakalım.”

“İntihar ya da kaza olduğunu düşünmüyorsun.”

“Henüz hiçbir şey düşünmüyorum. Şu anda tek bildiğim kurbanın dairesini çok temiz tutan bekâr bir kadın ve akşamın bir bölümünde bir misafir ağırladığına işaret eden deliller olduğu.”

Yatak odasına girdiler. Aynı müzik burada da çalıyordu. Yumuşak ve büyümlü melodi, açık balkon kapılarından odaya dolan serin esintiyle birlikte salınıyordu. Yatak bozulmuştu ve darmadağınık çarşafaların üzerinde pembe gül yaprakları vardı. Siyah bir elbise, siyah iç çamaşırları ve siyah gece ayakkabıları yatağın yanında yerde duruyordu.

Kendi kendilerine eriyip akmış kokulu mumlar odanın etrafına serpiştirilmişti.

Eve, “Mekânı anlat,” dedi.

“Görünüşe göre kurban ölümünden önce cinsel ilişkiye girmiş ya da girmek üzereymiş. Burada ya da yatak odasında zorlama izi yok ki bu bize seksin ya da seks yapma planının, iki tarafın ortak isteğı olduğunu gösteriyor.”

“Bu seks değilmiş Peabody. Baştan çıkarmaymış. Kimin kimi baştan çıkarmaya çalıştığını bulmamız gerekecek. Daireyi kayıt altına al ve istediğim güvenlik disklerini iste.”

Eve mühürlü parmağını uzatarak yatağın kenarındaki çekmecelerden birini açtı. “Cici çekmecesı.”

“Efendim?”

“Seks çekmecesı Peabody. Bekâr kız malzemeleri. Burada prezervatifler de var. Yani kurban erkekleri tercih ediyormuş. Birkaç şişe masaj yağı, kendi kendini tatmin etmesi gerektiğinde ya da istendiğinde kullanılmak üzere bir vibratör ve bir vajinal kayganlaştırıcı. Oldukça standart hatta sıradan ve tutucu parçalar. Kurbanın eşcinsel ilişkilere eğiliminde olduğunu gösteren oyuncaklar ya da malzemeler yok.”

‘Yani buluştuğı kişi erkekti.’

‘Ya da Bankhead’in ufkunu genişletmeyi umut eden bir kadın. Diskleri incelediğimizde anlarız.’

Eve yatak odasındaki banyoya girdi. Her yer yine pırıl pırıldı. Kurdele işlemeli el havluları mükemmel bir simetriyle asılmıştı. Malzeme kavanozunda süslü sabunlar, tezgâhın üzerinde cam ve gümüş şişelerde parfümlü kremler vardı. “Bence partneri pek oyalanıp duş falan almadı. Delil toplayıcıları çağır,” dedi. “Bakalım bizim Romeo arkasında bir şeyler bırakmış mı?”

Ecza dolabının aynalı kapağını açarak içindekilere baktı. Sıradan ilaçlar vardı. Özellikle ağır bir şeyler yoktu. Altı ay yetecek kadar doğum kontrol hapı bulunuyordu.

Lavabonun yanındaki kozmetik malzemelerle dolu geniş çekmece özenle düzenlenmişti. Rujlar, rimeller, yüz ve vücut için kozmetik malzemeleri.

Bryna aynanın önünde epey vakit geçiriyormuş, diye düşündü Eve. Siyah mini elbise, şarap ve mum ışığından yola çıkılırsa bu gece de ayna karşısında epey vakit geçirmişti. Bir adam için hazırlanmıştı.

Eve yatak odasına dönerek tele-linki açtı ve başında durarak son çağrıyı dinledi. Mini siyah elbisesi içinde oldukça güzel gözükten Bryna Bankhead, CeeCee dediğı esmer bir kadına o geceki büyük planlarını anlatıyordu.

Biraz gerginim ama daha çok heyecanlıyım sanırım. Sonunda buluşuyoruz CeeCee. Sence nasıl görünüyorum?

Harika görünüyorsun Bry. Ama lütfen gerçek bir randevunun sanal bir randevudan farklı olduğunu unutma. Ağırdan al ve muhakkak halka açık bir yerde olun, tamam mı?

Elbette. Fakat CeeCee, inan bana onu gerçekten tanıyordum gibi hissediyorum. O kadar çok ortak noktamız var ki. Hem haftalardır mailleşiyoruz. Ayrıca buluşmak benim fikrimdi, ben kendimi daha rahat hissedeyim diye halka açık bir yerde bir şeyler içmeyi de o teklif etti. O kadar düşünceli ve romantik ki. Tanrım geç kalacağım.

Geç kalmaktan nefret ederim. Çıkmam gerek.

Unutma bütün ayrıntıları duymak istiyorum.

Yarın her şeyi anlatırım. Bana şans dile CeeCee. Onun gerçekten aradığım kişi olabileceğini düşünüyorum.

Eve görüşme sonlanırken, “Evet,” diye mırıldandı. “Bence de öyle.”

İKİNCİ BÖLÜM

Eve Polis Merkezindeki ofisinde, cinayet günü apartman binasının güvenlik disklerini izliyordu. Binaya girip çıkan bir sürü insan vardı. Bina sakinleri, ziyaretçiler. Lobide yan yana ilerleyen incecik sarışın ikizleri izledi. Lisanslı Eskort oldukları belliydi. Bir tanesinin cep linkinden sonraki işi ayarlamasını, diğerinin o günkü payını ajandasına not almasını izledi.

Bryna Bankhead saat altı kırk beşte elinde birkaç alışveriş poşetiyle aceleyle binaya girdi. Yanakları tatlı bir şekilde kızarmıştı.

Mutlu, diye düşündü Eve. Heyecanlı. Üst kata çıkıp, yeni oyuncaklarını çıkarmak ve bir an evvel oynamaya başlamak için sabırsızlanıyor. Saçını ve makyajını yapacak, birkaç kez farklı kıyafetler deneyecek, fikir değiştirip duracak. Belki midesindeki gerginliği biraz azaltmak için hafif bir şeyler atıştıracak.

Bir randevuya hazırlanan tipik bir kadın. Randevusu bitmeden istatistik bir değere dönüşeceğini bilmeyen bir kadın.

Saat yedi buçuğa doğru Louise’in binaya girdiğini gördü. O da hızlı hareket ediyordu ama genç doktor zaten her zaman öyleydi.

Onun yüzünde coşku ya da heyecana dair bir şeyler yoktu. Dalgın ve biraz yorgun gözüküyordu.

Eve izlemeye devam ederken, Doktor Dimatto’nun alışveriş çantaları falan yok, diye düşündü. Sadece doktor çantası ve Idaho kadar büyük bir el çantası.

Pek tipik olmayan bekâr bir kadın, diye düşündü Eve. Sanki çoktan önündeki akşamdan keyif almayacağına karar vermiş gibi gözüküyor.

Ve o da gecenin sonunda birinin ayaklarının dibinde yere çakılacağından habersiz.

Louise, Bryna’dan çok daha çabuk hazırlanmıştı. Saat sekiz kırk beşte kırmızı muhteşem elbisesiyle asansörden çıktı. Bu cilalı haliyle hiç de azimli, aşırı çalışan ve çelik gibi bir iradeye sahip olan idealist bir savaşçıya benzemiyordu.

Zeki, seksi ve son derece dişıydi.

Louise çıkarken binaya giren adamın da aynı şekilde düşündüğü belliydi. Adam çıkana kadar Louise'in kalçalarına baktı. Louise ya fark etmemiş ya da hiç umursamamıştı, çünkü kafasını çevirip adama bakmadı bile.

On sekiz yaşlarında bir çocuk indi asansörden. Baştan aşağı siyah deri bir kıyafet giymişti ve kolunun altında bir hava scooter'ı vardı. Genç çocuk apartman kapısını itekleyerek scooter'ını önüne doğru bıraktı. Eve'in elinde olmadan hayranlıkla izlediği bir beceri ve estetikle scooter'ına atlayarak gecenin karanlığında gözden kayboldu.

Bryna'nın saat dokuzdan hemen önce asansörden inişini izlerken kahvesini yudumluyordu. Neredeyse koşuyor, diye düşündü Eve. Geç kalmak istemediği için yüksek topuklu akşam ayakkabılarıyla ayağını burkmayı bile göze almış. Saçları parlatılmış ve abanoz bir kule gibi yukarı doğru toplanmıştı. Karamel tenli zarif yüzü heyecan ve gerginlikten hafifçe kızarmıştı. Küçük bir gece çantası vardı elinde. Kulaklarına güzel ve parlak küpeler takmıştı.

"Binanın çevresinden yapılan tüm taksi çağrılarını kontrol et Peabody. Acelesi var ve adamlar yakınlarda bir yerde buluşmayacaksa taksiye binmiştir." Binaya giren ya da çıkan biri olduğunda kaşlarını çatarak görüntüyü yavaşlatıyor ve saati kontrol ediyordu.

"Güzel bir kadınmış," dedi. "Zeki bir kadına benziyor.

Kendi dairesi ve düzgün bir işi varmış. Böyle biri neden bir randevu için sanal âleme dalma ihtiyacı duyar ki?"

"Senin için söylemesi kolay," diye mırıldandı Peabody. Eve gözlerini kısarak ona baktı. "Tanrım, Dallas sen evlisin işte. Biz geri kalanlar için dışarıda maymunlar, yılanlar ve babunlarla dolu bir orman var."

"Sen hiç sanal âlemi denedin mi?"

Peabody ayağa kalktı. "Olabilir. Ancak bu konuda konuşmak istemiyorum."

Eve gülümseyerek taramayı tekrar başlattı. "Evli olduğumdan çok çok daha uzun süre bekârdım. Hiç sanal dünyaya sarmadım."

"Uzun boylu, orman kedisi gibi gözleri ve çenesinde seksi bir gamzesi olunca insanın işleri kolaylaşıyordur."

"Bana asılıyor musun Peabody?"

"Sana sevgim sonsuz Dallas ama artık polislerle çıkmıyorum."

"Doğru bir karar. İşte geliyorlar. Görüntüyü dondur." Ekrandaki saat akşam on bir otuz sekizi gösteriyordu. Geçen iki saatte Bryna'nın sanal erkek arkadaşıyla samimiyeti epey ilerlettiği belli oluyordu. Kollarını birbirlerinin beline dolamış halde gülerek içeri girdiler.

Peabody ekrana yaklaşarak, "Adam muhteşem görünüyor," dedi. "Genç kız dualarının kabulü gibi. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı."

Eve hafifçe homurdandı. Adamın bir seksen beşten uzun, yaklaşık bir doksan olduğunu düşündü. Koyu renk saçları geriye taranmış gür dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Cildi solgun tona sahipti. Ağzının kenarındaki ve sağ elmacık kemiğinin üst kısmındaki yapışkanlı parlak zümrüt taşlarla bu açık ton vurgulanmıştı. Gözleri de aynı canlı yeşil renge sahipti. Alt dudağının hemen orta kısmından başlayan ince bir sakal hattı çenesine doğru uzanıyordu.

Aynı zümrüt tonundaki yakası açık gömleğin üzerine koyu renk bir takım elbise giymişti. Omzunda siyah deri bir çanta asılıydı.

“Güzel bir çift,” diye ekledi Peabody. “Bryna birkaç kadeh alkol almış gibi görünüyor.”

“Hayır, kokteylden fazlası,” diye düzeltti Eve ve bilgisayara Bryna’nın yüzünü yakınlaştırma talimatı verdi. “Gözünde kimyasal madde ışıltısı var. Adama bakalım?” Adamın yüzünü yaklaştırdı. “Tamamen ayık. Morgu ara. Toksikoloji raporunu öne alsınlar. Bilgisayar?”

işlem yapılıyor...

“Evet, evet, hadi küçük bir çoklu görev deneyelim.” Uzun süre sonra nihayet yeni bir bilgisayar ünitesi aldığından umudu vardı. “Ekrandaki erkeğin bu görüntüsünü kimlik bankalarında tara. Bir isim istiyorum.”

Kimlik bankaları açılıyor. Tarama şehir, eyalet, ülke ya da dünya çapında?

Eve makinenin sağ tarafını okşadı. “İşte duymak istediğim sözler. New York’la başla. Güvenlik diskine devam et.”

işlem yapılıyor...

Bilgisayar sessizce mırıldandı ve ekrandaki görüntü tekrar hareket etmeye başladı. Adam asansörün önünde Bryna’nın elini alarak dudaklarını avuç içine bastırdı.

“Seyri sonlandır. Saat on bir kırk üç, ikinci asansör kaydını aç.”

Görüntü kayboldu ve ekranda yeni bir görüntü açıldı. Eve flört sürecinin on ikinci kat yolunda da devam ettiğini görebiliyordu. Adam Bryna’nın parmaklarını öperek ona doğru uzandı ve kulağına bir şey fısıldadı. Daha girişken davranan Bryna’dı. Adamı kendine çekerek vücudunu vücuduna, dudaklarını dudaklarına bastırıyordu.

Vücutlarının arasında dolanarak, kavradığı her şeyi sıkıştıran Bryna’nın eliydi.

Kapılar açıldığında hâlâ birbirlerine dolanmış halde dışarı çıktılar. Eve tekrar disk değişimi talimatı verdi ve çifti dairenin kapısına doğru ilerlerken izledi. Bryna kapıda hafifçe sendeleyerek adama yaslandı. Kapıyı açıp girdiğinde adam kapı eşiğinde bekledi.

Tam bir beyefendi, diye düşündü Eve. Adamın yüzünde sıcak bir gülümseme, gözlerinde soru soran bir ifade vardı.

Eve Bryna’nın kolunu uzatışını, eliyle adamın ceketini kavrayışını izledi. Onu içeri çekti ve kapıyı arkalarından kapadı.

“Hamleleri Bryna yapmış.” Peabody kaşlarını çatmış, ekrandaki boş koridora bakıyordu.

“Evet, o yapmış.”

“Ölmeyi hak ettiğini falan söylemiyorum. Sadece adam zorlamıyormuş. Yani Bryna asansörde iyice havaya girdiğinde bile adam üstelemedi. Birçok erkek... boş versene çoğu erkek o anda elini kızın eteğinin altına daldırırdı.”

“Çoğu erkek çarşafı gül yaprağı da serpmez,” dedi Eve. Diski ileri sardı ve Bryna’nın daire kapısı açıldığını görüntüsünü dondurdu.

“Kimliği belirsiz şahsın kurbanın dairesinden çıkış saati. Gece bir otuz altı. 911 çağrısının yapıldığı vakit. Louise kızın nabzını kontrol ettiğini söylemişti. Birkaç saniye şoku atlatması, birkaç saniye düşen kıza doğru koşması, sonra nabzını kontrol etmesi, sonra cep linkini çıkarıp 911 ’i araması desek. Adamın balkondan uzaklaşıp, dairede ilerlemesi ve kapıdan çıkması için yeterli bir süre. Bilgisayar, kayda devam.”

Peabody, “Titriyor,” diye mırıldandı.

“Evet ve terliyor da.” Ama koşturmuyor, diye düşündü Eve. Koridordan asansöre doğru ilerlerken gözleri sağa sola dönerek kapıları kontrol ediyordu. Ama koşmuyordu.

Adamın asansörde sırtı duvara yaslı, deri çantasını göğsüne doğru bastırmış halde aşağı inişini izlediler. Ama hâlâ düşünebilecek bir durumda, diye düşündü Eve. Asansörü lobi değil de zemin katına indirecek kadar dikkatli düşünebiliyormuş. Binadan çıkış için ön kapıları değil teslimat kapılarını kullanmıştı.

“Dairede mücadele izi yok. Kadının ölüm saatiyle yere düşmesi arasında adamın etrafı düzenlemesine yetecek kadar vakit yok. Ama kadının yere düşmeden önce öldüğü kesin. Adam onu aşağı atmadan önce öldüğü,” diye ekledi Eve. “Bryna bir uyuşturucu almış ama dairesinde uyuşturucu falan yok. Laboratuara şarap şişesine ve bardaklara da bakmalarını hatırlatalım. Sonra eve gidip biraz yat.”

“Feeney’i arayacak mısınız? EDB’nin Bryna’nın bilgisayarına bakması, şüpheliyle yazışmalarını bulması, karşı hesabı izlemesi gerekecek.”

“Haklısın.” Eve ayağa kalktı. Hata olduğunu bilmesine rağmen OtoAşçıya bir fincan kahve siparişi daha girdi. “Kişisel meselelerini rafa kaldırıp işini yap Peabody.”

“McNab’e de aynı emri vererseniz sevinirim. Efendim.” Eve arkasını döndü. “Seni rahatsız mı ediyor?”

“Evet. Yani tam olarak değil.” Peabody derin bir nefes aldı. “Hayır.”

“Ne o zaman Peabody?”

“Sadece ben onu bıraktığımdan beri yattığı tüm ateşli kadınları ve cinsel hayatının nasıl hareketli olduğunu bildiğimden emin olmaya çalışıyor. Ve bunları yüzüme karşı söyleyecek cesareti bile yok. Ama sadece duymamı sağlıyor.”

“Kulağa hayatına devam ediyormuş gibi geliyor. Onu sen bıraktın Peabody. Üstelik Charles’la görüşüyorsun.”

“Ama Charles’la aramızda öyle bir şey yok,” diye bastırdı Peabody. Arkadaşı olan seksi Lisanslı Eskorttan bahsediyordu ve hiç sevgili olmamışlardı. “Sana söylemiştim.”

“Ama McNab’e söylemedin.” Eve, Peabody’nin konuşmaya hazırlandığını görür görmez, “Senin meselen, beni ilgilendirmez,” dedi hızla. “Gerçekten beni ilgilendirmez. McNab de şehirdeki her dişiyle oynamak istiyorsa ve işine engel olmuyorsa yine beni ilgilendirmez. Seni de ilgilendirmez. Morga ve laboratuara öncelikli isteklerimizi ilet, sonra eve gidip dinlen. Saat sekizde rapor vereceksin.”

Eve tek başına kaldığında çalışma masasına oturdu. “Bilgisayar, kimlik taramasındaki durum ne?”

Yüzde seksen sekiz nokta ikisi tamamlandı. Eşleşme yok.

“Taramayı eyalet çapına genişlet.”

Olumlu, işlem yapılıyor...

Eve kahvesini alarak arkasına yaslandı. Bir an evvel Bryna Bankhead için adalet istiyordu.

Sistemine yüklediği onca kafeine rağmen Eve ofisinin zemininde, evindeki büyük ve boş yatağından çok daha rahat bir şekilde uyudu. Uyandığında bilgisayarı kontrol etti ve kimlik sorgusunda hâlâ bir şey çıkmadığını gördü. Bir fincan daha kahve alarak küçük soyunma odasına girdi, yüzünü yıkadı, saçlarını elleriyle düzeltti ve Roarke’ın gömleğinin kollarını kıvrırdı.

EDB’de Yüzbaşı Feeney’in ofisine girdiğinde saat sekizi biraz geçiyordu. Feeney, sırtı kapıya dönük halde kendi OtoAşçısının başındaydı. Eve gibi o da gömleğinin kollarını yukarı doğru kıvrırmıştı, silah koşumu takılıydı. Fırça gibi sert kızıl saçları muhtemelen o sabah tarak yüzü görmüştü ama yine de Eve’inkinden daha düzenli görünmüyordu.

Eve ofise girerek havayı kokladı. “Bu koku da ne?”

Feeney hızla arkasını döndü. Uzun, tazıyı andıran yüzünde şaşkınlık vardı. Ve suçluluk, diye düşündü Eve.

“Hiçbir şey. Ne var ne yok?”

Eve tekrar havayı kokladı. “Çikolatalı kek. Burada çikolatalı kek var.”

“Kes sesini Dallas!” Feeney hızla onun yanından geçerek ofisin kapısını kapattı. “Tüm birimin buraya dolmasını mı istiyorsun?”

Feeney kapalı bir kapının yeterli olmayacağını bildiğinden kilidi de çevirdi. “Ne istiyorsun?”

“Çikolatalı kek istiyorum.”

“Bak Dallas, karım bir sağlık çılgınlığına kapıldı. Bu günlerde bizim evde ağzına tofu ve rehidre edilmiş sebze dışında tek bir lokma koyamıyorsun. İnsanın arada bir yağ ve şeker alması gerek yoksa tüm sistemi çöker.”

“Katılıyorum. Tamamen seni destekliyorum. Bana da çikolatalı kek ver.”

“Lanet olsun.” Feeney OtoAşçıya giderek kapağını açtı. İçinde yarım düzine kadar çikolatalı kek vardı. Hafifçe ısıtılmışlardı ve tazecik kokuyorlardı.

“Yüce Tanrım. Taze çikolatalı kek.”

“Bir sokak aşağıda bir fırın var. Her sabah birkaç tepsi taze kek çıkarıyor. Adi herifler bir tanesine ne kadar para istiyorlar biliyor musun?”

Eve şimşek hızıyla uzanarak bir tanesini kaptı ve hemen ısırdı. Ağzı çikolata ve kremayla dolu bir halde, “Tanrım, ne kadarsa değer,” dedi.

“Sessiz ol. Anlarsa kapıyı bile kırabilirler.” Feeney de bir kek alarak keyifle ısırdı. “Kimse sonsuza kadar yaşamak istemez değil mi? Karıma da diyorum *ben bir polisim*. Polisler zaten her gün ölümle burun buruna gelir.”

“Çok haklısın. Jöle de var mı?”

Eve uzanamadan önce Feeney zeki bir manevrayla OtoAşçının kapağını kapadı. “Yani polissen, ölümle burun buruna çalışıyorsan, arada bir de damarlarına biraz yağ göndermenin kime ne zararı var?”

“Ve cidden leziz bir yağ.” Eve parmak uçlarını yaladı. Aslında ikinci bir kek için ona şantaj yapabiliirdi ama tadında bırakmanın daha iyi olacağına karar verdi. “Dün gece kaldırıma çakılan bir kurbanımız var.”

“İntihar mı?”

“Hayır. Düşerken zaten ölüymüş. Adli tıp raporunu bekliyoruz. Birkaç tane de laboratuar raporu var ama seks cinayeti gibi gözüküyor. Sanal âlemden tanıştığı biriyle randevusu varmış. E-posta sevgilileri. Elimde kurbanın dairesine girerken ve çıkarken çekilmiş görüntüleri var ama kimlik eşleşmesinden şimdilik bir sonuç çıkmadı. Kızın bilgisayarından adamın izini sürmeni istiyorum.”

“Bilgisayarı sizde mi?”

“Evet. Delil bölümünde tutuyorum. Kurban Bryna Bankhead. Dava dosyası H-78926B.”

“İlgilenmesi için birini görevlendiririm.”

“Teşekkür ederim.” Eve kapıdan çıkmadan önce duraksadı. “Feeney, eğer McNab’i görevlendireceksen ondan, bilmiyorum işte... Peabody’nin yanında konuştuklarına dikkat etmesini ister misin?”

Feeney’in yüzünde keklerin yarattığı ışıltı birden sıkıntılı bir solgunluğa dönüştü. “Tanrım Dallas, yapma...”

“Biliyorum, biliyorum. Ama ben Peabody’le uğraşıyorsam sen de McNab’le uğraşacaksın.”

“Belki de ikisini bir odaya kilitleyip, aralarındaki şeyi çözene kadar çıkmalarına izin vermemeliyiz.”

“Bunu da bir seçenek olarak turalım. Kurbanın bilgisayarından bir şey çıkarsa hemen bana haber ver.”

Kimlik taramasından herhangi bir sonuç yoktu. Eve pek umudu olmasa da dünya çapında bir tarama talimatı verdi. Komutana iletilecek ön raporu yazdı, dosyaladı ve dahili ofis sisteminden Komutanın ofisine yolladı. Peabody’i laboratuvar ve morgu sıkıştırmakla görevlendirerek mahkeme binasına gitti. Duruşması süren bir davada ifade verecekti.

İki buçuk saat sonra bütün avukatlara küfrederek mahkeme binasından çıktı. İletişim cihazını açarak Peabody’yi aradı. “Durum ne?”

“Test sonuçları hâlâ çıkmamış?”

“Lanet olsun.”

“Mahkemede zorlu bir gün ha?”

“Görünüşe göre savunma makamı, aile içi bir kavgada karılarını onlarca kez bıçaklayan psikopat turistlere ders olsun diye, NYPGT’nin kalkıp kurbanın kanını masum müvekkillerinin otel odasına, kıyafetlerine ve bedenine bulaştırdığını düşünüyor.”

“Yani Turizm Bakanlığının da işi zor ama.”

“Ha-ha.”

“Bankhead’in öldüğü gece tele-link görüşmesi yaptığı kadının kimliğine ulaştık. CeeCee Plunkett. Kurbanla birlikte Saks’ta iç giyim bölümünde çalışıyormuş.”

“Hemen bir araca atla. Orada buluşalım.”

“Evet efendim. Peki öğlen yemeği için altıncı katta ki kafelerini önerebilir miyim? Sizin de proteine ihtiyacınız var.” “Ben çikolatalı kek yedim.” Eve, Peabody’nin şaşkın ve kıskanmış halde duraksadığını görünce hain bir gülümsemeyle bağlantıyı kesti.

Öğlen yemeğinin trafik cehennemine saplanıp kalmak canını iyice sıktı. Arabalar o kadar uzun süredir oldukları yerde kalmıştı ki Eve aracını bırakıp yayan gitmeyi bile düşündü.

Kaldırımların sıkışık halini görünce bu düşünceden de vazgeçti.

Hava trafiği bile sıkışık reklam zeplinleri, hava otobüsleri, turist tramvayları yolları hava yollarını paylaşmıyordu. İnanılmaz bir gürültü vardı her yerde. Eve Madison Caddesi Otuz Dokuzuncu sokaktaki köşe ışıklarında iyice kapana sıkılmış hissettiğinde, camdan uzanarak seyyar satıcıya seslendi.

“Bana bir kutu kola versene.”

“Küçük mü orta mı büyük mü hanımefendi?”

Eve’in kaşları, perçemlerinin altında gözden kaybolacak şekilde yukarı kalktı. Bu kadar nazik bir satıcı ya bir droid olabilirdi ya da işe yeni başlamış bir çaylak. “Büyük olsun.”

Bozuk para için ceplerini karıştırmaya başladı.

Adam parayı alıp kutuyu vermek için eğildiğinde Eve şaşırdı. Karşısındaki ne bir droid ne de çaylaktı. Adamın dinç bir doksanlık olduğunu gördü. Gülümseyişi, çoğu seyyar satıcının ağız hijyenini gölgede bırakacak ölçüde bembeyaz olan dişlerini gözler önüne seriyordu.

“Güzel bir gün değil mi?”

Eve önünde düğümler halinde uzanan araç trafiğine baktı.

“Dalga geçiyorsun değil mi?”

Adam tekrar gülümsedi. “Hayır. Hayatta olduğunuz her gün çok güzeldir hanımefendi.”

Eve’in aklına Bryna Bankhead geldi. “Sanırım haklısın.” Kolayı açtı ve Madison Caddesi boyunca santim santim ilerlerken düşünceli bir halde içmeye başladı. Elli Birinci sokakta durdu, arabayı neredeyse yolun ortasında bırakarak GÖREVDE lambasını yaktı.

Gömleğinin kollarını kıvrarak kozmetik, bakım ürünleri ve kıyafet cenneti Saks’a doğru ilerlemeye başladı.

Kapının önünde, yüksek teknoloji ürünü droidler gözleri kamaştıran ve içeriye bir bakmadan geçmeyi imkânsız kılan bir koreografiyle süzülüyordu. İç tarafta ise kabinlerinde ya da tezgâhlarında danışmanlık yapan gerçek insanlar vardı. Bir kısmı da koridorlarda geziniyor Eve’in tahminlerine göre kaçakları arıyorlardı. Hava ağzına kadar parfüm kokusuyla doluydu.

Eve daha ne olduğunu anlamadan önünde mora çalan kırmızı renkli, yaldızlı saçları olan dişi bir droid gördü.

“İyi öğlenler hanımefendi ve Saks’a hoş geldiniz. Bu günkü özel kokumuz- ”

Eve elindeki şişeyle kararlı bir şekilde ona yaklaşan droidi uyardı. “Bir damla, üzerime tek bir damla gelecek olursa o şişeyi boğazına sokarım.”

“Gerçekten de hanımefendi, Orgazm’ın tek bir damlası rüyalarınızın erkeğini size köle etmeye yeter.”

Eve ceketini hafifçe aralayarak parmaklarını silahına vurdu. “Bunun tek bir atışı da seni geri dönüşüme yollamaya yeter kırmızı kafa. Şimdi ikile.”

Droid hızla geriledi. Eve müşteri ve danışmanların arasından hızla ilerlemeye devam ederken droidin güvenliği çağırdığını duydu. Bir çift üniformalı droid ona doğru koştururken Eve rozetini havaya kaldırdı.

“NYPGT. Resmi görevdeyim. Lanet koku örneklerinizi benden uzak tutun.”

“Pekâlâ Teğmen. Yardımcı olabilir miyiz?”

“Evet.” Eve rozetini cebine koydu. “İç çamaşırı bölümü nerede?”

Asansörden inerken, en azından daha az rahatsız edici bir kat, diye düşündü. Burada kimse elindeki iç çamaşırlarını sallayarak insanın üzerine doğru koşturmazdı.

Yine de gündem seks satışı olduğundan, manken droidler etrafta korseler veya seksi iç çamaşırları içinde geziniyordu. En azından insan satış görevlileri gerçek kıyafetler giymişti.

Eve, CeeCee Plunkett'i görür görmez tanıdı ve satış işini bitirene kadar bekledi.

"Bayan Plunkett?"

"Evet, yardımcı olabilir miyim?"

Eve tekrar rozetini çıkardı. "Özel olarak görüşebileceğimiz bir yer var mı?"

Kadının pembe yanakları birden solmuştu. Çok güzel mavi gözleri ise kocaman açılmıştı. "Ah Tanrım! Tanrım Bry, değil mi? Ona bir şey oldu değil mi? İşe gelmedi, tele-linki de cevap vermiyor. Yaralandı mı?"

"Konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

"Ben... evet." CeeCee bir elini şakağına dayayarak etrafına bakındı. "Soyunma kabinlerinin orada konuşabiliriz ama burayı böyle bırakamam. Birini ayar- "

"Hey." Eve üzerinde ipek sutyen ve şortla gezinen bir droide işaret etti. "Burayı idare et." Tezgâhın arkasına geçerek CeeCee'nin koluna uzandı ve, "Ne taraftan?" diye sordu.

"Şu arkaya. Hastanede mi? Hangi hastanede? Hemen gidip görmem lazım."

Küçük soyunma kabinlerinden birinin içine girdiklerinde Eve kapıyı kapadı. Köşede minderli ufak bir tabure vardı. CeeCee'yi tabureye doğru götürerek, "Oturun," dedi.

"Durumu kötü o halde?" Kadın Eve'in kolunu tuttu. "Çok mu kötü?"

"Evet, çok üzgünüm." Bunu kolay bir yolu yoktu. Sadece çabuk olan bir yolu vardı -kalbi ince ince doğramak yerine indirilecek ani bir darbe. "Bryna Bankhead bu sabah öldü." CeeCee başını salladı. İlk gözyaşları yanağından aşağı süzölmeye başlarken başını sallamaya devam ediyordu. "Kaza mı geçirdi?"

"Neler olduğunu anlamaya çalışıyoruz?"

"Onunla konuştum. Dün gece onunla konuştum. Randevusu vardı. Lütfen Bry'a ne olduğunu söyleyin." Medya çoktan ölümü ve bilindiği kadarıyla durumu bildirmişti. Şu ana kadar isme ulaşamadılarsa bile o da çok sürmezdi.

"Bayan Bankhead... balkonundan düştü."

"Balkondan mı düştü?" CeeCee hızla ayağa fırladı ama tekrar tabureye çöktü. "Olamaz. Bu mümkün değil. Güvenlik paneli var."

"Soruşturma devam ediyor Bayan Plunkett. Sorularımı cevaplarsanız bize çok yardım etmiş olursunuz. Konuşmamızı kayıt altına almam da gerekecek?"

"Düşmüş olamaz." Genç kadının yaşadığı şokta artık öfke ve savunma da vardı. "Aptal ya da sakar falan değildir. Düşmüş olamaz."

Eve kayıt cihazını çıkardı. “Neler olduğunu bulacağız. Benim adım Dallas. Teğmen Eve Dallas,” dedi CeeCee ve kayıt için. “Bryna Bankhead’in ölüm soruşturmasında dava yetkilisiyim. Şu anda siz, CeeCee Plunkett’le görüşüyorum çünkü maktulün arkadaşısınız. Dün gece saat dokuzdan birkaç dakika önce, maktulle bir tele-link görüşmesi yaptınız. Dairesinden çıkmadan hemen önce.”

“Evet. Evet, Bry beni aradı. Çok gergin ve heyecanlıydı.” CeeCee’nin sesi titremeye başlamıştı. “Tanrım Bry.” “Gergin ve heyecanlı olmasının sebebi neydi?”

“Bir randevusu vardı. Dante’yle ilk randevularına çıkacaklardı.”

“Bu şahsın tam ismi nedir?”

“Bilmiyorum.” CeeCee cebinden kağıt bir mendil çıkardı. Ama gözlerini silmek yerine elinde tutarak yavaş yavaş parçalara ayırmaya başlamıştı. “İnternette tanışmışlardı. Birbirlerinin soyadlarını bilmiyorlardı, bu da kurallardan biriydi. Güvenlik için.”

“Bu şahısla ne kadar süredir görüşüyordu?”

“Üç hafta kadar oldu.”

“Nasıl tanışmışlardı?”

“Şiir üzerine bir sohbet odasında. Yüzyıllardır şiire hizmet veren büyük romantik şairlerin tartışıldığı ... Ah Tanrım.” Genç kadın öne doğru eğilerek yüzünü elleriyle kapadı. “O benim en yakın dostumdu. Böyle bir şey nasıl olabilir?” “Hayatına dair önemli şeyleri sizinle paylaşır mıydı?” “Birbirimize her şeyi anlatırdık. Yakın kız arkadaşlar nasıl olur bilirsiniz?”

Evet az çok, diye düşündü Eve. ‘Yani bildiğiniz kadarıyla Dante’yle ilk görüşmesiydi bu?’

“Evet. Bu yüzden çok heyecanlıydı. Yeni bir elbise ve ayakkabı almıştı. Ve harika küpeler...”

“Peki randevulaştığı adamı dairesine çağırıp cinsellik yaşaması Bryna için normal miydi?”

“Kesinlikle hayır.” CeeCee gözyaşları arasından acı bir kahkaha attı. “Bry cinsellik, ilişkiler ve geçirilmesi gereken aşamalar konusunda oldukça kuralcıdır. Bir adamla birlikte olması için adamın öncelikle Üçüncü Gün testi diye bir şeyden geçmesi gerekir. Ben ona bir aydan sonra her şeyin bayatlamaya başladığını söyledim...” CeeCee duraksadı. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Sadece olanları anlamaya çalışıyorum. Uyuşturucu kullanır mıydı?”

CeeCee’nin gözyaşlarıyla parlayan bakışları sertleşti. “Sorularınızdan hoşlanmadım Teğmen.”

“Bunların sorulması gerekiyor. Bana bakın. Bana bakın,” diye tekrarladı Eve. “Amacım sizi ya da onu incitmek değil.

Sadece arkadaşınıza olanlar konusunda adaleti yerine getirmem için onun nasıl biri olduğunu öğrenmem gerek.” “Hayır, uyuşturucu kullanmazdı,” dedi CeeCee. “Kendine çok iyi bakardı. Bedenine de sağlığına da. Kendine karşı oldukça özenliydi. Zeki, eğlenceli ve duyarlı bir insandı. Uyuşturucu kullanıp lanet balkonundan düşecek biri değildi. Asla atlamazdı da, o yüzden sakın bu olayı bir intiharmış gibi göstermeyin. Eğer o balkondan düştüyse kesinlikle birisi onu itelemiştir. Birisi onu aşağı...”

Kelimeleri kendi zihninde bir anlam kazanırken CeeCee'nin öfkesi artmaya başlamıştı. "Birisi onu öldürdü. Bry'ı öldürdü. O... Dante denen kişi. Bry'ı takip etmiş olmalı. Bir şekilde dairesine girip onu öldürmüş olmalı. Onu öldürdü," diye tekrarlayarak Eve'in bileğini sıkıca kavradı. "Onu bulmak zorundasınız."

Eve, "Onu bulacağım," diye söz verdi. "Henüz neler olduğunu tam olarak bilmiyoruz ama onu bulacağız. Dante olarak tanıdığı bu adamla ilgili ne biliyorsan bana anlatmanı istiyorum. Bryna'nın anlattığı, hatırladığın ne varsa."

"Hâlâ aklım almıyor. Özür dilerim, yapamıyorum." Ayağa kalkarak soyunma odasının masasındaki soğuk su sürahisine doğru gitti. Sürahiyi tutan eli titremeye başladığında Eve yanına giderek bardağı doldurdu.

"Teşekkürler."

"Bir dakika dinlenin. Oturun, suyunuzu için ve bir dakika kafanızı toplayın."

"İyiyim. Tamam." Ama içebilmek için bardağı iki eliyle sıkıca tutmak zorunda kalmıştı. "Kendi işine sahipmiş. Zenginmiş. Bry kesinlikle ukalalık ya da gösteriş yapmadığını ama bunu, söylediği ufak şeylerden kendisinin anlayabildiğini söylemişti. Paris, Moskova, Olympus Tatil Köyü, Bimini gibi yerlere gitmiş. Bilemiyorum."

"İşi neymiş?"

"O konularda ayrıntılara girmemişlerdi. Adamın da Bry'ın nerede çalıştığını bilmemesi gerekiyordu ama biliyordu."

Eve'in gözleri kısıldı. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü geçen hafta buraya pembe güller yollamıştı." Pembe güller, diye düşündü Eve. Pembe gül yaprakları. "Peki başka?"

"İtalyanca, şey... Fransızca ve İspanyolca biliyordu." Elinin tersiyle gözyaşlarını ve akan rimelini silerek, "Romantik diller," diye ekledi. "Bry adamın romantikliğine tutulmuştu. Onun tanıdığı en romantik ruh olduğunu söylüyordu. Ben de şey... 'tamam harika ama ya yüzü?' gibi bir şey demiştim. O da gülmüş ve kalpler birbiriyle iletişim kurabildiğinde görüntünün hiç önemi olmadığını söylemişti. Ama konuştuğu kadar güzel görünmesinin de sakıncası olmayacağını eklemişti." CeeCee biraz daha kendine gelerek elindeki bardakla birlikte tabureye döndü. "Teğmen... bu adam... ona tecavüz etmiş mi?"

"Şu anda bilmiyoruz." Eve diskten çıktısını aldığı resmi genç kadına uzattı. "Bu adamı tanıyor musunuz?"

CeeCee, Dante'nin yüzünü inceledi. "Hayır," dedi bitkin bir sesle. "Daha önce hiç görmedim. Bu o, değil mi? Evet... konuştuğu kadar iyi görünüyor gerçekten. Orospu çocuğu. Adi orospu çocuğu."

Elindeki fotoğrafı parça parça yırtmaya başladı ve Eve kadına engel olacak bir şey yapmadı.

"Dün gece bir şeyler içmek için nerede buluşacaklardı?" "Lanet olası Gökkuşağı Salonu'nda. Bry seçmişti orayı, çünkü çok romantik olduğunu düşünüyordu."

Eve soyunma kabininden çıktığında Peabody'nin iç geçirerek dantelli bir takıma baktığını gördü.

"Eminim, beş dakikadan sonra çok rahatsız etmeye başlarlar," dedi yardımcısına.

"Eğer işe yarıyorsa zaten beş dakikadan az kalırlar üzerinde," dedi Peabody. "Droid, Plunkett'le birlikte soyunma kabininde olduğunu söyledi."

"Evet. Adamın adı Dante, şiiire ve pembe güllere düşkün. Yolda anlatırım."

"Nereye gidiyoruz."

"Morga gidiyoruz, geçerken de Gökkuşağı Salonuna uğrayacağız."

"Bu kulağa biraz... garip geldi."

Krom ve mermerle kaplı gösterişli mekânı diğerinin soluk beyaz renkli hücreleriyle karşılaştırmak gerçekten biraz tuhaf kaçıyordu. Eve'in ünlü yemek salonundan öğrenebildiği tek şey önceki akşam görevli çalışanların isim ve adresleri oldu. Ama morgda şansı daha yaver gitti.

Baş Adli Tabip Morris, "Hey, en sevdiğim polis beni fırçalamaya gelmiş," diyerek lazerli neşterini kapadı ve gülümsedi. Altı yedi tane örgüyle örülmüş uzun siyah saçları şu anda tertemiz bir cerrah başlığının altındaydı. Üzerindeki mürdüm renkli sık gömlek ve pantolon, sıçrayabilecek nahoş vücut sıvılarına karşı şeffaf bir laboratuvar önlüğüyle koruma altına alınmıştı.

"O kestiğin benim kurbanım değil Morris."

"Evet, ne yazık ki." Metal masadaki genç siyahi adama baktı. "Bu şanssız arkadaş görünüşe göre sert ve keskin bir aletin üzerine düşmeyi başarmış -hem de defalarca. İnsan ilkinden sonra duracağını düşünüyor ama hayır. Ölene kadar bıçağa saplanıp çıkmaya devam etmiş."

"Yavaş öğreniyor sanırım." Eve dudaklarını bükerek cesedin etkileyici ereksiyonuna baktı. "Ve aletin durumuna bakılacak olursa büyük ihtimalle Zeus'la karıştırılmış Exotica almış. Bu karışımla bir adamın aleti saatlerce dimdik kalır." "Katılıyorum. Özellikle de meslektaşın Dedektif Baxter yeni ölmüş dostumuzun bu aleti erkek kardeşinin karısı üzerinde kullandığı bilgisini benimle paylaştığından beri."

"Öyle mi? Demek adamımız, seks molasında değişiklik olsun diye bıçakla oynamaya karar vermiş."

"Erkek kardeşine ve hâlâ hayatta olan ama çenesini kıran çok kötü bir düşme yüzünden hastanede tedavi gören karısına göre öyle."

"Tanrım her çeşit insan var. Baxter kardeşi nezarete aldıysa ve sen de ölüm sebebini bulduysan neden benim kurbanım üzerinde çalışmıyorsun?"

"Gel benimle." Morris tek parmağıyla kendini takip etmesini işaret ederek iki tarafa açılan bir kapıdan geçti. Diğer bir otopsi odasına girdiler. Odadaki tek şey Bryna Bankhead'den geri kalanlardı. Paslanmaz çelikten otopsi masasına yatırılmış ve boynuna kadar ince yeşil bir örtü örtülmüştü.

Bu Moris'in ince düşünceliliğinden kaynaklanmıştır, diye düşündü Eve. Adli Baş Tabip ölülere karşı son derece saygılıydı.

"Sanırım bir zamanlar epey çekici bir kadınmış."

Eve, Bryna'nın paramparça olmuş suratına baktı. Banyodaki büyük aynayı, özenle düzenlenmiş kozmetik çekmecesini düşündü. "Evet. Bana nasıl öldüğünü söyle Morris."

"Sanırım zaten biliyorsun. Belirlediğiniz ölüm saati doğru. Düşme travmasını, kaldırırma yapışma hissini hatta ölüyor olduğunu bile hissetmemiş." Mühürlü parmak uçlarıyla çok nazıkçe genç kadının saçlarına dokundu. "Ölmeden iki buçuk üç saat kadar önce elli gramdan fazla sentetik hormonibital-altı girmiş sistemine. Çok pahalı ve ulaşılması çok zor olan, kontrol altında bir madde."

"Sokaktaki adıyla Fahişe," diye mırıldandı Eve. "Her türlü çekinme duygusunu ortadan kaldırır. Bir zamanlar tecavüz ilacı olarak sıkça kullanılmış."

"O kadar sık değil," diye düzeltti Morris. "Kopyaları sıkça kullanılırdı ki onlar da nispeten daha etkisiz ve güçsüzdür. Bu kadının sistemindeki ise saf bir örnek. Elli gramın Dallas sokak piyasasındaki değeri çeyrek milyondan fazladır. Sokakta bulabilirsen o da ki kesinlikle bulamazsın. Ben bile on beş seneden uzun süredir bu maddeye rastlamadım." "Akademideyken ismini defalarca duymuştum ve çoğu da şehir efsanesiydi."

"Çoğu gerçekten de şehir efsanesidir zaten."

"Peki bu madde mi öldürmüş onu? Aşırı doz mu?"

"Tek başına değil. Bu maddenin alkolle birlikte alınması tehlikeli olsa da ölümcül değil. Ama kahramanımız işleri abartmış. Verdiği miktarın yarısı bile kızın mutlak işbirliğini sağlardı. Kıza verdiği miktar onu sekiz hatta on saat kadar kendinden geçirirmiş. Ama sonuçta en berbat akşamdan kalma hisleriyle de olsa uyanırdı. Baş ağrısı, kusma, titremeler, gözünün kararması, zaman hissini kaybetme. Sisteminden atması yetmiş iki saat kadar sürerdi."

Eve duyduklarını idrak ettikçe midesi bulanmaya başlamıştı. "Ama buna izin vermedi değil mi? Nasıl?"

"Kıza çok fazla şey verdi. Sanıyorum adam daha aktif bir partner istedi, çünkü son şarap kadehinden de ufak bir aneminiphine-colax-B kokteyli çıktı. Vahşi Tavşan yani. "İşini sağlama almış, değil mi?" dedi Eve sessizce.

"Sinir ve solunum sistemini neredeyse felce uğrattır ki kızınki zaten zor durumdaydı. Kalbi tüm bu kombinasyonu kaldıramadı. Sindirimden yirmi dakika sonra işi zaten bitmişti. Muhtemelen Fahişe'nin ilk dozlarının etkisiyle neler olduğunu anlayamayacak kadar uyuşmuş bir haldeydi."

"O dönem, geri kalanı kendi isteğiyle almış olabilir mi?" Morris örtüyü özenle Bryna'nın yüzüne çekti. "Sistemine giren ilk dozdan sonra bu kız hiçbir şeyi kendi isteğiyle ya da bilinçli olarak yapmış olamaz."

"Yani adam onu uyuşturdu, tecavüz etti ve ilaç kombinasyonu da öldürdü," dedi Eve. "Sonra da olanları örtbas etmek için onu kullanılmış bir bez bebek gibi camdan aşağı attı."

"Tahmini ve oldukça muhtemel tıbbi görüşeme göre senaryo aşağı yukarı öyle."

"Pekâlâ, Morris şimdi bana onun içinde sperm örneği bıraktığını söyle de günüm biraz şenlensin. Elimizde adamın DNA'sı olduğunu söyle."

Morris'in yüzü küçük bir çocuğunki gibi aydınlandı. "Evet elimizde. Sen adamı getir Dallas, ben anahtarı çevirmeni sağlayacağım."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Adi orospu çocuğu, sapığın yumurtalıklarını paslı bir kaşıkla oyup çıkarmak gerekiyor."

Eve arabada arkasına yaslandı. "Tabii, içinde tutma Peabody. Bana neler hissettiğini anlat."

"Lanet olsun Dallas, kızın o masada yatışını görmek... bir de önceki gece arkadaşını araması, bu adi herifle buluşacağı için nasıl heyecanlı olduğunu anlatmasını, ne kadar güzel olduğunu hatırlamak beni mahvetti. Kız romantik ve lanet olsun, en azından iyi birisiyle buluşacağını sanıyordu. İyi birisi işte... ama adamın tüm o süre boyunca planladığı şey kızı..." "Öldüresiye becermek mi? Böyle olmasını mı planlamıştı bilmiyorum ama sonuç değişmez. Uyuşturucuları cinayet silahı olarak kullanabilirsek belki birinci derece cinayetten içeri alabiliriz onu. Yine de ikinci dereceden hüküm giymesi daha olası. Gözlerini öyle kısma Peabody, ikinci dereceden cinayete, cinsel saldırı ve delilleri karartmayı da eklersek zaten bir daha gün ışığı göremez."

"Ama yeterli değil." Peabody koltuğunda hafifçe pozisyonunu değiştirince ikisi de rahatladı çünkü gözlerinde yaşlar vardı. "Bazen yeterli gelmiyor işte."

Eve, Peabody'ye -her ikisine de- vakit vermek için gözlerini bir süre ön camdan ayırmadı. Bir grup çocuk kalabalığı yararak hava kaykayları ve ikili bisikletleri üzerinde ilerliyordu.

Çocukların yanaklarındaki kızarıklık ve hareketlerindeki canlılıkta insanın içini acıtacak cinsten bir masumiyet vardı -burada, morgdan yarım sokak ötede...

"Ama yeterli olmalı," dedi Eve. "Çünkü yapabildiğimiz şey bu kadar. Bizim görevimiz Bryna Bankhead'i savunmak ve onu öldüren adamı yakalamak. Ondan sonra..." Eve bu sabah mahkeme salonunda olanları, savunma avukatının kanunlardaki kaygan boşluklar arasında nasıl rahatça dans ettiğini hatırladı. "Ondan sonra sistemin kurban için adalet sağlamasına güveniriz ve işimize dönüp olanları arkamızda bırakırız. Eğer arkada bırakmazsan tüm hepsi üst üste birikip öbeklenir. Ölümler üst üste öbeklenir," diye yineledi Peabody'nin ona baktığını görünce. "Sen onların arkasını göremeyene ve işini yapamamaya başlayana kadar öbeklenir." "Sen arkada mı bırakıyorsun? Yapabiliyor musun?"

Bu, Eve'in kendine sormamaya çalıştığı ama sık sık sorduğu bir soruydu. "Birçok cinayet polisi, yıllarca içlerinde biriktirir. Tüm o ölümleri. Sonra bu durum onları sonunda tüketene kadar yiyip bitirmeye başlar. Ben bu işten başka bir şey yapamam ama bana aynı şeylerin olmasına izin vermeyeceğim." Derin bir nefes aldı. "Ve evet, mükemmel bir dünya da yaşıyor olsaydık paslı kaşık harika bir alternatif olurdu." "Seninle çalışmaya başladığımda cinayet masasında çalışmanın yapabileceğim en önemli şey olduğunu düşünüyordum. Aradan bir yıl geçti. Ben hâlâ aynı şekilde düşünüyorum."

"Pekâlâ." Eve gaza basarak trafikte hızla ilerlemeye başladı. "Önce Kanal Caddesi Kliniğine uğramamız gerek. Bu arada bakalım EDB'deki çocuklar bir şey yakalamış mı?" Eve, Feeney'in ofisini aramak için ön kabindeki tele-linki kullandı ve McNab'in güzel yüzü ekranı doldurduğunda Peabody'nin kasıldığını hissetti.

“Selam Teğmen.” Eve genç dedektifin bakışlarının yana kaydığını ve dudaklarına en az Peabody’nin omuzları kadar gergin bir gülümseyişin yayıldığını gördü. “Peabody.” “Amirinle görüşmem gerek,” dedi Eve.

“Bir yere kadar çıktı.”

“Geri döner dönmez benimle irtibata geçmesini söyle.” “Bir dakika, bir dakika bekle.” McNab biraz daha eğilince suratı tüm ekranı kaplamıştı. “Müjdeyi duymadın. Yüzbaşı beni davanızdaki elektronik işlerin araştırmasıyla görevlendirdi.”

Eve aracı dar bir sokağa kırarak şerit değiştirdi ve yolu epey kısaltmış oldu. “Parlak bir beyin için fazlaca basit bir elektronik iş değil mi?”

“Şey... teknisyenler engellere rastlayınca parlak beyin seviyesi gerekti. Sanal Kazanovanız epey engel ve duvar yaratmış. Ben, parlak beyin olarak devreye girip hepsini aştım ve bir adrese ulaştım.”

“Övünmene adresi benimle de paylaşacak kadar ara verebilecek misin?”

“Elbette Teğmenim ama vakit kaybetmiş olursunuz. Adres Karpatya Dağlarında.”

“Orası da hangi cehennemde?”

McNab, “Doğu Avrupa’da bir dağ sırası efendim. Biliyorum,” dedikten sonra uzun sarı at kuyruğunu şuh bir hareketle arkaya atarak, “çünkü araştırdım,” diye ekledi. “Ve siz sapığımızın Doğu Avrupa’da bir dağda ne aradığını sormadan önce ben söyleyeyim. Bir şey aramıyor, orada değil. Yanıltmaca. Adres kuzenim Sheila’nın göğüsleri kadar sahte.”

“Bilemiyorum McNab ama bana bir engel ya da duvar aşmışsın gibi gelmedi.”

“Dallas, burada koca bir dağa ulaştım ben. Sahte adresten yönlendirme devam ediyor, ben de ekoları takibe devam ediyorum. Bir saat sonra adresi öğrenmiş olurum.”

“O halde tam darbeyi indirdiğinde konuşuruz. Bu arada McNab? Kuzeninin göğüsleriyle ilgili şeyler bilen bir adam sapıktır.”

McNab kahkahasına başlamıştı ki Eve bağlantıyı kesti. Peabody’ye dönerek, “Rahatsız edici olabilir ama gayet başarılı,” dedi. “Adresi bulacak. Eğer onun bulması bu kadar uzun sürüyorsa demek ki bizim adam da bilgisayarlar konusunda ortalamanın üzerinde. İzlerini örtmek için epey uğraşmış ki bu mahkemede tabutuna bir çivi daha eklenmesini sağlayacak.”

Eve tekrar Peabody’nin yüzüne baktı. “Öyle somurtma.”

“Somurtmuyorum.”

Eve dişlerini sıktı ve yolcu aynasını indirdi. “Suratına bir baksana. Onunla muhatap olman gerektiğinde bu duruma düştüğünü bilmesini mi istiyorsun? Biraz gururlu davran Peabody.”

Peabody, Eve’in sözleri üzerine yüzünü incelerken somurtmasını hafif bir dudak bükmeye çevirdi. Aynayı kaldırarak kapadı.

“Sadece düşünüyordum, o kadar.”

Eve Kanal Caddesine doğru döndü. Her tarafta bir sürü ve çok ucuz şeylerin satıldığı pazarı andıran bir alandı. Aslan payı karaborsaya aitti. Turistler sürekli kazıklanıyor, sonra da bir sirk çadırından daha sık ve seri yer değiştiren satıcı tezgâhlarını şikâyet ediyorlardı.

Ama Eve, bir Rolex'i büyük boy bir pizza fiyatına alabileceğine inanacak kadar aptalsan kazıklanmayı hak ediyor olabileceklerini düşündü.

Birkaç sokak sonra karnaval ortamı yerini evsiz ve sefillerin çöplük alanını andıran bir ortama bıraktı. Kaldırım müdavimleri, mukavva kutularını ve harap çadırlarını acıklı bir umutsuzluk komünü oluşturacak şekilde etrafa serpiştirmişlerdi.

Dilencilik sertifikası olanlar -ki çoğunun yoktu- bir geceyi daha geçirmelerine yetecek kadar bira parası toplamak için sokakları turluyordu.

Geceyi atlatamayanlar NYPGT'nın Kaldırım Kepçesi gibi itici bir isim kazanmış birimi tarafından toplanıp morga götürülüyordu.

Toplanan onca ölü evsize ve masrafları şehir idaresi tarafından karşılanan onca yakma işlemine rağmen yerlerine sürekli yenileri ekleniyordu.

Bu, kimsenin özellikle de şehir patronlarının kırmayı başaramadığı bir döngüydü. Louise Dimatto Kanal Caddesi Kliniğini burada, bu pislik ve çaresizlik merkezinde yürütüyordu. Eve onun da bu döngüyü kıramadığını ama bazıları için daha az acı verici şekilde dönmesini sağladığını düşündü.

Ayağınızdaki ayakkabıların rahatlıkla hedef sayıldığı bir alanda arabayı park etmek riskli bir işti. Elbette arabayı çelik zırh kuşanmış ve lazer roketler taşıyan droidlerle korumuyorsanız. Gerçekten de devriye arabaları bu bölgede tam olarak bu şekilde görev yapıyordu.

İyi haberse bir sürü boş park yeri vardı.

Eve aracını kaldırımda, bir zamanlar sedan olan bir şeyin arkasına çekti. Ama sedandan geriye kalan tek şey kaportası ve kırık bir cam sileceği olduğundan tam da emin olamıyordu.

Bir lağım mazgalından yükselen sıcak ve kokulu dumanların arasında aracından çıktı. Bütün kilitleri ve alarmları aktive etti. Sonra kaldırıma çıkarak caddede bütün istikametleri inceledi. Boş boş dolaşan birkaç adam ve müşteri çekmeye çalışan acınası ölçüde zayıf bir Lisanslı Eskort gördü.

“Ben NYPGT'dan Teğmen Dallas.” Bağırmaıştı ama sesi herkesin yüzünü ona doğru çevirmesine yetecek kadar yüksek çıkıyordu. “Bu hurda yığını benim resmi polis aracım. Eğer geri döndüğümde sözü geçen hurda yığını tam olarak bıraktığım noktada ve bıraktığım durumda değilse, merkeze gidip burada beş sokak çapında her deliğe girecek bir baskın ekibiyle geri döneceğim. Yanımızda depoladığınız malları bulup el koymamızı sağlayacak cici köpekler de olacak. Çok sevimsiz bir deneyim olacağını garanti ederim.”

“Şirret polis!”

Eve başını yorumun geldiği tarafa doğru çevirdi. Yolun karşısında bir binanın üçüncü kat penceresine bakıyordu. “Memur Peabody, bu pisliğin fikrine katılıyor musun?”

“Evet Efendim, pislik haklı. Siz dünyadaki en şirret polissiniz.”

“Ve birisi arabama elini sürececek olursa neler olur?”

“O kişinin yaşamını cehenneme çevirirsiniz. Arkadaşlarının ve ailesinin yaşamını da cehenneme çevirirsiniz. Ve efendim, o kişiye tamamen yabancı olan kişilerin bile yaşamını cehenneme çevirirsiniz.”

Eve soğuk ve memnun bir gülümsemeyle, “Evet,” dedi. “Evet öyle yaparım.” Arkasını döndü ve kliniğin kapısına doğru uzandı.

“Ve ve ve bunları yaparken çılgın kahkahalar atarsınız.”

“Tamam Peabody, anlatmak istediğin anlaşıldı.” Eve kapıyı açarak içeri girdi.

Bir an yanlış bir yere girdiğini düşündü. Geçen seneki ziyaretlerinden aklında kalan şey hıncahınç hasta dolu bekleme odası, kirli duvarlar, lime lime olmuş az sayıda mobilyaydı. Oysa şu anda alçak bir duvarla ikiye ayrılmış geniş bir alandaydı. Duvar boyunca yeşil bitkilerle dolu sade ama şık toprak saksılar uzanıyordu. Her iki tarafa da koltuklar ve sandalyeler dizilmişti. Neredeyse her oturak doluydu ama yine de içeride bir düzen hissi vardı.

Duvarlar güzel bir uçuk yeşile boyanmıştı. Üzerlerinde çocuklar tarafından çizildiği belli olan resimler vardı.

Hasta ve yaralıların öksürükleri, burun çekmeleri ve hafif inlemeleriyle doluydu içerisi. Ama içeride kesinlikle geçen kış olduğu kadar yoğun bir öfke ve umutsuzluk yoktu.

Eve odayı incelerken üzerinde duvarlarla aynı renk bir tulum olan bir kadın kapıdan girdi. “Bayan Lasio, doktor sizi bekliyor.”

Hastalar yer değiştirirken Eve, arkasında resepsiyon görevlisinin bulunduğu camlı pencereye yaklaştı. Camın gerisinde bekleme salonuna da hâkim olan düzen ve etkinliğe sahip yeni aletleri görebiliyordu.

Resepsiyon görevlisi bir papatya kadar naif ve zararsız görünen genç bir adamdı. Genç adam ona doğru gülümsediğinde Eve, yirmi yaşından büyük olamaz, diye düşündü.

“İyi öğlenler. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Doktor Dimatto’yu görmek istiyorum.”

“Evet efendim ama korkarım Doktor Dimatto öğlen boyunca dolu olacak. Eğer acil bir tıbbi durum varsa- ”

“Kişisel bir durum var.” Eve rozetini tezgâha koydu. “Resmi bir durum. Eğer şu anda meşgulse ilk müsait olduğunda beni aramasını iletin. Polis Merkezinden, Teğmen Dallas.”

“Ahh, Teğmen Dallas. Doktor Dimatto uğrayabileceğinizi söylemişti. Şu anda bir hastası var ama birkaç dakika doktorun ofisinde bekleyebilirsiniz, burada olduğunuzu haber veririm.”

“Tamam.”

Genç adam bir düğmeye basarak ara kapıyı açtı. Eve her iki tarafı muayene odaları olduğunu düşündüğü kapılarla dolu bir koridorda ilerlemeye başladı. Koridor laboratuvar eşyalarıyla dolu rafların çevrelediği geniş bir alana açıldı. Yakınlarda bir yerden bir çocuk kahkahası duyuldu.

“İşleri epey büyütmüşsünüz.”

“Evet. Doktor Dimatto orijinal kliniğimize bitişik olan binayı da satın aldı.” Genç görevli, Eve ve Peabody’yi bir köşeden geçirerek başka bir koridora çıkarırken gülümsemeye devam ediyordu. “Kliniği genişletip tadilattan geçirdi. Yeni hizmetlerimize ek olarak şu anda pediatri bölümümüz de var. Artık ikisi tam zamanlı, dördü vardiyalı çalışan altı doktorumuz ve tam donanımlı bir laboratuvarımız bulunuyor.” Genç adam bir kapıyı açtı. “Doktor Dimatto Kanal Caddesinin meleşidir. Lütfen kendinize OtoAşçıdan bir şeyler hazırlayın. Doktor birazdan gelir.”

Eve, Louise’in odasının pek de değişmediğini fark etti. Hâlâ küçük, sıkışık ve kalabalıktı. Burası Eve’e Polis Merkezindeki kendi ofisini çok hatırlatıyordu.

“Tanrım, burayı bayağı adam etmiş,” dedi Peabody. “Birkaç milyona patlamıştır.”

“Öyle olmalı.” Eve, Louise’e sadece beş yüz bin dolar bağış yaptığından -pekâlâ, rüşvet verdiğiinden- Kanal Caddesi meleşinin çok kısa zamanda çok yoğun ve başarılı bir fon çalışması yaptığına karar verdi.

Peabody dudaklarını büzerek, “Burası benim gittiğim hastaneden daha donanımlı ve düzenli,” dedi. “Cidden buraya geçebilirim.”

“Her neyse.” Eve’e göre bir sağlık kuruluşunun diğerinden hiçbir farkı olamazdı. Hepsi de cehennem kuyularından farksızdı.

“Üzerinde elektronik not var mı? Doktora mesaj bırakalım. Mümkün olduğunca çabuk merkeze gitmek istiyorum.” “Belki. Olabilir.” Peabody ceplerini karıştırmaya devam ederken Louise aceleyle içeri girdi.

“Beş dakikam var. Kahve içmem de gerek.” Doğruca OtoAşçıya ilerlemişti. “Ben şarj olurken anlatın.”

“Bryna Bankhead’i tanıyor musun?”

“Hayır.”

“Peabody resmi ver.” Eve, Peabody’nin evrak dosyasından çıkardığı resmi alarak doktora uzattı. “Şimdi tanıdın mı?” Louise bir eliyle kahve fincanını tutarken diğer elini saçlarının arasından geçirdi ve resme bakarak kaşlarını çattı. Üzerindeki önlüğün cebinden bir stetoskop ve bir lolipop gözüküyordu. “Evet. Birkaç kez asansörde görmüştüm, bir iki kere de bizim sokaktaki dükkânlarda. Sanırım onunla konuşmuş bile olabilirim. Hani tanımaya vaktiniz olmayan komşularla yaptığınız konuşmalardan. Öldürölmüş mü?” “Evet.” Eve bu kez şüphelinin resminin bir kopyasını uzattı. “Adamı tanıyor musun?”

“Hayır.” Louise kahvesini masaya bırakarak fotoğrafa biraz daha yakından baktı. “Hayır, daha önce hiç görmedim. Kızı o mu öldürmüş? Neden peki?”

Eve fotoğrafları tekrar Peabody'ye uzattı. "Hiç seks hapları kullanmış birini tedavi ettin mi? Fahişe, Tavşan?"

"Evet. Acil Servis rotasyonumda ayda birkaç kez Tavşan vakası gelirdi. Aslına bakarsan daha çok Tavşan kopyaları ya da Exotica/Zeus karışımı, çünkü gerçek olanlar çok pahalıydı. Hiç Fahişe almış birini tedavi etmedim, tedavi eden birini de tanımıyorum. Uyuşturucu eğitiminde onu ve türevlerini görmüştük ama kullanım dışı ilaçlar listesindedir."

"Artık değil."

"Kıza yaptığı bu mu? Onu Fahişe'yle mi uyuşturmuş? Fahişe ve Tavşan'la. Yüce Tanrım," Elleriyle yüzünü ovaladı. "Anladığım kadarıyla alkolle de karıştırmış ha? Doğrudan kafasına bir lazer tabancası dayasaymış ya!"

"Louise belki doktor arkadaşlarına bu konuyu sorabilirsin? Bak bakalım son dönemde Fahişe vakasıyla karşılaşmışlar mı ya da öyle bir şey duymuşlar mı?"

"Tamam, bir sorarım. Biliyorsun değil mi bu pislige bir de sokak ismi vermeleri gerekiyordu. Nasıl başladığını biliyor musun?"

"Hayır, nasıl?"

"Başlangıçta fobiler ve sosyal anksiyete bozukluklarının deneysel tedavisinde kullanılmıştı. Ve fazlaca başarılı oldu." 'Yani?"

"Bu şeyin hormonlar üzerinde de bir etkisi varmış. Cinsel bozuklukların tedavisinde etkili bir yardımcı olduğu keşfedildi. İyice seyrekleştirilmiş ve dikkatle gözlenen dozlarda verildiğinde cinsel arzuyu ve işlevi arttırıyordu. Ondan sonra Lisanslı Eskortların eğitiminde yardımcı olarak kullanılmaya başlandı. Bağımlılık yapıcı olmamasına rağmen kısa bir süre sonra tehlikeli ölçüde tutarsız ve değişken olduğu anlaşıldı -ki doğal olarak bu da sokaklarda aranan bir şey olması anlamına geliyordu. Özellikle de istedikleri kızları biraz gevşetmek için içkilerine bir doz katan hali vakti yerinde üniversiteli oğlanların ve orta düzey yöneticilerin arasında." Louise kahvesini yudumlayarak boğazında yükselmeye başlayan öfkeyi bastırdı.

"İsmi bu şekilde aldı," diye devam etti. "Bir de alkolle karıştırıldığında, sindiren kişi Rockefeller Meydanı'ndaki buz pistinde çıplak becerilmeye bile istekli olur. Alan kişi aktif bir şekilde seks yapmasını sağlayacak becerilere sahip olmayabilir ya da yapıyorsa bile büyük ihtimalle hatırlamaz ama kesinlikle suni de olsa isteklidir."

"Peki ya Tavşan'la birleşince?"

"Tanrım, her yanı buz kesilene, kalp ritmi tavan yapıp beyin dalgaları tamamen düzleşene kadar tüm Amerikan Donanmasıyla yatabilir."

"Bir doktor bunu bilir değil mi?" dedi Eve. "Bir kimyacı, eczacı, hemşire, tıp teknisyeni, farmakolojiden biraz anlayan herkes bu kombinasyonun ölümcül olduğunu bilir, değil mi?"

"Evet, bilmesi gerekir. Bilemiyorum, ya kadın ya da adam salaktı ya da devam ettiği sürece keyif vermesi dışında bir bok umurunda olmadı."

“Pekâlâ, sen etrafa sor lütfen. Eğer bir şey çıkarsa hemen beni ara.”

“Merak etme.”

“Burada çok güzel bir iş çıkarmışsın,” diye ekledi Eve. “Biz de öyle düşünüyoruz.” Louise kahvesini bitirerek bardağı geri dönüşüme fırlattı. “Senin üç milyon çok yardımcı oldu.”

“Üç milyon mu?”

“Ben anlaştığımız yarım milyona bile balıklama dalmaya hazırdım. Bonus sürpriz oldu, beklemiyordum.”

“Ne zaman...” Eve dilini dişlerinde gezdirerek dudaklarını gerdi. “Acaba bu bonusu ne zaman verdim sana?”

Louise ağzını açtı, sonra kapadı. Gülümsedi. “Şey... Acaba neden bu konuda hiçbir fikrin olmadığını hissediyorum?” “Hatırlat bana, Louise. Ben sana ne zaman üç milyon dolar verdim?”

“Hiçbir zaman. Ama avukatın geçen Şubat verdi.” “Avukatım derken?”

“Montblanc, Cissler ve Treacle şirketinde Treacle adında şık bir avukat iki ödeme yaptı. Birincisi anlaştığımız yarım milyon. Diğeri de hizmetlerimi Aşağı Doğu Yakası’nda kadınlar ve çocuklar için yeni açılan bir sığınakta sürdürmek üzere kontrat imzalarsam alacağım iki buçuk milyondur. Merkezin adı *Dachas*,” dedi Louise hâlâ gülümseyerek. “Bana Gal dilinde Umut anlamına geldiği söylendi.”

“Öyle mi?”

“Evet. Harika bir adamın var Dallas. Olur da ondan sıkılacak olursan bana postalayabilirsin.”

“Pekâlâ. Teklifini aklımda tutacağım.”

Peabody hızla yürüyen Eve’in arkasından koştururken, “Tüm bunların parasını sen mi verdin?” diye sordu.

“Hayır, ben para falan vermedim çünkü param yok, değil mi Peabody? O para Roarke’ın. Lanet olsun, ben bir polisim. Bir polisin de devasa jestler yapmak üzere harcayacağı uzay istasyonları dolusu parası olmaz.”

“Evet ama yine de... Bu durum seni kızdırıyor mu?”

Eve kaldırımda durarak derin bir nefes aldı. “Kızdırıp kızdırmadığını bilmiyorum.” Ama yine de kızıyor olabilme ihtimaline karşın bir sokak lambasının direğini tekmeledi. “Bu şeyden bana da bahsedebilirdi, değil mi? Böyle bir durumla karşılaştığımda haberim olurdu ve kendimi aptal gibi hissetmezdim.”

Peabody kafasını çevirip kliniğe baktı. Baktıkça kalbi daha da yumuşuyordu. “Bence çok güzel bir jest.”

“Şu anda benimle çelişme Peabody. Dünyadaki en şirret polis olduğumu unuttun mu?”

“Hayır efendim. Ayrıca aracınız hâlâ aynı yerde ve aynı durumda olduğuna göre soktakiler de unutmamış.”

Eve, “Çok kötü,” diyerek hüzünlü gözlerle etrafa baktı. “Şu anda birkaç kış tekmelemek gerçekten çok hoşuma giderdi.”

Polis Merkezine döndüklerinde Eve öğlen yemeği olarak bir çubuk şeker yerken bir süre düşündü, Bankhead cinayetinde kullanılan uyuşturucuları biraz daha araştırdı, biraz daha düşündü, sonra McNab’i arayıp sıkıştırmaya karar verdi.

“Bana bir adres ver.”

‘Yirmi üç tane versem?’

“Bu ne şimdi?”

“Bak bir toplantı odası ayarlayacağım, senin ofisin kutu kadar. Sizin katta...” McNab konuşurken bir taraftan da sol taraftaki klavyede bir şeyler tuşluyordu. “Ah... 426 numaralı oda. Ayarlamak için ismini kullanıyorum.”

“McNab-”

“Yüz yüze açıklamak daha kolay ve hızlı olur. Beş dakikaya oradayım.”

Eve bağırmaya başlamıştı ki McNab bağlantıyı kesti. “426 nolu toplantı odası. Hemen,” diye emretti Eve.

Odasından fırlayarak dedektiflerin çalışma alanından geçti. Gözlerindeki öfkeli bakış herhangi bir meslektaşının konuşmaya teşebbüs etmemesini sağlamaya yetmişti. Toplantı odasına daldığında öfkesi üzerine yağabileceği bir hedef arıyordu.

Ne yazık ki odaya ilk giren Feeney oldu.

Eve, “Sen yukarıda nasıl bir birim idare ediyorsun acaba?” diye sordu. “McNab bana emir vermeye mi başladı? Benim suratıma kapatmaya? Kendi inisiyatifiyle ve benim adımı kullanarak toplantı ayarlamaya ve... emrettiğim bana rapor vermemeye?”

“Hey Dallas ağır ol. Ben masum bir gözlemciyim şu anda.”

“Çok kötü, çünkü kan genelde önce masum gözlemcilere sıçrar.”

Feeney hafifçe omzunu silkerek cebinde şişlik yapan fındık poşetini çıkardı. “Tüm bildiğim çocuk bana çağrı bıraktı ve ikimizi bir arada bilgilendirmek istediği için buraya gelmemi istedi.”

“Bu davada yetkili benim. EDB’nin yardım ve danışmanlık yapması istendi. Henüz bir ekip oluşturmadım. Oluşturmam için Komutan tarafından da görevlendirilmedim. Ama ben aksini söyleyene kadar McNab hâlâ benim söylediklerimi yapmak zorunda, başka bir yetkisi yok.”

Feeney fındık poşetini karıştırmayı bırakarak başını yana eğdi. “Bu şey benim için de geçerli mi? Teğmen?”

“Dava yetkilisi benken rütbenin benden yüksek olmasının bir anlamı yok. Eğer astlarına emre itaat ve hiyerarşiyi öğretemiyorsan, belki o rütbenin kendi biriminde de bir anlamı yoktur.”

Feeney ayakkabılarının ucu Eve’in botlarına, burnu onun burnuna dayanana kadar ilerledi. “Sakin bana birimimi nasıl idare edeceğimi öğretmeye kalkma. Seni eğiten benim ve o kıcı hâlâ iyice tekmeleyebileceğimden emin olabilirsin, o yüzden sakın haddini aşma.”

“Geri çekil.”

“Lanet olsun. Lanet olsun Dallas. Eğer emir komuta zincirimle ilgili bir sorunun varsa konuşmaya başla. Gerekçeleri ve açıklamalarıyla başla.”

Eve’in beyninin içinde patlamak isteyen bir şeyler vardı. Neden daha önce hissetmemişti? Zihninde çılgık atan bir şeyler vardı. Şimdiye kadar nasıl duymamıştı. Dikkatli bir şekilde geriye doğru bir adım atan Eve oldu.

“Kızı Fahişe ve Tavşan’la uyuşturmuş. Yatağı gül yapraklarıyla doldurup onu ölene kadar becermiş. Sonra da onu çıplak bir halde balkondan aşağı fırlatmış.”

“Ahh, Tanrım!” Feeney’in sesi acımayla doluydu.

“Sanırım Moris söylediğinden beri boğazıma takılıp kaldı. Sana patladığım için çok üzgünüm.”

“Tamam, boş ver. Bazen seni bir şekilde diğerlerinden daha fazla etkileyen bir dava olur ve birilerine patlaman gerekir.”

“Yüzü elimde, DNA’sı elimde ve yazışmaları elimde. Kıza İlk dozu verdiği kulüpte oturdukları masa elimde -bu arada içkilerin parasını kız kendi kredi kartıyla ödemiş. Ama adamı yakalayamadım.”

“Yakalayacaksın.” Peabody ve bir adım arkasındaki McNab içeri girerken Feeney onlara doğru döndü. Her ikisinin de yüzleri kızarmıştı.

“Detektif, bu odada toplanmak için Teğmenden izin aldın mı?”

McNab gözlerini kırptırdı. “Efendim benim- ”

“Soruma cevap ver.”

“Tam olarak değil. Yüzbaşım.” Peabody’nin güldüğünü görmek için arkasına dönmesine gerek yoktu.

“Uygunsuz davranışım için özür dilerim Teğmen Dallas. Şey... açıklamam gereken verinin soruşturma açısından önemli olduğunu ve dahili ofis sisteminden ziyade, yüz yüze görüşüldüğünde daha verimli olacağını düşündüm.”

McNabb’in kızarmasını izlemek Eve’i tatmin etmeye yetmişti. “Açıkla o halde McNab.”

“Evet efendim.” Kiraz renkli bir pantolon ve papatya renkli bir badi içinde resmi ve soğukkanlı görünmek zordu ama neredeyse başarılıydı. “Şüphelinin hesabını çeşitli sahte kaynaklardan yola çıkarak izlemem sonucunda kullanılan ismi belirledim. La Belle Dame adında bir iş yeri gibi gösterilmiş.” “Gösterilmiş derken?”

“Evet efendim. New York’ta bu isimle iş yapan bir şirket ya da başka bir kuruluş yok. Hatta verilen şirket adresi aslında Büyük Merkez Gara ait.”

“Ve bu bilginin beni heyecanlandırması gerek çünkü.. “Şey, ben katmanları ayırmaya, alta inmeye ve gerçek gönderim kaynaklarına inmeye çalışıyorum. Gönderildikleri bölgelere yani. Şimdiye kadar yirmi üç noktaya ulaştım. Hepsi halka açık siber kafeler ya da kulüpler olarak gözüküyor. Manhattan’da, Queens’ta ve Brooklyn’de. Adamımız hareket halinde. Mesajları halka açık yerlerden gönderiyor ve oralarda alıyor. O ekran isminden gönderilen ya da o isimle alınan bütün e-postalar Bryna Bankhead’eydi ya da onun tarafından gönderilmişti.”

Eve, “Adresi onun için yaratmış,” diye mırıldandı. “Kullandığı hesapta başka ekran isimleri de olabilir,” diye devam etti McNab. “Henüz tüm duvarları yıkamadım. Henüz. Hesabı yaratan her kimse bu işi biliyor. Yani ciddi iyi ve dikkatli.”

“Kızın en iyi arkadaşı adamı tanımadı. Şimdiye kadar yapılan komşu görüşmelerinde de onu tanıyan kimse çıkmadı.” Eve hızlı adımlarla odada yürüyordu. “Eğer Bankhead onu tanımıyorsa, adam cinayet gecesinde önce bina içinde ya da civarında görünmediyse kızı sohbet odasından hedef olarak seçtiğini varsayabiliriz.”

Peabody araya girerek, “Bryna’nın nerede çalıştığını biliyordu,” dedi.

“Ama onu tanımadı. Aynı bölümde çalışan yakın arkadaşı da tanımadı. Yani belki de sıradan bir müşteriydi. Eğer bir müdavim ya da onların bölümünde vakit geçiren bir çalışan olsaydı fark ederlerdi. Yine de kadın iç çamaşırı satan yerlerde erkekler dikkat çeker. Adamın resmini mağazanın insan kaynakları bölümüne yollayacağız. Pekâlâ... Yani internet görüşmelerini halka açık mekânlarda yapıyor. Yani ya sosyalleşmeyi seviyor ya da kalabalıklar içinde saklanmak istiyor. Resmini bütün siber kafelere de gönderelim.”

“Teğmen?” McNab parmağını kaldırdı. “New York’ta ne kadar siber kafe olduğunu biliyor musunuz?”

“Hayır ve bilmek de istemiyorum. Ama sen yine de hepsine tek tek bakarken bir yandan da sayabilirsin.” Eve, Feeney’e döndü. “Eğer Whitney onaylarsa takıma dahil olur musun?” “Çoktan olduk bence.”

Eve, McNab’e dönerek, “Bir liste hazırla,” dedi. “İkiye ayırıp şimdilik iki takım halinde çalışacağız.” Sonra hafifçe iç geçirdi. “Bu alanda uzman olanlar McNab ve Feeney. Ve bu konuyu sadece bu odada, bir kere soracağım. Bu ekipte, ekipteki diğer bir kişiyle çalışma konusunda sorunu olan biri var mı?”

McNab adeta soluk beyaz boyasından büyülenmiş gibi tavanı inceliyordu. Peabody sadece kaşlarını çatarak ayakkabılarına bakmakla yetindi.

“Pekâlâ. Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Peabody, sen McNab’lesin; Feeney, sen de benimle. Batı Yakası’yla başlayın, biz de Doğu Yakası’nı alacağız. Bütün siber kafelere ulaşmaya çalışacağız saat...” Bilek ünitesini kontrol ederek bir hesap yaptı. “Akşam dokuza kadar. Yarın kapsamlı bir brifing için benim ev ofisimde buluşacağız, sabah sekizde. Feeney, biz Komutan Whitney’in yanına gidelim.”

Feeney, Eve’in arkasından gelirken bir ısıklık çaldı. “Farklı bir ekip kombinasyonumuz da olabilirdi.”

“Biliyorum.” Eve koridorda arkada kalan odaya baktı ve umarım bir hata yapmıyorum, diye geçirdi içinden. “Ama belki bu yolla ikisi olanları geride bırakır ve hepimiz normale döneriz diye düşündüm.”

Yürüyen bantta ilerlerlerken Feeney bir süre düşündü. “Peabody’ye yirmi dolar yatırıyorum.”

“Kahretsin.” Eve ellerini ceplerine soktu. “Ama eğer bana McNab’in kemikli kıcı kaldıysa fark isterim. Üçe beş.” “Tamamdır.”

Toplantı odasında Peabody ve McNab hâlâ oturdukları yerden kıpırdamamışlardı.

“Seninle çalışmakla ilgili bir problemim yok,” dedi McNab.

“Neden olsun ki? Benim de seninle çalışmak konusunda bir sıkıntım yok.”

“Güzel.”

“Güzel.”

Bir yirmi saniye kadar daha tavana ve ayakkabılarına baktılar. İlk konuşan McNab oldu. “Zaten bana uzak davranan sensin.”

“Hiç de bile. Neden öyle bir şey yapayım ki? Sonuçta aramızdaki her şey yaşandı ve bitti.”

“Kim aksini söyledi ki?” Ama Peabody’nin bunu bu kadar soğukkanlı bir şekilde söyleyebilmesi McNab’in içini acıtıyordu. Hele de sürekli onu düşünürken.

“Ve eğer dikkatimi çekmeye çalışmıyor olsan sana uzak davrandığımı fark etmezdin.”

“Hadi canım! Niye öyle bir şey yapayım ki? Ben yoğun bir insanım She-Body. İş dışı vaktini, Lisanslı Eskortlarla oynatarak geçiren dik kafalı çaylak polisleri düşünemeyecek kadar yoğunum.”

“Charles’ı sakın bu işe karıştıрма.” Peabody kanı öfkeyle kaynamaya başlarken ayağa fırladı. Bir taraftan da kalbinde yeni bir kırık hissediyordu.

“Tamam benim profesyonellerle işim olmaz zaten. Elimde yeterince amatör var.” McNab bacak bacak üstüne atarak gülümsemeye çalıştı. “Ama zaten konu bu değildi. Burada yapmamız gereken bir iş var. Yani yapabileceksen tabii?”

“Senin yapabileceğin her şeyi yapabilirim. Hem de daha iyisini.”

“İyi o zaman. Listeyi hazırlayayım, başlayalım.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Yüzü yok.”

Eve kaşlarını çatarak laboratuvar baş teknisyeni Dickie Berenski’ye baktı. Sırnaşık bir gülümsemesi, ona Dingil lakabını kazandıran genel tavrı ve her kadının rüyası olduğuna inanmasını sağlayan kişilik bozukluğuna sahip olabilirdi ama lifler, sıvılar ve foliküllerle dolu küçük dünyasında gerçek bir dâhiydi.

“Beni saha çalışmasının ortasından adamın yüzü olmadığını söylemek için mi çağırdın?”

“Bilmek isteyeceğini düşündüm.” Dickie kendini çalışma istasyonundan iterek sandalyesini başka bir monitöre doğru sürdü. Parmakları klavyenin üzerinde örümcek gibi dans etmeye başladı. “Şuradakini görüyor musun?”

Eve ekrandaki boyalı görüntüye baktı. “Saç teli.”

“Bravo! Ama ne çeşit bir saç olduğunu sorarsan en doğru cevabı verecek kişi karşında. Bu saç teli sapığının kafasından, kurbanının kafasından ya da bedenlerinin diğer bir bölgesinden gelmedi. Peruktan kopan bir tel bu. Pahalı, gerçek insan saçından yapılmış bir peruk.”

“İzini sürebilir misin?”

“Üzerinde çalışıyorum.” Sandalyesini başka bir monitöre doğru iteledi. “Bunun ne olduğunu söyleyebilir misin?” Ekranda renkli şekiller, daireler ve formüller vardı. Eve derin bir nefes aldı. Tahmin oyunlarından nefret ederdi ama muhatabı Dickie olduğunda üzerine düşenin ne olduğunu biliyordu. “Hayır Dickie, peki sen söyleyebilir misin?”

“Makyaj malzemesi Dallas. Fondöten numarası 905/4. İzleri çarşaf lekesine çıkmış. Ve kızın yüzündekilerle eşleşmiyor. Dahası var.” Dickie görüntüyü değiştirdi. “Bir de yüz için dolgu malzememiz var. İnsanlar kalıcı yüz şekillendirme gibi ıvr zıvr istemediklerinde işte... çenelerine, elmacık kemiklerine falan uyguluyorlar.”

“Tabii kız dolgu malzemesi falan kullanmıyordu.”

“Bir kez daha bravo! Adamda peruk, bir dolu kozmetik ve dolgu malzemesi varmış. Yüzü yok.”

“Tanrım bu harika bir haber Dickie. Başka haberin var mı?”

“Adamın birkaç tane kasık kılını bulduk. Orijinal -orta kahve. İşimiz bittiğinde onunla ilgili belki birkaç şey daha çıkar. Şarap kadehinde, şişede, kurbanın bedeninde, balkon kapısı ve demirlerinde parmak izleri var. Başka birkaç yerde daha. Onu bulursan anında eşleştirme yapabiliriz.”

“Pekâlâ, elindekileri gönder. O marka isimlerini izle. Sabaha elimde olsunlar.”

Eve dışarı çıkarken Dickie arkasından, “Hey!” diye bağırdı. “En azından teşekkürler diyebilirdin.”

“Evet. Teşekkürler. Lanet olsun.”

Eve, eve gidiş yolu boyunca tüm bildiklerini kafasında evirip çevirdi ve katilin zihin bakımından nasıl bir adam olduğunu canlandırmaya çalıştı.

Ne yazık ki canlandırabildi de. Adam zekiydi; güvenlik kameraları ve Bryna Bankhead onu teşhis edemesin diye dış görünüşünü değiştirmeyi düşünecek kadar hem de. Ama kızı dışarı çıkarması ya da evine gitmesi öldürme amacıyla olmamıştı. Eve bundan emindi.

Adam kızı baştan çıkarmak için gitmişti.

Ama işler kontrolden çıktı, diye düşündü. Serptiği gül yapraklarının üzerinde yatan ölü bir kadınla bulmuştu kendini. Afalladı, panikledi ya da öfkeleni ve onu balkondan aşağı fırlattı. Panik daha mantıklı geliyordu. Daireden çıkarken Eve’in adamın yüzünde gördüğü şey öfke değildi.

Parası ya da bir para kaynağı vardı. Roarke'la geçirilen bir yıldan sonra Eve gördüğünde işaretleri anlıyordu. Adamın takım elbisesinin özel ve pahalı kesimini, hatta ayakkabılarının yine çok pahalı parıltısını fark edebilmişti.

Ama adam içkileri Bryna'nın ödemesine ses çıkarmamıştı. Kız iki kendi bir tane, diye hatırladı. Arkada bırakılacak bir fatura olmayacaktı. Kadının kendi için para ödemesinin egosuna yaptığı katkı da cabası.

Sağlam bir teknoloji becerisine ve kimya bilgisine sahipti. Ya da bu beceri ve bilgiye ulaşacak kaynağı vardı.

Cinsel bakımdan bir arızası mevcut olmalıydı. Belki yetersiz, hatta normal şartlar altında iktidarsız bile olabilirdi. Evin büyük demir kapılarına yaklaşıırken, bekâr, diye düşündü. Geçmişinde de uzun dönemli, sağlıklı ilişkileri olmaması kuvvetle muhtemel. Böyle bir ilişkinin eksikliğini de hissetmiyor. İsteddiği mutlak kontrol. Romantik tuzaklar da kız değil kendisi içindi.

Bir illüzyon, diye karar verdi. Fantezi. Böylece kendini bir âşık olarak görebiliyor.

Şimdi iki alternatif vardı önünde; ya yaptığı şeyin korkusu ve vicdan azabıyla kendi deliğine çekilecek ya da tekrar avlanmaya başlayacaktı.

Eve deneyimlerine dayanarak, avcılarının genelde tek seferde durmadığını biliyordu.

Ev, alacakaranlığın yumuşattığı tüm estetik ve zarif açılarıyla görüş alanına girdi. Sayılamayacak kadar çok pencereden yansıyan zengin bir ışık vardı. İsimlerini bilmediği ağaçlar, dekoratif çalılar ve çiçeklerle bezenmişti. Tüm bu bitkiler havayı öyle hoş ve öyle yoğun bir kokuyla dolduruyordu ki neredeyse şehrin ortasında olduğunuzu unutuyordunuz.

Zaten bazen bu taş duvarlar ve demir kapılar ardındaki tuhaf ama mükemmel alanın özerk bir ülke olduğunu düşünürdü. Kendi de her nasılsa buranın vatandaşı olmuştu.

Zamanla evi sevmeyi öğrenmişti. Oysa daha bir sene önce böyle bir şeyin mümkün olabileceğine inanmazdı. Elbette başlarda da beğenmiş ve takdir etmişti. Evin ihtişamı ve güzelliği karşısında, düzinelerce odası ve içindeki eşsiz hazineler karşısında hem etkilenmiş hem de tedirgin olmuştu. Ama onu buraya bağlayan ve burada tutan sevgi olmuştu. Tıpkı evin sahibi olan erkeğe hissettiği sevgi gibi. Bu sevginin onu sınıksız sarması gibi.

Onun içeride olmadığını düşününce bir an dönüp uzaklaşmak istedi. Geceyi polis merkezinde geçirebilirdi.

Bu düşünce ona çok kasvetli geldiğinden, yaşamının Roarke olmadan önceki günlerini hatırlayarak evin önünde arabayı durdurdu.

Eski taş merdivenlerden çıkarak büyük ön kapıyı açtı ve dışarının alacakaranlığından antrenin görkemli ışıklarına giriş yaptı.

Elbette siyah kıyafetleri içinde girişte bekleyen sıkı korkuluk Summerset'le burun buruna geldi. Kâhyanın buz gibi yüzü sesiyle oldukça uyumluydu.

"Teğmen. Gecenin yarısında evden haber vermeden çıktınız, programınızı ve ne zaman döneceğinizi de haber vermediniz."

“Babacığım yoksa cezalı mıyım?”

Eve, onu kızdıracağını bildiğinden ve Roarke’ın kâhyasını kızdırmak hayatının en büyük keyiflerinden biri olduğundan, ceketini çıkardı ve ana merdivenin yeni cilalanmış başlığına doğru attı. Summerset yıpranmış ceketini iki parmağıyla tutarak kaldırdı. “Giriş ve çıkış saatlerinizi bana haber vermeniz basit bir nezaket kuralıdır. Ama elbette doğal olarak sizin anlayacağınız bir şey değil.”

“Harika. En azından birbirimizi iyi anlıyoruz. Her neyse, zaten dün bütün gece parti yaptım. Yani hazır bizim oğlan dışarıdayken.” Roarke’ın ne zaman döneceğini bilip bilmediğini sormak istese de bir türlü soramadı.

Üst kata çıkarken, gıcık herif kesin biliyordur, diye düşündü. Lanet herif her şeyi bilirdi. Roarke’ı kendisi de arayabilirdi ama o zaman da aptal durumuna düşmüş olurdu. Onunla konuşalı daha yirmi dört saat olmamıştı.

İşleri toparlayıp bir iki gün içinde dönmeyi düşündüğü söylememiş miydi?

Yatak odasına girerken duş almayı ve bir şeyler yemeyi düşündü. Sonra ikisini de istemediğine karar verdi. Doğruca ofisine çıkıp biraz olasılık hesabı yapmanın, dava notlarını okumanın daha iyi olacağına karar verdi.

Silah koşumunu çıkardı, omuzlarını kendi etrafında çevirdi. Ancak çözümün çalışmak da olmadığını fark etti.

İhtiyacı olan şey biraz düşünmekti.

Çatı bahçesine çıkmak çok nadir yaptığı bir şeydi. Yüksekten hiç hoşlanmazdı. Ama şu anda ev, bütün genişliğine rağmen ona bir yere kapatılmış hissi veriyordu. Belki açık hava kafasını toplamasına yardımcı olurdu.

Cam kubbeyi açtığında yıldızların ışıkları, boy boy saksılardan yükselen gür çiçeklerin ve bodur ağaçların üzerine döküldü. İçinde egzotik balıkların mücevherler misali salındığı havuza dökülen mini çeşmeden şırl şırl su sesi geliyordu.

Üzeri kanatlı peri motifleriyle dolu duvarın önünde biraz gezinerek oyalandı.

Eve, kocasıyla birlikte burada birkaç davet verdiklerini hatırlıyordu. Roarke’ın pozisyonunda biri için davet vermek ve insanlarla sosyalleşmek bir görevdi. Ama Eve’in anlam veremediği şekilde genç adam bundan keyif de alıyordu.

Daha önce buraya tek başına, hatta Roarke’la birlikte geldiğini bile hatırlamıyordu. Birden tüm bu çiçek ve bitkilerle ilgilenenin, balıkları besleyen, tüm bu masaların, oturakların ve heykelleri tertemiz tutanın kim olduğunu merak etti.

Evde Summerset’ten başka çok nadir hizmetli görürdü -insan ya da droid. Gerçi büyük servet ve büyük güç sahibi insanların, hayatın en ufak detaylarını bile idare edebilmek adına kolayca sessiz ve neredeyse görünmez orduları idare ettiklerini biliyordu.

Roarke sahip olduğu servet ve güce rağmen arkadaşının cenaze töreninin detaylarıyla şahsen ilgilenmek için Dublin’e gitmişti.

Eve ise günlerini tanımadığı insanların ölümlerinin detaylarıyla ilgilenerek geçiriyordu.

Kafasını boşalttı, sonra Bryna Bankhead'le doldurmaya başladı.

Genç, hayat dolu, romantik. Düzenli. Etrafım şık bir şekilde sergilenen güzel şeylerle çevrelemişti. Dolabı, hepsi düzenli bir şekilde katlanmış veya asılmış güzel kıyafetlerle doluydu.

Ölümcül randevusunda giydiği ayakkabılar da elbise de yeniydi ve muhtemelen faturaları kayıt defterine özenle işlenmişti. Üstelik manikür ve yüz bakımı da yaptırmış, randevu gününün öğleden sonrasında aldığı güzel küpeleri de takmıştı.

Oldukça feminen bir kadın, diye düşündü Eve. Şiir seven ve okuyan bir kadın.

Yani katil genç, romantik ve özellikle kadın kurban seçiyordu.

Bankhead'in mutfağında biri kırmızı, biri beyaz iki şişe şarap vardı. İkisi de ne marka ne de fiyat bakımında salon masasındakine yaklaşabiliyordu. Katil şarabı da ilaçlar, gül yaprakları ve mumlarla birlikte siyah deri çantasının içinde mi getirmişti?

Bryna'nın çamaşır çekmecesinde prezervatifler vardı ama katil herhangi bir şey kullanmamıştı. Genç kadın böyle önlemler konusunda ısrar edemeyecek kadar kendinden geçmiş olmalıydı. Yani katilin de korunma ya da DNA delili bırakma konusunda endişesi yoktu.

Eğer Bryna yaşıyor olsaydı bile adamı tarif ederek teşhis edemeyecekti. Dahası, diye düşündü Eve, genç kadın neler olup bittiğini de tam olarak anlayamayacaktı. Halka açık bir yerde içki içmişlerdi. Eve'in o akşam sorguladığı garsona göre de genç kadın yanındaki adamla oldukça rahat görünüyormuş. El tutuşmalar, öpücükler, sessiz tebessümler, neşeli gülüşler, uzun ve anlamlı bakışmalar. Garson verdiği ifadede ikisinin sevgili olduğunu söylemişti.

Güvenlik kameraları da bu ifadeyi daha da güçlendirecek şekildeydi. Bryna adamın dairesine girmesine kendi izin vermekle kalmamış, onu içeri çekmişti.

Eve, katil akıllıca davranmış diye düşündü. Beklemek ve hamleleri Bryna'nın yapmasına izin vermek. Yani kayıtlar için.

Genç kadın yaşasaydı bile adam bu işten yakayı kurtarabilecekti.

Eve adamın daha önce de böyle bir şey yapıp yapmadığını düşündü.

Hayır. Hayır yapmamıştı. Eve duvar boyunca yürümeye başladı. Daha önce yapmış olsaydı ilaç dozunu düzgün ayarlayabilirdi, değil mi?

Bir ilk sefere benziyordu bu olay. Ama Eve konu üzerine bir olasılık taraması da istemişti zaten.

Eğer benzer başka bir vaka olsa bu araştırılacak başka bir yön ve katilin izini sürecektir başka yollar da oluşturabilirdi.

Eve elektronik ajandasını çıkararak anahtar kelimeleri tuşladı.

Bilgisayar sohbet odaları Şiir

Nadir, çok pahalı uyuşturucular Peruk, kozmetik malzemeler Pembe güller Pinot Noir '49 Cinsel sapkınlık Elektronik uzmanlık Kimya bilgisi

Eve yazdığı kelimelere baktıktan sonra ajandasını kapatarak cebine soktu. Belki de o duşu şimdi alıp, bir şeyler yiyip öyle çalışmaya devam etse daha iyi olurdu.

Kapıya doğru döndüğünde Roarke'ı karşısında gördü.

Artık bir seneden uzun bir süredir birlikte olmalarının bir önemi yoktu. Eve yaşamının sonuna kadar Roarke'ı her gördüğünde kalbinin muhtemelen bu şekilde çarpmaya başlayacağını, her hücrelerine dolan kanı yoğun bir şekilde hissedeceğini düşündü.

Gerçi eninde sonunda bir yerde bu duygudan utanmayı bırakacaktı.

Roarke karşısında bir rüyadan, fanteziden fırlamış gibi duruyordu, Siyahlar içindeki uzun vücudu, uzun kaslı bacaklarıyla boynunda uçuşan bir pelerin ya da ılık ılık bir savaş zırhı içinde de aynı doğallıkta görünebilirdi.

İpek gibi siyah saçların çerçevelediği yakışıklı yüzü, biçimli kemikleri ve etkileyici dudakları kolaylıkla bir şaire ya da savaşçıya ait olabilirdi. Mavinin harika bir tonunda olan anlamlı gözlerindeki derin bakışlar hâlâ Eve'in dizlerini titretmeyi başarıyordu.

Hayır, diye düşündü genç kadın, bu duygular karşısında hissettiği mahcubiyet hiçbir zaman geçmeyecekti.

Hissettiği bu heyecan hiçbir zaman geçmeyecekti.

“Erken dönmüşsün.”

“Biraz. Merhaba Teğmen.”

Roarke'ın sesini, o hafif İrlanda esintisiyle dolu tonu duyduğunda Eve'in içindeki her hücre hareketlenmeye başladı. Sonra genç adam gülümsedi, dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kalktı ve ona doğru bir adım attı. Sonra Roarke'a doğru koşmaya başladı.

Roarke onu yarı yolda yakaladı, ayaklarını yerden kesecek şekilde kucaklarken dudakları genç kadının dudaklarını buldu.

Bu dudaklarda önce yakıcı bir ateş hissetti ama altında hoş bir sıcaklık vardı; genişleyip, derinleşen iliklerine kadar işleyen bir sıcaklık.

Eve'in tadı her tarafına yayılıp, son birkaç günün acısını ve yorgunluğunu dağıtırken, sonunda evdeyim, diye düşündü Roarke.

“Programın konusunda beni de bilgilendirmeyi ihmal etmeseydin keşke,” dedi Eve sesine oldukça başarılı bir Summerset tonu katarak. “Yani şimdi striptizci ikizlerle çıkacağım ateşli randevuyu iptal etmem gerekecek.”

“Ahh, Lars ve Sven. Çok yaratıcı olduklarını duydum.” Roarke karısını yere indirirken yanağını genç kadının yanağına dayadı. “Burada ne yapıyordun ki sen?”

“Bilmem. İçeride duramadım bir türlü, hava almak istedim.” Eve, Roarke’ın yüzünü görmek için hafifçe geri çekildi. “Sen iyi misin?”

“Evet.”

Ama Eve kafasını yana eğerek Roarke’ın yüzünü ellerinin arasına aldı. “İyi misin?” diye tekrarladı.

“Zordu. Tahmin ettiğimden de zor oldu. Daha kolay geçireceğimi düşünmüştüm.”

“O senin dostundu. Ne kadar uzak da kalsanız senin dostundu.”

“Ben ölmeyeyim diye ölen bir dost. Bunu kabullenmiştim.” Alnını Eve’in alnına dayadı. ‘Ya da kabullendiğimi sanmışım. Brian’ın istediği bu anma töreni, geçmişten bu kadar çok şeyin bir araya gelişi, sonra Mick’in toprağa gömüldüğü yeri görmek... zordu.”

“Ben de seninle gelmeliydim.”

Roarke hafifçe gülümsedi. “Taziye sunmaya gelenlerin bir kısmı bir polisin yakınlarında olmaktan hoşlanmayabilirdi. Yalnız Brian sana bir mesaj iletmemi istedi. Penny Pig’de bar tezgâhının arkasında durdu ve eğer aklın başına gelir’de kıcıma tekme basmaya karar verersen seni bekliyor olacağını bilmen gerektiğini söyledi.”

“Yedekte birilerinin olması her zaman iyidir. Yemek yedin mi?”

“Hayır, daha yemedim.”

“Biraz rolleri değiştirmemize ne dersin? Sana bir şeyler yedireyim, içine gizlice bir sakinleştirici atıp sonra da yatağına yatırayım.”

“Gözlerinin altında gölgeler var, yani görünüşe göre yemek ve yatağa asıl ihtiyacı olan sensin. Summerset bütün gece dışarıda olduğunu söyledi.”

“Summerset sıkı kışkı koca bir gammaz. Dün gece bir dava çıktı.”

Roarke uzun parmaklarını Eve’in saçlarının arasından geçirerek sarı ve kahve gölgeleri birbirine karıştırdı.

“Anlatmak ister misin?”

Eve hayır diyebilirdi ama Roarke her koşulda ağzından bir şeyler almayı başarırdı. “Sonra.” Tekrar Roarke’ın kollarının arasına sokularak ona sarıldı.

“Seni özledim Eve. Seni böyle tutmayı özledim. Kokunu özledim, tadını özledim.”

“Bence telafi edebilirsin.” Eve hafifçe başını çevirdi ve dudaklarını Roarke’ın çenesinde gezdirdi.

“Niyetim de o.”

“Niyeti boş ver.” Eve dişlerini kullanmaya başlamıştı. “Ben faaliyeti tercih ederim. Hemen şimdi, burada.”

Eve’in onu uzun ve geniş bir kanepeye doğru geri geri götürmesine izin verdi. “Peki ya Lars ve Sven?”

“Onlarla sonra ilgileneceğim.”

Roake gülümseyerek genç kadını çevirdi ve kanepeye oturmasını sağladı. “Bence sonrasında bir kucak dansı yaptırmak için çok yorgun olacaksın.”

“Bilemiyorum. Şu anda gayet enerjik hissediyorum.” Eve hafifçe pozisyonunu değiştirerek Roarke’ı bacaklarının arasına sıkıştırdı. Tabii hemen kaşları havaya kalktı. “Ahh, o da beni özlemiş!”

“Görünüşe göre ben de enerjimi geri kazandım.” Roarke, Eve’in gömlek düğmesini açarken duraksadı. “Bu benim gömleğim değil mi?”

Eve kendine hâkim olamadan yüzünü buruşturdu. “Yani?”

Roarke duygulanmış ve hoşuna gitmiş halde düğmeleri açmaya devam etti. “Yani, korkarım geri almak zorundayım.”

“Tabii, dolabında beş yüz tane daha...” Roarke’ın parmaklarının göğsünde dolaştığını hisseden Eve cümlesini yarıda kesti. “Tamam, madem geri istiyorsun.”

“İstiyorum.” Roarke, Eve’i öpmeye başladı.

Katman katman Eve’in içine nüfuz ediyordu. Genç kadının dudaklarının ve teninin kokusu onu hem tahrik ediyor, baştan çıkarıyor hem de sakinleştiriyordu. Eve’in bedeni -uzun bacakları, daracık karın bölgesi, küçük ama dolgun göğüsleri- ona bitmez tükenmez bir zevk veriyordu.

Eve, Roarke’ın gömleğini ve kendi üzerindeki ödünç gömleği hızla çıkararak tenlerinin buluşmasını sağladı. Sonra Roarke’a doğru yükseldi, Roarke da onun üzerine doğru alçaldı.

Etraflarını saran gece havası serinlemişti ama kanları kaynıyordu. Dudakların birleşmesiyle Eve inledi; dudakların aralanmasıyla diller yumuşaktan hararetle doğru ilerleyen ıslak ve derin bir öpücükle buluştu.

Roarke’ın bedeni Eve’in üzerinde gidip gelirken genç kadının iç çekişleri inlemeye dönüştü.

Daha fazla. Hepsi, diye düşündü Roarke. Sonra düşünmeyi bıraktı.

Eve’in boynu, omuzları, bütün hatları ve kıvrımları. Roarke hepsinden, sonra da büyük bir arzuyla göğüslerinden beslenmeye başladı. Bir süre sonra genç kadının kalbinden de besleniyor gibi hissetmeye başlamıştı.

Eve titreyerek ona doğru uzandı ve elleriyle Roarke’ı kendine çekerek daha fazlasını almasına yardımcı oldu.

Eve varlığından bile haberdar olmadığı ölçülerde onu arzulamaya başlamıştı. Hep böyle oluyordu. Roarke’ın ağzını, ellerini tekrar teninde hissettiğinde koltuğun kolunu kavrayarak kendini çılgın bir zevk fırtınasının önüne bıraktı.

Eve tepedeki kubbeden yıldızların yanıp söndüğünü görürken, içindeki yıldızların patladığını hissediyordu. Bütün uzuvları gevşedi, içini bir ıslaklık kaplarken, Roarke’ın bedeniyle yavaş ve kıvrımlı bir ritim tutturarak gidip gelmeye başladı.

Hararet yerini sevecen bir yumuşaklığa bıraktı. Beden bedene yapılan bir kucaklaşma, bir fısıldaşma, yavaş hareketler.

Parmakları Roarke'ın saçlarının arasına girdi. Dudakları genç adamın boyun kıvrımını buldu, kendi için atan nabzın üzerinde gezindi. Roarke usulca içine girdiğinde Eve gözlerini açtı ve onu kendine bakarken buldu.

Dudaklarının arasından titrek nefesler çıkarken, hiç kimsenin ona Roarke'ın baktığı gibi bakamayacağını düşündü. Bütün dünyanın merkezi oymuş gibi bakıyordu.

Ona doğru yükseldi, sonra sırt üstü alçaldı, sonra hem sabırlı hem de coşkulu bir dans gibi tekrar yükseldi. Dudakları tekrar birleşirken ritimleri ağır ve ipekiydi.

Roarke'ın ismini söylediğini duydu ve onu içinde hissetti. "Eve."

Kollarını ona sararak kendine doğru çekti. Artık birlikte evdeydiler...

Roarke bir yerlerden ipek sabahlıklar bulup çıkardı yine. Eve bazen evin içinde gizli bir yerlerde bir ipekböceği fabrikası olduğunu düşünüyordu, adamın ipek bornozu hiç eksik olmuyordu. Hepsi de siyahtı, üstelik tam da ılık bir ilkbahar akşamı açık havada yapılan yemekte insanı konforlu bir ısıda tutacak kalınlıkta ve ağırlıktaydı.

Eve, çatı bahçesindeki mumlarla aydınlatılmış bir masada oturup, gerçek inekten yapılmış enfes bir bifteğin yanında leziz bir kırmızı şarap içmenin ötesine ne geçebilir ki, diye düşündü. Üstelik bunların hepsi insanın beynini uçuran bir seksten sonraydı.

"Epey kârlıymış," dedi lokmasını çiğnerken.

"Neymiş o?"

"Geri dönmen. Tek başına akşam yemeği çok tatsız." "Yani Summerset'le de yiyebilirdin sonuçta."

"Harika Roarke, iştahımı kaçırmayı başardın."

Roarke, Eve'in tekrar bifteğe uzanmasını izledi. "Belli oluyor. Sen hiçbir şey yemedin mi bugün?"

"Şekerli çörek yedim ve sakın başlama. Pinot Noir kırk dokuz serisi ne?"

"Etiket neydi?" diye sordu Roarke, Eve'in sorduğu aynı rahat tavırla.

"Ahh, lanet olsun." Eve gözlerini kapayarak şarap şişesini zihninde canlandırmaya çalıştı. "Maison de Lac."

"Harika bir seçim. Şişesi beş yüz dolar civarında. Kesin bir fiyat için bir bakmam gerek ama o civarda."

"Fabrikası senin mi?"

"Evet. Neden?"

"Cinayet silahlarından biri. Onuncu caddedeki yüksek bina senin mi?"

"Onuncu Caddedeki hangi yüksek bina?"

Eve dişlerini sıkarak tekrar hatırlamaya çalıştı ve açık adresi söyledi.

“Sanmıyorum.” Roarke sakın bir tavırla gülümsedi. “Nasıl gözden kaçırmışım acaba?”

“Çok komik. Neyse, şehirde senin olmayan bir yerde bir cinayet yakalamak da güzelmiş.”

“Beş yüz dolarlık çok kaliteli bir şarap nasıl cinayet aleti oluyor? Kurbanı zehirlemiş mi?”

“Yani sayılır.” Eve beş saniye kadar düşündükten sonra anlattı.

“Kızı e-postalar aracılığıyla ayartıyor,” dedi Roarke. “Romantik şiirlerle baştan çıkartıyor sonra içkisine olabilecek en berbat iki kimyasal atıyor.”

“İçkilerine,” diye düzeltti Eve. “Akşam boyunca kızı hazırladı.”

“Sahneyi özenle hazırlıyor -romantizm, baştan çıkarma-ve onu kullanıyor. İyice tüketene kadar,” diye ekledi Roarke sesini alçaltarak. “Tüm bunlar sırasında bile, bence hâlâ kadının olanlardan keyif aldığını düşünüyordu. Bunun bir tecavüz falan değil, baştan çıkarma ve romantizm olduğunu düşünüyordu. Şiddet ve saldırı değil, erotik ve karşılıklı doyuma dair bir şeyler.”

Eve çatalını masaya koydu. “Neden öyle düşünüyorsun?”

“Adamın kılık değiştirdiğini söylemiştin. Daireye girdiklerinde kız zaten uyuşturucuların etkisi altındaydı ve adam istediğini yapabiliirdi. Eğer onu incitmek istese, şiddet adamın tahrik olmasında bir etken olsaydı zaten ona göre davranabilecek durumdaydı. Ama o mum ışığı, müzik ve çiçekleri de ekledi. Kıza onu cinsel olarak aktif ve aşırı istekli hale getirecek bir uyuşturucu verdi. Kızın sadece istekli değil, aynı zamanda tutkulu da olduğu illüzyonunu yaratacak bir uyuşturucu. Adamın egosu için mi gerekliydi bu ya da fiziksel performansını arttırmak için mi? Ya da her ikisi de?”

“Güzel. Güzel bir düşünce,” dedi Eve başını sallayarak. “Ben tam olarak bir erkek gibi düşünememiştim. Kılık değiştirme de baştan çıkartma oyununun bir uzantısı. Pahalı kıyafetler, peruk ve makyaj. Adam şey gibi görünmek istiyordu... şey...”

Eve duraksayarak karşısında oturan olağanüstü örnek modele baktı.

“Ahh, lanet olsun, senin gibi görünmek istiyordu.”

“Pardon?”

“Hayır öyle değil -yani uzun kıvrırcık saç ve yeşil göz tercih etti sonuçta. Ama genel model olarak sen işte. Rüya erkek.”

“Sevgilim, beni şımartacaksın.”

“Gevşeme öyle. Söylemek istediğim şey görünüşü de adam için fantezinin bir parçasıydı. Rüya erkek, muhteşem ve karşı konulmaz âşık imgesinin. Gerçekten öyle mi görünüyor yoksa numara mı yapıyor bilmiyoruz. Zengin, seyahat eden, çok okuyan ama özünde umutsuz bir romantik. Bu tipler, belli bir grup kadın için ana hedeftir.”

“Ama senin için değil Teğmen,” dedi Roarke.

“Ben seninle sadece seks için evlendim.” Eve çatalı tekrar eline aldı. “Bir de gerçek kırmızı et yemekleri için. Bu arada söylemeyi unuttum, Louise Dimatto kurbanla aynı binada yaşıyor.”

“Öyle mi?”

“Ve Bankhead yere düştüğünde kaldırımında birkaç metre ötesindeymiş.”

Roarke kadehlerini tazeledi. “Bunu duyduğuma üzüldüm.”

“Bugün tekrar görüşmek için kliniğe uğradım. Bu arada epey şey değişmiş orada.”

“Hmm.”

“Evet, hmmm. Acaba kliniğe üç milyon verdiğini neden bana söylemedin?”

Roarke kadehini alarak yudumladı. “Sana bahsetmediğim bir sürü hayır işi ve bağışlarım oluyor.” Hafifçe gülümsedi. “Hepsinin olduğu bir liste yollamamı istermisin sana?” “Bana ukalalık yapma. Neden arkamdan iş çevirip, anlaştığımız miktarın beş katını verdiğini bilmek istiyorum. Bana bahsetmedin bir sığınma evine vakit ayırmasını istemişsin ondan, neden acaba?”

“Çalışma şekli hoşuma gidiyor.”

“Roarke.” Eve elini uzatarak Roarke’ın elini tuttu. Sıkıca. “Bu sığınma evini benim için inşa etmeye başlamışsın. Eğer bana söylersen kızacağımı ya da üzüleceğimi falan mı düşündün?”

“Sığınma evinin planlarını aylar öncesinden geliştirmeye başlamıştım. Senin için.” Roarke elini çevirerek Eve’le parmaklarının iç içe girmesini sağladı. “Tabii kendim için. Bizim gidecek hiçbir yerimiz yoktu Eve, değil mi? Ve olsaydı bile ben gitmezdim. Bir yere sığınmak için fazlaca sert ve öfkeliydim. Öyle bir yere gitmemek için kanımın son damlasına kadar savaşırdım. Ama insanların gerçekten sığınabilecekleri bir yer yapıyoruz biz.”

Roarke iç içe geçmiş ellerini kaldırarak izledi. Bir bütün gibi gözüküyorlardı. “Yine de sen olmasan böyle bir yer yaptırmak aklıma bile gelmezdi eminim.”

“Ama bana söylemedin.”

“Tam olarak bitmedi daha,” diye başladı Roarke. “Açıldı ve konuk dedikleri insanları kabul etmeye başladılar. Ama hâlâ tamamlanması gereken detaylar ve tam olarak uygulamaya geçmesi gereken programlar var. Ve bunlar bitene kadar- ” Roarke cümlesine devam etmedi. “Evet, sana söylemedim. Çünkü hoşuna mı gider yoksa rahatsız olmanı mı sağlar emin olamadım.”

“İsmi çok hoşuma gitti.”

“Güzel.”

“Beni asıl rahatsız eden şey, seninle gurur duymama neden olacak bir şeyi benimle paylaşmaman.” Roarke’ın kendine baktığını görünce “Ve... ben de o tarz yerlere gitmezdim,” diye devam etti Eve. “Çünkü babam beni oralar konusunda öyle korkuturdu ki... Kocaman, karanlık deliklermiş gibi anlatırdı. Ben en az ondan korktuğum kadar karanlıktan da korkardım. Yani ben de gidemezdim. Ama senin yaptırdığın yere gidip sığınan insanlar olacak.”

Roarke elini dudaklarına götürerek öptü. “Evet.”

‘Yani, Dublin’in azılı çocuğu kendine bir baksana. İyi kalpli ve örnek yurttaş, toplumun hayırsever bir üyesi, şehrin duyarlı vicdanı.”

“Beni kızdırıyorsun Eve.”

“Kocaman pamuk gibi bir kalbi olan sert çocuk.”

“Canını yakmak istemiyorum Eve.”

“Bu ses de ne? Ahh, dizlerimin titremesiymiş!” Eve gülümseyerek arkasına yaslandı. Roarke ilk geldiğinde yüzündeki hüznün geçmiş olmasına seviniyordu. Bu karı kocalık işine giderek alışmaya başladığını düşündü.

“Pekâlâ, benimle sevişmene ve beni beslemene izin verdiğime göre bütün temel ihtiyaçlarım karşılanmış oluyor, yani artık çalışmaya başlayabilirim.”

“Çok affedersin ama ben birinin beni yatağa yatırmaya söz verdiğini hatırlıyorum.”

“O biraz bekleyecek dostum. Birkaç şey incelemek ve bu adamın kullandığı hesaba dair bir şeyler öğrenebilir miyim görmek istiyorum. Fransız işi. *La Belle Dame*.”

“Keats.”

“O ne?”

“Ne değil, seni kültürsüz, kim olacak. John Keats. On dokuzuncu yüzyıl, klasik şairi. Şiir de ‘*La Belle Dame Sans Merci*.’ “Merhameti Olmayan Güzel Kadın.”

“Nasıl oluyor da bu şeyleri biliyorsun ki?”

“İnanılmaz değil mi? Kitap okumak falan?” Roarke gülererek ayağa kalktı. “Sana şiiri bulayım, sonra çalışmaya başlarız.”

“Senin yardımına hiç gerek- ”

Roarke çabucak uzanarak Eve’i ağzını kapatacak şekilde öptü. “Şuna ne dersin? Sen bu davada sivil yardımına ya da müdahilliğine istek ya da ihtiyaç duymadığını söylemiş, ben de aynı şeyin son derece makul ve mantıklı avantajlarını sıralamış olayım. Sonra yirmi dakika boyunca aynı şeyleri tekrarladığımızı ama sonra her ikimizin de benim verilere senden daha hızlı ulaşabildiğim, iki kafanın tek kafadan daha iyi işlemesi vesaire vesaire gibi konularda anlaştığımız ve birlikte çalışmaya başladığımız noktaya gelelim. Vakit kazanırız bence.”

Eve dişlerini sıkarak hırladı. “Pekâlâ, ama kendini beğenmişlik yaparsan kıcını anında tekmelerim.”

“Sevgilim, bunu söylemene gerek bile yok.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Yüzüm ellerinde yok. Korku ne zaman öfkeli karıncalar gibi teninin altında kıpır kıpır gezinmeye başlasa bu basit ve en önemli bilgiyi tekrarlıyordu.

Yüzü yoktu yani onu asla bulamazlardı.

Caddelerde dolaşabilir, taksiye binebilir, restoranlarda yemek yiyebilir ve kulüplerde gezinebilirdi. Kimse ondan şüphe etmez ya da parmakla gösterip polis çağırmaya çalışmazdı.

Birini öldürmüştü ve hâlâ güvende idi.

En temel anlamda, yaşamı hiç değişmemişti. Ama yine de korkuyordu.

Elbette olanlar bir kazaydı. Yoğun coşkunun sebep olduğu, gayet anlaşılabilir talihsiz bir yanlış hesaplamadan ibaretti. Aslına bakılırsa, uzaktan geniş resme bakıldığında kendinin olduğu kadar kadının da hatasıydı bunlar.

Hatta kendinin olduğundan daha fazla.

Baş parmağının tırnağını sertçe kemirerek bunu yinelediğinde arkadaşı iç geçirdi.

“Kevin, eğer volta atıp aynı şeyleri yineleyip duracaksan başka bir yerde yap. Gerçekten çok sinir bozucu oluyor.”

Yirmi iki yaşında uzun boylu, traşlı Kevin Morano, kendini berjer koltuğa atarak özenli manikürlü ellerini koltuğun deri kanadında huzursuzca gezdirmeye başladı. Yüzünde tek bir kırıksıklık yoktu. Gözleri mavinin sessiz ve sıradan bir tonunda, saçları orta boyda kahverengiydi.

Bakışları sıradan olsa da tatlıydı ama en ufak bir eleştiride dudak sarkıtıp somurtmaya hazır bir ifadesi vardı.

Şu anda en eski ve en iyi dostuna bakarken de öyle yapıyordu. Bu konuda ondan biraz sempati ve destek görmeyi hak ettiğine inanıyordu.

“Gergin olmak için haklı nedenlerim olduğunu düşünüyorum.” Sesinde bir alınganlık, sempatik bir muamele için yalvarış vardı. “Her şey bir anda kâbusa döndü.”

“Saçmalama.” Yorumdan ziyade bir emirdi bu. Lucias Dunwood, Kevin’e emretmeye alıştı. Ona göre işleri idare etmenin tek yolu buydu.

İhtiyaç ve isteklerine göre tasarlanıp donatılmış devasa laboratuvar da hesap ve ölçümlerine devam ediyordu. Her zamanki gibi büyük bir özgüvenle çalışıyordu.

Çocukken kırmızı bukleleri ve parıl parıl gözleriyle, matematik ve fende inanılmaz yeteneğiyle harika çocuk olarak kabul edilmişti.

Teşvik edilmiş, şımartılmış, eğitilmiş ve durmadan övülmüştü. Çocuğun içindeki canavar sabırlı olmayı öğrenmişti.

Tıpkı Kevin gibi o da servet ve ayrıcalıklar içinde yetiştirilmişti. İkisi adeta kardeş gibi büyümüşlerdi. Aslında aynı yaradılışa ve aynı amaçlara sahip olduklarından birbirlerini kardeşten daha yakın kabul ediyorlardı.

En baştan beri, neredeyse bebekliklerinden beri birbirlerini anlayabilmişlerdi. O küçük, yumuşak bedenlerin içinde ne saklandığını görebilmişlerdi.

Aynı okullara gitmişlerdi. Tüm yaşamları boyunca akademik ve sosyal olarak birbirleriyle rekabet etmişlerdi. Birbirlerini beslemiş, birbirlerinden beslenmişlerdi. Toplumu idare eden basit ve sıradan kuralların ötesinde olduklarını anlayan tek kişi olarak birbirlerini bulmuşlardı.

Kevin'in annesi onu doğurmuş sonra kendi arzularının peşinden koşmak üzere bebeği bakıcıların eline teslim etmişti. Lucias'ın annesi ise onu hep yakınında tutmuş, oğlunu tek tutkusu haline getirmişti.

Her ikisi de aşırılıklara boğulmuş, her heves ve kaprislerine boyun eğilmiş, her zaman en iyi olmaya yönlendirilmiş ve hiçbir zaman mükemmelden azıyla yetinmemeleri öğretilmişti.

Artık genç erkekler haline gelmişlerdi ve Lucias her istediklerini yapabileceklerini söylemekten giderek büyük bir zevk alıyordu.

İkisi de ne çalışıyor ne de yaşamlarını idame ettirmek için bir işe ihtiyaç duyuyordu. Nefret ettikleri bir topluma hizmet edip faydalı olma düşüncesi ikisine de komik geliyordu. Birlikte satın aldıkları evde kendi dünyalarını yaratmış, kendi kurallarını uygulamaya başlamışlardı.

En temel kural ise asla ve asla sıkılmamaktı.

Lucias bir monitöre dönerek ekranda akmaya başlayan çeşitli bileşen ve denklemlere baktı.

Evet, diye düşündü, evet. Doğruydı. Mükemmeldi. Genç adam kendinden memnun bir ifadeyle bara doğru yürüdü, 1940'lardan pırıl pırıl antik bir şişe seçerek içki kadehini hazırladı.

"Viski soda," dedi. "Bu seni kendine getirir."

Kevin sadece elini sallayarak derin bir iç geçirdi.

"Böyle can sıkıcı olma Kev."

"Ahh, affedersin. Keyifsizliğimi mazur gör ama daha birini yeni öldürdüm."

Lucias gülerek elinde viski kadehleriyle yürümeye başladı. "Önemi yok. Eğer olsaydı zaten sana kızardım. Sonuçta doz ve seçim konusunda açık talimatlar vermiştim. İki çözeltiyi birbiriyle karıştırmaman gerekiyordu, Kevin."

"Biliyorum." Kevin rahatsız bir tavırla uzandı, kadehi aldı ve kaşlarını çattı. "Kendimi kaybettim işte. Daha önce böyle etkim altında olan bir kadın görmemişim. Tanrım Lucias, böyle bir şeyin mümkün olabileceğini bile bilmezdim."

"Oyunun amacı da bu zaten, değil mi?" Lucias gülümseyerek kadehini ona doğru uzattı ve sonra başına dikti. "Kadınlar asla olmalarını istediğimiz gibi olmazlar. Tanrı aşkına, annelerimize baksana! Benimki acizin, seninkiyse kansızın teki."

"En azından seninki sana karşı ilgi gösteriyor."

"Ne kadar şanslı olduğunu bilemezsin." Lucias kadehini ona doğru salladı. "Eğer azıcık uzak durmasam sürtük bir kolye gibi asılacak. Sevgili babam neden vaktinin çoğunu şehir dışında geçiriyor anlayabiliyorum."

Lucias bacaklarını uzatarak gerdi. “Neyse biz konumuza dönelim. Kadınlar. Bizimle ilgilenenlere baksana, ya sıkıcı entelektüeller ya da beyinsiz para yiyiciler. Biz daha iyisini hak ediyoruz Kevin. Biz istediğimiz tipte kadınları, istediğimiz kadarını ve tam istediğimiz hallerinde olmalarını hak ediyoruz.”

“Biliyorum. Elbette hak ediyoruz. Ama Lucias, kızın öldüğünü fark ettiğimde- “

“Evet, evet.” Lucias karşıdaki berjer koltuğa oturdu ve hevesle öne doğru uzandı. “Hadi, tekrar anlat.”

“Lucias, o çok seksiydi. Güzel, egzotik, öz güvenli. Hep istediğim tarzda bir kadındı. Ve ellerini üzerimden çekemiyordu. Tanrım istesem takside, asansörde bile birlikte olurum onunla. Daha eve girmeden önce bir sürü puan toplamıştım.”

“Daha sonra hesaplarız.” Lucias elini sabırsız bir tavırla salladı. “Devam et.”

“Onu dizginlemek için neredeyse uğraştım. Her şeyin çok çabuk olup bitmesini istemedim. Romantik olmasını istedim, her ikimiz için de. Minik adımlar, ağır ağır baştan çıkarma. Ve elbette...” Yüzünde ilk keyif belirtileri gözükmeye başlamıştı. “Kararlaştırılan zaman diliminde mümkün olduğu kadar puan kazanmak için...”

“Doğal olarak,” diye katıldı Lucias ve kadehini ona doğru kaldırdı.

“İşe yarıyordu. Yapmak istediğim her şeye izin verdi ve çok keyif alıyordu.”

“Evet. Evet. Sonra?”

“Yatak odasını hazırlayana kadar ondan beklemesini istedim. Her şey tam planladığım gibiydi. Mükemmeldi. Işıklar, müzik, havadaki koku.”

“Tabii sana tamamen teslim oldu.”

“Evet.” Kevin bir iç geçirdi sonra derin bir nefes aldı. “Onu yatak odasına taşıdım. Benim için titrerken ağır ağır üzerindeki kılıfı çıkardım. Tanrım, arzuyla inleyip duruyordu. Ama sonra birden hareket etmeyi kesti.”

Lucias kadehini çevirerek buzlarını salladı. “Çok fazla vermişsin ona.”

“Biliyorum, daha fazlasını istedim, lanet olsun.” Dudakları aşağı sarktı, sesi huzursuz bir şekilde titremeye başladı. “Öyle altımda droid gibi yatması yeterli gelmemeye başlamıştı. Onun da iyice ateşlenip kontrolden çıkmasını istiyordum. O kadar uğraştan sonra bunu hak ediyordum.”

“Elbette hak ediyordun. Ve ona Tavşan verdin.” “Seyreltmem gerekirdi. Biliyorum. Ama çok dikkatliydim, sadece diline birkaç damla. Lucias...” Dudaklarını yaladı. “Kız birden çıldırdı. Nasıl tutkulu ve çılgın çılgına olduğuna inanamazsın. Bana onu almam için yalvarıyordu. Bana yalvardı Lucias! Hayvanlar gibi çiftleşmeye başladık. Romantizmden, erotiğe sonra en ilkele. Hayatımda hiç böyle hissetmemiştim. Boşaldığımda adeta yeniden doğmuş gibiydim.”

Kevin ürpererek kadehinden bir yudum aldı. “Kendime geldiğimde bitkin bir halde uzanıyordum, kız da hâlâ altımda yatıyordu. Beni çok mutlu ettiğini bilmesi için onu öpüp okşamaya başladım. Sonra

yüzüne baktım. O da bana bakıyordu. Gözleri açık öylece bana doğru bakıyordu. İlk başta tam idrak edemedim ama sonra... öldüğünü anladım.”

“Sen doğdun,” dedi Lucias, “ve o öldü. Yaşanabilecek en uç noktada iki tecrübe.” Kadehini yudumlayarak düşündü.

“Düşünsene Kevin. Ölümü aynı bizim döllenmemiz gibi. Kimyasallar etkisinde yapılan çılgın bir çiftleşme. Muhteşem sonuçları olan bir deney. Yani kendimizi öyle adlandırırsak tabii.”

“Ki adlandırıyoruz,” dedi Kevin gülerek.

“Bu bir oyun. İlk raundu iyi oynanmış bir oyun. Şimdi sıra bende.”

“Sen neden bahsediyorsun?” Kevin koltuktan fırlarken Lucias da ağır ağır kalktı. “Ciddi olamazsın. Devam edemezdin!”

“Elbette ederim. Neden tüm eğlenceyi kendine istiyorsun ki?”

“Lucias, Tanrı aşkına- “

“Bak onu balkondan atman çok aptalcaydı. Öylece yatakta bırakıp daireden çıksan kızı bulmaları çok daha uzun sürerdi. Yanlış strateji uyguladığın için puanını düşürüyorum. Ben aynı hatayı yapmayacağım.”

“Ne demek istiyorsun?” Kevin arkadaşının kolunu yakaladı. “Ne yapacaksın?”

“Kev, biz bu işte birlikteyiz. Planlama ve uygulayarak hayata geçirmede. Başladığımızda bunu biraz eğlence, cinsel tecrübelerimizi de genişletecek bir oyun olarak gördük. Puan başı bir dolar, keyfimizi yerine getirecek geliş güzel bir rekabet- “

“Kimsenin canı yanmayacaktı.”

“Senin canın yanmadı,” dedi Lucias. “Başka kimin önemi var ki? Bu bizim oyunumuz.”

“Evet.” Bu sonuçta karşı çıkılabilecek bir mantık değildi ve Kevin sakinleştiğini hissetmeye başlıyordu. “Doğru.” “Hem şimdiki halini bir düşünsene.” Lucias kollarını havaya kaldırarak kendi etrafında döndü. “Diğer taraftan dünyadaki en muhteşem döngüyü yarattın. Doğumla ölümün bir döngüsü. Bundaki ironiyi, güzelliği göremiyor musun? Bizim varlık bulmamıza yardımcı olan aynı maddeler başka birinin varlığını sona erdiriyor.”

“Evet...” Kevin kendini bu heyecanın içine kaptırmaya başladığını hissediyordu. “Evet, ama-”

“Bahisler yükseldi, riskler arttı ve olay çok daha ilginç bir hal aldı artık.” Lucias arkadaşına doğru dönerek kolunu tebrik niteliğinde ve erkeklere yakışır bir tavırla sıktı ve, “Kevin, dostum sen bir katilsin,” dedi.

Kevin’in rengi soldu ama Lucias’ın gözlerindeki saygı parıltısı karşısında neredeyse saçını ve kılığını düzeltmek istedi. “Bir kazaydı.”

“Sen bir katilsin. Benim daha azı olmama nasıl izin verirsin?”

“Yani kastettiğin...” Karnında heyecan kıpırtıları hissetmeye başlamıştı. “Bilerek... bilinçli olarak mı?”

“Bana bak Kevin. Bana yalan söyleyemeyeceğini biliyorsun, o yüzden bana bak ve heyecanın bir kısmını da kızın ölümünün senin elinden olmasının yaratmadığını söyle. Hatta büyük bir kısmı değil mi?”

“Ben...” Kevin kadehini sıkıca tutarak viskisinden kocaman bir yudum aldı. “Evet. Tanrım, evet.”

“Aynı tecrübeden mahrum kalmamı ister misin?” Lucias elini arkadaşının omzuna atarak onu asansöre doğru götürdü. “Sonuçta Kev, bunlar sadece kadın.”

Kızın adı Grace’ti. Eski moda, tatlı bir isim. New York şehir kütüphanesinde çalışıyordu. Çalışmak, araştırma yapmak ya da sadece edebiyatla haşır neşir olarak vakit geçirmek üzere özel okuma odalarına yerleşen zengin ve imtiyazlı okuyuculara disk ve değerli kitapları ulaştırmakla görevliydi.

Grace şiire bayılırdı.

Yirmi üç yaşındaydı. Utangaç bir tabiata ve zengin bir kalbe sahip güzel ve narin bir sarışındı. Üstelik kendine Dorian diyen ve ona siber âlemin güvenli dünyasında kur yapan bir adama âşıktı.

Ondan kimseye bahsetmemişti. Kimsenin bilmemesi durumu daha özel, daha romantik hale getiriyordu. İlk randevuları için uzun, üzerinde gökkuşağını hatırlatan iç içe geçmiş pastel renklerin olduğu kloş etekli yeni bir elbise almıştı.

Şehir merkezine gitmek için metroya binmek üzere küçük dairesinden çıkarken, kendini çok cesur ve çok olgun hissediyordu. Evleneceğini düşündüğü adamla Starview Lounge’da bir şeyler içmeye gittiğini düşündüğünden içi içine sığmıyordu.

Adamın yakışıklı olduğundan emindi. Öyle olmak zorundaydı. Zengin olduğunu, çok seyahat ettiğini ve tıpkı onun gibi kitaplara ve şiire bayıldığını biliyordu.

Ruh eşiydiler işte.

Gergin bile olamayacak kadar mutlu, akşamın nasıl geçeceğinden şüphe duymayacak kadar emindi.

Gece yarısından önce ölmüş olacaktı.

Kızın ismi Grace’ti ve Lucias’ın ilk seferiydi. Sadece ilk öldüreceği değil, aynı zamanda ilk birlikte olacağı kadındı. Kevin bile şimdiye kadar onun cinsel bir ilişkiyi sonuna kadar götürmeyi başaramadığını bilmiyordu. Bu geceye kadar.

O acınası küçük dairedaki dar yatakta bir tanrı gibi olmuştu. Altındaki kadını daha fazlası için bağırta, ağlatan ve yalvartan bir tanrı. Kadın ona duyduğu aşka dair bir şeyler gevelemiş ve her talebini yerine getirmişti. Lucias ona ne yapıyor olursa olsun kız cam gibi berrak, ilaçlı gözleriyle onun yüzüne taparcasına bakmaya devam etmişti.

Kızın bakire olmasına o kadar şaşırılmış ki ilk seferinde çok çabuk gelmişti. Ama kız her şeyin harika olduğunu, kendini yaşamı boyunca onu bekliyormuş gibi hissettiğini söylemişti. Kendini ona sakladığını söylemişti.

Kıza duyduğu tiksinti hissi Lucias’ı daha da tahrik ediyordu.

Çantasından son ilacı da çıkardı, cam ve içindeki sıvı parlayacak şekilde mum ışığında tutarak kızı gösterdi. Ona ağzını açmasını söylediğinde kız, kurtçuğunu bekleyen küçük bir kuş yavrusu gibi ağzını açtı.

İçinde gidip gelirken kızın kalbinin son hızla çarptığını duymaya başladı. Kalbinin patlamasını hissetti. Ve Kevin'in haklı olduğunu düşündü; bu gerçekten yeniden doğmak gibiydi.

İşi bittikten sonra kızı inceledi. Bedeni birbirine dolanmış çarşaf ve gül yaprakları arasında taş gibi yatıyordu. Ve Lucias bir şeyi daha anladı. Bunu yapmaya hakkı vardı. Bu kız da onun ihtiyaçlarını görmezden gelen, yatakta performans sergileyemediğinde ona sırtını dönen kızlardan biriydi. Onu reddeden, umursamayan, ona gülen kızlardan biriydi.

Yani aslında hiçbir şeydi.

Lucias giyindi, ceketinin manşetlerini silkeledi, gömleğini düzeltti. Mumları yanar halde bırakarak ağır ağır dışarı çıktı. Eve gidip Kevin'e olanları anlatmak için sabırsızlanıyordu.

Eve kendini harika hissediyordu. Seks ve uyku, diye karar verdi. Bu bileşimin karşısında direnmek zordu. Sonra güne seri bir yüzme ve tuğlaları bile kıracak kadar sert bir kahveyle başladığınızda önünüzde kimse duramazdı.

Şu anda kötü adamların bir günlük izne çıkmalarının daha akıllıca olacağını düşündü.

"Dinlenmiş gözüküyorsun Teğmen." Roarke ev ofislerini birbirinde ayıran kapı eşiğinde durdu.

Eve fincanının üzerinden onu izleyerek, "Kasıp kavurmaya hazırım," dedi. "Sanırım senin telafi etmen gereken şeyler var."

"Ahh, ben iyi bir telafi seansı geçirdik diye düşünüyordum."

Eve homurtulu bir kahkaha attı. "Komikti ama ben işi kast ediyordum."

"O konuda da çalışmalarım başladı." Roarke ilerleyerek Eve'in yanına gitti ve onu masayla kendi arasına sıkıştırdı.

Hafifçe uzanarak, tele-linkin üzerine bir örtü gibi yayılmış kediyi okşadı.

"Alanımı daraltıyorsun dostum, burada saate karşı yarışıyorum," dedi Eve.

"Daha beş dakika olmadı."

Eve bakışlarını bilek ünitesine çevirdi. "Tamam haklısın. Beş dakikan var." Kollarını Roarke'ın beline doladı. "Belki beş dakika da..." Tam Roarke'ın alt dudağını dişlerinin arasına almıştı ki yaklaşan adım seslerini duydu. Polis ayakkabılarının başka bir şeyle karıştırması imkânsızdı. "Peabody erken geldi."

"Onu duymuyormuş gibi yapalım." Roarke, Eve'in dudaklarının arasından mırıldandı. "Görmüyormuş gibi." Eve'i tekrar öptü. "Hatta onu tanı mıyormuş gibi."

"Çok güzel bir plan ama- " Öpücüğe kendini bırakırken kalbinin erimeye başladığını hissedebiliyordu. "Sakin ol delikanlı," dedi Peabody odaya girerken.

“Ah! Şey! Öhöm!”

Roarke dönerek Galahad’ı kucağına aldı ve kulaklarını kaşımaya başladı. “Merhaba Peabody.”

“Selam. Eve hoş geldin. Belki ben mutfağa gidip kahve falan alsam iyi olur.”

Ama Peabody gitmek üzere arkasını dönerken Roarke uzandı ve çenesinden tutarak genç kadının yüzünü inceledi. Yüzü solgundu, gözleri donuktu ve altlarında koyu gölgeler vardı. “Yorgun görünüyorsun.”

“Uykumu alamadım galiba,” diye mırıldandı Peabody. “Gerçekten gidip kahve alsam iyi olur.” Sonra arkasını dönerek odadan çıktı.

“Eve.”

“Sakin.” Eve hızla tek parmağını Roarke’a doğru kaldırdı. “Şu anda o konudan bahsetmek istemiyorum. Hiçbir zaman o konudan bahsetmek istemiyorum ama özellikle şu anda hiç bahsetmek istemiyorum. Ben Peabody ve McNab’in oynamaya başlaması işleri berbat eder dediğimde beni dinleyen birileri olsaydı konuşmak zorunda da kalmazdık, değil mi?” “Yanılıyorsam düzelt ama bence şu anda o konudan bahseden sensin.”

“Ahh, kapa çenenı. Benım tek bildiğım yaşadığı her neyse yutup işıne odaklanmak zorunda, o da öyle yapıyor.” Masanın etrafından dolaşıp çıkmadan önce sandalyeye doğru küçük bir tekme savurmayı ihmal etmedi. “Şimdi git artık.”

“Onun için endişeleniyorsun.”

“Lanet olsun, acı çektiğini göremediğimi mi sanıyorsun? Ya da bunun beni etkilemeyeceğini?”

“Görebildiğini ve etkilendiğini biliyorum.”

Ağzını açtı ama koridordan gelen ayak seslerini duydu. “Boş ver,” diye mırıldandı. Sonra, “Peabody,” diye seslendi. “Feeney geldi. Sütü ve şekerli kahve.”

Feeney içeri girerken, “Ben olduğumu nereden bildin?” diye sordu.

“Ayaklarını sürterek yürüyorsun.”

“Hadi oradan. Hiç de ayak sürtmem ben... ” “Sürtüyorsun. Sen ayak sürtüyorsun, Peabody pat pat yürür ve McNab zıplayarak.”

“Eğer oğlanın giydiğı ayakkabıları ben giysem ben de zıplayarak yürürdüm. Selam Roarke. Döndüğünü bilmiyordum.” “Yeni geldim.” Eve’e dönerek, “Bir saat kadar daha evde çalışacağım, sonra şehir merkezindeki ofise geçerim,” dedi. Sonra, “Kitap burada kalsın,” diye ekledi. “Eğer ihtiyacınız olursa diske kopyalayabilirsiniz.”

“Ne kitabı?” diye sordu Feeney.

“Şiir kitabı. Görünüşe göre adamımız ismini birkaç yüzyıl önce şiir yazar Keats diye bir adamdan almış.”

“Eminim kafiyesi bile yoktur. Ama Springsteen, McCartney, Lennon. O çocuklar kafiye nedir iyi bilirmiş. Klasik zırvaları anlamıyorum.”

“Kafiye olmamasını bırak bir de tuhaf, iç bayıcı ve aptalca.” “Bu ustaca analizinize devam etmeniz için sizi başbaşa bırakıyorum,” dedi Roarke kucağındaki kediyle ofisine doğru ilerleyerek. “Sanırım McNab’ın geldiğini duyuyorum.” McNab elma şekeri kırmızısı havalı-botlar giymiş olsa da Peabody’dan daha dinç gözüküyordu. O da bitkindi.

Eve elinden geldiği kadar görmezden gelmeye çalışarak masasının kenarına oturdu ve durum güncellemesi yaptı.

“Siber kafelerden neden bir sonuç alamadığımız anlaşıldı,” dedi McNab. “Kimsenin bu adamı görmemiş olması anlamsız gelmeye başlamıştı.”

“Yüz analizi ve kesit değiştirmeleri yapabiliriz,” diye sesli düşündü Feeney. “En muhtemel yüz hatları, renk ve tonlar, kombinasyonlar. Ama işin aslı elimizde görsel bir kimlik olmadan çalışacağız.”

“Ben bazı olasılık çalışmaları yaptım. Adamımız yüksek ihtimalle yirmi beş ve kırk altı yaşları arasında bekâr bir erkek. Yüksek gelir ölçeğine dahil, iyi eğitim almış, bir tür seksüel fonksiyon bozukluğu ya da cinsel sapkınlığı var. Yüksek ihtimal şehirde yaşıyor. Feeney, çok yüksek fiyatlı yasadışı uyuşturucuları nereden temin ediyor olabilir?”

“Tavşan tedarikçileri küçük ve özel bir müşteri kitlesine sahip. Müşteri sayısı çok az. Şehirde benim bildiğim tek tedarikçi var. Ama Yasadışı Kimyasallar ile iletişime geçerim, bakalım başkaları da var mı. Bildiğim Fahişe tedarikçisi hiç yok. Etkisi fiyatına değmiyor.”

“Ama bir zamanlar seks terapilerinde ve Lisanslı Eskort eğitimlerinde kullanılmış.”

“Evet ama dediğim gibi etiket fiyatı çok yüksek ve ilacın etkileri önceden pek kestirilemiyor.”

“Pekâlâ.” Ama bu durum Eve’e takip edilecek birkaç yol daha açmıştı. “Şimdilik siber kafelerden çekiliyoruz. McNab, sen yüz analizi ve kesitleme işlemlerine başla. Feeney, sen bak bakalım Yasadışı Kimyasallardan neler öğrenebiliyoruz. Ben Dingil’i dolgu malzemeleri, diğer kozmetikler ve peruk konusunda bir marka öğrenene kadar sıkıştıracağım, sonra önümüze takip edilecek bir yol çıkacak. Şarabın markasını öğrendim. Kaynağım şehirde o marka ve seri şaraptan üç bin elli şişe satıldığını söylüyor. Peabody ve ben o konuyu takibe alacağız ve pembe güllerden bir şey çıkarabilecek miyiz bakacağız? Bu adam sağlam para harcıyor -şarap, çiçekler, makyaj malzemeleri, çok yüksek fiyatlı uyuşturucular- o halde muhakkak arkasında bir yerlerde bir iz bırakmıştır. Onu bulacağız. Peabody, benimle gel.”

Arabaya bindiklerinde Eve derin bir nefes aldı. “Eğer uyku problemi yaşıyorsan bir ilaç al.”

“Söyleyene bak. Tam da senden gelecek bir tavsiye.”

“O zaman bir emir olarak düşün.”

“Evet efendim.”

“Lanet olsun! Bu durum beni cidden sinirlendiriyor.” Eve direksiyonu yumruklayarak arabayı çalıştırdı ve yola çıktı.

Peabody'nin çenesi öyle dikilmişti ki Eve ön cama kadar uzanmamasına şaşırdı. "Yaşadığım kişisel sıkıntılar sizi rahatsız ettiği için çok üzgünüm Teğmen."

"Eğer bundan daha iyi laf sokamayacaksan yapma." Hızla demir kapıların arasından geçti sonra birden frene asıldı. "Biraz izin ister misin?"

"Hayır, efendim."

"O ses tonunu kullanarak 'Efendim' deme Peabody, yoksa hemen burada ve şimdi kıcını tekmelemeye başlayacağım." "Sorunum ne bilmiyorum." Peabody'nin gözleri sulanmaya başlamıştı. "Ben McNab'den hoşlanmıyorum bile. Sinir bozucu, can sıkıcı, serseri ve aptal. Yani seks harikaydıysa ne olmuş? Ve evet iyi vakit geçirip güldüğümüz de oldu. Çok mu büyük bir olay? Ciddi bir şey yoktu ki aramızda. Yani ona bana ultimatoma çekme, aşağılayıcı yorumlarda bulunma ve uyduruk sonuçlar çıkarma hakkı verecek bir şey yoktu."

"Charles'la yattınız mı peki?"

"Ne?" Peabody birden kızardı. "Hayır."

"Belki de yatmalısınız. Belki, Tanrım böyle bir konuşma yaptığıma inanamıyorum, o alanda biraz stres atıp rahatlırsan kafanı toparlarsın. Ya da her neyse işte."

"Biz... Charles ve ben dostuz."

"Evet. Sen seks sektöründe çok kaliteli ve yüksek fiyatlı bir profesyonelle arkadaşsın. Bence sana yardım etmeye gönüllü olur."

"Adamdan maaş gününe kadar bir yirmilik istemekten bahsediyor gibisin." Sonra iç geçirdi. "Ama belki de bir düşünmem gerek."

"Hızlı düşün. Onu görmeye gidiyoruz."

Peabody anında koltukta dikildi. "Ne? Şimdi mi?"

"Resmi bir ziyaret," dedi Eve ve arabayı tekrar çalıştırdı. "Sonuçta seks konusunda bir uzman değil mi? Bakalım uzmanımız yasadışı seks ilaçlarıyla ilgili neler biliyor?"

Seks uzmanının sabahı boştu. Kapıyı üzerinde mavi ipekten bir pijama altıyla açtı.

Erkekler şeker olarak düşünülse adam tam bir kalori bombasıydı. Eve adamın neden küçücük bir ısırik için para ödemeye hazır bu kadar müşterisi olduğunu görebiliyordu.

"Teğmen, Delia. Uyanıp karşılaşmak için ne harika bir manzara bu."

"Rahatsız ettiğimiz için kusura bakma," dedi Eve. "Bir dakikan var mı?"

"Senin için Teğmen, saatler olabilir." Kapıdan çekilerek içeri girmelerini işaret etti. "Kahvaltıya ne dersiniz? OtoAşçıda krep var."

Peabody hızla başını sallamaya başlarken, "Çok çekici bir teklif ama geri çevirmemiz gerek," dedi Eve. "Yalnız mısın yoksa bir müşterin var mı içeride?"

“Yalnızım.” Gözlerindeki mahmurluk geçmeye, ayılmaya başlamıştı. “Resmi bir ziyaret mi bu?”

“Elimizde bir dava var ve bazı konularda yardımcı olabileceğini düşünüyorum.”

“Tanıdığım birisi mi?”

“Bankhead, Bryna. Şehir merkezinde yaşıyordu.” “Camdan atlayan kadın mı? O bir intihar değil miydi?” “Cinayet,” diye düzeltti Eve. “Medya sabahleyin duyuracaktır.”

“Neden siz biraz oturmuyorsunuz? Ben kahve yapayım.” “Peabody, neden kahveleri sen yapmıyorsun?” Eve güzel döşenmiş geniş salonda oturacak bir yer seçti. Demek ki seks, doğru yapıldığında iyi para kazandırıyor. “Sana soracağım sorular, bu davanın seninle paylaştığım her açısı gizli kalmak zorundadır.”

“Anlaşıldı.” Charles onun karşısına oturdu. “Anladığım kadarıyla bu kez şüpheli falan değilim.”

“Seninle uzman sivil danışman olarak konuşuyorum.” Eve kayıt cihazını çıkardı. “Resmi olarak.”

“O halde seksin kirli bir yönüyle karşı karşıyayız.” “Lisanslı eskort Charles Monroe ile görüşme,” dedi Eve kayıt cihazına doğru. “Görüşme Teğmen Eve Dallas tarafından kayda alınmakta. Teğmen Dallas H-78926B dosya numaralı davada yetkili. Görüşmede Memur Delia Peabody ve Charles Monroe hazır bulunmakta. Bay Monroe bu davada danışmanlık yapmayı kabul ediyor musunuz?”

Charles’ın yüzünde neredeyse ciddi bir ifade belirdi. “İlgili bir vatandaş olarak üzerime düşeni yapmak isterim.” “Sokaklardaki adıyla Fahişe olarak bilinen yasadışı ilaç hakkında ne biliyorsunuz?”

Charles’ın yüzündeki ifade anında değişti. “Birisi o zavallı kadında Fahişe mi kullanmış?”

“Soru Charles?”

“Tanrım!” Charles ayağa kalkarken Peabody elinde bir kahve tepsisiyle gelmişti. “Sağ ol tatlım,” diyerek uzandı

Ve fincanı aldı ağır ağır yudumladı. “Ben eğitimime başladığımda çoktan yasaklanmıştı,” diye devam etti. “Ama hakkında çok şey duyduk. İlk günlerimde bir seminer almıştım. Cinsel Sapkınlıklar: Yapılacaklar ve Yapılmayacaklar. O tarz bir şey anlatabiliyor muyum? Bütün yasadışı kimyasallar Yapılmayacakların içindeydi elbette. Anında lisansını kaybedebiliyorsun. Elbette... yani bazı Lisanslı Eskortlar veya müşterilerin kullandığı bir takım takviyeler yok değil. Ama bu bahsettiğinden kesinlikle değil.”

“Neden?”

“İlk olarak, eğitim gören bayan Lisanslı Eskortları daha... uysal diyelim, hale getirmekte kullanıldığından bizim sektörde epey kötü bir ünü var. Seks kölesi rolü canlandırma ve fantezilerde iyi olabilir ama gerçekte hoş olmuyor. Bizler profesyonel seks partnerleriyiz Dallas. Fahişe ya da kukla değil.”

“Kullanan birilerini tanıdın mı hiç?”

“Daha eski profesyonellerden bazıları. Bir sürü hikâye duyuyorsun işte ve çoğunda öyle ya da böyle muhakkak bir tür şiddet var. Çoğu da deneysel şeyler işte. Eğitimdeki kıza bir doz ver, sonra istediğini yap gibi. Sanki kobaymışız gibi,” diye ekledi nefret dolu bir sesle.

“Yine de elitist bir madde bu. Tanıdığın özellikle meraklısı olan biri?”

“Hayır ama bir soruşturabilirim.”

“Dikkatli bir şekilde,” diye uyardı Eve. “Peki ya Tavşan?” Charles zarif bir hareketle tek omzunu kaldırdı. “Sadece amatörler ya da sapıklar kendileri veya bir partnerleri üzerinde Tavşan kullanır. Benim çevremde gereksiz ve aşağılayıcı kabul edilir.”

“Tehlikeli mi?”

“Eğer aptal ya da dikkatsizsen kesinlikle. Alkol ya da başka bir uyarıcıyla karıştırmaman gerekir. Tabii doz aşımına da dikkat etmen gerekir. Gerçi doz aşimleri çok nadirdir çünkü sıvı altın değerinde.”

“Peki dağıtımını yapan satıcılar? Kullanan müşterilerin?” Charles sıkıntılı gözlerle Eve’e baktı. “Tanrım, Dallas.” “İsmi kullanmayacağım.”

Charles başını salladı, sonra cama doğru yürüdü ve mahremiyet ekranını kaldırdı. Günişliği içeri doldu.

“Charles, bak bu gerçekten önemli.” Peabody ona yaklaşmış, koluna uzanmıştı. “Önemli olmasa zaten böyle bir şey istemezdik.”

“Benim yasadışı şeylerle işim yok Delia. Biliyorsun.” “Biliyorum.”

“Kullanan müşterilerini de yargılamak bana düşmez. Ben kimsenin vicdanı falan değilim.”

Eve uzanarak kayıt cihazını kapadı. “Kayıt dışı, Charles ve söz veriyorum müşterine yasadışı kullanım suçlaması yüklenmeyecek.”

“Size ismini vermeyeceğim.” Charles arkasını döndü. “Güvene ihanet etmeyeceğim ama onunla kendim konuşup tedarikçisinin adını alacağım. Sonra size vereceğim.”

“Teşekkürler,” dedi Eve, sonra iletişim cihazı sinyal verdi. “Ben mutfaktan konuşacağım.”

“Charles.” Eve odadan çıkarken Peabody uzanarak Monroe’nun kolunu okşadı. “Teşekkürler. Seni hassas bir pozisyona soktuğumuzun farkındayım.”

“Hassas pozisyonlar benim uzmanlık alanım.” Genç adamın yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Yorgun gözükyorsun Delia.”

“Evet. Bunu duymaya çok başladım.”

“Bu hafta bir akşam sana evde yemek hazırlamama ne dersin? Güzel sessiz bir akşam? Programıma bakayım haber veririm.”

“Harika olur.”

Charles uzanarak dudaklarını dudaklarına dokundurduğunda Peabody gözlerini kapadı ve içinin bir heyecan dalgasıyla kaplanmasını bekledi. Ve olmayınca da avazı çıktığı kadar bağırarak istedi. Kendini

erkek kardeşini falan öper gibi hissetmişti. Tamam muhteşem çekici bir erkek kardeş ama yine de erkek kardeş işte.

“Canını sıkın şey nedir tatlım?”

“Bir şeyler işte.” Peabody homurdandı. “Aptalca şeyler. Halletmeye çalışıyorum.”

“Eğer konuşmak istersen ben her zaman buradayım, biliyorsun değil mi?”

“Evet biliyorum.”

Eve mutfaktan çıkarak dış kapıya doğru ilerledi. “Gidiyoruz Peabody. Bize mümkün olduğunca çabuk bir isim ver Charles.”

“Dallas?” Peabody şaşkın bir tavırla Charles’a döndü, özür diler gibi bir bakıştan sonra Eve’in arkasından koşturdu. “Ne oldu?”

“Bir cinayet daha işlendi.”

ALTINCI BÖLÜM

Katil, kızı bacakları çirkin bir şekilde iki yana açılmış halde bırakmıştı. Yine sonuna kadar açılmış gözlerinde boş ve anlamsız bir bakış vardı. Pembe gül yapraklarının bir kısmı hâlâ üzerindeydi. Masada, ufak şifonyerin üzerinde, yerde ve ucuz, renkli kilimin üzerinde eriyip akmış, katılaşmış mum damlaları vardı.

Cinayet yeri, Grace Lutz adındaki genç kadının fırfırlı perdeler ve ucuz çerçeveler içindeki basit resimlerle şirin ve sıcak bir atmosfer kazandırmaya çalıştığı küçük bir apartman dairesiydi.

Şimdiyse ölüm, bayatlamış seks ve erimiş mum kokuyordu.

Bir şişe kırmızı şarap vardı, bu kez bir Caberne. Ve bu kez neredeyse boş. Yatak olarak kullanılmış açılabilir kanepenin yanındaki ucuz müzik sisteminden yükselen bir müzik vardı.

Ruh hali ekranı, video ekranı gibi şeyler yoktu. Yalnızca bir tele-link. Ama duvarlardan birinde, boyanmış bir rafın üzerine özenle dizilmiş ve gururla sergilenen kitaplar vardı. Raflardan birinde, Eve’in Grace’in anne babası olduğunu düşündüğü bir kadın ve adamla resimleri duruyordu. Küçük bir sehpanın üzerindeki vazoda yapraklarını dökmeye başlamış papatyalar vardı.

Mutfak iki ocaklı bir fırın, kirli bir lavabo ve minik bir buzdolabından ibaret bir köşeydi. Dolapta bir karton yumurta, yarım kutu süt ve küçük bir kavanoz çilek reçeli vardı.

Genç kadını öldüren gişe dışında şarap şişesi yoktu.

Grace pek fazla para harcamıyormuş, diye düşündü Eve. Dolabının içeriği bir gösterge olarak alınacak olursa kıyafetler ve moda konusunda da aynı şey geçerliydi. Ama kütüphanede çalışıyor olmasına rağmen kitaplara epey para harcıyormuş.

Şu anda özensizce yere atılmış, yeni olduğu belli elbiseye de para harcadığı belliydi.

“Bu kez ne yaptığını biliyormuş. Burada panik falan göremiyorum ben. Bu sefer bilerek ve isteyerek hareket etmiş adamımız.”

“Kurbanlar fiziksel yönden farklı tipler,” diye belirtti Peabody. “Bu kız süt gibi beyaz, minyon. Tırnaklar kısa, düzgün, ojesiz. Şık ya da gösterişli hiçbir şey yok.”

“Evet, ekonomik olarak farklı seviyelerden geliyorlar. Sosyal olarak da. Bu kurban daha evcimenmiş.” Eve çarşafın üzerindeki kurumuş kana, kızın bacaklarının arasındaki kan lekelerine baktı. “Adli tıp bakire olduğunu onaylayacak.” Kalçalarında, bedeninde ve göğüslerinde morluklar var. Bu kez sert davranmış. Güvenliği kontrol et Peabody, bak bakalım elimizde neler var.”

“Evet efendim.”

Neden seni incitti, diye düşündü Eve bedeni incelerken. Neden canını yakmak istedi?

Cesedin yanına diz çöktüğünde, kendini bir köşede başka bir cesedin karşında diz çökerken hatırladı. Hırpalanmış, yara ve kan içinde.

Çünkü bunu yapabiliyorum.

Ayağa kalkarken gözünün önündeki görüntüyü kovaladı. Acı sekse dair bir şey, baştan çıkarıcı bir öge olabilirdi. Ama romantik değildi. Yine de gül yaprakları, mum ışığı müzik ve şarabı ayarlamıştı.

Neden bu sahne gerçek bir romantizmden ziyade ucuz bir taklit teşebbüsünden öteye gitmiyordu? Çok fazla şarap içilmiş ve bir kısmı masanın ve kilimin üzerine dökülmüştü.

Mumlar akıp dağılmış, kurbanın yeni elbisesinin kolu yırtılmıştı.

Burada ilk cinayette olmayan bir şiddet ve zalimlik vardı. Adam yavaş yavaş kontrolünü mü kaybediyordu? Öldürmenin seksten daha keyifli olduğuna mı karar vermişti?

Peabody geri geldi. “Yalnızca ön girişte güvenlik var. Dün gecenin disklerini aldım. Koridorlarda ya da asansörlerde kamera yok.”

“Pekâlâ. Komşularla konuşalım.”

Kurbanın yakınlarına haber vermek zaman içinde kolaylaşan bir şey değildi. Asla bir rutin halini almıyordu. Eve ve Peabody ufak dubleks evin kare girişinde durdular. Sağlı sollu tatlı bir aranjmana göre dizilmiş kırmızı ve beyaz sardunyaların olduğu bir giriş ve ön camı çerçeveyeleyen fırfırlı beyaz perdeler vardı.

Arkalarında uzanan mahalle yeşil yapraklı ağaçları, küçük bahçeli evleri, dar ve düzenli sokaklarıyla çok sessizdi.

Eve askeriyeyi andıran düzenleri, kutu gibi bahçeleri ve işe yaramaz çitleriyle banliyö yaşamını anlamıyordu. Aynı şekilde neden bu kadar çok insanın banliyöde bir ev sahibi olmayı hayal ettiğini de anlayamıyordu.

Ona göre, günün birinde herkes bir tabuta konacaktı sonuçta.

Zili çaldı ve içeriden yankılanan güçlü bir çan sesi duyuldu. Kapı açıldığında ve Eve söylenmesi gerekeni söylediğinde bu evde bir daha hiçbir şey aynı olmayacaktı.

Kapıyı güzel ve sarışın bir kadın açtı. Eve şifonyerin üzerindeki çerçeveden onu tanımişti. Annesi olmalı. Eve benzerliği hemen fark etmişti.

“Bayan Lutz?”

“Evet.” Kadın refleks şeklinde gülümsese de şaşkın ve meraklı gözüküyordu. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Ben Teğmen Dallas.” Eve rozetini kaldırdı. “NYPGT. Bu da yardımcım Memur Peabody. İçeri gelebilir miyiz?” “Konu nedir?” Kadın tek elini kaldırarak saçlarını geriye itelerken, eli ilk gerilim işaretlerini gösterecek şekilde hafifçe titredi.

“Kızınız hakkında Bayan Lutz. Grace hakkında. İçeri gelebilir miyiz?”

“Grace? Başı dertte falan değil, değil mi?” Yüzüne bir gülümseme kondurmaya çalıştı ama başaramadı. “Benim Grace’im başını pek derde sokmaz da.”

Bunu kapı eşiğinde, parlak çiçekler arasında yapmak zorundaydı. “Bayan Lutz, çok üzgünüm ama Grace öldü.” Kadının gözlerinde boş bir bakış belirdi. “Hayır ölmedi.” Tuhaf çatlak bir ses çıkarmıştı. “Elbette ölmedi. Bu söylediğiniz korkunç bir şey. Hemen gitmenizi istiyorum. Hemen buradan gitmenizi istiyorum.”

Eve kapı yüzüne kapanmadan önce elini arasına koydu. “Bayan Lutz, Grace dün gece öldürüldü. Davadaki yetkili benim ve kaybınız için çok üzgünüm. Gerçekten bizi içeri almanız gerekiyor.”

“Benim Grace’im mi? Benim bebeğim?”

Dış kapı içinde kocaman mavi bir kanep ve iki iri koltuğun olduğu bir oturma odasına açılıyordu. Eve kadını kanepeye doğru götürerek oturttu ve hemen yanına oturdu.

“Sizin için arayabileceğimiz kimse var mı Bayan Lutz? Kocanız?”

“George. George okuldadır. Lisede öğretmen. Grace.” Kızı her an içeri girecekmiş gibi boş gözlerle etrafına baktı. “Peabody, sen Bay Lutz’ı ara.”

“Bir hata yaptınız değil mi?” Bayan Lutz buz gibi parmaklarıyla Eve’in koluna yapışmıştı. “Sadece bir hata. Grace şehir merkezinde çalışıyor. Beşinci Cadde’deki kütüphanede. Ben hemen onu arayayım ve hepimiz anlayalım.”

“Bayan Lutz. Hata değil.”

“Hata olmak zorunda. George ve ben daha pazar günü şehre gittik ve onu akşam yemeğine çıkardık. İyiydi.” Hissettiği öfke ve dehşet gözyaşları halinde dağılmaya başlamıştı. “Gayet iyiydi.”

“Biliyorum. Çok üzgünüm Bayan Lutz.”

“Ne oldu benim bebeğime? Kaza mı?”

“Kaza değil. Grace öldürüldü.”

“Bu mümkün değil.” Kadın başını adeta görünmez ipler tarafından çekiliyormuş gibi iki yana sallamaya başladı. “Kesinlikle mümkün değil.”

Eve kadının ağlamasına izin verdi. Akan ilk acı selinin her şeyi dümdüz ettiğini bilirdi.

“Yola çıktı,” diye mırıldandı Peabody.

“Tamam. Sen Bayan Lutz'a su getir.”

Kolunu ağlayan kadının omzuna atarak oturma odasını incelemeye başladı. Her yerde kitap vardı. Adeta mücevherler gibi raflara dizilmiş sergileniyorlardı. Tüm atmosferde sessiz bir nizam ve orta sınıfa özgü bir sağlamlık vardı. İlerdeki masanın üzerinde çerçevesi hologramdan Grace gülümsüyordu.

“Benim bebeğime ne oldu?”

Eve pozisyonunu değiştirerek Bayan Lutz'ın acıyla buruşmuş yüzüne baktı. “Dün gece Grace sohbet odaları ve e-posta yoluyla ilişki kurduğu bir adamla buluştu. Biz bu adamın Grace'in içkisine tecavüz ilacı olarak bilinen bir şeyler karıştırdığına inanıyoruz.”

“Ahh, Tanrım!” Bayan Lutz kollarını karnına sararak tekrar sallanmaya başladı. “Aman Tanrım!”

“Deliller, adamın Grace'le birlikte dairesine döndüğü ve kızınız yüksek dozdan muzdarip olana kadar ona ilaç vermeye devam ettiği yönünde.”

“Grace asla uyuşturucu kullanmaz.”

“Farkında olduğunu sanmıyoruz Bayan Lutz.”

“Kızıma onları vermesinin sebebi...” İnce beyaz bir çizgi halini alana kadar dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra derin ve hırıltılı bir nefes verdi. “Ona tecavüz etti.”

“Öyle olduğunu düşününüz. Ben...” Ne kadar ileri gidebilirsin? diye merak etti Eve. Ne kadar yardımcı olabilirsin? “Bayan Lutz, eğer biraz olsun bir teselli verecekse Grace korku duymadı ve kesinlikle acı içinde değildi.”

“Biri neden onu incitir ki? Nasıl bir insan masum bir kıza bunu yapar?”

“Nedenini söyleyemiyorum ama size bunu yapanı bulacağımı söyleyebilirim. Tabii yardımınıza ihtiyacım var.” Bayan Lutz başını geriye yasladı. “O öldüyse artık ne yapabilirim ki?”

“Hiç erkek arkadaşı var mıydı?”

“Robbie. Robbie Dwyer. Lisede ve üniversitenin birkaç sômestrinde çıktılar. Çok iyi bir delikanlıdır. Annesi ve ben aynı kitap kulübündeyiz.” Sesi tekrar titredi. “Biz ilişkilerinin daha da ilerleyeceğini düşünmüştük ama sanırım romantizmden ziyade arkadaşlık ağır basıyordu. Grace şehre taşınmak istedi, Robbie de burada öğretmenliğe başladı. Bir süre sonra koptular.”

“Ne kadar süre önce koptular?”

“Eğer bunu Robbie’nin yaptığını düşünüyorsanız, böyle bir şey yapabileceğini düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Onu bebekliğinden beri tanırım. Zaten şu anda tatlı bir kızla birlikte.”

“Peki Grace ilgilendiği ya da onunla ilgilenen birinden bahsetti mi hiç? Şehirde?”

“Hayır, sanmıyorum. Çok yoğun çalışıyordu, eğitimi de devam ediyordu. Ve utangaçtır da. Benim Gracie’m utangaçtır. Yeni insanlarla tanışmakta zorlanır. Onu şehre taşınmaya teşvik etmemin bir nedeni de... “ Kadın tekrar hıçkırıklara gömüldü.

“George onun burada kalmasını, öğretmenlik yapmasını, işte yuvadan ayrılmamasını istiyordu. Bense hep hafif hafif iteledim onu, çünkü kendi başına uçabilmesini istiyordum. Ve şimdi onu kaybettim. Beni ona götürür müsünüz? George geldiğinde bizi bebeğimize götürür müsünüz?”

“Evet. Götürürüm.”

Komutan Whitney, Eve’e ofise girmesini işaret ederken tele-linkte görüşmeye devam ediyordu. Eve’e sandalyeyi işaret etmemiştii ama o oturmaya yönelik bir hamlede bulunmadı. Geniş yüzünde çizgiler vardı. Stres, savaşlar ve otorite gösteren bir haritayı andırıyordu bu yüz. Üzerinde neredeyse ten rengiyle aynı tonda olan koyu kahve bir takım elbise vardı. Takımının içinde çizdiği güçlü kuvvetli ve sert portre, onu sokaklarda olduğu kadar masa başında da etkili gösteriyor, diye düşündü Eve.

Masasının sağ köşesinde camdan bir kâse duruyordu. İçinde gök mavisi bir su ve tabanında renkli parlak taşlar vardı. Eve şaşkın şaşkın kâseye bakarken kıpkırmızı bir balıkla göz göze geldi.

“Karım,” dedi Whitney tele-linki kapatırken. “Ofisi güzelleştirdiğini düşünüyor. Beni rahatlatıcakmış güya. Benim lanet bir balıkla ne işim olabilir ki?”

“Bilemiyorum efendim.”

Bir süre her ikisi de fanusun içinde dönüp duran kırmızı şeye baktılar. Komutanın karısının moda ve tasarıma düşkün olduğunu bilen Eve kibar bir yorum aradı.

“Hızlıymış.”

“Aptal şey gün boyu böyle dönüp duruyor. Sırf bakarken bile yoruluyorum.”

“Bu hızla giderse zaten aşınıp birkaç haftada kendiliğinden ölecektir.”

“Tanrı söylediklerini duyuyordur umarım. Yardımcın nerede Teğmen?”

“İki kurban üzerinde çapraz araştırma yapmasını istedim. Aralarında bir ilişki olduğuna dair bir delil yok henüz. Yalnız her ikisi de kitapları, özellikle şiiri seviyormuş. Her ikisi de sanal sohbet odalarında vakit harcıyormuş. Ancak şu noktada aynı sohbet odalarına ya da gruplarına dahil olduklarını belirleyemedik.”

Whitney arkasına yaslandı. “Elinizde ne var?”

“Lutz’ın cesedini bu sabah karşı komşusu Angela Nicko bulmuş. Lutz günlük sabah kahvesi randevularına gitmeyince ve kapıya da cevap vermeyince Bayan Nicko yedek anahtarıyla içeri girecek kadar endişelenmiş. Nicko emekli bir kütüphaneci, doksan yaşlarında.”

Ve çok ağladı, diye hatırladı Eve. İfadesini verirken sürekli sessiz sessiz ağlıyordu.

“Şu noktada kendisi kurbanın apartmanda düzenli ilişki içinde olduğu tek kişi. Lutz rutinlerinden pek sapmayan sessiz ve kibar bir genç kadın portresi çiziyor. İşine gidip geliyormuş. Haftada iki kez ihtiyaçları için mahalle marketine uğruyormuş. Nicko dışında yakın arkadaşı ya da bilinen bir sevgilisi yokmuş. Yarım gün çalışırken bir yandan da evden öğretimle kütüphane bilimi eğitimi alıyormuş.”

“Güvenlik kameraları?”

“Bir tane, girişte. İlk cinayet yerindeki deliller şüphelinin kılık değiştirdiğini gösterdiğinden bu kez de öyle yapmış olacağını düşünüyoruz. Laboratuvar raporlarını bekliyorum. Görünüşü ikinci cinayet mahallinde oldukça farklıydı. Kısa, sarı, düz saç, köşeli çene, geniş alın, koyu kahve gözler, açık sarı ten.”

Eve balığa baktı. Başını döndürüyordu ama bakışlarını kaçırmadı. “Cinayetdeki tavırda da bir farklılık var. İlk olayda olmayan şiddet kastı var. Şiddetten keyif almış. Şu anda ilk peruk ve kozmetiklerin izini bulmaya çalışıyoruz. Sanal açıyı da takip halindeyiz ve kurbanlar arasında farklı bağlantılar arıyoruz. Doktor Mira’dan bir görüşme talep ettim. Kendisine bütün dosya ve raporları kopyalıyorum.”

“Medya henüz bağlantının kokusunu almadı ama uzun sürmez.”

“Bu davada efendim, medyayı lehimize kullanabiliriz. Eğer kadınları potansiyel tehlikelere karşı uyarırsak şüphelinin av alanı daralır. Kanal 75’den Nadine Furst’e bazı bilgiler sızdırmak istiyorum.”

Whitney dudaklarını gererek düşündü. “O sızıntının biz hazır olmadan bir sele dönüşmeyeceğinden emin ol.”

“Evet efendim. Yasadışı kimyasallar konusunda bazı kaynaklarım var ve Feeney’den departmanın o bölümünden bağlantılarını kullanmasını istedim. Kullanılan iki ilaç da çok nadir türdeler. Tedarikçiyi bulduğumda anlaşma yapmak için bazı yetkilere ihtiyacı olabilir.”

“O konuyla tedarikçiyi bulduğunda ilgileniriz. Ama çok fazla hareket alanın olmayacağını şimdiden söyleyebilirim. Politik açıdan bu uyuşturucular konusu oldukça hassastır. Bir uyuşturucu tacirine fazla taviz verirse feminist organizasyonlar, sosyal denge çığırkanları ve ahlak bekçisi gruplar kıcımızı tekmelemek için yarışa girer.”

“Peki yaşamları kurtarmak için yapıyorsak bunu?” “Bahsettiğim insanların çoğu için bunun bir önemi yok. Onlar genel ilkelere bakarlar, bireylere değil. Bütün açıları incele Teğmen, yapılması gerekenleri yap ve daha çok insan ölmeden bu adi herifi yakala. Elbette biz bir halkla ilişkiler kabusu yaşamadan.”

Eve’in lanet halkla ilişkiler konusunu umursadığı yoktu. Nadine de bunu gayet iyi bildiğinde içeriden bilgi aktarımına karşı gayet şüpheli yaklaştı.

“Bunu neye borçluyuz acaba Dallas?”

Eve, Nadine’i aramak için merkezden ayrılıp eve gidene kadar beklemişti. Böylece görüşmenin resmiden ziyade dostça bir havada olmasını sağlamak istemişti.

“Sana bir iyilik yapıyorum işte.”

Nadine canlı yayına hazır makyajı tamamlanmış yüzündeki mükemmel kıvrımlı kaşını havaya kaldırdı ve mercan renkli dudaklarına hafif bir tebessüm yerleştirdi. “Sen, Teğmen Mühürlü Dudak, kendi isteğinle, sırf arkadaşlık duygusuyla bana devam eden bir soruşturmayla ilgili veri aktarıyorsun.”

“Doğru.”

“Bekle bir dakika.” Nadine’in yüzü on saniye kadar tele-linkten kayboldu. “Meteoroloğumuza sordum. Aksine işaretler olsa da henüz cehennem buz tutmamış.”

“Ha-ha... Kontrol edilemez kahkahalarımı mazur gör lütfen. İstiyor musun istemiyor musun?”

“Evet, istiyorum.”

“Üst düzey bir polis kaynağı Bryna Bankhead ve Grace Lutz davalarının bağlantılı olduğunu onaylıyor.”

“Bekle.” Muhabir moduna geçen Nadine’in ifadesi keskinleşti. “Şimdiye kadar Bankhead’in ölümünün kaza, intihar ya da cinayet olup olmadığı onaylanmamıştı.”

“Cinayet. Onaylandı.”

“Lutz olayının cinsel bir saldırı olduğu yönünde bilgi almıştım.” Nadine’in sesi artık ciddiydi. “Bankhead cinayeti de mi öyle? Kurbanlar birbirlerini tanıyor muymuş? Bir şüphelinin peşinde miyiz?”

“Benimle röportaj yapma Nadine. Birebir görüşüyoruz şu anda. Her iki kurban da öldükleri gece, e-posta ve anlık sohbet odalarında tanıştıkları bir bireyle buluşmuş genç ve bekâr kadınlar.”

“Ne tür sohbet odaları? Nerede buluşmuşlar?”

“Kapa çenenin Nadine. Delillere göre her iki kurbanı da gece, muhtemelen bilgileri dışında, yasadışı bir kimyasal verilmiş.”

“Tecavüz ilacı mı?”

“Çabuk anlıyorsun. Kaynağın bu bilgiyi ne onaylıyor ne reddediyor. Beleş malı al ve kaç Nadine. Şimdilik bu kadar.” “Bir buçuk saate çıkıyorum. Seninle istediğin yerde buluşurum.”

“Bu gece olmaz. Ne zaman ve nerede olacağını haber veririm.”

“Bekle!” Eğer mümkün olsa Nadine tele-link ekranından fırlayıp çıkacaktı. “Bana şüpheliye dair bir şeyler ver. Elinde eşgali var ya da ismi var mı?”

“Şu anda soruşturmanın bütün yönleri titizlikle araştırılmakta. Vesaire vesaire vesaire...” Eve, Nadine’in küfrünün yarısında linki kapadı.

Kendinden memnun bir halde mutfağa doğru yürüdü ve OtoAşçıya kahve siparişi girdi. Sonra camın önünde durarak çökmeye başlayan karanlığı izledi.

Katil şu anda dışarıda bir yerlerdeydi. Başka görüştüğü biri var mıydı? Başka bir randevuya çıkmış mıydı? Belki de şu anda beklenti içinde bir kadının fantezilerine girmeye çalışıyordu?

Yarın veya ertesi gün hayatlarını mahvedecek bir haber vermesi gereken bir aile daha olacak mıydı?

Lutzlar asla tam olarak kendilerine gelemeyeceklerdi. Yaşamlarına devam edecek, bir süre sonra her saniye kaybettikleri kızlarını düşünmeyi bırakacaklardı. Tekrar güleceklerdi, çalışacak, gezecek, nefes alıp vereceklerdi. Ama hep bir delik olacaktı. Yaşamlarının içinde sürekli bir boşluk olacaktı.

Bir zamanlar bir aileydiler. Bir birlik. Eve gittiği banliyö evinde o birliği hissetmişti. Evin konforunda ve sakinliğinde bu birlik vardı. Kapının önündeki çiçeklerde, kanepenin rahatlığında vardı.

Artık o ikisi anne baba değil sadece yaşamlarına devam edecek iki kişiydi. Kafalarının içinde kayıpları sürekli farklı yankılar bulacak şekilde yaşayacak iki kişi.

Oto aşçısındaki kahvesi artık soğumaya başlarken, anne babasının Grace'in odasını olduğu gibi tutmaları aklına geldi. Eve, Grace Lutz'ın varlığına ekleyebilecek yeni bir şeyler var mı diye odayı incelerken çocukluktan genç kızlığa, sonra da genç kadınlığa geçiş yapan bir yaşamın aşamalarını görmüştü.

Bebekler özenle bir rafa dizilmişti. Artık oyuncaktan ziyade dekorasyondular ama yine de kıymetliydi. Kitaplar, fotoğraflar, hologramlar. Kalp ya da çiçek desenli ıvır zıvır kutuları vardı. Yatağın üzerinde güneş ışığı renginde bir örtü vardı. Duvarlar ise beyazdı.

Eve burada, tüm bu tatlı, kız çocuğuna özgü şeylerin arasında büyüdüğünü hayal bile edemiyordu. Camlarda fırırlı perdeler, gece lambasındaki desene uyum sağlaması için papatyalarla bezeli çalışma masasının üzerindeki ucuz bilgisayar ünitesi.

O yatakta yatan, o gece lambasının ışığıyla kitap okuyan kız mutlu ve güvendeydi. Seviliyordu.

Eve'in hiç bebeği, ya da perdeli camları olmamıştı. Kalp şeklinde kutulara kaldırılıp saklanacak değerli şeyleri kalmamıştı çocukluğundan. Onun hatırladığı çocuk odaları daracık, nerede olduğu belli olmayan, isimsiz ucuz otel odalarıydı. Duvarları o kadar ince olurdu ki sık sık karanlık köşelerden gelen seslerle yankılanırdı.

Hava çürük bir şeyler kokardı. Babası onun orada olduğunu hatırlayacak kadar ayık geldiğinde de kaçıp saklanacak bir yeri yoktu.

O odalardaki yataklarda yatan, o loş gölgelerin arasında titreyen kız korkmuş, çaresiz ve kayıptı.

Eve omzuna dokunan elle sıçradı ve içgüdüsel olarak silahına sarılarak hızla arkasını döndü.

"Sakin ol Teğmen." Roarke elini Eve'in kolunda gezdirerek hafifçe silaha doğru indirdi ve orada tutarak genç kadının yüzünü inceledi. "Neredeydin?"

"Bağlantılar kurmaya çalışıyorum." Eve ondan uzaklaşarak kahvesini almak için OtoAşçının kapağını açtı. "Evde olduğunu biliyordum."

"Yeni geldim sayılır." Roarke ellerini Eve'in omuzlarına götürerek gerginliği ovalayıp dağıtmaya çalıştı. "Çocukluğundan bir şeyler mi hatırladın?"

Eve başını salladı ve soğuk kahvesini yudumlayarak pencereden dışarıdaki karanlığa bakmaya devam etti. Ama eğer Roarke'a anlatmazsa yer etmeye başlayacağını biliyordu. "Sen yokken," diye başladı, "bir kâbus gördüm. Epey kötü bir kâbus. O ölmemişti. Kanlar içindeydi ama ölmemişti. Benimle konuştu. Dedi ki onu asla öldüremezmişim, asla ondan kurtulamazmışım."

Önündeki camdan Roarke'in yansımasını görebiliyordu. Kendi yansımasına karışıyordu. "Beni cezalandırmak zorundaymış. Ayağa kalktı. Her tarafından kanlar akıyordu ama ayağa kalkıp üzerime geldi."

"O öldü Eve." Roarke elindeki fincanı aldı, kenardaki sehpanın üzerine koyarak Eve'i kendine çevirdi. "Senin canını yakamaz. Rüyalar dışında yapamaz artık."

"Bana anlattığı bir şeyi hatırlamamı istedi ama hatırlayamıyorum. Ne demek istediğini de bilmiyorum. Ama ona neden canımı yaktığını sordum. Bana hiç kimse olduğum için dedi ama en önemli sebebi bunu yapabiliyor olmasıymış. Bu gücü ondan alamıyorum. Şimdi bile alamıyorum."

"Bir kurban için adalet sağladığın her sefer onu biraz daha yok ediyorsun. Belki gerçek yaşamda ondan uzaklaştıkça rüyalarında daha etkili olmaya çalışıyor. Bilmiyorum." Ellerini Eve'in saçlarında gezdirdi. "Mira'yla konuşacak mısın?" "Bilmiyorum," dedi Eve ama sonra, "hayır," diye ekledi. "Şu anda bilmediğim hiçbir şey söyleyemez bana."

Bilmeye hazır oldukların dışında, diye düşündü Roarke ama bir şey söylemedi.

"Her neyse, ama ona cinayetler konusunda danışmam gerek zaten."

"Bir tane daha mı?"

"Evet. O yüzden ekstra çalışmam gerek."

"Aynı adam mı?"

Eve cevap vermedi fakat ofisine doğru ilerledi. Artık kahvesini de istemiyordu. Ofisinde de Roarke'a ikici cinayetin ana hatlarını anlatırken yürümeye devam ederek olanları kafasından tekrar tekrar geçiriyordu.

"Eğer kullanılan uyuşturucular konusunda yerel bir kaynak varsa senin için bulabilirim."

Eve ona baktı. Koyu renkli, sık bir takım elbise içindeki iş adamına. Takım elbise, bir zamanlar tehlikeli işler yapan bir adam olduğunu unutturmaya yetmiyordu.

Roarke Endüstrileri dünyadaki en güçlü şirket gruplarından biri olabilirdi ama tıpkı sahibi gibi Dublin'in izbe, arka sokaklarında doğmuştu.

"Böyle bir şey yapmanı istemiyorum," dedi Eve. "Henüz değil. Eğer Charles ve Feeney'den bir şey çıkmazsa sana başvurabilirim. Ama senin mümkün olduğunca o alanlara bulaşmamanı tercih ederim."

"Benim kuracağım bağlantının seninkinden hiçbir farkı olmaz, sadece çok daha çabuk."

"Evet farkı olur, çünkü rozeti olan benim. Sen çok kadın tanıyorsun."

"Teğmen. Geçmişimin o sayfası tamamen kapandı."

"İyi, tamam. Benim söylemek istediğim şey, bildiğim kadarıyla çoğu erkeğin belli bir tipi vardır. Bazıları zeki kadın sever, bazıları itaatkâr ya da aptal, neyse işte."

Roarke ona doğru ilerledi. "Ben hangi tiplerin peşindeyim sence?"

“Sen ayağına kapaklananlar arasından beğendiklerini seçmişsin, yani seninki çeşnili paket.”

“Senin ayağıma kapandığını hiç hatırlamıyorum.”

“Evet ve hiç de hayal etme bence. Ayrıca sen pek sayılmazsın çünkü buluşma, seks ya da onun gibi bir şey için sanal âlemde balığa çıkmak zorunda kalmamışsın.”

“Senin ağzından çıkınca pek iltifat gibi olmuyor.” “Söylemeye çalıştığım şey insanların genelde beklentileri veya hayal ettikleri bir tip oluyor. İlk kurban. Alımlı, sofistike, romantik eğilimli şehir kadını. Şık giyimli, çekici. Güzel bir dairesi olan ve seksüel açıdan nispeten aktif. Sosyal, cana yakın. Modaya, şiiire ve müziğe düşkün. Parasını kıyafetlere, iyi restoranlara ve güzellik salonlarına harcayan.”

“Ve,” diye lafa girdi Roarke, “elemeleri bir içki eşliğinde yapacak kadar maceracı.”

“Kesinlikle. İki numaralı kurban ise sağlam orta sınıf alt yapısına sahip. Utangaç, zeki, entelektüel. Kazandığı tüm parayı kitap almaya ve idare eder bir dairenin kirasına yatırıyor. Nadiren dışarıda yiyor ve her sabah on beş yirmi dakikasını büyükannesi olacak bir komşusuyla geçiriyor. Şehirde yakın arkadaşı yok. Çok genç ve hâlâ bakire. Ruh eşini arıyor. Kendini o adama saklıyor.”

“Ve daha gerçekten tanışmadan onu bulduğuna inanacak kadar saf.”

“Birisi tamamen içe dönük, diğeriye dışa dönük. Fiziksel olarak da hiç benzemiyorlar. İlk olayda cinayet planlanmamıştı ve katil paniklemişti. Kurbanın bedeninde ölüm öncesi hiçbir berelenme ve şiddet izi yoktu. Seksüel ilişki sadece vajinaldı.”

Eve dosya çantasından bir disk çıkardı ve bilgisayara taktı. “İkinci cinayette olay önceden düşünülmüş görünüyor ve katil infazı bilinçli gerçekleştirmiş. Şiddet izleri, morluklar ve ufak ısırıklar vardı. Kurban tekrar tekrar sert bir şekilde tecavüze uğramış ve sodomize ilişkiye zorlanmış. Belki... belki ilk cinayetle cesaretlendi, tahrik oldu, heyecanlandı ve aynı tecrübeyi bu kez kendi isteği üzere daha şiddetli bir şekilde tekrar yaşamak istedi. “

Roarke başını sallayarak onun yanına gitti. “Olabilir.” “Görüntü duvar ekranına,” diye talimat verdi Eve. “İki kurbanın apartman girişindeki kamera görüntüleri ayrı ekranlarda. Sağdaki Bankhead’in apartman girişi. Katilin peruk taktığını, yüzü için dolgu malzemeleri ve kozmetik kullandığını biliyoruz. Bu görüntüsüyle Dante ismini kullanıyor. Soldaki Lutz’ın girişi, burada Dorian ismini kullanmış. Yüz makyajları çok iyi. Vücut tipi, boy aşağı yukarı aynı. Aslında ikisini de kolayca değiştirebilirmiş - dolgular, platformlar, omuz destekleri yardımıyla tabii.”

Eve görüntüleri tekrar tekrar inceledi. Artık neye baktığını biliyordu.

“Baksana Dante, Bankhead’in elini tutuyor, parmaklarını öpüyor, kapısını tutuyor. Rüya erkek. Dorian’ın kolu kızın beline doğru sarılmış. Kapıya doğru ilerlerlerken kız gözünde yıldızlar uçuşur halde ona bakıyor. Adamsa ona bakmıyor, hiç göz teması kurmuyor. Kızın kim olduğunun, varlığının hiçbir önemi yok. Onun için kız çoktan ölmüş.”

Eve görüntüyü değiştirdi. “İşte burada Dante çıkıyor. Paniğini, nasıl terlediğini görebilirsin. Tanrım diye düşünüyor, bu nasıl olabilir? İşler nasıl bu hale geldi? Ama şurada, Grace’in dairesinden çıkıyor.

Yürüyüşüne bak, neredeyse salına salına ilerliyor, bak arkasına bakıp sırtıyor. Adeta bu çok eğlenceliydi, diye düşünüyor. Tekrar ne zaman yapabilirim?”

“İlk teorin doğru olabilir,” dedi Roarke. “Güveni, ihtiyacı ve aldığı keyif artıyor. Farklı kadınlar için farklı görüntüleri, farklı kişilikleri olması gibi ikinci bir teori de olabilir. Ama senin üçüncü bir teorin var,” dedi Roarke ekrandan Eve’e dönüp yüzünü görünce. “İki farklı adamın peşinde olduğunu düşünüyorsun.”

“Bilmiyorum belki fazlaca basit. Belki de düşünmemi istediği şey bu.” Tekrar duvardaki bölünmüş ekranlara baktı.

“Henüz adamın içine giremiyorum. İki katil olması üzerine bir olasılık hesabı istedim. Yüzde kırk üç kusur çıktı.” “Bilgisayarların içgüdüğü yoktur.” Roarke ilerleyerek masanın kenarına oturdu. “Sen ne görüyorsun?”

“Farklı beden dilleri, farklı tarzlar, farklı tipler. Ama rol de olabilir. Pahalı ve romantik bir yerde içecekler, sonra kurbanın dairesine gitmek. Kendi yuvasını pisletmiyor. Mumlar, şarap, müzik, güller. Aynı sahne ve dekoru kullanıyor. DNA sonuçları gelmedi ama olay yeri inceleme dairede Lutz ve yaşlı komşusununkiler dışında parmak izi bulamadı. Ne şişede, ne bardaklarda ne de kurbanın üzerinde. Bu kez mühürlenmemiş. Neden ki? İlk olay yerinden parmak izlerimiz olduğunu biliyordu nasıl olsa?”

“Eğer iki tanelerse -ister gerçek anlamda ister kişilik bölünmesi şeklinde- birbirlerini iyi tanıyor olmalılar. Kardeş gibi,” dedi Roarke. “Ortak gibi. Ve bu bir oyun.”

“Ahh, skor tutuyorlar. Bir birler şu anda. Beraberliğin bozulmasını isteyecekler, devam edecekler. Belki önceki ekran isimlerden biri belirir diye buradan sohbet odalarını gözlemleyeceğim.”

“Benim ofisimden yap. Benim ekipmanım daha fazla ve daha hızlı. Artı olarak,” diye ekledi Eve’in reddetmek için bir bahane aradığını görünce, “sana şarap satış listelerini verebilirim.”

“Peki o listeyi kırk üç yılı, Castillo di Vechio Cabernet satışlarıyla çapraz sorguya alabilir misin?”

Roarke, “Alabilirim,” diyerek elinden tuttu ve onu ayağa kaldırdı. “Eğer birisi bana bir kadeh şarapla eşlik ederse.” Eve, “Bir kadeh ama,” diyerek Roarke’la birlikte onun ofisine geçti. “Uzun bir süre bununla uğraşmam gerekebilir.” “Bu bilgisayardan izlemek istediğin konuları gir sen sadece.”

Eve uzun siyah konsola doğru gitti ve bir süre ısı ısı parlayan bilgisayarlara baktı. “Dosyadan almam gerekecek.” “Bilgisayarda altıncı birime gir, Eve.” Roarke ofis barınının arkasına doğru ilerledi. “Sadece istediğin dosyanın adını söyle,” dedi Eve’e. “Ve kopyasını al.”

“Ev bilgisayarımda resmi NYPGT dosyalarını tuttuğumu ve senin o verilere giriş yapmanın kesinlikle yasak olduğunu söylememin bir anlamı var mı?”

“Pek yok. Ahh, biraz sanırım.” Roarke şişeyi çıkarıp dönerken Eve’in öfkeli suratını görünce güldü. “Neden bunun yanında bir lokma bir şeyler de atıştırmıyoruz?”

“Seni bir ara hırpalamam gerektiğini hatırlat.”

Roarke şişeyi açtı. “Not alındı. Hatırlatırım.”

YEDİNCİ BÖLÜM

Eve şarabını yudumlayıp havyarını çiğnemeye devam ederken durumun ne kadar gülünç olduğunu düşünmemeye çalıştı. Polis Merkezinden birisi onun bu halini görse günlerce kimsenin dilinden kurtulamazdı.

Roarke da aynı şeyleri yapmasına rağmen halinden gayet memnun görünüyordu. “Takip etmek istediğin kullanıcı isimlerini gir.”

“DanteNYC,” dedi Eve. “DorianNYC. FeeneyNYC ile biten diğer kullanıcı adlarını da tarıyor ama- “

“Evet biz de farklı bir tarama başlatabiliriz. Herhalde milyonlarcası çıkar ama belki şansımız yaver gider.”

“Peki ya hesap ismi? Belki de başka kullanıcı isimleriyle geziyor ve işi bittiğinde eskileri bırakıyor.”

“Hadi, kay bakalım.” Eve’in sandalyesini birkaç santim sola iterek yanına oturdu. “Bilgisayar, La Belle Dame hesap adı altında bütün hareketleri içeren bir tarama başlat.” *Tarama başlıyor...*

“Ama Feeney güvenlik blokları, mahremiyet engelleri ve hesap protokolü gibi şeylerden...” Roarke’ın tek kaşını kaldırarak ona baktığını görünce lafını yarıda kesti. “Neyse boş ver.”

“Bilgisayar aynı hesapta bir hareket olursa ve olduğunda bilgi ver ve hareketin kaynağını belirle.”

İşlem devam ediyor. Bilgi verilecek. İşlem yapılıyor...

“Bu kadar basit olamaz.”

“Genelde olmaz, evet.” Roarke uzanarak onu öptü. “Bana sahip olduğun için ne kadar şanslısın değil mi? Cevap gerektiren bir soru değil, retorikti sevgilim,” diyerek Eve’in ağzına bir havyar daha soktu. “Ben şu müşteri listesini ekrana alayım.”

Ses komutuyla değil klavyede birkaç tuşa basarak dosyayı açtı. Eve ekranda akmaya başlayan verilere bakarken derin bir nefes verdi.

“Daha kötüsü de olabilirdi,” diye karar verdi. “Ucuz bir şarap olabilirdi ve o zaman yüzlerce kat fazla isim olurdu elimizde.”

“Sanırım daha da fazlası. Bunları bireysel alım ve restoran alımı olarak da bölebiliriz. Şimdi bakalım Cabernet’ten neler bulabileceğiz.”

“O da mı senin firman?”

“Hayır, bir rakibimin. Ama halledebilirim. Birkaç dakika sürer.”

Bir NYPGT üyesinin oturup bir sivilin kanunları ciddi bir şekilde çiğnemesini izlemesi garip hissettireceğinden ayağa kalkarak duvar ekranına yaklaştı. “Bilgisayar, dördüncü ekranda erkek alıcıları göster.”

Bu durumun alıcı sayısını daha da azalttığını fark etti. Ama elbette kadın alıcıları, restoran alımlarını ve ortak hesaplar konusunu da ihmal edemezdi ve etmeyecekti ama ilk olarak iki yüz erkek alıcıdan başlayacaktı.

“Bilgisayar. Beşinci ekrana çoklu alım yapan bekâr erkekleri göster.” Altmış sekiz kişi daha azaldığında, “Daha iyi,” diye mırıldandı.

“Verileri almadın mı daha?”

“Biraz sabır Teğmen.” Roarke başını ekrandan kaldırdı ve Eve’e hücrelerini kıpır kıpır edecek ve tüm kaslarını gevşetecek bir şekilde baktı.

“Ne?”

“Orda durmuş öyle çalışırken sana bakmak harika; tam bir polissin. Soğuk bakışlı ve ciddi, öyle silahın falan koşumunda. Ağzım sulanıyor.” Bir kahkaha atarak tekrar ekrana döndü. “Bu durum beni çok şaşırtıyor. Tamam, bilgisayar üçüncü ekrana aç.”

“Beni heyecanlandırmak için mi böyle şeyler söylüyorsun?”

“Hayır ama o da güzel bir yan fayda. Heyecanlandığında da sana bakmak harika. Son on iki ayda benim rakibe epey fark atmışız.”

Eve sert bir tavırla, “Çok şaşırdım,” diyerek aynı işlemi uygulamak için duvardaki yeni listeye döndü. “Bilgisayar verilen zaman aralığında her iki markanın müşteri alımlarını karşılaştırdı ve eşleştirdi. Hımm... Otuzdan az.” Eve dudaklarını gerdi. “Ben daha fazla olur diyordum.”

“Marka sadakati.”

“Bunlarla başlayacağız. Standart tarama, başlangıç olarak elli yaşın üstündeki erkekleri ele. Bizim adamımız ya da adamlarımız daha genç. Ama tekrar bakmam gerekecektir. Şarabı alan baba, amca ya da ağabeyi falan olabilir.” Volta atmaya başladı. “Mira’nın profiline ihtiyacım var ama hiç sanmıyorum. Anne babanın ya da ikisinden birinin aldığı bir şarap romantik ya da cinsel değildir. Yoksa yine bir çocuk olursun.”

“Gözlerini kapatıp bir kadın seçersen,” diye devam etti Eve. “Kendi isteğine göre bir kadın, keyfi bir seçim. Kadınlar şiirdeki gibi merhametsizdir. Eğer onlara fırsatını verersen seni topuklarının altında ezerler. O yüzden o fırsatı vermeyeceksin. Bu kez direksiyonda sen varsın.”

Eve bir süre isimlere baktı, sonra yine arkasını döndü ve volta atmaya devam etti. “Kadınlar. Sürtükler, fahişeler, tanrıçalar. Onları cinsel olarak arzuluyorsun ama dahası güç istiyorsun. Onların üzerinde mutlak bir güç. Planını yapıyorsun, seçiyorsun, ava başlıyorsun. Sen onu gördün ama o seni görmedi. Onu görmek zorundasın. Yeterince çekici mi yoksa tıpkı senin uydurdukların gibi o da bir fantezi mi uyduruyor. O gerçek olmalı. Değerli olmak zorunda. Vaktini hak ettiğinden az bir kişi ya da şeyle harcayamazsın.”

Roarke büyülenmiş gibi arkasına yaslanmış onu izliyordu. “Ne yapar peki?”

“Seçiyor. Ayarlıyor. Kelimeler ve görüntülerle baştan çıkarıyor. Sonra hazırlığa başlıyor. Şarabı seçiyor, kendi zevkine, ruh haline uygun olanı, başkasınınkine değil. Mumlar, duyularını memnun edecek

kokulu mumlar. Uyuşturucular, kontrolü sağlaması için uyuşturucular. Reddedilmeyecek. Daha çok arzu edilecek. Delice arzu edilecek.”

“Konu seks mi?”

Eve gözleri isimlerde kafasını salladı. “Arzu. Bu farklı. Kendi seçtiği kişi tarafından arzulanmak. Kızın üstünde kontrol sağlaması kadar önemli arzu. Kız onu istemeli. Sadece kontrol ve güç elde etmek için olsa arzu edilmek için bu kadar uğraşmazdı. Odak merkezi olmak zorunda. Ona ait bir an olmalı. Onun oyunu. Onun zaferi.”

“Onun keyfi,” diye ekledi Roarke.

“Evet, onun keyfi. Ama kızın kendinin de keyif alacağını düşünmesini istiyor. Aynanın önünde durup, kendini olmak istediği şeye, bir kadının arzuladığına inandığı şeye dönüştürüyor. Gösterişli, seksi, çok yakışıklı ama şık ve zarif. Şiirler okuyan ve güllerle kur yapan tarzda bir adam. Bir kadına kendini dünyadaki tek kadınmış gibi hissettiren tarzda bir erkek. Belki kendisi de buna inanıyor. En azından ilk cinayette. Belki bunun romantizm olduğu yansımasına kendi de kapıldı. Ama hepsinin altında yine de bir hesaplama var. Yırtıcı bir avcı.”

“İnsan işte.”

Eve ona doğru baktı. “Evet insanlar ama seksüel açıdan erkekler daha ilkel. Onlara göre seks ihtiyaca yönelik bir fonksiyonken kadınlar, genel olarak, beraberinde duygusal bir yoğunluk da istiyorlar. Bu kadınlar da öyleydi ve o bunun farkındaydı. Önce onları tanımaya zaman ayırdı, zaafalarını ve fantezilerini keşfetmeye çalıştı ki onlara göre davranabilsin. Sonra onları kumanda etmeye başladı. Tıpkı birer droid gibi ama etten ve kemikten insanlardı. Kadınlar gerçekte, o yüzden coşku ve heyecan da gerçekte. Olay bittiğinde ise bozulmuşlardı. Onları yine birer sürtük haline getirdi ki değerli olmaları son bulsun. Şimdi bir tane daha bulması gerekecek.”

“Adamın zihnine giremediğini söylerken yanıliyormuşsun. Olayları deli ve şeytani bir adamın gözlerinden bakabilirken hâlâ olduğun gibi kalıp, olayları bu kadar net ve dışarıdan görmek inanılmaz.”

“Öyle olmak zorunda çünkü kaybedemem. Kaybedersem onlar kazanır. Babam dahil hepsi.”

“Biliyorum.” Roarke yerinden kalkarak Eve’e doğru gitti. Kollarını sıkıca ona sardı. “Sadece senin bilip bilmediğinden emin olamıyordum bazen.”

Hareket bildirisi, La Belle Dame hesabı...

Eve hızla Roarke’ın kucağından çıkarak bilgisayara döndü. “Kullanıcının ekran adı ve hareket konumu.”

Kullanıcı adı OberonNYC, konum Siber Keyif, Beşinci Cadde, Numara 58...

Eve kapiya doğru koştururken Roarke arkasından yetiştirdi. “Ben kullanırım.”

Tartışarak enerji harcamak istemedi, Roarke’ın herhangi bir aracıyla zaman kazanacaklardı. Merdivenlerden aşağı inerken iletişim cihazını çıkardı.

“Merkez, Teğmen Eve, Dallas.”

Ayrıntıları cihaza okurken ceketini geçirerek ön kapiya doğru koşturdu.

Bildirimden sonra Roarke’ın Siber Keyif adlı siber kafenin önündeki kaldırıma yanaşması altı dakika yirmi sekiz saniye sürdü. Eve zaman tutmuştu. Frenlerin gıcırdaması bitmeden Eve arabadan atladı.

Koşarken siyah beyaz polis arabaları ve polis memurlarını gördü.

Rozetini kaldırarak, “Kimse çıkmıyor,” diye seslendikten sonra rozeti gözükecek şekilde pantolonun beline astı.

Kapılardan içeri girdiği anda ortamdaki ses ve uğultuyla afalladı Eve. İçerideki müşterilerin sesleri insanın kulaklarına şiddetle çarpıyordu.

Burası Eve’in bilmediği bir dünyaydı; tezgâhlardaki, masalardaki, küçük bölmelerdeki ya da bölmeler arasında park etmiş hava kaykaylarındaki rengârenk insan güruhuna baktı. Ama bu afallatıcı karmaşa içinde bile bir düzen vardı.

Boyalı saçları ve piercingli dilleri içindeki ayırksı tipler renklere göre ayrılmış masaların olduğu bir bölümdeydi. Saf suratlı, buruşuk gömlekli, asosyal dahi tipler iç kısımlara dolmuştu. Kıkırdayıp duran genç kızlar gruplar halinde geziniyor ve ilgisini çekmeye çalıştıkları erkek gruplarına dikkat etmiyormuş gibi görünmeye çalışıyorlardı.

Çoğu kafe bölümüne toplanmış, sofistike ve dünyadan bezmiş bir tavır sergilemeye çalışan öğrenci grupları vardı. Aralarda tek tük tamamen siyah kıyafetler içinde ve öğrencilerin tapar gibi baktığı şehir savaşıları döneminden kalma devrimci tipler de vardı.

Ayrıca tüm mekâna dağılmış turistler, gezginler, atmosferi bir yoklamaya gelen müdavimler ya da mekânı takılacak muhtemel bir yenilik olarak görüp etrafı ölçüp biçen müşteriler de mevcuttu.

Aradığı adam hangi gruba girerdi?

Eve odayı gözleriyle iyice taradıktan sonra Veri Merkezi yazan camlı bölmeye doğru ilerledi. Kırmızı üniformalar içinde üç genç adam döner sandalyelerde oturmuş ve önlerindeki bilgisayar konsollarında çalışıyorlardı. Bir taraftan da kafalarındaki kulaklıklarla, sürdüğü belli olan görüşmeler yapıyorlardı.

Eve alanlardan birinin önünde durarak cama vurdu. Çenesinde yeni yeni sivilceler belirmeye başlamış olan çocuk başını kaldırarak ona baktı. Başım salladı, ciddi ve otoriter görünmeye çalışarak Eve’in tarafında kalan kulaklıkları işaret etti.

Eve kulaklıkları taktı.

Çocuğun, “Cama dokunma,” talimatı kulaklarında yankılandı. “Yeşil çizgiyi geçme. Kafede şu anda uygun bilgisayar ünitelerimiz var. Eğer tercih ederseniz bir tane boş bölmemiz var. Eğer rezervasyon yaptırmak ist- “

“Müziği kapat.”

“Ne?” Çocuğun gözleri gergin kuşlar gibi kıpırdanmaya başladı. ‘Yeşil çizginin arkasında kal yoksa güvenliği çağıracağım.’

Eve, “Müziği kapat,” diye tekrar ederek rozetini cama yapıştırdı. “Hemen.”

“Ama... ama yapamam. Öyle bir yetkim yok. Sorun ne? Charlie?” Sandalyesinde arkasını döndü ve birden kıyamet koptu.

içerdeki kalabalıktan yükselen ses bilgisayardan yükselen müzik sesini bile bastırdı. İnsanlar taburelerinden, bölmelerden bağırıp, çığlık atarak, küfürler savurarak fırladı. İçlerinden öfkeli bir insan dalgası kralın sarayını basmaya gelen köylüler gibi Veri Merkezine doğru ilerliyordu. Gözlerini kan ve nefret bürümüşü.

Eve silahına uzanırken çenesine çarpan bir dirsekle başını veri merkezinin camına çarptı. Gözlerinin önünde yanıp sönen beyaz yıldızlar belirmişti.

Elbette bu durum onu ciddi bir biçimde öfkелendirdi.

Yeşil saçlı bir çocuğu kasıklarından tekmeledi, çığlık çığlığa bağırarak çocuğu kenara iteleyerek tavana doğru üç atış yaptı.

Silah sesi hareketin çoğunu kesti ve bir sürü kişinin aniden durmasıyla Veri Merkezinin camına doğru sendeleyip yığılmalar oldu.

“NYPGT!” bağırdı Eve rozetini ve silahını yukarıda tutarak. “Şu lanet müziği kapat. Hemen! Herkes derhal sandalyesine ya da bölmesine dönsün yoksa isyan, saldırı ve toplu kaos yaratıp kamu malına zarar vermekle suçlanacaksınız.”

Bağırması çok etkili olmadı ve kelimelerin bazıları sesler ve tehditler arasında kayboldu. Ama daha sivil zihniyetliler ya da korkak olanlar sindi.

Eve’in ayaklarının dibine havalı patenleri birbirine dolaşan bir kız düştü. Burnu kanayan kız sarsıla sarsıla hıçkırarak ağlamaya başlamıştı.

“Tamam yok bir şey.” Eve mümkün olduğunca nazik bir şekilde onu ayağa kaldırdı. “Hadi artık yerine geç.”

Farklı bölmelerden sesler yükselmeye başlamıştı yine.

“Düzen sağlanana, sessizlik olana kadar hiçbir şey çözülmeyecek.”

“Virüssüzlük garantili bir mekândı burası,” diye bağırdı birisi. “Neler olduğunu bilmek istiyorum. Yetkili kim bilmek istiyorum.”

Görünüşe göre aynı şeyi bilmek isteyen birçok insan daha vardı.

Roarke kalabalığın arasından kendine bir yol açarak ona doğru ilerledi. Eve onu izlerken, zarif bir bıçak gibi, diye düşündü.

“Sisteme bir virüs sızdı,” dedi Roarke yavaşça. “Bütün bilgisayarlar kilitlendi. Hepsi ve görüşüne göre aynı anda. Elinde birkaç yüz tane çok kızgın insan var.”

“Evet o kadarını anladım. Şimdi buradan çık. Destek çağır.”

“Seni burada bırakmıyorum ve hayır boşuna nefesini tüketme. Sen birlikleri çağırırken onlarla konuşmama izin ver.”

Eve karşı çıkma fırsatı bulamadan Roarke dönerek konuşmaya başladı. Sesini yükseltmiyordu. Eve iletişim cihazını çıkartırken, iyi bir teknik, diye düşündü. Birçok insan onun ne dediğini duyabilmek için bağırmaı kesmişti.

Eve onu gayet iyi duyabiliyordu ama bahsettiği sanal ıvır zıvırdan bir şey anlamıyordu.

“Ben Teğmen Dallas. Beşinci Cadde Siber Keyifte bir durum var ve acil destek istiyorum.”

Durumun ayrıntılarını verirken kalabalığın bir bölümü daha sessizleşerek masalarına döndü. Eve’in sayımına göre komplolar, sanal savaşlar ve iletişim teröristleri hakkında atıp tutan devrimcilerin önderlik ettiği elli kadar zor vaka kalmıştı.

Yine taktik değiştirme vakti, diye düşündü. Tek bir adamı hedef aldı. Siyah gömlekli, siyah kotlu, siyah botlu, bilerek dağıtılmış siyah saçlı bir adamdı.

Eve adamın tam karşısına geçti. “Galiba herkesin masasına ya da bölmesine geçmesini söylediğimi duymadın.” “Burası halka açık bir yer. Burada durup konuşmak benim yurttaşlık hakkım.”

“Ve o hakkı isyan başlatmak için kullandığında kendisini iptal etmek de benim otoritemde. Sen veya başkası bu hakkı iddia ettiğinde, can ve mal zararından sorumlu olacak.” Bir arkadaşı yüzündeki kanları temizlemeye çalışırken sessizce ağlayan kızı işaret etti. “Şu ikisi sana terörist gibi mi gözüküyor? Ya da şu oğlan?” Yüzünü veri merkezinin camına dayamış dehşet içinde etrafa bakan oğlanı işaret etti.

“Piyonlar kullanılır ve hep devre dışı bırakılır.”

“Evet ve senin gibi adamlar toplum içinde ego mastürbasyonu yapmak istediği için çocukların canı yanar.”

“NYPGT, halkın özgürlüğünü ve iradesini ezmek isteyen yarı tanrılar ve sağ kanattan bürokratların ellerindeki pis bir kukladan başka bir şey değil.”

“Hadi ama daha net bir hedef göster. İletişim komünistleri ve sanal savaş mı yoksa bürokratik yarı tanrılar mı? Aynı anda bütün hepsi olamaz. Bak sana ne diyeceğim, sen git şu tarafa otur, ben de büyüleyici teorilerini dinlemesi için birini göndereyim. Ama şu anda tıbbi yardıma ihtiyacı olan insanlar var. Sen buna ve bu gece burada olanlarla ilgili bir soruşturmaya engel oluyorsun.”

Adamın yüzüne pis bir sırtma yayıldı. En büyük hata. “Neden sen vatandaşlık haklarımı ihlal etmeye devam edip bir de tutuklamıyorsun beni?”

“Pekâlâ.” Eve zaten hareketini planlamıştı ve adam itiraz edecek fırsat bulamadan kelepçeyi ellerine taktı. Destek ekipleri kapıdan girmeye başlarken, “Başka?” diye sordu tatlı bir sesle. Eve onu polis memurlarından birine doğru itelerken adam haykırışlarına devam ediyordu.

“Fena değil,” dedi Roarke. “Yani sağ kanattan yarı tanrıların pis kuklalarından biri için.”

“Teşekkürler. Düzeni sağlamak biraz daha vaktimi alacak.” Eve mekândaki yüzleri taramaya başladı. “Burada değil artık.”

“Hayır,” dedi Roarke. “Değil. Destek ekipleri gelmeden önce çıkmıştı, eminim. Ben bilgi işlemcilerle konuşayım mı? Bakalım bir şeyler öğrenebilir miyim senin için?”

“Tamam sağ ol.”

İlk önce yaralıları sorgulayıp gitmelerine izin verdi, sonra yirmi yaşının altında ve elli yaşın üstündekilere geçti. Daha sonra şehir dışından gelen turistler ve kadınlara geçti. Bilgileri alıp, fikirleri not edip, isimleri yazarken bile kuşun çoktan kaçtığını biliyordu.

En son mekân çalışanlarını kafeye toplayarak özel kabinlerden birindeki Roarke’ın yanına geçti. Roarke’ın uğraştığı bilgisayar ünitesi de diğer gördüğü hepsi gibi karmaşık renkler ve tuhaf semboller içindeydi. Bilgisayarın yanında şık bir kahve fincanı içinde bir kahve karışımı vardı.

“Kaynak bu mu?” diye sordu Eve.

“Evet. Ama bir- “

“Hiçbir şeye dokunma!” Eve, Roarke’ı bileğinden yakaladı. “Hiçbir şeye dokunma,” diye bastırarak tekrar ettikten sonra memurlardan birine işaret etti. “Bilgisayar sistem kiti lazım.

“Devriye araçlarında mini kitler var sadece.”

“O da olur. Sonra da Memur Rinsky,” diye ekledi yaka kartını okuyarak, “içerideki yetkiliye bu mekânın bir sonraki emre kadar NYPGT tarafından kapatıldığını bildir.”

“Pek sevinmeyecek?” Rinsky tuhaf bir neşeyle bilgisayar kitini almak için çıktı.

Eve tekrar ona döndüğünde Roarke, “Ben hiçbir şeye dokunmayacaktım,” dedi. “Bu işte ilk günüm değil Teğmen.”

“Huysuzlanma hemen. Ayrıca benim işim bu, senin değil. Kaynağın bu olduğunu nereden biliyorsun?”

Roarke elini kaldırarak manikürlerini incelemeye başladı, “özür dilerim.” Dalgın bir ifadeyle gülümsedi. “Bir şey mi söyledin? Ben sadece vaktimi geçiriyordum burada, tatlı karım işini bitirdiğinde onu eve götürmek için bekliyorum da.”

“Tanrım. Tamam sana parladığım için özür dilerim. Biraz gerginim de. Bu kadar cesur, güçlü ve zeki bir insan olarak acaba kaynağın bu olduğunu nereden biliyorsun, bana da söyler misin?”

“Eğer dudaklarını o kadar germeseydin kulağa daha hoş gelirdi ama yine de idare eder. Kaynağın bu olduğunu biliyorum çünkü merkez sistemden başlangıç noktasına doğru virüsü takip ettim. İlk önce bu bilgisayar ünitesine yerleştirilmiş ve virüs kendini klonlamaya programlı. Yanlış düşünmüyorsam bağlantılı bütün ünitelere kendiliğinden sızıyor zaten ve neredeyse eş zamanlı bir şekilde bütün üniteler dağılıyor. Çok zekice.”

“Harika.”

Rinsky tekrar Eve’in yanına geldi. “Bilgisayar sistem kitiniz Teğmen.”

“Sağ ol.” Eve kiti alarak açtı. Ellerini mühürledikten sonra mühür kabını Roarke’a uzattı. ‘Yine de hiçbir şeye dokunma.” Eve bir çubuk çıkardı, ucundaki ışığı açtı ve ince buz mavisi ışığı kahve fincanına tuttu. “Güzel bir baş parmak. Ve evet, yarım bir işaret parmağı. Cep bilgisayarın yanında mı?”

“Daima.”

“Dava dosyasına girebilir misin? Bunları karşılaştırmam gerek.”

Roarke kendinden isteneni yaparken Eve ışığı masanın üzerine tuttu. Çok fazla iz diye düşündü, çoğu da lekeli ve karışmış.

“Teğmen?” Roarke davadaki izlerin çıktısını uzattı.

Eve homurdanarak kopyayı fincandaki izlerle karşılaştırdı. “Bu bizim adam. Bekle.” Elindeki çubuğu kullanarak fincanı kaldırdı, mühürlü parmağını kullanarak altından dengeledi ve kahve karışımını delil torbasına döktü. “İnsanlar zaten mükemmel olan kahveyi neden tüm o koku ve aromalarla mahveder ki?” Delil torbasını mühürledi, fincanı da başka bir torbaya koydu ve onu da mühürledi. “Bir soru.”

“Sor bakalım.”

“Geldiğimizi nereden bildi? Biliyor olması gerek. Virüsü o yüzden yerleştirdi. Biz bildirim geldikten birkaç dakika sonra buradaydık ama o bizi fark etti, virüsü bıraktı ve kaçtı. Nasıl?”

“Bir teorim var. Ama önce biraz incelemeyi tercih ederim.”

Eve ağırlığını diğer ayağına verdi. “Neyi inceleyeceksin?” “Bu üniteyi açmam gerek?”

Eve tereddüt etti. Prosedür kesinlikle Feeney ya da McNab’i çağırması ve bilgisayar ünitesini olay yerinde incelemelerini gerektiriyordu. Ya da başka bir EDB teknisyenini çağırabilirdi.

Ama Roarke buradaydı ve eğer bir polis olsaydı muhtemelen şu anda EDB’nin başında olurdu.

“Bir sivil uzman danışman kadar yetkin var unutma.”

“Bu unvanın tınısı hep hoşuma gitmiştir.” Cebinden ufak bir kutu çıkararak parmaklarını oynattı. “Şimdi bir şeylere dokunuyorum. ”

Mikro delgiyi kullanarak bilgisayar ünitesini birkaç saniye içinde açtı. Sonra hafif bir hmmm sesi çıkararak incelemeye devam etti. “Bu mekânda üç sistem seviyesi var,” dedi sohbet tonunda. “Bu ünite en üst seviyede ve aktive edilen fonksiyonlara göre dakikası bir ila on dolar arasında değişiyor.” Eve’in midesi kasıldı. “Burası senin mi?”

“Evet öyle.” Roarke kendi cep bilgisayarını saç teli kadar ince bir kabloyla bilgisayar ünitesine bağlayarak çalışmaya devam etti. “Ama bunun bir önemi yok. Ayrıca mekân sahibinden bu geceki küçük macerayla ilgili mızızlanma ve şikayet almayacaksın -ya da bu bilgisayara ünitesine delil olarak el koymayla ilgili.” Roarke başını bir an kaldırarak muzip parıltılı mavi gözleriyle ona baktı. “Daha az evrak işi diye düşün.”

“Sağ kanattan bürokratik yarı tanrıları bilirsin. Evrak işinden beslenirler.”

“Çenen morarmaya başladı.”

“Evet.” Baş parmağını ağrıyan yerin üzerine dokundurdu. “Lanet olsun.”

“Acıyor mu?”

“Dilimi ısırđım. O daha çok acıyor. Sen ne âlemdesin?” “Önemli bir şey yok. Bu sistem halledilmiş, hem de tamamen. Zeki çocuk,” dedi Roarke, “görünüşe göre karşınızda üst sınıf bir bilgisayar uzmanı var ve hazırlıklı olmaya inanıyor. Bir kullanıcının sıradan bir bilgisayarı hesaplarının incelenmesine duyarlı hale getirmesi kolay bir şey değil. Bilgisayara bağı çok hassas portatif bir tarayıcısı olmalı. Çok dikkatli ve zeki.”

“Halledebilir misin peki?”

“Eninde sonunda evet. Buradaki bilgisayar birimleri bir virüs teşebbüsüne karşı kilitlenip kapanmaya yönelik son derece güvenilir bir donanımına sahip. İç detektör ve destek olarak da bir filtre sistemi var. Buna rağmen bizimki bu birimi ve buradaki diğer her birimi etkilemeyi başarmış. Ve bildirimini aldıktan sonra birkaç dakika içinde yapabilmiş bunu.” Eve sandalyede arkasına yaslandı. “Etkilenmiş gibisin.” “Ahh, evet. Gerçekten etkilendim. Adamın müthiş bir yeteneğı var. Rezil ve değersiz olması gerçekten yazık.”

“Evet. Benim de kalbimi kırıyor.” Ayağı kalktı. “Personelle konuşup bu bilgisayara el koyacağım ve EDB’ye göndereceğim. Sonra güvenlik disklerine bir bakmak istiyorum. Bakalım adamımız bu gece nasıl görünüyormuş.”

Kibirli görünüyor, diye düşündü Eve. Gözlerinin kalabalığı süzmesinde -yüzüne hoş, mesafeli bir gülümseme yapıştırmışken bile diğer herkesi hiçe sayan ifadesiz sırtışta görebiliyordu bunu.

Kalabalığın arasından geçip kendini onlardan ayırdı. Temas yok, refleks selamlaşmalar yok. Doğruca sırtını duvara vermesini sağlayan bilgisayar bölmesine geçti ve lüzumsuz şeylerle dolu mekanla bağlantısını geçti.

“Buraya ilk gelişi değil,” dedi Eve.

Personelden kimse bunu onaylayamıyordu. Ama zaten müdür o kadar şaşkındı ki -polis müdahalesi ya da isyan tehlikesinden değil, Roarke’ın mekâna gelmesinden ötürü- ismini bile zor söylemişti.

Bilgisayar ve bölme R. W. Emerson adıyla kiralanmıştı. Eve’in bunun takma bir isim olduğundan şüphesi yoktu ve kısa bir araştırmadan sonra uzun süre önce ölmüş bir şairin ismi olduğunu öğrenmişti.

Bu akşam enselerine dökülen açık kahve düz saçları vardı. Kehribar renkli kare çerçeveli gözlük takıyordu. Eve’e göre üzerindeki koyu pantolon, bileğe kadar uzanan botları, gözleriyle aynı amber tonunda uzun tişörtüyle spor ve şıktı. Sağ bileğinde altın bir bileklik, kulağının üst tarafında birkaç tane ışıllı minik tek taş küpe vardı.

Önce kahve siparişi verdi ve cep linkinden bir görüşme yaptı. Sonra odayı izlemeye devam ederken biraz kahve içti.

“Ortamin istikrarlı olduğundan emin olmaya çalışıyor,” dedi Eve. “Ve avlanıyor. Kadınları izliyor, düşünüyor. Mekândaki diğer ünitelerle mesajlaşabiliyor değil mi? İnsanların evde kalıp sakın sakın internette gezinmek yerine buralara gelmesinin nedeni bu, değil mi?”

“Evet bir sosyalleşme çeşidi,” diye onayladı Roarke. “Heyecan verici bir şekilde belirsiz, hatta işin içinde biraz röntgencilik güdüsü bile var. Odanın diğer tarafındaki bilgisayara mesaj çekip tepkisini gözlersin ve sonraki adıma geçip kişisel temas kurup kurmayacağına karar verirsin. Rahatsız edilmek istemeyenler için bilgisayarlarda standart bir güvenlik kalkanı var. Ya da kimse asılmasın diye.”

Eve şüphelinin sisteme bağlantısını ve ses değil manüel kontrolü seçisini izledi.

“İşte.” Roarke, Eve’in koluna dokundu sonra büyütmesi için ekrana yakınlaştırmak talimatı verdi. “Tarayıcı.”

Eve küçük, ince, gümüş bir kart kutusunu andıran bir şey gördü. Adam köşeden ince, uzatılabilir bir kablo çıkararak bilgisayarın yan tarafına soktu.

“Ahh, çok iyi, çok çok iyi. Bu kadar küçüğünü hiç görmemiştim,” dedi Roarke. “Büyük ihtimalle kendisi yapmış. Acaba- “

“Araştırma ve geliştirme potansiyellerini sonra düşün,” dedi Eve. “İşte. Bizi fark etti.”

Adamın vücudu kasıldı, yüzü soldu. Artık hiç de kibirli ve üstün görünmüyordu. Afallamış ve korkmuş görünüyordu. Şık gözlüklerin ardındaki gözler odayı korkuyla tararken kıpır kıpırdı.

Tarayıcıyı çıkardı, sonra klavyenin üzerine klasik bir bilgisayar kurdu dalgınlığı ve adanmışlığıyla eğildi.

“Virüsü yolluyor,” dedi Roarke sessizce. “Terliyor ama ne yaptığını biliyor. Yüklüyor.”

Titriyordu. Tekrar tekrar elinin tersini dudaklarına götürüyordu. Ama bakışları ekrana yapışmış halde yerinden kıpırdamıyordu. Sonra az içilmiş kahvesini bırakarak ayağa kalktı ve masalara, insanlara çarpacak kadar telaşlı bir halde kapıya doğru ilerledi.

Kapıya ulaştığında neredeyse koşmaya başlamıştı. Eve adam kapıdan çıkıp gözden kaybolmadan önce sağa doğru döndüğünü gördü.

“Çıktı. İki dakikadan az bir süre içinde işini bitirip çıktı. Polis haber alıp olay yerine gelmeden bir dakika önce gitmişti.”

“Doksan sekiz saniye,” diye hesapladı Roarke. “Hızlı. Çok hızlı.”

“Evet hızlı ama çok sarsıldı. Şehir merkezinin ters istikametine koşuyordu. Korku içinde evine kaçıyordu.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Titremesinin durması için bir saat geçmesi gerekmişti. Bir saat, iki viski ve Lucias’ın ikinci içkiye koyduğu sakinleştirici.

“Böyle olmamalıydı. Mümkün olmaması gerekiyordu.” “Kendini topla Kevin.” Lucias bir parça Zoner eklediği sigarasını çıkardı, yakarak bacak bacak üstüne attı. “Düşün. Nasıl oldu bu?”

“Kullanıcı isminin arkasına sızmayı başarmışlar. Korumalı hesap isminin.”

Lucias rahatsız bir tavırla sigaradan bir nefes çekti. “Bunun haftalar falan alacağını söylemiştin.”

“Anlaşılan onları hafife almışım.” Gerginliği sinirle karışmaya başlamıştı. “Yine de hiçbir şekilde bize ulaşamazlar. Ama beni o mekâna kadar nasıl izlediler, hem de o kadar kısa zamanda? Polisin gerekli olanakları, işgücü, şehirdeki her siber kulübü ve içindeki her bilgisayarı izleyecek ekipmanı yok. Sonra bir de mahremiyet engelleri var, standart olan ve benim eklediklerim.”

Lucias sigarasından bir nefes çekti ve ağır ağır üfledi. “Sadece şanslarının yaver gitmiş olma olasılığı nedir?”

“Sıfır,” dedi Kevin dişlerinin arasından. “Üstün donanım ve temiz bir teknik var bu işte.” Başını salladı. “Tanrı aşkına bu kadar yetenekli biri bir polis maaşına nasıl razı olur? Adam ya da kadın artık her kimse, özel sektörde istediği maaşla çalışabilir.”

“Bu çok heyecanlı oldu ama.”

“Heyecanlı mı? Yakalanabilirdim. Tutuklanabilirdim. Cinayetle suçlanırdım.”

Zoner her zamanki gibi etkisini göstermeye başlamıştı. “Ama öyle bir şey olmadı.” Lucias sakinleştirmek ister gibi uzanarak Kevin’in dizini okşadı. “Ne kadar zeki ya da becerikli olurlarsa olsunlar biz daha fazlasıyız. Bu ihtimali göz önüne almış ve hazırlıklı gitmiştin. Tüm kulübe virüs bulaştırdın. Çok iyi. Yine medyada haber olacaksın.” İç geçirdi. “Daha çok puan aldın.”

“Güvenlik kamerasından bulacaklar beni.” Kevin derin bir nefes aldı ve ağır ağır verdi. Birçok yönden Lucias onun tercih edeceği en iyi ilaçtı; onun onayını kazanmak en gergin anlarında bile sakinleşmesini sağlıyordu. “Eğer o kadar yakınlarda bir yere gitmesem kılık bile değiştirmezdim.”

“Kader.” Lucias gülmeye başladı ve arkadaşından da bir tebessüm kazandı. “Gerçekten kader ama değil mi? Ve kader tamamen bizden yana. Cidden Kev, bu iş giderek daha iyi bir hal alıyor. Hesabı halledeceksin değil mi? Yeni bir tane yaratacaksın?”

“Evet. Evet, o sorun değil.” Kevin omzunu silkti. Elektronik konusunda yapamayacağı şey yoktu. “Medyaya çok fazla ayrıntı verdiler Lucias. Sohbet odaları, tuzak, dekor. Belki bir süre ara versek iyi olur.”

“Her şey daha da ilginçleşirken mi? Hiç sanmıyorum. Risk ne kadar yüksekse, heyecan da o kadar çok. Şimdi en azından gayretlerimize değer rakiplerimiz olduğunu biliyoruz. Çok güzel bu. Daha keyifli.”

“Aslında diğer hesabı açık tutabilirim,” dedi Kevin. “Sahte numaralar yapabilirim.”

“A-ha!” Lucias elini koltuğun koluna indirdi. “İşte şimdi oyun ruhuna girdin! Yarın geceki randevun nasıl olacak düşünsene. Sen ve o tatlı hanım içkilerinizi yudumlarken son zamanlardaki dehşet verici olaylardan konuşacaksınız. Kız, ölen kardeşlerinin akıbetini hatırladıkça zarif bir edayla ürperecek. Kendinin de aynı kaderi paylaşacağı aklına bile gelmeyecek. Tanrım, bu harika.”

“Evet.” Viski ve ilaç Kevin’in içinde süzölmeye, içine çektiği nefese yumuşak bir sıvı tadı kazandırmaya başlamıştı. “Gerçekten de heyecanı artırıyor.”

“Kesin olan bir şey var, sıkılmıyoruz.”

Keyfi yerine gelen Kevin uzanarak sigaradan bir tane aldı. “Ve bir süre daha da sıkılmayacağız. Yarın ne giyeceğime karar verdim. Kız öyle seksi ki. Moniqua. Adı bile seksi çağrıştırıyor.” Lucias’ı hayal

kırıklığına uğratmaktan çekinerek duraksadı. “Sonuna kadar götürebilir miyim bilmiyorum, Lucias. Yani onu öldürebileceğimden emin değilim.”

“Yapabilirsin. Yapacaksın. İnsan bir başarıya ulaştıktan sonra seviyesini düşürmez.” Konuşurken gülümsüyordu. “Bir düşünsene Kevin. Kızın çıplak bedenine dokurken, kendini onun derinlerine sokarken ona bunu yapan son kişi olduğunu bileceksin. Son hissettiği şey içinde gidip gelen aletin olacak.”

Kevin düşünürken bile sertleşti. “Sanırım en azından mutlu öleceğini söyleyebiliriz.”

Lucias’ın buz gibi kahkahası odada yankılandı.

Sürekli kilo vermeye çalıştığından Peabody, Eve’in evine en yakın metro durağından altı sokak önce indi. Enfes yiyeceklerle dolu OtoAşçının olduğu ev ofisindeki toplantı konusunda biraz gergindi.

Aynı zamanda yürüyüş için bir neden diye düşündü. Günahı işlemeyen önce bir nevi kefareti ödemek gibi. Peabody’nin Free Ager duygularına hitap eden bir düşünceydi. Elbette Free Ager temellerinde günah ya da kefaret değil denge ve dengesizlik vardı.

Gerçi bunlar yalnızca kelime oyunuydu.

Peabody, kişinin kendine dürüst olma sorumluluğuna, tabiat ve sanata saygıya, kişinin kendini özgürce ifade etmesine inanan büyük, rahat ve curcunalı bir ailede büyümüştü.

Kendine karşı dürüst olabilmesi için şeyi... galiba dengeyi... sağlamaya çalışan bir polis olması gerektiğini oldum olası bilmişti.

Ama şu anda ailesini özliyordu. Sevgi ve ilgi patlamalarını. Lanet olsun ki tüm o basitliği. Belki de birkaç gün izin alıp annesinin mutfağında oturmalı, şekerli kurabiye yiyip karmaşadan alabildiğince uzak sevgiyi sömürüp depolamalıydı.

Çünkü derdinin ne olduğunu bilmiyordu. Neden böyle üzgün, huzursuz ve tatminsiz hissediyordu kendini? Hayatında en çok istediği şeyi başarmıştı. Bir polisti, kendisi için dünyadaki olabilecek en iyi örneği teşkil eden kadının doğrudan altında çalışan, iyi bir polisti.

Geçtiğimiz seneden beri çok şey öğrenmişti. Sadece tekniğe ve prosedüre dair değil iyi bir polisle harika bir polis arasındaki farka dair de çok şey öğrenmişti.

Bir davayı kapatmak isteyenler ile davayı daha derinlemesine inceleyip kurbanı da umursayan ve onları hatırlayanlar arasındaki farkın ne olduğunu öğrenmişti.

Mesleğinde her gün daha iyi bir hale geldiğini biliyordu ve bundan dolayı kendiyi gurur duyuyordu. New York’ta yaşamayı, sokak değiştirdikçe çehresinin de değişip durmasını izlemeyi seviyordu.

Ne kadar dolu bir şehir, diye düşündü, insanlarla, enerjiyle, hareketle dolu bir şehir. Ailesinin yanına dönüp o sakin mutfakta oturabilecek olsa da, bir daha asla orada yaşamaktan tatmin olabileceğini düşünmüyordu. New York’a ihtiyacı vardı.

Bütün alanın kendine ait olduğu ufak dairesinde yaşamaktan memnundu. Düzenli görüştüğü insanlar, iyi dostları, değerli ve tatmin edici bir kariyeri vardı.

Hayatta tanıdığı en yakışıklı, düşünceli ve sofistike adamlardan biriyle çıkıyordu, yani çıkıyor sayılırdı. Charles onu galerilere, operalara, muhteşem restoranlara götürüyordu; Onun sayesinde sadece şehir hayatının değil, hayatın başka bir yanıyla da tanışmıştı.

Ama geceleri yatağında yatıp tavanı izlerken neden bu kadar yalnız hissettiğini merak ediyordu.

Kendini toplaması gerekiyordu. Ailesinde depresif bir eğilim yoktu ve kendini o girdaba kaptıran ilk kişi olmaya da niyeti yoktu.

Belki de bir hobiye ihtiyacı vardı. Cam boyama ya da çiçek yetiştirme gibi. Ya da holografik fotoğrafçılık. Dans.

Lanet olsun.

McNab metro bandından çıkıp onunla çarpıştığında Peabody'nin zihninden geçen son düşünce buydu.

“Hey.” McNab de Peabody gibi sarsılarak geriledi. Sonra ellerini ceplerine soktu.

“Hey.” Zamanlama bundan daha kötü olabilir miydi? diye merak etti. Biraz daha hızlı ya da biraz daha yavaş yürümüş olabilir mi? Evden beş dakika erken veya iki dakika daha geç çıkmış olabilir mi.

Bir süre kaşlarını çatarak birbirlerine baktılar. Sonra banttan çıkıp kaldırıma geçen yolcular yüzünden kenara çekilmek zorunda kaldılar.

“Eee.” McNab ellerini cebinden çıkararak yuvarlak, mavi camlı ince güneş gözlüklerini düzeltti. “Dallas ev ofisinde toplantı var dedi.”

“Haberim var.”

McNab sakin ve rahat görünmeye çalışarak, “Anlaşılan dün gece epey hareket yaşamış,” diye devam etti. “O pisliğin önceki gece biz oradayken Siber Keyif e gitmeye karar vermemesi ne kötü. Onu yakalayabilirdik.”

“Hiç sanmıyorum.”

“Biraz iyimser olmayı dene She-Body.”

“Biraz gerçekçi olmayı dene şapşal.”

“Tatlı çocuğun yatağının ters tarafından mı kalktın sen?”

Peabody dişlerinin gıcırdadığını duydu. “Charles'ın yatağının ters tarafı diye bir şey yok,” dedi tatlı bir sesle. “Kocaman, yumuşacık, yuvarlak bir oyun alanı gibi.”

“Öyle mi?” Peabody'nin büyük seksi bir yatakta çıplak halde biriyle oynadığını düşünmek McNab'in beynindeki devreleri kızartıyordu.

“Tam senden beklenebilecek bir hazır cevap! Bugünlerde oynadığın aptal fıstıklar zekânı epey parlatmış.”

“Son aptal fıstığın Massachusetts Teknoloji Enstitüsünden doktorası, tanrıçaları andıran bir vücudu, melekleri andıran bir yüzü var. Ve evet, vaktimizi zekâ açıcı şeylerle geçirmiyoruz.”

“Domuz.”

“Sürtük.” Peabody, Roarke’ın giriş kapısına doğru dönerken McNab uzanarak onu kolundan yakaladı. “Hedef alanına girdiğim her an bana çemkirmenden bıktım Peabody. Frene basmamız gerektiğini düşünen sendin.”

“Geç kalmış bir kararmış.” Peabody kolunu çekmeye çalıştı ama McNab’in eli hareket bile etmedi. Bu ince kolları hep hafife almıştı. Bu kollardaki gücü her fark ettiğinde midesine yumruk yemiş gibi oluyordu. “Üstelik her zamanki gibi yanıyorsun ve aptalsın. Her şeyi bitiren sendin, çünkü işler istediğin gibi olmayınca domuzlaştın.”

“Evet doğru. Benim yatağımdan çıkıp o erkek fahişenin yatağına koşturmana itiraz ettiğim için özür dilerim.”

Peabody onu göğsünden sertçe yumrukladı. “Ona bir daha öyle bir şey demeyeceksin. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Charles’ın seçkinliğinin, çekiciliğinin, düşünceliliğinin onda birine sahip olsan, belki insandan biraz daha düşük bir varlık konumuna yükselebilirdin. Ama olmadığına göre, bana elini bile sürebilmek gibi benim için saçma, utandırıcı ve iğrenç bir şeye son verdiği için sana teşekkür etmem gerekiyor. O yüzden teşekkürler!”

“Rica ederim.”

Soluk soluğa, burun buruna ve kocaman açılmış gözlerle birbirlerine bakıyorlardı. Sonra birden ikisi de inlerken dudakları birbirine yapıştı. Hâlâ kocaman açılmış gözlerle birbirlerinden ayrıldılar.

“Bunun hiçbir anlamı yoktu,” dedi Peabody nefes nefese.

“Evet. Bir anlamı yoktu. O yüzden yine yapalım.”

Peabody’i aniden kendine doğru çekerek dişlerini istekle alt dudağına bastırdı. Genç kadın çıldırmak üzere olduğunu hissediyordu. Kulakları çınlıyor, soluğu kesiliyordu ve dengesini yitirmişti. Tek istediği ellerini genç adamın uzun ve sert bedeninde gezdirmekti.

Ama kalçasında takılmaya karar verdi ve adeta daha sonra cebinde taşımak için bir avuç koparmak ister gibi sıkmaya başladı.

McNab onu çevirerek ellerini kolalı ve sert üniformasının altına sokmaya çalıştı. Üniformanın altında Peabody’nin kıvrımlı, yumuşacık ve sıcacık vücudunun olduğunu biliyordu. Çaresizce o tene ulaşma isteğiyle genç kadını arkadaki kapıya doğru iteledi ve demir parmaklıklara yasladı.

“Ahh!”

“Pardon. Ahh, du... Tanrım.” Dudaklarını genç kadının boynuna yapıştırırken onu bir dondurma gibi yalayıp yutmayı istedi.

“Özür dilerim.” Nereden geldiği belli olmayan ses karşısında, ikisi de kocaman açılmış gözlerle birbirlerine bakakalmışlardı.

“Bir şey mi dedin?” diye sordu Peabody.

“Hayır? Sen?”

“Memur. Dedektif.”

Hâlâ birbirlerine sarılmış halde gözlerini sağa çevirerek taş sütundaki güvenlik ekranına baktılar.

Summerset, tamamen ifadesiz bir suratla ekrandan kendilerine bakıyordu.

“Bildiğim kadarıyla Teğmen sizi bekliyor,” dedi soğuk bir nezaketle. “Eğer kapıdan biraz çekilirseniz açıldığında yere düşmeyeceğinize inanıyorum.”

Peabody yüzünün domates tonunu aldığını hissediyordu.

“Ahh, lanet olsun.” McNab’i iteleyerek çekildi ve üniformasını düzeltmeye başladı. “Bu çok aptalcaydı.”

“Ama çok güzeldi.” McNab dizlerinin gevşediğini, o yüzden kapıya doğru attığı adımların sarsak ve gevşek olduğunu hissediyordu. “Hadi ama Peabody.”

“Sırf aramızda bu... bu kimyasal zırva var diye ona kendimizi bırakmak zorunda değiliz. İşleri karıştırmaktan başka bir işe yaramıyor.”

McNab onun önüne atlayarak geri geri yürümeye başladı. Uzun ve güzel at kuyruğu sağa sola sallanıyordu. Uzun ceket dizlerine doğru iniyordu ve papatya rengindeydi. Peabody çok uğraşsa da dudaklarına yayılan gülümsemeye engel olamadı.

“Çok şapşal gözüküyorsun.”

“Bu akşam bir pizzaya ne dersin? Bakalım nereye gidecek.”

“Nereye gittiğini gördük,” diye hatırlattı Peabody. “Şu anda bunu yaşayabilecek vaktimiz yok McNab. Bunları düşünecek vaktimiz yok.”

“Ben sürekli seni düşünüyorum.”

Bu laf Peabody’yi anında durdurdu. Kalbin ayaklarının dibine düşmüşken yürümek zor olabilirdi.

“Kafamı karıştırıyorsun.”

“Plan bu işte. Bir pizza She-Body? Pizzayı nasıl sevdiğini biliyorum.”

“Ben diyeteyim.”

“Niye ki?”

Bu şekilde tatlı ve içten sorması Peabody’yi hep şaşırtır ve hoşuna giderdi. “Çünkü kalçam Pluto’nun çapına yaklaşmış durumda.”

Giriş yolunun uzun meylinde ilerlerken McNab onun yanına döndü. “Hadi ama. Kalçaların muhteşem, biliyorsun.” Baktığı kalçaları sevgiyle sıkınca, Peabody’nin kısılmış ve uyarıcı bakışlarıyla karşılaştı. “Sadece yemek yiyip konuşacağız. Seks yok.”

“Olabilir. Düşünürüm.”

McNab, Roarke’ın romantizmle ilgili tavsiyesini hatırladı. Hızlı bir hareketle çimlere daldı ve ilerideki güllerden ufak bir gonca kopardı. Peabody’nin hızlı adımlarına yetişti ve çiçeği ceketinin üst ilikğine yerleştirdi.

Peabody başını sallayarak, “Tanrım,” dese de çiçeği çıkarmadan eve yürüdü.

İçeri girdiğinde Summerset’le doğrudan göz teması kurmaktan kaçındı. Ama Summerset onları üst kata Eve’in çalışma ofisine doğru davet ederken, Peabody ensesinden yükselmeye başlayan ateşi hissediyordu.

Eve odanın ortasında durmuş güvenlik kamerasını tekrar izlerken hafifçe topuklarının üzerinde sallanıyordu. Evet adam küstah, diye düşündü. Ve mesafeli. Siber kulüpte bakışlarını gezdirip, oradaki herkesten daha üstün olduğunu düşünmekten keyif alıyordu. Ne de olsa onların bilmediği çok büyük bir sırrı vardı.

Ama aynı zamanda dikkat çekmek için giyinmişti. Dikkat çekmek ve imrenilmek istiyordu. Onu görenler görünenden öte bir şeyler olduğunu fark etmeliydi.

Düşünceleri herkesi aşıyordu. Kimsenin, hiçbir şeyin ona dokunamayacağından emindi. Ancak işler sarpa sardığında da panik ve korku vardı.

Eve adamın bölmedeki bilgisayar ekranına bakarken alnında biriken terleri izledi. Onu Bryna Bankhead’in cansız bedenini balkondan atarken gözlerinin önüne getirebiliyordu, kolayca getirebiliyordu hem de. Problemden kurtul, diye düşündü. Rahatsızlıktan, tehditten. Kurtul. Sonra kaç.

Ama onu sonraki gece diğer kurbanla canlandıramıyordu. Soğukkanlı, keyifle ve bilinçli olarak onu öldürürken.

Peabody ve McNab içeri girerken arkasını döndü. “Bu adamın görüntüsünü önden arkadan ve yanlardan bastırın,” dedi. “Yüz yapısı, gözleri -renk değil şekli- ve beden yapısı. Saçları boş verin. Ona ait değil.”

“Çenenizde bir morluk var efendim.”

“Evet, senin ceketinin ilikğinde de bir çiçek var. Yani ikimiz de aptal gözüküyoruz. Dingil peruk ve kozmetiği halletti. Marka isimlerini aldık. Peabody sen satış mağazalarına bakmaya başla ve bana bir müşteri listesi yolla. Şarap listeleriyle çapraz aramaya al. Roarke da benim için şehirdeki en iyi erkek mağazalarının listesini bulacak.”

“Roarke senin için buldu bile.” Roarke elindeki diski uzatarak içeri girdi. “Günaydın sınıf.”

“Teşekkürler.” Eve disketi Peabody’e uzattı. “Adamımız şık şeyleri seviyor. Marka ayakkabılar, özel tasarım ya da terzi elinden çıkan kıyafetler, ne deniyordu buna?”

“İsmarlama,” dedi Roarke. “Doğruca Londra’dan ya da Milan’dan alışveriş alınabilir ama ilk takım elbise kesinlikle İngiliz kesimi,” diye ekledi. “İkincisi kesinlikle İtalyandı ve büyük ihtimalle New York’un en iyi mağazalarından birinden alınmıştır.”

“Moda yorumcumuzun sözlerine uygun hareket edelim,” dedi Eve seri bir şekilde, “bakalım ne çıkacak. Ayrıca kendi özel serası yoksa, bu pembe gülleri bir yerlerden satın alıyor. Muhtemelen kendi muhitinden bir yerden alıyor ve ben o muhitin Üst Batı Yakası ya da Üst Doğu Yakası olduğuna bahse girerim, o yüzden önce o kısımlara bakacağız.”

Eve, Roarke’in uzattığı taze kahveyle bir an şaşırıp duraksadıktan sonra devam etti. “Bir saat içinde Mira’yla görüşmem var. Feeney polis merkezinde, siber kulüpten aldığımız bilgisayarın inceleme ekibinin başında. Cevaplar istiyorum, bir iz istiyorum ve bugün istiyorum. Çünkü bu gece yine harekete geçecek. Geçmek zorunda.”

Kalabalığın arasına karışmış katilin suratının kapladığı ekrana baktı. “Sonraki hedefini çoktan seçti.”

Eve her iki kurbanın fotoğraflarının ve katilin her iki cinayetten sonraki görüntülerinin asılı olduğu cinayet panosuna doğru ilerledi.

“Genç olacak. Yirmilerinin başları ya da ortalarında. Yalnız yaşıyor olacak. Çekici, zeki ve şiire karşı bir ilgisi var. Romantik olacak ve hâlihazırda ciddi bir ilişkisi olmayacak. Şehirde yaşıyor. Şehirde çalışıyor. Adamımız sokakta ya da iş yerinde onu gördü, inceledi. Kız karşısındakinin onu baştan çıkarmaya çalışan adam olduğundan bihaberken onunla konuşmuş bile olabilir. Ve kız şu anda muhtemelen bu geceyi; hayatı boyunca beklediği adam olabileceğine inandığı kişiyle çıkacağı randevuyu düşünüyor. Birkaç saat içinde onunla tanışacağını düşünüyor. Belki, sadece belki...”

Eve panoya arkasını döndü. “Onun ölmesine izin vermeyelim. Bu panoya yeni bir yüz eklemek istemiyorum.”

“Teğmen bir saniyeni alabilir miyim?” Roarke ofisini işaret ettikten sonra Eve’in onu engellemesine izin vermeden ofisine doğru ilerlemeye başladı.

“Bak, zamana karşı yarışıyorum burada.”

“O zaman neden vakit kaybediyorsun?” Roarke arkasından kapıyı kapadı. “O tüketici listesini bulup, şarap alanların listesiyle çapraz incelemeye sokup sonuçları sana Peabody’den çok daha hızlı teslim edebilirim.”

“Senin işin yok mu?”

“Evet, epey işim var. Ama yine de benim çok az vaktimi alır.” Parmağını uzatarak Eve’in çenesindeki morluğun üzerinde gezdirdi, sonra çenesindeki gamzeye doğru ilerledi. “Şu ara zihnimin tamamen meşgul olmasını tercih ediyorum. Ayrıca,” diye ekledi, “ben de senin suratını o panoda görmek istemiyorum. Her koşulda söylediğimi yapmayı planlıyorum ama senden izin alıyormuş gibi yaparsam daha az rahatsız olursun diye düşündüm.”

Eve kaşlarını çatarak kollarını göğsünde kavuşturdu. “İzin alıyormuş gibi yapmak mı?”

“Evet sevgilim.” Roarke eğilerek morluğu öptü. “Sen artık niyetimi bildiğine göre saha çalışmasında, artık neresi oluyorsa o, Peabody’yi de yanına alabilirsin.” Ev içi iletişim paneli sinyal verdi.

“Evet?”

“Doktor Dimatto adında biri Teğmen Dallas’ı görmek istiyor.”

“Yukarı yolla,” dedi Eve. Roarke’a dönerek, “Sen de ne yapacaksan onu yap. Ama ben şimdilik haberim yokmuş gibi davranacağım,” dedi.

“Sen nasıl istersen. Benim birkaç dakika bir şeyler ayarlamam gerek. Sonra uğrayıp Louise’e bir merhaba demek istiyorum.”

“Nasıl istiyorsan öyle yap.” Eve kapıyı açıp çıkarken arkasını döndü. “Genelde yaptığın gibi.”

“Beni mutlu bir adam yapan şey işte o.”

Eve gırtlaktan kaba ve boğuk bir hırlama çıkartarak Louise’i karşılamak üzere kendi ofisine geçti.

Louise oldukça hızlı hareketlerle geliyordu ama zaten Eve kadının ağır hareket ettiğini hiç görmemişti. Louise, Eve’in elindeki kahve fincanına bir baktı ve, “Evet çok isterim, sağ ol,” dedi.

“Peabody, Doktor Dimatto’ya da kahve. Başka bir şey alır mıydın?”

Louise, McNab’in bütün halinde yutmaya çalıştığı turtaya baktı. “O elmalı turta mı?”

McNab ağzı dolu halde zevk, onay ve suçluluk karışımı bir ses çıkardı.

“Ondan da bir tane alırım, teşekkürler.”

Eve, Louise’in üzerindeki kırmızı renkli şık gece elbisesine baktı. “Hasta ziyaretine gidiyor gibi değilsin.”

“Bir yemeğe gidiyorum. Bir bağış organizasyonu.” Başını hafifçe salladığında pırlantaları ışıldadı. “İhtiyacın yokmuş gibi görüldüğünde daha çok para koparabiliyorsun. İnanabiliyor musun? Her neyse.... sağ ol Peabody. Oturabilir miyim?” dedi ve oturup bacak bacak üstüne atarak kahvesinden ilk yudumu alırken, turta tabağını uzman bir edayla bacaklarının üzerinde dengeledi.

Bir yudum daha almadan önce derin bir nefes verdi. “Tanrım, bu şeyi nereden alıyorsun? Yasadışı falan olmalı.” “Roarke.”

“Ahh, doğal olarak.” Turtanın kenarından düzgün bir kesit aldı.

“Uğramak için kahve molasından başka bir sebep var mı Louise? Bir cinayet soruşturmasının ortasındayız ve biraz yoğunuz.”

“Ahh, eminim.” Panoya doğru başını salladı. “Binada Bryna Bankhead hakkında sorular sordum. Katındaki herkesi ve diğer birçok komşuyu tanımış. Çok seviliyormuş. Üç yıldır o binada yaşıyor. Düzenli bir şekilde dışarı çıkarmış ama ciddi görüştüğü kimse yokmuş.”

“Bunları biz de öğrendik. Tıbbı bırakıp polisliğe mi başlamayı düşünüyorsun?”

“Üç senedir orada yaşıyormuş,” diye tekrarladı Louise ve artık yüzünde bir keyif ifadesi yoktu. “Ben de iki senedir. Kaldırımda ayaklarımın dibine çakıldı. Ve ben onunla tek kelime konuşmamıştım.”

“Vicdan azabı çekmen ona olanları değiştirmeyecek.” “Hayır.” Louise turtadan bir parça daha aldı. “Ama beni düşünmeye ve soruşturmana yardımcı olabilecek bir bilgi için daha sıkı çalışmaya yöneltti. J. Forrester’da bir araştırma projesi vardı. Orası cinsel fonksiyon bozuklukları, ilişkiler ve doğurganlık meseleleri üzerinde yoğunlaşan oldukça özel ve üst sınıf bir klinik. Yaklaşık yirmi beş sene önce J. Forrester Allegany İlaç Firmasıyla bir ortaklık kurdu. Cinsel fonksiyon bozukluklarını gidermeye ve cinsel performansı arttırmaya yönelik çeşitli kimyasallar geliştirmek ve araştırmalar yapmak üzerine bir ortaklık. Alanında çok iyi kabul edilen birçok, araştırmacı ve doktor projeye müdahil oldu ya da gözlemci oldu.”

“Dur tahmin edeyim, Fahişe ve Tavşan adlı maddeler verilen denekler üzerinde testler yapıldı.”

“Evet onlar, diğerleri ve karışımları. Aslına bakarsan altmışını geçen erkeklerin cinsel performansını uzatmaya yardımcı olan ve Matigol markası altında satılan bir ilaç da geliştirdiler. Bir de istedikleri takdirde kadınların ellili yaşlarında güvenle hamile kalmasını ve doğurmasını mümkün kılan Compax adında bir doğurganlık ilacı.”

Louise turtasından bir parça daha aldı. “Her iki ilacında başarı oranı çok yüksekti ama fahiş fiyatlı olduklarından ortalama müşteri ve piyasaya inmedi. Ama parası yetenler için gerçek bir mucizeydi.”

“Oyuncuların adını biliyor musun?”

“Daha bitirmedim.” Kafasını çevirdi ve içeri giren Roarke’a sıcacık bir gülümseme yolladı. “Günaydın.”

“Louise.” Roarke ona doğru ilerleyerek genç doktorun elini tuttu ve dudaklarına götürdü. “Çok tatlı görünüyorsun, her zamanki gibi.”

“Evet, evet, vesaire vesaire. Sonra?” dedi Eve. “Başka ne buldun?”

“Karın kaba ve sabırsız.”

“Ona âşık olma sebeplerimden ikisi. Bu arada Teğmen, Charles Monroe geldi, üst kata çıkıyor.”

“Neler oluyor? Parti veriyoruz da benim mi haberim yok?” Ama konuşurken McNab’e sert ve uyarıcı bir bakış atmıştı. McNab ateş gibi gözlerle bu bakışa karşılık vermiş, hatta suratını asmadan önce altı yedi saniye kadar bakışlarını kaçırmamayı başarmıştı. “Sen bana J. Forrester ve Allegany İlaç Sanayiyle ilgili verileri çıkar.”

Roarke’ın yüzündeki şaşkınlığı gördüğünde atmaya başlayan damarlarına hakim olmaya çalışarak çenesini sıktı.

“Lanet olsun.”

“Allegany’i sekiz, hayır sanırım on ay kadar önce satın aldım. Bağlantı nedir?”

“Tam olarak bilmiyorum. Doktorumuz naz yapıyor.”

“Ben asla naz yapmam,” diye düzeltti Louise. Sonra kahvesinden bir yudum daha alırken Charles’ın odaya girmesiyle, “Vay be!” dedi.

“Sanırım sen de kahve istiyorsun,” dedi Eve.

Charles başını salladı. “Açıkçası, hayır demem.”

“Ben getiririm.” Peabody kızarmış, terlemiş ve şaşkın bir halde mutfağa koştu.

“Roarke. McNab.” Tanıştırılan ikinci isimle Charles’ın uzmanlaşmış gülümsemesi biraz soldu. Sonra bakışlarının Louise’i bulmasıyla yüzüne tekrar ısıl ısıl bir gülümseme yayıldı. “Tanıştığımı sanmıyorum.”

“Louise. Louise Dimatto.” Doktor elini uzattı.

“Polis olduğunuzu söylemeyin.”

“Doktor. Siz?”

Charles, McNab’in homurtulu cevabını duyduysa da umursamadı. “Profesyonel partnerim.”

“Ne kadar ilginç.”

“Sosyalleşmeyi başka bir zamana erteleyemez miyiz? Söz bir parti vereceğiz. Herkes davetli,” diye terslendi Eve. “Birazdan sana döneceğim,” dedi Charles’a ve Louise’e, “hadi bitir,” dedi.

“Nerede kalmıştım. Gelişmeler ve başarılarla rağmen proje ve ortaklık yirmi sene kadar önce bitti. Fon yetersizliği, ilgi yetersizliği ve o dönemki deneysel ilaçların bazı istenmeyen yan etkileri. Bu özel kimyasalların kullanımlarında daha ileri araştırmaların hem maliyet bakımından çok yüksek, hem de yasal bakımdan riskli olduğuna karar verildi. Bu karar, büyük ölçüde projenin başında olan ve Compax ve Magitol ilaçlarının keşfinden sorumlu olan Doktor Theodore McNamara’nın yönlendirmeleriyle alındı. Proje sırasında ispatlanmamış olsa da kötüye kullanım ve uç noktada yan etkiler ortaya çıktığı dedikoduları dolaşmaya başladı. Deneylerin sadece laboratuarda olmadığı, dışarıya da taşdığı konuşulmaya başlandı. Söylentilere göre içerideki bazı odalara, bilgileri oda rızaları olmaksızın ilaç verilen ve etki altındayken cinsel tacize uğrayan belki de hamile kalan bayan personeller yerleştirildi. Eğer bunlar doğruysa da,” diye devam etti Louise, “kimse gerçek isimler vermiyor.”

“Güzel çalışma. Ben olayı inceleyeceğim. Eğer şimdi yemeğine-”

“Aslına bakarsan biraz daha vaktim var. Eğer sorun olmazsa kahvemi bitireyim. Hatta önce bir tazeleyeyim.” Louise yerinden kalkarak mutfağa süzüldü.

“Pekâlâ Charles. Sıra sende.”

Charles, Eve’e başını salladı ve kahvesini getiren Peabody’ye sevgiyle gülümsedi. “Müşterim bu bilgiyi başka bir müşterim için istediğimi sanıyor. Ve ben öyle kalmasını isterim.”

“Ben kaynaklarımı korurum Charles.”

“Ben de müşterilerimi korumaya inanırım,” diye cevap verdi Charles. “Eğer sana anlatacaklarımdan sonra bu bayanın ismi ortaya çıkacak olursa, kendisine herhangi bir yasal yaptırım uygulanmayacağına dair söz istiyorum.”

“Ben müşterinin peşinde değilim ve kendisi beni hiç ilgilendirmiyor. Tek amacı seks sırasında azmak istemekse Yasadışı Kimyasallar Biriminin de ilgilenmemesini sağlayacağım. Tamam mı?”

“Seks herkes için kolay değildir Dallas.”

“Evet, eğer insanlar rahatlamak istemese,” diye seslendi McNab, “sen işsiz kalırdın.”

Charles, McNab’e sırtıttı. “Evet doğru. Eğer insanlar hırsızlık, sahtekârlık yapmasa, adam öldürmese sen de işsiz kalırdın dedektif. İnsanın doğası sayesinde işlerimizi elimizde tuttuğumuz için hepimiz ne şanslıyız, değil mi?”

Eve, Charles’ın oturduğu sandalyeyle McNab’in çalıştığı masa arasına güzel bir açıyla girerek ikisinin birbirlerini görmelerine engel oldu. “Bana tedarikçinin adını ver Charles. Kimsenin müşterini basmak gibi bir derdi yok.”

“Carlo. Soyadı kullanmıyorlarmış. Müşterim adamla sohbet odasında tanışmış, deneyimsel cinsellik üzerine bir sohbet odası.”

Eve masasının köşesine doğru uzandı. “Bak sen?”

“Bir sene kadar önce. Müşterim adamın hayatını değiştirdiğini söylüyor.”

“Alışveriş nasıl oluyor peki?”

“Başlarda müşterim ona e-posta atar ve sipariş verirmiş. Adamın hesabına da elektronik transfer yapar, sonra paketi Merkez İstasyon’da kiralık bir posta kutusundan almış.” “Kişisel temas?”

“Hiçbir zaman olmamış. Şimdiyse üyelik servisi gibi bir şeye dahil olmuş, her ay belli bir miktar alıyor. Ödeme, üyelik indirimli ödeme otomatik olarak onun hesabından adamın hesabına aktarılıyor. Her ay çeyrek ons beş bin dolar.” “Müşterinle konuşmam gerek.”

“Dallas-”

“Ve nedenini de söyleyeyim; adamın hesap bilgilerine ve kadının onunla ilgili anlatabileceği her şeye ihtiyacım olacak. Adamla düzenli olarak iş yapıyor, muhakkak hissettiği bir şeyler vardır. Dahası kadının da korumaya alınması gerek. Bir hedef olabilir.”

“Olamaz.” Ev masasından kalkarken Charles da kalktı. “Kurbanların bunlar mı?” diyerek panoya doğru ilerledi. “Kaç yaşındalar? Yirmi, yirmi beş? Benim müşterim elli yaşının üzerinde. Çekici, bakımlı ama böyle bir ışıltısı yok. Medya raporları kurbanların bekâr olduğu, yalnız yaşadığı yönünde. Müşterim evli. Benimle olan buluşmaları rutin bir şey. Kuaförde bir randevu gibi. Kocas ve yetişkin oğluylla yaşıyor. Böyle bir konuda sorgulanmak onu ve ailesini utandıracak, aşağılayacaktır.”

“Cinsel egosunu da yıkabilir,” diye atıldı Louise. Kapının eşiğinde durmuş ikinci kahvesini yudumluyordu. “İlaç ve profesyonel bir partner kullanıyor olması zaten bu konuda bir fonksiyon bozukluğuna işaret ediyor.”

“Onunla bir kez daha konuşayım,” dedi Charles. “İhtiyacın olan bilgiyi öğreneceğim. Daha iyisi, bu adamda ben de bir hesap açacağım. Masrafı kendim karşılarım. Standart bir araştırmayla lisansımı falan öğrenecektir zaten. Cinsel uyarıcılar için Lisanslı Eskort gayet makul bir müşteri.”

“Saat üçe kadar verileri bana ulaştırmış ol,” dedi Eve. “Başka bir şey yapma. İsmi bilsin istemiyorum.”

“Benim için endişelenmene gerek yok Teğmen.” “Bilgileri al ve yolla Charles. Şimdi git.”

“Benim de çıkmam lazım. Kahve için sağ ol.” Louise fincanı masaya bırakarak Charles’a baktı. “Taksiyi paylaşmak ister misin?”

“Harika olur.” Peabody’ye döndü ve parmağını ilikteki çiçeğin üzerinde gezdirdi. “Sonra görüşürüz Delia.”

“Ağzını açma McNab,” diye uyardı Eve. “Peabody, Roarke verilerle uğraşüyor. Sen ofisinde ona katıl.” Bu şekilde bir süre huzur bulabilirim, diye düşündü. Bilek ünitesine baktığında Mira aklına geldi. “Benim bir toplantım var.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kütüphaneye yerleşti çünkü sessizdi ve evin başka bir köşesindeydi. Genelde, bir davayla ilgili olmadığı sürece duygusal titreşimlere mümkün olduğunca kayıtsız kalmaya çalışırdı. Ama şu anda ofisinde cirit atıyorlardı ve Eve uzaklaşıp korunmak istiyordu.

Burada atmosfer sakin ve huzurluydu. Masalardan birine oturarak yeni verileri dosyaya işlemeye başladı.

“Bilgisayar yeni veriyi de hesaba alarak, Carlo sahte isimli şahsın şüpheli olma olasılığını işle.”

işlem yapılıyor... Carlo sahte isimli şahsın şüpheli olma ihtimali yüzde doksan altı nokta iki.

“Evet ben de öyle düşündüm. İkinci işlem. Carlo adlı şahsın sattığı malları üretiyor olma olasılığını işle.”

işlem yapılıyor... Tarama için yetersiz veri. Tamamlama için veri ekleyin.

“Yanıyorsun.” Masasından kalkarak gül desenli solmuş antik kilimin üzerinde gidip gelmeye başladı. “Kendi yapıyor, şişeliyor, satıyor ve kullanıyor. Kontrol. Her şey kontrolle ilgili. Tek bir müşteriden yılda altmış bin, hem de bu pisliğin üç onsu için? Ağı at, birkaç tane zengin yakalayıp çek, sonra arkana yaslan ve paralar yağsın. Ama konu para da değil.”

Uzun, kemerli pencerelerden birine doğru ilerleyerek perdeyi çekti ve önünde uzanan geniş yeşil araziye baktı. Beş parasız, neredeyse aç Roarke için bile konu paradan çok para kazanmak, ona sahip olmak ve daha fazlasına sahip olmak için o parayı kullanmak oyunuydu.

Ve o parayı kullanmanın verdiği güç.

Ama bu ne ihtiyaç ne de açgözlülükle ilgiliydi.

“Bir ons yirmi sekiz gram ve ilk kurbanla yalnız kaldığında, dairesinde yardıma muhtaç ve çıplak haldeyken çeyreğini veriyorsun. Zaten akşamın ilk saatlerinde iki onstan fazla Fahişe vermişsin ona. Bilgisayar, Fahişe adlı yasadışı kimyasalın piyasa değeri.”

İşlem yapılıyor... Yaygın olarak Fahişle adıyla bilinen hormonibital-altı, piyasa değeri bir sıvı ons altmış beş bin Amerikan Doları. Bu maddenin kayda değeri ölçüde kullanımı yok. Türevi olan Exotica daha yaygın. Exotica'nın bir sıvı onsu elli dolar. Diğer yaygın türevlerin listesini ister misiniz?

“Olumsuz. Türevler bu adam için yeteri kadar iyi değil. Klon, yedek, türev, güçsüz muadil yok. Bir randevu yüz elli bin dolara patlıyor. Bununla New York'un en iyi on beş Lisanslı Eskortunu kiralayıp muhteşem bir parti yapabilirsin. Ama konu para değil, konu seks de değil. Onlar sadece oyundaki etkenlerden.”

“Aslına bakarsan bana ihtiyacın yok değil mi?” dedi Mira kapı eşliğinden.

Eve arkasını döndü. “Yüksek sesle düşünüyordum.”

“Evet duydum.”

“Buraya geldiğin için sağ ol,” dedi Eve. “Yoğun olduğunu biliyorum.”

“Sen de öylesin ve ben bu odaya gelmeye bayılıyorum.” Mira iki katlı odaya hâkim olan kitap dolu duvarlara baktı. “Ahh, yüzün yaralanmış.”

“Ahh.” Eve parmak uçlarını çenesine değdirdi. “Bir şey değil.”

Eve oldum olası Mira'nın yüzünün kusursuz olduğunu düşünürdü. Koyu sarı yumuşacık çerçevelediği sakın, güzel bir yüz. Taze limonlardan yeni soyulmuş gibi duran şık ve zarif bir takım vardı üzerinde. Boynundaki uzun altın zincir Eve'in serçe parmağı kalınlığındaydı ve uzunda krem renkli tek bir inci vardı.

Dudaklarını Eve'in çenesine hafifçe dokundurduğunda kayısı kokuyordu ve cildi bebek gibi yumuşacıktı.

Eve'in kaşlarının arasındaki kırışıklığa bakıp gülümseyerek, “Alışkanlık,” dedi. “Öpünce acısı azalır. Oturalım mı?” “Evet. Tamam. Tabii.” Eve, Mira'nın ona gösterdiği anaç tavırlar karşısında tam olarak nasıl davranacağını hiçbir zaman bilemezdi. Annelik, onun için bütün bir resim oluşturamayacak kadar eksik parçalara sahip bir kavramdı. “Çay ister misin?”

“Biraz alırım.”

Eve, Mira'nın alışkanlıklarını bildiğinden, OtoAşçıyı onun sevdiği aromadan bir bitki çayına programlamıştı. Ve bu kez kendi mekânında olduğundan kendine de ikinci kahvesini sipariş etmişti.

“Nasılsın Eve?”

“İyiyim.”

Eve çayını uzatırken, “Hâlâ yeteri kadar uyumuyorsun,” dedi Mira.

“İdare ediyorum.”

“Kafein ve gerginlikle mi? Roarke nasıl?”

“O...” Geçıştirmek istiyordu ama karşısındaki Mira’ydı. “Mick Connelly’e olanları hâlâ tam olarak atlatamadı. İdare ediyor fakat... Ben epey sarsıldığını düşünüyorum.”

“Yas bizi bir sürü katmana ayırır. Hayatımıza devam ederiz, gerekli olanı yaparız ama kalbimizde hep bir gölge olur. Senin yanında olduğunu, onu desteklediğini bilmek Roarke için o gölgeyi dağıtıyor.”

“Soruşturmayla uğraşıp duruyor ve ben başka zaman olsa yapmayacağım kadar görmezden geliyorum.”

“Siz iyi bir takımsınız, pek çok açıdan hem de.” Mira çayı tattı ve onayladığını gösteren bir ses çıkardı. “Sanırım bu tarz bir davada yetkili olman konusunda endişeler yaşıyordur.” “Cinsel suçlar. Daha öncede böyle davalarda çalıştım, bundan sonra da çalışacağım. Nasıl baş edebileceğimi biliyorum.”

“Katılıyorum. Raporlarından gördüğüm ve sesli düşünmeni duyduğum kadarıyla, kendi profilini oluşturmaya başlamışsın.” Mira çantasından bir disk çıkardı. “Bu da benimki.”

Eve diski elinde çevirdi. “Bir profil mi?”

Mira arkasına yaslanarak çayını yudumlarken Eve’i izledi. “İki. Ayrı bireyler mi yoksa ayrı kişilikler mi tam olarak söyleyemesem de iki tane var. Film ve kitaplar dışında oldukça nadir olsa da kişilik bölünmesi ya da çoklu kişilik yok diyemeyiz.”

“Çoklu kişilik olduğunu düşünmüyorum.” Eve, Mira’nın şaşkın bakışını görünce, “Dün gece bir sürü çoklu kişilik vakası okudum,” diye açıkladı. “Aynı temel yöntem, aynı temel neden, aynı sahneleme var. Ama iki farklı tarz, iki farklı uygulama tavrı mevcut. İkinci kurbanda kondom ya da sperm öldürücü kullanmış ve ellerini bile mühürlemiş ama ilk kurbanda DNA ve bir sürü iz bırakmış. Eğer çoklu kişilik olsa daha fazla farklılık olurdu. Bir kişilik avlayıp diğeri öldürür. Bir kişilik avlayıp öldürür diğeri normal hayatına devam eder gibi. Burada iki adam var, birlikte çalışan ve sırayla harekete geçen iki adam.”

“Benzer düşünüyorum ama çoklu kişilik ihtimalini kesin olarak yok sayamam.” Bacak bacak üzerine attı ve zarif bir şekilde yerleşerek cinayet ve delilik üzerine konuşmaya hazırlandı. “İlk cinayet kazara olmuş gibi gözüküyor ya da bilinç düzeyinde planlanmış değil. İlkini yarattığı heyecan, korku ve keyif hissi, ikincinin daha bilinçli ve daha sert tonunu tetiklemiş olabilir. ‘Paslaşmak’ uygun bir benzetme olabilir. Onlar birbiriyle takım oyuncusu. Burada kadınlar üzerinde hâkimiyet kurma, alçaltma ihtiyacı var ama bunu tarz ve çekicilik olarak algıladıkları şeyle yapmak zorundalar. Romantizm ve baştan çıkarma. Yaşanan cinsellik tamamen bencillik üzerine ama kurbanların istekli ve etken olmaları için ilaç vermekle karşılıklı tatmin şeklinde hayata geçiriliyor.”

“Üstelik öylesi daha keyifli çünkü o esnada adama bir seks tanrısıymış gibi arzuyla bakıyorlar. Adam yine en yukarıda, ilginin merkezinde.”

“Kesinlikle,” diyerek katıldı Mira. “Bu durum şiddet ve zor kullanılarak, rahatsızlık verilerek meydana gelen klasik anlamda tecavüz değil. Adam korku değil teslimiyet istiyor. Zeki ve sabırlı. Onları tanımak için vakit harcıyor -fantezilerini, umutlarını, zaaflarını öğreniyor. Sonra onlar üzerinde oyunlar oynuyor ve kendini o fantezilerin içine sokuyor. Pembe güller. Tutkulu kırmızı güller değil, saf beyaz güller değil. Romantik pembe güller.”

“İki çok belirgin ve teknik beceriyle karşı karşıyayız. Bilgisayar teknolojisi ve kimya. Elime yeni veriler geldi ve onları da kullanarak yeni olasılık taramaları istedim. Yüksek ihtimalle işin içinde üçüncü bir kimlik de var, seksüel ilaçları satmaya yönelik. Çok nadir bulunan, çok pahalı yasadışı kimyasallar. Bizim adamlardan biri onun ilaçlarını biliyor. Onları nasıl alacağını, dahası onları nasıl yaratacağını biliyor. Belki satma riskine de giriyor çünkü yaşamını böyle idame ettiriyor. Ama fazlası da var. Bence riskten beslendiğini hissediyor.”

“Katılıyorum.” Mira başını yana doğru eğdi. “Riske girmeyi seviyor. Ancak zekice hesap edilerek girilen riskler.” “Adamın bilgisayar teknolojisi harika. Roarke etkilendi ve o etkilendiyse inan adam iyidir. Çoklu kişilik kişiye farklı alanlarda iki yüksek beceri verir mi?”

“Yani, imkânsız değil.” Eve’in yüzündeki sabırsız ifadeyi fark eden Mira elini kaldırdı. “Sen evet ya da hayır istiyorsun ama üzgünüm bunu söyleyebilecek durumda değilim. Sana dava dosyalarını verebilirim ama Eve onlar da içgüdülerinin yerini tutamaz. Varsayımsal olarak iki diyelim. İki farklı birey. Bir tanesi çok hayalci, genelde kendi zihninin içinde yaşıyor gibi. Zihnindeki kadın ideali zeki, seksi ve sofistike.

Onu fethedip bastırmak, ezmek kadar etkilemek de istiyor. Kendini tamamen o ana kaptırabilen ve kaptıran bir adam.” “Bankhead’in işyerine güller yollamış,” dedi Eve. “Grace Lutz’a gül falan gitmemiş.”

“İkincisi daha hesaplı, kasti ve nispeten şiddet yanlısı. Birincisi gibi kendini bunun romantizm olduğu yanılsamasına kaptırmıyor. Tecavüz olduğunu biliyor. Kabul ediyor. Gençlik ve masumiyet istiyor, çünkü onlara sahip olup sonra yok etmek istiyor.”

“Ortaklardan daha baskın olan ikincisi olmalı.”

“Evet, o neredeyse kesin. Ama yine de simbiyotik bir ilişkileri var. Birbirlerine ihtiyaçları var; sadece ayrıntılar ve yetenekler yüzünden değil, egolarının tatmini için de. Erkeğin erkeğe verdiği onaylama, futbolcuların golden sonra birbirlerinin sırtını sıvazlamaları ya da kafa tokuşturmaları gibi.” “Takım çalışması. Ben pas veririm, sen vurursun, gol atarız.”

“Evet. Bu onlar için müthiş bir oyun.” Mira çayını kenara koydu ve dalgın bir tavırla zincirin ucundaki inciyle oynamaya başladı. “Ve rekabete de ihtiyaçları var. Genç şımarık oğlan çocuğu egosuna sahip arızalı ama dahiyane zihinler bunlar. Bir günde o hale gelmeleri imkânsız olan manipülasyon ustaları. Paralı ve ayrıcalıklı bir altyapıları var, istedikleri şeyi taviz vermeden istedikleri şekilde almaya ya da talep etmeye alışıklar. Bunu hak ediyorlar.”

“Daha önce de oyunlar oynamışlar,” diye araya girdi Eve. “Ama onlar bu ölçüde değil. Buna hazırlık yapmışlar.”

“Ahh, evet. Birbirlerini uzun zamandır tanıyorlar ve çok şey paylaşmışlar. Beni kurbanlarıyla aynı yaş aralığında olduklarına inanmaya itecek şekilde olgunluktan uzaklar. Yirmilerin başları. En çok ortalarındalar. Güzel şeylerden hoşlanmakla kalmıyorlar. Onlara sahip olmak zorunda olduklarını hissediyorlar.”

“Dış görünüş konusu,” diye ekledi Eve. “Şık kıyafetler, şarap markalarının verdiği statü, randevular için çok özel ve pahalı mekânlar.”

“Hmm. Statü ve özel olmak hayati bir öneme sahip. Dahası sanırım alışık oldukları şey de bu. Kendilerini bir şeyden mahrum bırakmak ya da göz ardı edilmek katlanılabilir bir şey değil. Romantizm kılıfının altında kadın korkusu ya da nefreti yatıyor. Ya baskın ve tacizkâr ya da güçsüz ve tacize açık bir anne figürü ara. İhmalkâr ya da aşırı korumacı. Bir erkeğin, özellikle de gençliğinde, kadınlarla ilgili fikir ve düşünceleri kendini yetiştiren kadına karşı hissettiği fikir ve düşüncelere dayanır.”

Eve kendini ve Roarke’ı düşündü. Annesiz bir çocuk. “Peki ya annesini tanımıyorsa?”

“O zaman başka şekillerde oluşturur fikrini. Ama kadınları kullanmak, istismar etmek ve incitmek isteyen bir adamın yaşamında illaki onları sembolize edecek bir kadın figürü olmuştur.”

“Eğer birini durdurursam, ikisini de durdurmuş olur muyum?”

“Eğer birini durdurursan diğeri zaten kendini yok eder. Gerçekten kendini öldürme durumuna bile gelebilir.”

Eve karıştırmayı, eşleştirmesi ve birleştirmesi gereken bu kadar veri, iz ve aç varken yapması gereken tek şeyi yaptı.

Bryna Bankhead’in dairesindeki polis mührünü kırıp kapıyı açtığı anda zihnini bilgilere kapatıp izlenim ve içgüdülere açtı.

İçerideki hava oldukça ağırdı. Artık mum ya da gül kokusu değil delil toplama ekibinin bıraktığı kimyasal, tozlu koku vardı.

Müzik ve yumuşak loş ışık yoktu.

Eve ışıkların sonuna kadar açılması için talimat verdi, kapalı mahremiyet panellerini kontrol etti. Sonra da kararmaya başlayan gökyüzünde ağır ağır ilerleyen hava otobüsünün sesini dinlerken odada gezinmeye başladı.

Güçlü renkler, modern sanat ve yine de tamamen dışı.

İşinden ve yaşamından keyif almayı bilen, belirli bir tarzı ve zevki olan bekâr bir kadının şık yuvası.

Henüz ciddi ya da kalıcı bir cinsel ilişki yaşayamamış olacak kadar genç bir kadın. Ama yine de tecrübeler yaşayacak kadar öz güvenli. Yüzü olmayan bir adamla internet üzerinde duygusal bir bağ kuracak kadar maceracı.

Düzenli ve şık bir evde yalnız yaşıyordu ama komşularıyla da güzel ilişkileri vardı.

Eğlence ünitesine yerleştirilmiş diskleri gözden geçirirken Eklektik bir müzik koleksiyonu, diye düşündü. Diskleri karıştırmaya devam ederken rastladığı bir isim son derece keyifsiz olmasına rağmen yüzüne bir gülümseme yayılmasına neden oldu; *Maviş: Kanlı ve Canlı*.

Arkadaşı Maviş Freestone, onu neredeyse her zaman güldürmeyi başarırdı.

Ama o gece dinledikleri müzik klasik bir şeylerdi, diye hatırladı Eve. Kızın mı adamın mı seçimi? Adamın diye karar verdi. Her şey adamın seçimiydi.

Şarap şişesinde parmak izleri vardı. Şişeyi yanında getirmiş, açmış ve kadehlere doldurmuştu. Kadehlerden birinde kızın ve onun, diğerinde sadece onun parmak izleri vardı.

Şarap kadehini hazırlayıp ona uzatmıştı. Mükemmel beyefendi.

Eve yatak odasına doğru ilerledi. Delil toplama ekibi gül yapraklarını almıştı. Yatağın örtüsü çıkarılmış ortada sadece bazası kalmıştı. Eve yatağa takılmadan balkon kapılarını açtı ve dışarı çıktı.

Rüzgâr saçlarının uçlarını kaldırarak yüzünde arkaya doğru yapıştırdı. Sessizce düşen küçük yumuşak damlalar halinde yağmur yağıyordu.

Eve'in midesi kasılmaya başlamıştı ama kendini balkon demirine doğru uzanıp aşağı bakmaya zorladı. Uzun bir düşme, diye düşündü. Uzun, son bir adım.

Adamın aklına balkon nereden gelmişti? Daireye daha önceden geldiğini gösteren bir şey yoktu.

Eve güvenlik diskini gözünün önünde canlandırmaya çalıştı. Bryna ve katilinin caddeden apartmanın ön kapısına doğru ilerleyişlerini görebiliyordu. Hayır adam kafasını kaldırıp binaya bakmamıştı. Zaten New York'luların pek yaptığı bir şey değildi.

Ama o ikisi tamamen birbirlerine dalmış gibiydi.

Peki neden balkonu düşünmüştü?

Neden siber kafede olduğu gibi panik içinde kaçmamıştı? Beyninin bir kısmı hayatta kalma moduna iki kez geçebilecek kadar soğukkanlı mı kalmıştı? Kimyasalların laboratuvar analizlerinde çıkmayacağını mı düşünmüştü? Önceden mi düşünmüştü bunları?

Yoksa yine sadece çaresizce atılmış bir adım mıydı bu? Kendini tamamen o ana kaptırıyor, demişti Mira. Ve o an dehşet yüklü bir andı.

Kız öldü ve benim başım büyük dertte. Ne yapmam gerek?

İntihar görüntüsü verebilir. Balkondan aşağı at gitsin. Gözden uzak olursa akıldan da uzak olur. Ama neden delilleri temizleyip ortamı bir aşırı doz sahnesine sokup kaçmak için vakit kazanmadı?

Çünkü tıpkı kafedeki gibi kafası karıştı, diye düşündü Eve. Sadece çalıştığı birime yerleştirebilirdi virüsü ama yayılmaya programladı. O tarz yerleri, böyle bir şeyin sonucunun bir ayaklanmaya varacağını tahmin edebilecek kadar iyi tanıyordu.

Bir kadın kaldırırma düşer, tanıklar şoke olur, afallar ve korkarlar. Cesede doğru ya da ondan uzağa koştururlar ama binaya girip katil aramazlar -ve katil çıkıp kaçmak için zaman kazanır.

Ama balkon nereden aklına geldi?

Yağmur hızlanıp yoğunlaşmaya başlarken yükseklik nedeniyle artık Eve'in midesi düğüm olmuştu ama caddeyi ve civardaki binaları incelemeye devam ediyordu.

Birden karşıdaki tabelayı gördüğünde, "Aşağılık herif," diye mırıldandı.

KAHVE VE BAYT

Mekan duvarda bir deliği andırıyordu. On tane masaya tutturulmuş on ucuz bilgisayar ünitesi. Ve altı tekli masa.

Ama kahve çok taze kokuyordu ve yerler oldukça temizdi.

Tezgâhta çömez suratlı, bilgisayar kurdu ifadeli bir droid vardı. Saçı alnına doğru kahverengi bir ok işareti oluşturacak gibi şekillendirilmişti.

Masalardan ikisinde aynı tipin insan halleri oturuyordu. Bayan garson da otomatik bir varlık olamayacak kadar hayat dolu ve neşeli gözüküyordu.

“Selam! Kahve ve Bayt’a hoş geldiniz. Masa ister misiniz?”

Kızın kabarık sarı saçları ve çilekli sakız rengine dudakları vardı. Göğüsleri giydiği dar beyaz tişörtten her an fırlayacakmış gibi duran gül rengine iki kavunu andırıyordu.

Eve, kızın burada takılan bilgisayar kurtçuklarının ıslak rüyalarını süslediğine bahse girerdi.

“Size bazı sorular sormam gerek. Her ikinize de.”

Göğüs kartına göre adı Bitsy olan garson cevap verdi. “Özel tarifeler de dahil her şey menüde ama isterseniz ben de Tad de size açıklama yapmaktan memnun oluruz.”

Bitsy ve Tad. Eve başını salladı. Tanrım bu isimleri kim düşünmüş?

“Otur, Bitsy.”

“Özür dilerim ama oturamam. Bugünün özel kahvesini açıklamamı ister misiniz?”

“Hayır.” Eve rozetini çıkardı. “Bu bir polis soruşturması ve size bazı sorular sormam gerek.”

“Polis ve güvenlik, itfaiye, sağlık ve acil tıp birimleriyle tam işbirliği yapmaya programlıyız.” Bu cevap konuşurken alnındaki saç tutamını parmağıyla hafifçe yana doğru iten Tad’e aitti.

“Güzel.”

Eve bir hareket hissetti ve masasından dikkat çekmeden kalkmaya çalışan adama doğru parmağını kaldırdı. “Bir sorun yok,” dedi adama. “Sadece sorular soruyorum. Neden arkana yaslanıp rahatlamıyorsun? Sen de bazı sorulara cevap verebilirsin.”

“Ben hiçbir şey yapmadım.”

“Güzel ve hiçbir şey yapmamaya devam et,” diye tavsiyede bulundu Eve.

Tekrar droide döndü ama vücuduna masadakilerin görüş kapsamında oluklarını hissettirecek bir açı vermişti.

“Caddenin karşısında olanlardan haberiniz var mı? Ölen kadından?”

“Ahh, evet.” Tad öğretmeni için doğru cevabı olan bir öğrenci gibi ışıldadı. “Camdan aşağı atılmış.”

“Evet o.” Eve, Bryna Bankhead’in resmini çıkararak tezgaha koydu. “Hiç gelir miydi buraya?”

“Hayır hanımefendi.”

“Bana hanımefendi deme.”

Droid bunu anlamaya çalışır gibi gözlerini kırıştırdı. “Bayan müşterilere hanımefendi demem gerekiyor.”

“Ben bir polisim, müşteri değil. Ama...” Eve havayı kokladı. “Bu gerçek kahve mi?”

“Ahh, evet şey...” Droidin yüzü bir sürü ifade arasında gidip geldikten sonra afallamışta karar kıldı.

Eve yardımcı olmaya çalışarak, “Teğmen,” dedi.

“Ahh, evet Teğmen. Sadece kafeinli ya da kafeinsiz gerçek soya ürünleri servis ediyoruz.”

“Boş ver.” Eve elindeki resmi masalardaki adamlar da görebilecek şekilde kaldırdı. “Bu kadını gördünüz mü?”

Daha önce sıvışmaya çalışan sandalyesinde kıpırdandı. “Sanırım ben gördüm. Ama hiçbir şey yapmadım.”

“O kısmını anladık. Nerede gördün onu?”

“Civarda. Birkaç sokak aşağıda yaşıyorum. Burası yakın, sakın bir yer. Çatlaklarla, tuhaf tiplerle ya da Kazanovalarla dolu değil.”

“Kazanovalar?”

“Bilirsin işte site site dolaşıp randevu koparmaya çalışan tipler. Ben ciddi bir iş yapıyorum burada.”

“Resimdeki kızla hiç konuştun mu peki?”

“Hayır. Böyle kızlar benim gibi adamlarla konuşmazlar. Sadece arada bir rastlıyordum işte. Bu civarda. Gerçekten güzeldi, o yüzden bakmıştım. Hiçbir şey yapmadım ben.” “Adın ne senin?”

“Milo. Milo Horndecker.”

Doğduğundan itibaren asosyal olmaya mahkûmmuş zaten, diye düşündü Eve. “Milo bana hiçbir şey yapmadığını söyleyip durursan bir şeyler yapmaya başladığını düşüneneğim.” Katilin kullandığı üç yüzü gösteren üç sayfa çıkardı. “Bu adamlardan tanıdık gelen var mı?” Çıktıları Tad ve Bitsy’nin görmesi için tezgâhın üzerine koydu. Her ikisi de aynı anda hayır anlamında başlarını salladı.

“Ama gerçekten güzelmiş,” diye ekledi Bitsy. Müşterilerden de gelen olumsuz cevaplarla Eve durumu tekrar değerlendirdi. “Pekâlâ. Son birkaç haftadır buraya sık sık gelen kimse oldu mu? Ama yeni gelmeye başlayan ve cinayetden sonra da hiç gelmeyen biri? Cam kenarına oturmak istemiştir. Sabahları gelmiş olabilir ama saat ondan sonra değil. Ya da akşamları ama altıdan önce değil.”

Bryna’nın çalışma programından emin olmak için dosyasını karıştırdı. “Farklı bir saatte geldiyse de salı olabilir. İyi bir kahve siparişi vermiştir. Kestane aromalı orta boy latte.” “İki hafta üst üste salı geldi.” Bitsy pembe terliklerinin üzerinde hafifçe sıçradı. “Ön tarafta otururdu ve çalışırken hep iki latte içerdi. Sonra giderdi.”

“Hangi masa.”

“Bir numaralı istasyonu kullandı. İkisinde de.” Çilekli sakız görünümündeki dudaklarını büzdü. “Caddeyi çok güzel bir açıyla görür.”

Ve Bryna Bankhead’in binasını, diye düşündü Eve. İletişim cihazını çıkararak Feeney’i aradı. “Bankhead’in apartmanının karşısındaki sanal kulüpteyim. Çok acele inceleme iznine ve görüntü teknisyenine ihtiyacım var.”

Eve bir numaralı istasyonda otururken gerçek soyadan yapılmış kafein katkılı kahveyi içiyordu.

Caddenin karşısındaki binanın on ikinci katını görmek için başını hafifçe eğmesi yeterli oluyordu. Bryna’nın dairesinin camlarını. Küçük balkonları.

“Ayrıntılara düşkün,” dedi Feeney’e. “Verilere bağımlı ve her şeyin yerli yerinde olmasını istiyor. Kız e-postalarında ona çalışmadığı günler genelde neler yaptığını anlatmış. Sabah ilk iş nasıl bir gün olduğunu görmek için camlarını açtığını anlatmış.

Sabahları o ilk New York nefesini içime çekmeyi seviyorum, insanların şehir havası hakkında neler söylediğini biliyorum ama bence çok yoğun, heyecanlı ve romantik. Tüm o kokular, sesler, tatlar ve renkler. Boş günümde hepsini içime çekiyor ve keyfini çıkarıyorum.

“Muhtemelen kızın terasta duruşunu izledi. Kız belki de balkon demirine yaslanarak kahvesini orada içti. Düzenine bağlı bir yapısı olduğundan dairesini biraz toparladı, üzerini giyindi ve muhtemelen biraz alış veriş yapmaya çıktı. Bir arkadaşla buluşmaya. Adam onu takip etti, e-postalarında yazdığı alışkanlıkların gerçek olduğundan emin olmak istiyordu. Yalnız yaşadığından, erkek arkadaşı falan olmadığından emin olmak istiyordu. Dahası kız izlendiğini farkında olmadığından nasıl davrandığını, nasıl görüldüğünü bilmek istiyordu. Sonuçta kendisi tarafından becerilmek için yeterince iyi olmalıydı.”

Eve arkasını dönerek, sihirli parmakları ve sarkık göz kapaklarıyla bilgisayarın ilk kontrolünü yapan Feeney’e baktı. “Adam da alışkanlıklarına bağlı,” dedi. “Ve alışkanlıklar bize büyük yollar açar. Bu bilgisayarda onu bulabilir misin?”

“Bilgisayarı kullanmış, ne zaman ve nasıl kullandığını bulabiliriz. Ama bütün verileri filtreleyip onunkileri bulmak zaman alacak. Yine de neler yaptığını bulacağız.”

Eve başını sallayarak masadan uzaklaştı ve görüntü teknisyeninin droidlerle çalıştığı tarafa baktı. Droidler her ne kadar sinir bozucu olsa da kamera kadar güvenilir gözleri olduğunu düşündü Eve.

Teknisyenin elektronik ekranında suratın ve yüz hatlarının şimdiden belirginleşmeye başladığını görebiliyordu.

Yumuşak bir yüz, ince yüz hatlar. Geniş bir alından geriye doğru hafifçe azalmaya başlamış, kulakların üzerine düşen, sola doğru ayrılmış bir saç hattı. Kalabalığın içerisinde dikkat çekmeyecek, fark edilmeyecek, en fazla belirsiz bir anı haline dönüşecek bir yüz.

Gözler dışında. Gözleri keskin, zeki ve soğuk bakışlara sahipti.

Yüzüne her ne yaparsa yapsın, Eve bu gözlere nerede bakarsa baksın onu tanıyacağını düşündü.

Grace Lutz'ın apartmanının civarında siber kafe yoktu. Herhangi bir kahve dükkânı ya da restoran gibi bir yer de yoktu. Yalnızca dar ve uzun bir şarküteri dükkânı vardı ama Eve'in sabah şansı orada devam etmedi.

Peabody'yi çağırmıştı ve yardımcısı tam dükkândan bir çubuk şeker alırken içeri girdi.

"Çok çocukça bir öğlen yemeği," dedi Peabody özlem dolu bir sesle. "Şu sebze ezmesi taze mi?"

"Elinde ne var?"

"Midemde olmaması gereken kocaman, tuhaf bir boşluk var," dedi Peabody ve paket püre siparişi verdi. "Yeni bir diyeteye başladım. Kahvaltı olarak sadece haşlanmış yumurta beyazı yiyorsun. Sonra-"

"Peabody." Eve şekeri açarak zalim bir şekilde ağır ağır bir ısırık aldı. "Beni diyet konularıyla ilgisi olan biriyle mi karıştırdın acaba?"

"Çok hainsin. Huysuzluğunun sebebi kalori alımı, işlenmiş şeker ve... Tanrım, o karamel mi?"

"Emin olabilirsin." Eve, Peabody'nin bakışları karşısında; işaret parmağına bulaşmış parlak şekeri yaladı. "Hadi dışarı. Yürümem lazım."

Peabody dükkân görevlisine dönerek "Ahh, tamam, madem egzersiz yapacağız bana da ondan bir tane ver," dedi Peabody ve cebinden biraz daha para çıkardı.

Sokağa çıktıklarında püreden bir kaşık alarak Eve'e yetişmek için koştu.

"Yuttuğun zaman Peabody, raporunu dinlemek isterim." "Çok lezzetli. Sanırım dereotu da katmışlar. On altı şüpheli belirledik," dedi çabucak. "Sana söylememe gerek yok belki ama Roarke bilgisayarlarda müthiş. Çok hızlı ve rahat. Hele aramaları elle yaparken. Tanrım ellerini fark ettin mi?" Eve'in çelik gibi sert bakışları altında bir kaşık daha püre aldı. "Evet, sanırım fark ettin. Her neyse, alışverişlerle tutarlı on altı isim bulduk, sonra sayıyı ona indirdik. Geçen iki hafta evlenen iki tanesini listeden sildik. Mayıs ve Haziran büyük düğün ayları. Diğer bir tanesine birkaç gün önce bir maksibüs çarpmış. Okumuşsundur haberi? Adam el bilgisayarından hisse senetlerini kontrol ederken, dalgın bir şekilde kaldırımdan iniyor ve otobüsün çarpıyor. Bam!"

"Peabody."

"Tamam. McNab'in kozmetik mağazaları araştırmasından sonra elimizde en muhtemel on kişiden oluşan bir liste var. Peruklar daha uzun zaman alıyor çünkü üreticiyi bulması gerekiyor ve dediğine göre öyle kaliteli ve gerçek malzeme kullanan iki yüz kadar üretici varmış -sonra marka ve ürün adına göre elemek var. İlk cinayette kullandığı stil oldukça popüler bir saç alternatifi- markaya ve kullanılan malzemeye göre değişiklik gösterecek şekilde birden çok isim altında satılıyor."

Boş püre kutusunu bir geri dönüşüm kutusuna attı ve sevgilisini soyan bir kadının göstereceği bir özen ve kesin kararlılıkla çubuk şekerini soymaya başladı.

"Bu gece pizza yemek istiyor?"

"Ne? Kim?"

“McNab. McNab bu gece benimle pizza yemek istiyor. Sadece konuşmak falan istiyormuş ama bu sabah sizin giriş kapısında toplum ahlakına aykırı birkaç hareket yaptık.” “Lanet olsun. Lanet olsun.” Eve parmaklarını gözünün altında deli gibi atmaya başlayan bir kasın üzerine bastırdı. “Yine başladık. Neden bunları anlatıyorsun bana? Spazm geçirmeme neden oluyor.”

“Eğer pizza yersek seks de olacak. Bunun anlamı ne?” “Spazmdan fazlası. Beyin kanaması sanırım. Şu beyinde patlamaya hazır bombalardan ve sen üzerine bastırıp duruyorsun.”

“Tekrar dağılmak istemiyorum. Ama zaten dağılmış durumda olduğum göz önüne alınırsa...”

Eve iç geçirdi. “Ben bu şeylerden ne anlarım Peabody? Roarke’la bir ritim tutturmam bile bir yıldan fazla aldı ve hâlâ çoğu zaman çuvallayıp duruyorum. Polis olmak da işi kolaylaştırmıyor.”

Ellerini cebine sokarak arkasını döndü. Sokak pis, trafik gürültülüydü ve önünden geçtikleri seyyar satıcının tezgâhından yükselen duman kızarmış rehidre soğan kokuyordu. Eve caddenin aşağı kısmında devam eden bir uyuşturucu alışverişini fark etti.

“İş dışında bir yaşama sahip olmak zaten zor. İkinizin iş dışında ve birlikte bir yaşama sahip olmaya çalışmanız, bilmiyorum. Lanet olsun.”

Kalbi yardımcısı için yumuşamaya başlamış olabilirdi ama gözleri hâlâ keskin ve net bir görüşe sahipti. “Bu iş kötüye gidiyor. Devriye polislerini çağır sonra beni koru.”

Eve rozetini ve silahını çıkardı. Karşı kaldırımdaki adamlardan biri bir bıçak çıkardığında çoktan onlara doğru koşmaya başlamıştı.

Bıçaklı olan ileri doğru atıldı, diğeri geri çekildi sonra o da: bir bıçak çıkardı.

Ellerinde bıçak gözlerini birbirlerinden ayırmadan bir daire çizmeye başladılar. Etraftakiler kaçışmaya başladı.

“Polis! Silahlarınızı indirin!”

İkisi de aldırmadı. Eve bir tanesinin kafasının iyi, diğerin de krizde olduğunu görebiliyordu. Bu her ikisini de gayet tehlikeli yapıyordu.

“Bıçakları kaldırın yoksa ikinizi de indiririm”.

Tek vücutmuş gibi Eve’e döndüler. Krizde olan adam ani bir hamleyle Eve’e doğru atıldı. Eve etraftaki yayalardan birinin bağırdığını duydu. Kendine doğru gelen bıçağı izlerken adamın dizlerine nişan aldı ve şok tabancasını ateşledi. Adam Eve’in üzerine doğru düşerken Eve dönerek kenara çekildi ve botlarının topuğuyla adamın bıçak tutan eline sertçe bir tekme savurdu.

Adam inleyerek çökerken Eve ikinci adamın hamle yaptığını gördü. Bıçağını çılgınlık atan bir yayanın boğazına dayamıştı. Adamın gözlerinden Zeus’un etkisinde olduğu belliydi ve bu karışım insanlardan tanrılar yaratmak konusunda birebirdi.

“Hemen bıçağı indir. Kadını bırak ve bıçağını indir.”

“Siktir git! Bu lanet köşe başı benim!”

“Kadına zarar verirsen bu lanet köşe başında ölürsün!” Yerdeki adam ağlamaya başlamıştı. Eve adamın kaldırırma doğru yayılmaya başlayan idrarından çıkan kokuyu alıyordu.

“Sen silahını bırak, yoksa kadının boğazını boylu boyunca keserim” Eğilerek dilini dehşet içindeki kadının yanağına sürdü. “Ve kanını içerim.”

“Pekâlâ. Sen kazandın.” Eve, adamın silahın alçalmasını izlemesini izleyerek silahını indirdi. Sonra Peabody’nin arkadan yaklaşması ve şok tabancasını boynuna ateşlemesiyle kıpır kıpır dönen gözlerini gördü.

İleri doğru atılarak adamın bıçak tutan elini tuttu ve hızla çevirdi. Arada kalan sivil kadın boş bir çuval gibi yere serildi. Adam aldığı uyuşturucunun verdiği kuvvetle bıçağı Eve’in boğazına dayamıştı. “Tekrar ateş et!” diye bağırdı Eve. Sonra derisine batan metalin yarattığı yanmayı hissetti.

Ve her ikisi de kanın kokusunu aldı.

Eve dizini kasıklarına doğru savurduğunda adamın vücudu kasılarak geriye doğru çekildi. Eve ağırlığını dengeleyerek bacağını adamın bacaklarına sardı ve şaşkınlığından yaralanarak onu sırt üstü yere doğru savurdu.

Adam kesilmiş bir ağaç gibi dümdüz yere serildi ve kafasını kaldırırma sertçe çarptı.

Eve bıçağı aldı ve hırlayarak adamın üzerine doğru eğildi.

“Dallas? İyi misin? Yaralandın mı?”

“Evet, lanet olsun. Şunla ilgilen sen.” Hâlâ ağlayan ve sürünerek kaçmaya çalışan ilk adamı işaret etti.

Sonra ikinci adamın üzerine eğilerek kelepçeleri taktı. Rehin alınan kadın da yerdeydi ve çığlıklar atarak ağlıyordu.

Eve elinin tersiyle boğazındaki kanı sildi ve kadına doğru baktı. “Birisi şu kadını sustursun artık.”

ONUNCU BÖLÜM

Hemen sağ kulağının altından şahdâmarına doğru uzanan uzun ve yüzeysel bir kesikti. Peabody’nin arkasından iş çevirerek çağırdığı sağlık teknisyeni, neşeli bir tonla eğer biraz daha derin olsaydı kan kaybından seri bir şekilde öleceğini söylüyordu.

Ama bu haliyle çok kötü değildi. Yine de gömleğinde kan vardı.

Arabada ilerlerken, “Kan lekesini hemen çıkaracak şeyler var,” dedi Peabody. “Gerçi annem hep tuz ve soğuk su kullanır. O da işi hallediyor. Yani çoğunlukla.”

“Çöpe atmak da öyle.” Gerçi Summerset onu çıkarır, ev yapımı bir tür büyü uygular ve gömlek yine dolaptaki yerini alırdı.

“McNamara’ya ulaşmaya çalış. Bugün kendisiyle görüşmek istiyorum, bakalım ortaklık, skandal ve seks ilaçlarıyla ilgili bize söyleyecek neleri var.”

Peabody telelinkle görüşürken Eve mesajlarını kontrol etmeye başladı. Feeney veya McNab'den yeni bir haber gelmediğini görünce homurdandı.

“Doktor McNamara gezegen dışındaymış efendim. Birkaç günden önce dönmesi beklenmiyor. Sekreterinden döner dönmez sizinle irtibata geçmesini rica ettim. Doktorun telesekreterine de benzer bir not bıraktım.”

“Pekâlâ, desteyi karmaya devam edelim şimdilik, doktor eninde sonunda karşımıza çıkar. Şu listedeki ilk adamla ilgili öğrendiklerine geç. Lawrence Q. Hardley.”

“Otuz iki yaşında. Bekâr, beyaz erkek. Yirminci yüzyılın sonlarında ailesi Silikon Vadisi'ndeki patlamalarda köşeyi sağlam dönmüş. Evlilik ya da kayıtlı bir birliktelik yok. Suç kaydı ya da ordu kaydı da yok.”

“Dosyalanmış parmak izi de yok.”

“Yok. 2049'dan beri New York'ta yaşıyor. Aile şirketinin New York ayağından sorumlu. Unvanı satıştan sorumlu başkan yardımcısı. Rapor edilen geliri -maaş, yatırımlar, giderler, masraf kotası yıllık yaklaşık 5,2 milyon.”

Peabody verilerin yanı sıra resmi de inceledi. “Çok da iyi görünüyor. Belki bana âşık olur, onunla evlenmem için yalvarır ve yaşamını bana çabucak alışabileceğim hayat tarzı sağlamaya adar.”

Ama işler pek o yönde gelişmedi. Hardley, Peabody'ye göstermediği özel ilgiyi yakışıklı erkek sekreterine fazlasıyla gösteriyor gibiydi. Yine de adam sorgulanma karşısında rahatsız olup, sinirlenip, avukatı olmadan başka soru cevaplamayacağını söyleyene kadar bir umut var gibiydi.

Avukat ve görüşmenin ayarlanması için bir yirmi dakika, avukatın holo-projeksiyon aracılığıyla katıldığı görüşmedeki standart sorularla da diğer bir yirmi dakika geçti.

Eve, Hardley'i listeden silip arabasına binerken, boşa geçen bir saat, diye düşündü.

“Neden doğrudan eşcinsel olduğunu söylemedi ki?” diye sordu Peabody. “Ve bahsi geçen her iki gece için de başka yerde olduğunu ispatlayabileceğim?”

“Bazı insanlar kendilerine ait de olsa alternatif seksüel tercihleri konusunda hâlâ pek rahat değil. İki numaraya geçelim.”

Eve, Peabody'ye o gün için işlerinin bittiğini söylediğinde on kişiden üçünü elemişlerdi. İşini bildiği için -sevmek zorunda değildi ama- Peabody'nin binasının önündeki kaldırıma çektiklerinde soruyu sordu.

“Pizza yemeye gidiyor musun gitmiyor musun?” “Bilmiyorum.” Peabody omuzlarını kaldırıp indirdi. “Sanırım gitmemem gerek. İşler yine garipleşip karmakarışık olacak. McNab domuzun teki.” Ama sesinde özlem vardı. “Charles konusunda çok tuhaf ve kaçık bir tavır aldı.” Eve, McNab için hissettiği ufak sempati hissini ortadan kaldırmaya çalışarak koltuğunda kıpırdandı. “Sanırım Charles gibi biriyle rekabet ettiğini öğrenmek bir adama zor gelebilir.”

“Ama biz ciddi bir ilişkide olduğumuza dair bir şey konuşmadık hiç. Kendi kendine bir karar verip benim hayatımı yönetmeye kalkamaz. Kiminle görüşebileceğime, kimlerle arkadaş olabileceğime dair

bana emirler veremez.” Ses tonu iyice ateşlenen Peabody, Eve’e döndü. “Ayrıca Charles’la seks yapıyor olsaydım bile ki yapmıyorum, onu hiç ilgilendirmezdi.”

Off, diye düşündü Eve. İşini bir dakikalığına unut ve tam alnından kurşun ye. “Haklısın. Kesinlikle haklısın. Bir kere domuzluk yapan hep domuzluk yapacaktır. Hatırladığım iyi oldu.”

“O yüzden boş ver.” Peabody derin bir nefes aldı ve kendini daha haklı hissetmeye başladı. “Zaten gün içinde kararımın ne olduğunu sormak için falan da aramadı. O yüzden boş ver gitsin.”

“Tamam. Yarın listeden kalan isimlere devam ederiz.” “Ne?” Peabody kendini topladı. “Tamam. Evet efendim. Yarın.”

Oldukça iyi bir iş çıkardığını düşünen Eve, arabayla şehir trafiğinde ilerlemeye başladı. Şansı yaver giderse otuz dakika içinde evde olabilirdi.

O şehrin kuzeyine doğru ilerlerken Roarke birasını yudumlayarak çalışıyordu.

“Bence pizza doğru bir yaklaşım şekli,” dedi McNab. “Sonuçta pizzaya karşı bir zaafı var. Hem randevu değil de daha günlük bir şey gibi. Arkadaşça gibi.”

“Ben bir şişe de kırmızı şarap seçerdim. Çok şık bir şey değil ama.”

“İyiymiş.” McNab’in yüzü aydınlandı. “Ama çiçek falan yok değil mi?”

“Bu kez yok. Eğer işleri eski haline sokmak istiyorsan onu hazırlıksız yakalaman gerek. Bırak biraz muallâkta kalsın.”

“Evet.” McNab’e göre Roarke bir romantizm gurusuydu; Dallas’ı yumuşatabilen birisi kalp meselelerinde bir dahi olmak zorundaydı.

“Ama bu Charles konusu,” diye başladı McNab.

“O konuyu unut.”

“Unutmak mı? Ama- ” McNab afallayarak duraksadı.

“O konuyu rafa kaldır. En azından şimdilik. İlişkileri tam olarak ne bilmiyorum ama Peabody’nin onu sevdiği ve önem verdiği belli. Ona her sataştığında Peabody’yi kendinden uzaklaştırıyorsun.”

McNab’in varlığından bile haberdar olmadığı, den tarzı bir odada oturmuş karşılıklı bira içiyorlardı. Bir havuz masası, eski moda bir bar, karşılıklı iki duvarda manzara ekranları, iyi kırmızı şarap rengine derin deriden koltuk ve sandalyeler vardı.

Kalan duvarlarda nü tablolar vardı. Ama seçkin nü tabloları -her nasılsa yabancı görünen uzun ve kıvrımlı dişi bedenler.

McNab buranın esaslı bir erkek odası olduğunu düşündü. Yalnızca kadınların belirlediği insanı deli eden çalışma alanlarından ya da mekânlardan değildi. Burada ahşap vardı, deri ve tütün kokusu vardı.

Seçkinliğe dönelim, diye düşündü McNab.

Charles’ın bir seçkinliği vardı.

Eğer Peabody'nin istediği seçkinlikse kendisi şimdiden bitmiş sayılırdı.

"Ama çok iyi zamanlarımız oldu biliyor musun? Yani sadece çıplak iyi zamanları kast etmiyorum. Yani senin daha önceden önerdiğin şeylere alışmaya bile başlamıştım. İşte dışarı çıkmalar, arada çiçekle veya hediyeyle gitmeler. Ama işleri batırdığımızda... yani çok kötü oldu." Birasından bir yudum aldı. "Gerçekten kötüydü. Canı cehenneme dedim. Ama sürekli birlikte çalışıyoruz ve aramızda bir seviye olması gerekiyor değil mi? Belki de işler yine karışmadan önce... yani belki de her şeyi öylece olduğu gibi bırakmalıyım."

"Bu da bir seçenek tabii." Roarke bir sigara çıkardı, yaktı ve dalgın bir şekilde üfledi. "Seni tanıdığım kadarıyla lan iyi bir dedektifsin. İlginç zevkleri olan ilginç bir adamsın. Eğer çok sağlam bir beynin olmasa ne Feeney ne de Eve seninle çalışıyor olurdu. Ancak sağlam bir beyni olan iyi bir dedektif olmana rağmen, ilginç zevkleri olan ilginç bir adam olmana rağmen hâlihazırdaki denklemde önemli bir etkeni gözardı ediyorsun."

"Ne?"

Roarke hafifçe öne doğru uzanarak McNab'in dizine vurdu. "Ona âşıksın."

McNab'in ağzı açık kaldı. Bira bardağı sehpanın eşiğine kadar kaydı. Roarke uzanarak düzeltti.

"Âşık mıyım?"

"Korkarım öylesin."

McNab yüzünde az önce ölümcül bir hastalığı olduğunu öğrenmiş bir adamın ifadesiyle Roarke'a bakakaldı.

"Tanrım, lanet olsun!"

Elli dakika, iki durak ve uzun bir metro yolculuğu sonrasında McNab, Peabody'nin kapısını çaldı. Peabody altında en sefil eşofmanı, üzerinde bir NYPGT tişörtü, yüzünde cilde güzel ve genç bir parıltı vermeyi vaat eden bir yosun maskesiyle kapıyı açtığı anda onu elinde bir pizza kutusu ve ucuz bir şarapla buldu.

"Aç olabileceğini düşündüm."

Peabody ona baktı -yakışıklı yüzüne, aptal kıyafetlerine-ve burnuna baharatlı sosun kokusu geldi. "Sanırım açım."

Büyük buluşmaların gecesiydi sanki. Roarke Palace Otel'in şık ve zarif barında, smokinler içindeki üçlü orkestra Bach'ın bir eserini çalarken Charles ısı ısı bir şampanya kadehini havaya kaldırdı.

"Şu ana," dedi.

Louise kadehini melodik bir ses çıkaracak şekilde onunkine dokundurdu. "Ve bir sonraki ana."

"Doktor Dimatto." Charles kadehini yudumlarken bir parmağını hafifçe Louise'in elinde gezdirdi. "İkimizin de bu akşam boş olması ne güzel bir tesadüf değil mi?"

“Gerçekten de değil mi? Ve bu sabah Dallas’da karşılaşmış olmamız da öyle. Onu bir seneden fazla süredir tanıdığını söylemiştin değil mi?”

“Evet. Davalarından birinde yolumuz kesişmişti.”

Charles ufak bir kanepeyi havyar sosuna batırarak Louise’e uzattı. “Kabul etmeliyim ki en başından beri hep ilgimi çeken biri oldu. Güçlü, zeki ve kendini bir şeye adamaktan kaçınmayan kadınlar bana hep çok çekici gelmiştir. Sana çekici gelen şey nedir Louise?”

“Kim olduklarını bilen ve aksi bir şeymiş gibi davranmayan erkekler. Ben nispeten samimiyetsiz ve bir rol bulup kendini ona kaptıranlar arasında büyüdüm. Ve bulduğum ilk fırsatta kendimi bundan sıyırdım. Kendimi tıbbaya verdim, çünkü tutkum buydu ama kendi istediğim şekilde çalışıyorum. Kendi istediğim şekil de ailemi pek memnun etmedi.” “Kliniğinden biraz bahsetsene.”

Louise başını salladı. “Henüz değil. Karşılığında bir şey anlatmadan kişisel bilgi almakta çok iyisin. Ben iyileştirmeye karşı bir ihtiyacım, bir yeteneğim olduğu için doktor olduğumu söyleyebilirim. Sen neden Lisanslı Eskort oldun peki?”

“Benim de zevk vermeye bir ihtiyacım, bir yeteneğim var. Sadece seksüel zevki kast etmiyorum,” diye ekledi. “Bu genelde işin en basit ve en temel kısmı. Ama biriyle vakit geçirmek, kendisi farkında olmasa bile ne istediğini ya da neye ihtiyaç duyduğunu keşfetmek... Sonra onu sağlamak. Eğer bunu yapabiliyorsan duyulan tatmin iki taraf için de fizikselin ötesine geçebiliyor.”

“Bazen de sadece zevkli oluyordur herhalde.”

Charles güldü ve ilk tanıştıklarından beri bu kadının onu güldürdüğünü düşündü. “Bazen. Eğer sen bir müşteri olsaydın- ”

“Ama değilim.” Louise bunu iğneli bir tavırla değil, ağır ve yumuşak bir gülümsemeyle söylemişti.

“Eğer olsaydın da sadece bu şekilde içki içmeyi önerebilirdim. Rahatlamamız, flört etmemiz, birbirimizi tanımamız için.”

Garson kadehlerini tazeledi ama ikisi de fark etmedi. “Sonra?” diye sordu Louise.

“Sonra biraz dans edebilirdik -sana temas etmeme alışman için. Benim de nasıl temas etmemi istediğini anlayabilmem için.”

“Seninle dans etmek çok hoşuma gider.” Louise kadehini masaya koydu.

Charles ayağa kalkarak Louise’in elini tuttu. Dans pistine doğru ilerlerken loş bir özel bölmenin önünden geçtiler. İçerideki çift önlerindeki şampanyayı boş vermiş tutkulu bir şekilde öpüşüyordu.

Charles dönerek kollarını Louise’e doladı. Bir kadının bir adama nasıl uyacağını mükemmel şekilde bilen bir adamın rahatlığıyla, Louise’in bedenini kendininkine uydurdu. Bu kadında onu heyecanlandıran bir zarafet vardı. Onu çeken ve hoşuna giden bir netliği vardı.

Sabahleyin takside Charles’a kartını uzatmış ve bir ara arayabileceğini söylemişti -çalışmadığı bir ara.

Genç kadının saçlarının kokusunu içine çekerken, çok netti, diye düşündü Charles. Çok berrak. Charles’dan etkilenmiş ve hoşlanmıştı. Ama müşteri olarak değil.

Charles da ondan etkilenmiş ve hoşlanmıştı ve o akşam bir şeyler içmeyi teklif etmişti.

“Louise?”

“Hmm.”

“Bu akşam boş değildim. Burada olabilmek için önceden verilen bir sözü iptal ettim.”

Louise başını hafifçe yukarı kaldırdı. “Ben de öyle.” Sonra başını tekrar Charles’ın omzuna dayadı. “Bana temas etmen çok hoşuma gidiyor.”

“Seni bu sabah ilk gördüğümde bir şeyler hissettim ben.” “Biliyorum.” Louise kendini müziğe bırakmıştı. O ana. “Bir ilişkiye ayıracak vaktim yok. Çok karmaşık oluyorlar ve çok emek istiyorlar. Ben işim konusunda bencilim Charles ve genelde, aslına bakarsan çoğunlukla işimle kendim arasına bir engel girdiğinde huzursuz oluyorum.” Parmakları Charles’ın saçlarında dolaşmaya başlamıştı. “Ama ben de bir şeyler hissettim. Ve ne olduğunu öğrenmek için vakit ayırabilirim diye düşündüm.”

“Ben de ilişkiler konusunda pek şanslı olmadım. Genelde işim önüme engel olarak çıkıyordu.” Yüzünü Louise’in saçlarına dayayarak kokusunu içine çekti. “Ama ben de ne olduğunu anlamak için vakit ayırmak istiyorum.”

Louise yanağını onun yanağına dayadı. Yumuşak, diye düşündü, sadece teninin ürpermesine neden olacak kadar ufak sakal kökleri vardı. “Söylesene, eğer bir müşteri olsaydım danstan sonra ne yapardık?”

“Senin isteğine göre değişirdi ama üst kata, ayırttığım süite gidebilirdik. Sonra üzerindikileri çıkarırdım.”

Charles avucunu genç kadının sıcak, çıplak sırtında gezdirdi. “Ağır ağır. Seni yatağa götürürken ne kadar güzel olduğunu söyledim. Teninin ipek gibi olduğunu. Ve sevişirken seni gerçekten ne kadar istediğimi gösterirdim.”

“Belki bir sonraki sefere.” Louise biraz geri çekildi, sadece Charles’ın yüzünü görmesine yetecek kadar. “Ayrıca söylediklerin kulağa neredeyse mükemmel geliyor. Yalnız bir dahaki sefer olursa Charles, birbirimizi yatağa götüreceğiz. Ve ben seninle sevişeceğim.”

Charles, Louise’i daha sıkı tutmaya başladı. “Senin için sorun değil mi işim?”

“Neden olsun ki?” Louise parmaklarının ucunda yükselerek dudaklarını Charles’ın dudaklarına iyice yaklaştırdı ve fısıldadı. “Yani benim işimin senin için sorun olabileceğinden daha fazla neden olsun ki? Bana bir dakika izin verir misin? Lavaboya gitmem gerek.”

Louise bayanlar tuvaletine doğru ilerledi ve Charles’ın kendini görmeyeceğinden emin olduğu bir noktadan sonra elini düğüm düğüm kasılmış karnına bastırdı. Daha önce hiçbir erkeğe karşı böyle hissedip, böyle tepkiler vermemişti.

Bir erkeği istediği olmuştu elbette. Sohbetinden ve birlikte olmaktan keyif aldığı; arzu, ilgi, keyif ve sempati hissettiği olmuştu. Ama hepsini birden ve bu kadar kısacık bir sürede hissettiği olmamıştı.

Bir dakika kendine gelmeye ihtiyacı vardı.

Şık lavaboya gidip, doğruca kişisel üçlü aynanın karşındaki yumuşak minderli koltuğa doğru ilerledi.

Makyaj pudrasını çıkardı ama aynadaki yansımasına bakarak orada öylece oturdu. Charles’a söylediği doğrudu. Bir ilişkiye ayıracak vakti yoktu. Özellikle de büyük ihtimalle çok yoğun, derin ve karmaşık olacak bir ilişkiye. Başarmak istediği çok şey vardı.

Arada bir çıkıp sosyalleşmek farklı bir şeydi. Bir randevu veya parti. Özellikle de kliniğine, sığınma evine ya da üzerinde çalıştığı ücretsiz sağlık karavanları projesine ilgi çekebilecek şekilde sosyalleşebildiğinde.

Ama Charles’la bir ilişkinin kendini birine tamamen bırakma anlamına geleceğini hissediyordu.

Ve daha önce hiç kendini böylesine bırakmak istememişti.

Pudrasını birkaç kere açıp kapadı sonra bir yetişkin gibi davranması gerektiğini hatırlatarak pudrasını burnuna uygulamaya başladı. Saçıyla ilgilenirken şık siyah bir elbise içinde uzun ve ince bir esmer girdi içeri.

Hızlı ve hareketli tavırlarına uyan hızlı bir melodi mırıldanıyordu. Koltuklardan birine oturarak rujunu tazeledi.

Sonra, “Ahh,” diyerek çantasından kesme kristal şişeli bir parfüm çıkardı. “Tavla beni.” Parfümü iyice sıktıktan sonra Louise’in şaşkın ve keyifli bakışları karşısında şişeyi gece çantasını içine sıkıştırdı. “Ama tamamız bu.”

Uzun dalgali saçlarını geriye atarak Louise’e ıslıl ıslıl bir tebessüm yolladı. “Kutla beni,” dedi. Moniqua daha sonra ayağa kalkarak ellerini göğüslerinden kalçalarına doğru gezdirerek elbisesini düzeltti. “Harika bir şeyler olmak üzere.”

Louise, “Tebrikler,” dedi ve Moniqua odadan dışarı süzülürken arkasından güldü.

Moniqua masalarına vardığında Byron adıyla bildiği adam çoktan kalkmış ve elini ona uzatmış halde bekliyordu. “Hazır mısın?”

Moniqua adamın elini aldı, ona doğru uzandı ve vücudunu sıkıca ona yasladı. “Neye hazır olduğumu duymak ister misin?”

Yürürlerken genç kadın fısıldayan bir tonla konuşmasına rağmen Charles’ın bu yaratıcı fikri duyabileceği kadar yakınından geçtiler. Charles dalgın bir tavırla arkalarından baktı ve diğer adamda fark ettiği tuhaf, belli belirsiz mesafeden onun çalışmakta olan bir Lisanslı Eskort olup olmadığını merak etti.

Sonra başını çevirdi ve Louise’in ona doğru geldiğini gördü. Hemen sonra ondan başka hiçbir şey düşünmemeye başladı.

Moniqua Cline şehrin orta ölçekli şirketlerinden birinde stajyer avukat olarak çok yoğun bir tempoda çalışıyordu. Çoğu kariyere odaklı birçok hayali ve hedefi olsa da neo-klasik sanat, tropik tatiller ve şiir sevgisini paylaşacak mükemmel erkekle ilgili olan daha özel hayalleri de vardı.

Rüyalarındaki erkek sofistike bir tavrı, erkeksi bir beden yapısı, romantik bir zihni ve şehirli bir havası olan bir tipti.

Görünüşe göre bunların hepsini Byron'da bulmuştu.

Omuzlarına doğru uzanan bakır renkli saçları ve altın parıltılı bronz teniyle oldukça yakışıklıydı. Onu kararlaştırdıkları masada kendini beklerken gördüğünde nabızı deli gibi atmaya başlamıştı.

Şampanyayı çoktan sipariş etmiş ve kadehlerde hazır bekletiyordu.

Ona Moniqua diye hitap ederken sesindeki sıcaklık ve varla yok arası İngiliz aksanı genç kadında eriyip bitme isteği yaratmıştı.

İçtiği ilk kadeh şampanya doğrudan beynine gitmişti sanki. Çok ateşlenmiş, ne yapacağını bilemez gibi hissetmeye başlamıştı. Masanın karşı tarafına geçerek onun yanına oturduğunda, bir türlü ellerini genç adamın üzerinden çekemiyordu. Dudakları sürekli onun üzerindeydi, kendini sarhoş ve çok mutlu hissediyordu.

Şimdi Moniqua'nın apartmanında yalnızdılar ve her şey yumuşacık, akışkan bir tona dönüşmüştü adeta. Sanki etrafına ılık ılık akıp duran sudan bir örtünün arkasından bakıyordu.

Müzik çalıyordu -dalga dalga uzanan gökkuşağını andıran bir müzik.

Byron'un dudaklarını dudaklarının üzerinde hissettiğinde ipek gibi olduklarını düşündü. Elleri öyle becerikliydi ki dokunduğu her yerde kas ve damarları gerilmeye başlıyordu. Dayanılmaz bir şekilde. Ona tatlı şeyler fısıldıyordu ama Moniqua başının dönmesinden, içinde güller gibi tomurcuk veren arzudan onları anlamakta zorlanıyordu.

Sonra Byron geri çekildi ve Moniqua inleyerek itiraz etti.

"Hazırlanmak istiyorum." Genç kadının ellerini alarak üzerine öpücükler kondurmaya başladı. "Her şeyi gerektiği gibi hazırlamak istiyorum. Romantizm istiyordun Moniqua. Ben de öyle olmasını sağlayacağım. Biraz bekle beni burada."

Moniqua onun ayağa kalkarak çantasını aldığını gördü. Başı dönüyordu. Pek... düşünemiyordu.

"Ben de... şey istiyorum... Şey yapmam lazım- " Genç kadın yalpalayarak ayağa kalktı ve banyoyu işaret etti. "Hazırlanayım. Senin için."

"Elbette. Ama çok uzun sürmesin. Seninle olmak istiyorum. Seni daha önce hiç gitmediğin yerlere götürmek istiyorum."

"Hemen dönerim." Moniqua tekrar ona doğru uzanarak istekli dudaklarını ona yaklaştırdı. "Her şey öyle mükemmel ki Byron."

"Evet." Byron onu lavabonun kapısına doğru götürerek usulca içeri doğru gönderdi. "Her şey mükemmel."

Sonra içeri dönerek mumları yaktı. Yatağı açtı ve çarşafa gül yapraklarını serpti, yastıkları kabarttı.

Yatak odasını incelerken iyi bir seçim yaptığını düşündü. O da sanatı, renkleri, kaliteli eşyaları ve yatak örtüsünün seçkin dokusunu beğenmişti. Zevk sahibi bir kadındı bu. Uzanarak komidinin üzerindeki ince, eski şiir kitabına dokundu. Ve zeki bir kadındı.

Ona âşık olabilirdi. Eğer aşk diye bir şey var olsaydı.

Masanın üzerine iki yeni şampanya kadehi koydu. Bir tanesine üç damla ilaç ekledi. Bu kez deneyimi uzatmak adına ilacı seyreltmmişti. Lucias kızın kan dolaşımında bu ilaç kombinasyonu ile iki saat, belki biraz daha fazla yaşayabileceğini söylemişti.

Bu kızla iki saat boyunca pek çok şey yapabiliirdi.

Moniqua yatak odası kapısında belirdiğinde elini ona uzattı.

“Güzel Moniqua. Aşkım. Hadi birbirimizi keşfedelim.”

Bu kez daha iyiydi. Çok daha iyiydi. Lucias haklıydı. O her zaman haklıydı. Bunun kızın yaşayacağı son şey olduğunu bilmek; gördüğü, hissettiği, kokladığı hatta tattığı son şeyin kendi olduğunu bilmek inanılmaz erotikti.

Ahh, Moniqua ona öyle güzel karşılık veriyordu ki. Hiç yorulmadan. Kevin onun hızla çarpan kalbini kendi kalbi üzerinde hissedebiliyordu. Ama hâlâ daha fazlası için yalvarıyordu.

Moniqua ona iki saat verdi. İki harika saat.

Moniqua’nın ölmeye başladığını hissederken onu neredeyse şefkatle izledi. “Adımı söyle,” diye fısıldadı.

“Byron.”

“Hayır, Kevin. Söylediğini duymak istiyorum. Kevin. Kevin diye haykırdığını duymak istiyorum.”

Moniqua’nın içine girerek en derinlerinde gidip gelmeye başladı. Kız ismini haykırdığında Kevin bunun yaşamındaki en mükemmel an olduğunu hissetti.

Kendine bunu yaşattığı için evden çıkmadan önce yatak örtüsünü özenle kızın bedeninin üzerine çekti ve alnından usulca öptü.

Eve gidip Lucias’a her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyordu.

Moniqua hareket ettiğinde bir saat geçmişti. Parmakları örtüyü kavradı, kapalı gözkapaklarının ardındaki gözleri hareket etmeye başladı. Göğsünde bir hissizlik vardı, onun altında ise korkutucu, dayanılmaz bir ağrı. Baş alevler içindeymiş gibi hissediyordu.

Kolunu kaldırmaya çalışırken gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Kolunda his yoktu, gösterdiği çaba dudaklarında küçük boğuk titremeler yarattı.

Parmakları komidinin üzerindeki bardağa çarptı. Bardak yere düşerek parçalara ayrıldı. Çıkan ses ise yine boğuktu, sanki yastıkların altında kırılan camlar gibi.

Parmakları masanın üzerinde gezinerek linki buldu. Parmaklarını kaldırmaya ve karmakarışık aklını düğmeleri saymaya odaklamaya çalışırken ter içinde kalmıştı. Tuşa basarak hafızadaki ilk numaranın üzerine geldi.

Tuşa tekrar bastığında eli aşağı düştü ve tüm bedeni terden sırlıklam ve bitkin halde olduğu yerde kaldı.

“Acil durumunuz nedir Bayan Cline?”

“Yardım edin.” Adeta egzotik bir yabancı dil konuşmaya çalışıyormuş gibi kelimeler dudaklarına dolandı. Tekrar bilincini kaybetmeden önce, “Lütfen. Yardım edin,” diye fısıldamayı başardı.

Dünyanın sallanmaya başlamasıyla Eve gözlerini açtı. Buğulu bakışları Roarke’ın gözleriyle kesişti.

“Neden beni taşıyorsun?”

“Çünkü Teğmen uyuman gerek ve masanda değil bir yatakta,” diye ekledi ev ofisindeki asansöre binerlerken.

“Sadece gözlerimi dinlendiriyordum.”

“Yatakta dinlendirirsin.”

Aslında prensipleri gereği yere indirilme konusunda ısrarcı olmalıydı. Ama böyle taşınıyor olmak fena bir duygu değildi, özellikle de Roarke’ın kokusunu almak için başını hafifçe çevirmesi yeterliyken. “Saat kaç?”

“Biri biraz geçiyor.” Roarke, Eve’i yatak odasına taşıdı, birkaç basamaklık platformdan çıktı sonra onu kucağına yerleştirerek yatağın kenarına oturdu.

“Ne düşünüyordum biliyor musun?”

Eve ona doğru iyice sokuldu. “İyi bir tahminde bulunabilirim.”

Roarke gülerek elini onun saçlarında gezdirmeye başladı.

“Yani o da olabilir evet. Ama düşündüğüm ofisine girip kafanı masada, yüzünü de artık bir adım atamayacak kadar solmuş halde uyurken gördüğümde birkaç hafta içinde bir yıldır evli olacağımızı düşünüyordum. Ve hâlâ beni büyülemeyi başarıyorsun.”

“İyi idare ediyoruz ha?”

“Evet, gayet iyi idare ediyoruz.” Roarke, Eve’in boynundaki zinciri kaldırarak ona hediye ettiği ve Eve’in genelde gömleğinin içinde kalacak şekilde taktığı devasa pırlanta uçlu kolyeyi çıkardı. “Sana bunu verdiğimde kızmıştın. Alyansın dışında benim aldığım şeyler arasında taktığın tek şey bu.” “Bunu verirken beni sevdiğini söylemiştin. Kızdırmıştı ve çok korkutmuştu beni. Takıyorum çünkü artık beni kızdırmıyor. Gerçi hâlâ bazen korkutuyor.”

Roarke'ın yanağı hâlâ Eve'in saçlarına dayanmış olsa da parmağını genç kadının boğazındaki bıçak izinde gezdirdi. "Aşk başlı başına korkutucu bir iş zaten."

Eve ona döndü. "Neden birbirimizi biraz daha korkutmuyoruz?"

Dudakları Roarke'ın dudaklarına bir milim kalmıştı ki iletişim cihazı sinyal vermeye başladı.

"Ahh, lanet olsun. Lanet olsun." Yatakta ilerleyerek cihazı açtı.

Eve yoğun bakım ünitesinin bulunduğu katta asansörden fırladı ve ölüm sessizliği çökmüş koridorda hızla ilerlemeye başladı. Hastanelerden morgdan bile daha çok nefret ediyordu. Hemşire masasına vardığında rozetini tezgaha koydu. "Sorumluyla görüşmek istiyorum hemen. Moniqua Cline'ı görmem lazım."

"Şu anda yanında Doktor Michaels var. Eğer biraz beklerseniz- "

"Şurası mı?" Eve kalın camlı kapılara doğru parmağını tezattı. Hemşire itiraz dolu bir inleme çıkarmaktan fazlasını yapacak fırsat bulamadan Eve kapılardan geçmişti.

Kimi aradığını biliyordu. Kurbanı acil servise yetiştiren Bağlık teknisyeninden ayrıntılı bir tarif almıştı.

Yatağa bakarak cam duvarlı bir odanın önünden geçti. Yatakta yatan kadın yüz elli yaşında gözükiyordu ve bedenine bağlanmış onca makine nedeniyle artık bir insana benzeyen tarafı kalmamıştı.

Bana temiz ve güçlü bir kalp krizi ver ve anında gideyim, diye düşündü Eve.

Sonraki odada çok daha genç bir adam, ince şeffaf bir çadır tarafından sarılmış halde yatıyordu.

Bir oda sonra Moniqua'yı buldu. Doktor monitörden çıkan raporu tararken hastası yatakta ölü gibi beyaz, taş gibi hareketsiz bir halde yatıyordu.

Doktor kızgın bir tavırla kapıya doğru döndü. Şık sakalı ve kızıl renkli bıyığıyla karakteristik bir ifadeye sahip olan yüzü çatılmış kaşlarla sertleşmişti.

"Buraya giremezsiniz."

"Teğmen Dallas, NYPGT." Eve rozetini kaldırdı. "Benim hastam."

"Aksine Teğmen, kendisi benim hastam."

"Kendine gelecek mi?"

"Henüz bir şey söyleyemem. Yapılabilecek her şeyi yapıyoruz şu anda."

"Bak, ben klasik cümleyi duymak istemiyorum. Diğer iki kadın hastaneye gelememi. Doğruca morga gittiler. Sağlık görevlisi bana kalple ilgili bir şeyler olduğunu söyledi, kalp atışları tavan yapmış, ateşten dolayı komplikasyonlar olmuş. Onu bu hale getirenin kim olduğunu söyleyebilecek mi söyleyemeyecek mi?"

“Bir şey söyleyemem. Kalbi zarar görmüş. Beyninin de zarar görüp görmediğini bilemiyoruz şu anda. Yaşam göstergeleri zayıf ve güçsüz. Komada. Sistemi verilen ilaçlardan öyle harap olmuş ki 911’i arayacak kadar kendine gelmesi bile ufak çaplı bir mucize.”

“Ama kendine geldi ve bu çetin ceviz olduğunu gösterir.” Eve bakışlarını Moniqua’ya çevirdi, kızı kendine gelmiş görmeyi öyle istiyordu ki. “İlaçlar onun bilgisi ya da isteği dahilinde verilmedi. Bunun farkındasınız değil mi?”

“Bunu henüz onaylayacak bir ifade almadık ama diğer iki cinayetle ilgili haberleri biliyoruz.”

“Adam ona iki güçlü kimyasal verdi ve sonra ona tecavüz etti. Tecavüz kitiyle çalışacak birini getirmem gerek.” “Asistanlardan birinin ilgilenmesini sağladım.”

“Bir de polis temsilcisinin hazır bulunması gerek. Vücudundaki delillere ihtiyacımız var.”

Michaels sesinde sabırsız bir azar tonuyla, “Süreci biliyorum,” dedi. “Temsilciniz gelsin, delilinizi alın. Beni ilgilendirmiyor. Ben onu hayatta tutmaya çalışıyorum.”

“Ben de onu buraya gönderen aşâğılık herifi yakalamaya çalışıyorum. Ve bu onu benim için daha anlamsız kılıyor. Onu muayene ettin mi? Şahsen?”

Doktor sert bir tavırla ağzını açtı ama Eve’in yüzünde gördüğü ifade karşısında başını salladı. “Evet.”

“Hiç travma var mı? Morluk, ısırik, kesik?”

“Hayır hiç yok. Zorla cinsel ilişkiye girildiğini gösteren bir şey de yok.”

“Hırpalanmış mı?”

“Hayır.” Doktor elini neredeyse korumacı bir tavırla Moniqua’nın elinin üzerine koydu. “Neyle karşı karşıyayız Teğmen?”

“Kompleksli bir Don Juan’la. Bu kez işini tamamlayamadığını medyadan öğrenecek. Polis koruması altında olacak, yedi yirmi dört ve ziyaretçi istemiyorum. Kesinlikle tek ziyaretçi bile yok. Yetkili personel ve polis dışında kimse.” “Ailesi- ”

“Önce benimle görüşmeleri sağlansın. Şahsen benimle,” diye ekledi. “Durumunda bir değişiklik olursa veya olduğu anda bilmek istiyorum. Kendine geldiği anda bilmek istiyorum. Ve sorularımı cevaplayamayacak halde olmasıyla ilgili bir saçmalık duymak istemiyorum. Adam onu öldürmeye çalıştı ama o ölmedi. Diğer ikisi öldü. Kesinlikle artık duramayacak kadar eğleniyor.”

“Şansının ne olduğunu bilmek istemiştin değil mi? Yüzde elliden az?”

“Tamam ama ben paramı ondan yana yatırıyorum.” Eve yatağa uzanarak sessizce ama güçlü bir tonla fısıldadı. “Moniqua? Bunu duydun mu? Ben paramı sana yatırıyorum. Eğer şimdi vazgeçersen o kazanır. O yüzden vazgeçmeyeceksin. Bu adi herifi hayalarından kısıkvrak yakalamama yardım et.”

Eve doğrularak geri çekildi ve Doktor Michaels’a başını salladı. “Uyandığında bana haber verin.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Polis merkezinden ayrılırken saat sabah dörde geliyordu ve yorgunluk tüm duyularını boğmaya çalışan ıslak bir battaniye gibi üzerine kapanmaya başlamıştı. Reflekslerine güvenmek yerine aracı otomatik pilota aldı. Bir taraftan da Bakım ve Onarımdaki uyuzların mekanizmaya bir eşek şakası daha yapmadıklarını umut ediyordu.

Yine de kendini birden Teksas'ta bulacak olsa bile umursamayacak kadar yorgundu. Elbette Teksas'ta da yatak vardı.

Geri dönüşüm kamyonları çoktan yollara çıkmış işe koyulmuşlardı. Monoton ve mekanik sesler çıkarak kaldırımlardaki çöp kutularını ve konteynırları boşaltıyor, şehri ertesi günün çöplerine hazırlayan gölge takımlar halinde çalışıyorlardı.

Belediyeye bağlı bir altyapı ekibi beyaz fosforlu kıyafetleri içinde Onuncu Cadde'nin bir kısmını delmekle meşguldü. Hidro-delgeçlerden çıkan tiz vızıltı Eve'in sol şakağından dağılmaya başlayan baş ağrısıyla rekabet edebiliirdi.

Işıklarda durduğunda, adamlardan birkaçı iş güvenlik gözlüklerinin üzerinden onu kesmeye başladılar.

Bir tanesi bir taraftan kalçalarını oynatırken bir taraftan da kendi sınırlı dünyasında efsane saydığı aletini tutarak sallanmaya başladı.

Pandomim gösterisiyle oldukça eğlenen yanındaki diğer zevzek arkadaşları da kahkahalar atmaya başladılar.

Eve arabadan çıkıp adamların testislerini birbirine bağlama hissiyle doluyken onları cinsel teşhirle suçlayamayacağını düşündü.

Onun yerine kafasını koltuğa dayadı ve sensörler ışık değişimini algılayıp araç yola çıkarken gözlerini kapadı.

Zihinsel olarak bir kez daha Moniqua'nın dairesine gitmeye karar verdi. Bu kez şampanya vardı. Eve markası Roarke'ın tercihlerinden biri olduğundan şampanyayı tanımıştı ve o balonlu sıvı şişesinin bin dolara kadar çıkabileceğini biliyordu.

Ona göre yudumlanarak biten gazlı bir içecek için uçuk bir fiyattı.

Adam bu kez bardakları yatak odasına götürmüştü ama sahnenin kalan kısmı diğerleriyle aynıydı.

Alışkanlıklarına çok bağlılar ve sırayla çalışıyorlar, diye düşündü.

Skor mu tutuyorlar? Sonuçta çoğu oyun rekabetten ibaretti değil mi? Moniqua konusunda başarıya ulaşılmamıştı. Bitirmeyi mi deneyeceklerdi? Yoksa arkalarına yaslanıp kızın kendi kendine ölmesini mi umut edeceklerdi?

Biraz huzur bulabilmek için koltuğunda kıpırdandı.

Sabahleyin Michaels'ı ara ve durumunu kontrol et. Vardiyada bekleyecek polisleri ayarla. İlk vardiyaya güvenilir Trueheart'ı koyabilirdi. Çocuk kuş uçurtmazdı. Allegany ve J. Forrester konusunda bilgi edin. Doktor Theodore McNamara konusunu takip et. Charles'ın verdiği hesap numaraları konusunda

Feeney'i sıkıştırmaya başla. Siber kafeden alınan bilgisayarın veri dökümü konusundaki sıkıştırmalara devam et. Şimdiye kadar güller konusunda bir yere ulaşamamıştı. Çiçekçileri tekrar yokla.

Kafan patlamadan önce lanet olası bir Ayıltıcı al ve aptal bir ağı kesici yut.

İlaçlardan nefret ediyordu. Onu ya aptal ya zayıf ya da aşırı enerjik hissettiriyorlardı.

Şu anda Moniqua'nın sisteminde de ilaçlar dolaşıyor olmalıydı. İçinde dolaşıp kalbini onarmaya, beyin damarlarını temizlemeye ve Tanrı bilir daha neleri düzeltmeye çalışıyorlardı. Eğer işler yolunda giderse uyanacaktı. Ve hatırlayacaktı.

Korkmuş, kafası karışmış, afallamış olacaktı. Zihni bedeninden ayrı düşmüş gibi olacaktı, en azından başlarda.

Boş noktalar olacaktı ve sorulması gereken sorular o boşluklara bomba misali düşecekti.

Eve zihnini elinden geldiğince kendini dehşetten koruduğunu biliyordu.

Bir hastanede, makinelere bağlı, acı içinde ve yabancı suratlar karşısında uyanmanın ne demek olduğunu biliyordu. Zihin saklanmaktan başka ne yapabilirdi ki?

Adın ne senin?

Ona bunu sormuşlardı. Sordukları ilk şey buydu. Doktorlar polisler hastane yatağının önünde toplanmış ona bakıyorlardı.

Adın ne senin küçük kız?

Ufak kız hitabı kalp atışlarını hızlandırmış, yatakta top gibi kıvrılmasına neden olmuştu. Küçük kız. Küçük kızların başına berbat şeyler gelirdi.

İlk başta onun dilsiz olduğunu düşünmüşlerdi, fiziksel ya da psikolojik bir özrü olduğunu. Ama konuşabiliyordu, sadece verebileceği cevaplar yoktu.

Polis o kadar kötü görünmüyordu. Doktorlardan ve uçuşan beyaz ya da soluk yeşil önlüklü adamlardan sonra gelmişti.

Daha sonraları, saklandığı ara sokakta onu bulup hastaneye getirenin o olduğunu öğrenmişti. Kendi hatırlamıyordu ama öyle olduğunu söylemişlerdi.

İlk anısı yüzüne doğru tutulan ve gözlerinin içini yakan bir ışıktı. Bir de düzeltilmeye çalışan kırık kolundan vücuduna yayılan donuk, tuhaf acı.

Ter ve pislik içindeydi. Ve kurumuş kan.

Gülümseyip cesaretlendirmeye çalışan bu insanlar, bu yabancılar onunla çok yumuşak konuşuyorlardı. Ama tıpkı polisinki gibi onların gülümsemeleri de gözlerine kadar ulaşmıyordu. Sevimsiz, mesafeli, acıma ya da sorularla dolu gülümsemelerdi.

Onu muayene etmeye ve incinen yerlerine doğru inmeye başladıklarında Eve vahşi bir hayvan gibi mücadele etmişti. Vahşi yaralı bir hayvanın dişleri, tırnakları ulumayı andıran çığlıklarıyla mücadele etmesi gibi.

Hemşire o zaman ağlamaya başlamıştı. Sakinleştirici iğneyi seruma eklerken yanağından yaşlar süzölmüşü.

Hemşire çekildiğinde, *Adın ne?* diye sormuştu polis. *Nerede Yaşıyorsun? Kim böyle canını yaktı senin?*

Bilmiyordu. Bilmek istemiyordu. Gözlerini kapadı ve tekrar bilincini kaybetmek istedi.

Bazen ilaçlar bilincini kaybetmesini sağlıyordu. Ama onu fazlaca derinlere götürdüklerinde pis bir kırmızının hâkim olduğı hava soğuk, çok soğuk olurdu. O anlarda daha çok korkuyordu, rutin sessiz sorularıyla etrafında dönüp duran yabancıların karşısında olduğundan çok daha fazla korkuyordu.

Bazen o soğuk yerde olduğunda yanında birisi daha olurdu. Nefesi alkol kokan ve ışıklar açıldığında hızla kaçışmaya başlayan hamam böceklerini andıran parmaklarıyla teninde gezinen birisi.

O parmakları üzerinde hissettiğinde aldığı onca ilaç bile çığlık atmasına engel olmuyordu.

O yabancılar kendinin ne konuştuklarını duyamadığını, sessiz mırıltılarla söylediklerini anlayamadığını sanırdı.

Dövölmüş, tecavüze uğramış. Uzun süreli cinsel ve fiziksel istismara maruz kalmış. Kötü beslenme ve gıdasızlık, dehidrasyon, ciddi fiziksel ve duygusal travma.

Hayatta kalması büyük şans.

Bunu yapan pislği kesip ufak parçalara ayırmak gerek.

Bir kurban daha işte. Dünya onlarla dolu.

Kimlik kaydı falan da yok. Adı Eve olsun. Eve Dallas.

Araba durduğunda aniden uyandı ve boş gözlerle karşısındaki taş eve baktı. Camına loş gölgeler vuruyordu.

Eve'in elleri titriyordu.

Yorgunluk, dedi kendi kendine. Sadece yorgunluk. Eğer kendini Moniqua Cline'la ilişkilendiriyorsa bile bu doğaldı. Arabadan inerken, *davaya yardımcı olacak bir durum sadece*, diye düşündü.

Şu anda kim olduğunu biliyordu. Gerçekten Eve Dallas haline gelmişti ve artık bu sadece sistemin ona verdiği bir isimden ibaret değildi. Daha önce kim olduğu, daha önce neler yaşadığı değişebilecek şeyler değildi.

Eğer o hırpalanmış, kırılmış ve korkmuş çocuk hâlâ içinde yaşıyorsa yapılacak bir şey yoktu. Sorun yoktu.

Her ikisi de hayatta kalmıştı.

Ceketini çıkartıp silah koşumunu çözerek üst kata tırmanmaya başladı. Yatağa doğru ilerlerken yalpalayarak üzerindeki kıyafetleri de çıkarıyordu. Yatağa girdi, hâlâ kafasında yankılanıp duran seslerin artık bir son bulmasını isteyerek sıcak, yumuşak örtülere sarındı.

Karanlıkta Roarke'ın kolunun sarılışını ve onu kendine doğru çekişini hissetti. Birden ürperdi. Kim olduğunu biliyordu.

Roarke'ın kalbini, kalbinin düzenli atışlarını sırtında hissediyordu. Genç adamın kolu, kolunun rahatlatıcı ağırlığı beline dolanmıştı.

Boğazında düğümlenmeye başlayan gözyaşları onu şaşırtmış ve kızdırmıştı. Şimdiye kadar nerede saklanmışlardı ki? Aniden tüm bedenini saran soğuk ürperişlerinin devam edeceğini haber veriyordu.

Eve, Roarke'a dönerek iyice sokuldu. "Sana ihtiyacım var," dedi dudakları dudaklarını bulurken. "Sana ihtiyacım var."

Çaresizce sıcaklığa, çaresizce Roarke'a duyduğu ihtiyaçla ellerini onun saçları arasında yumruk yaptı.

Onu karanlıkta da olsa tanıyordu -dokusunu, tadını, tenini. Burada, böyle onun yanında sorular yoktu. Sadece cevaplar oluyordu. Bütün cevaplar. Sırtında düzenli atışlarını hissettiği kalbin şimdi kendi göğsünün üzerinde hızlandığını hissediyordu.

Daha önce kimsenin olmadığı şekilde yanında oluyordu Roarke.

"Adımı söyle."

"Eve." Roarke'ın dudakları genç kadının yüzündeki morlukta gezinirken acısını aldı. "Benim Eve'im."

Ne kadar güçlü diye düşünüyordu Roarke. Ne kadar yorgun. Kafasından çıkarmak için mücadele ettiği görüntüler ya da sesler her neyse Roarke onunla birlikte savaşmaya hazırdı. Eve'in istediği sadece şefkat değil, sert bir rahatlamaydı. Elini Eve'in bedeninde aşağılara kaydırarak ona ilk keskin rahatlamayı sağlamak için ağzını ve parmaklarını kullandı.

Eve titremeye başladı ama artık titreyişi soğuktan değildi. Vücudunda dolanıp duran sızılar artık yorgunluktan kaynaklanmıyordu.

Roarke göğsünü bulduğunda Eve ona doğru yükseldi. Tüm bedenine zevk dalgaları yollayacak seri minik ısırmalar.

Ateşin üzerine ateş ekleyen hareket halinde bir dil.

Bedenleri çarşaflara dolanırken Eve soluk soluğa onunla yuvarlandı. Bedeni inanılmaz bir arzuyla dolmuştu ve Roarke'ın elleri bu arzuya uygun hareket etmeye devam ederken Eve sıırılsıklam olduğunu hissediyordu.

Roarke genç kadının uzun ince bedenine tapıyor ve asla tam tatmin olmayan bir iştahla onu arzuluyordu. Teni şaşırtıcı ölçüde yumuşaktı; bu anlarda öyle sıcak ve nemli oluyordu ki birlikte hareket ederlerken onu üzerinde uçan ıslak bir ipek gibi hissediyordu. Eve'in ateş gibi yanan dudakları yine dudaklarını buldu ve her ikisini de çıldırma sınırına doğru çekti.

“İçime gir.” Eve dönerek Roarke’ın altına girdi ve onu kendine doğru çekti. “İçime gir.” Roarke ani, hızlı ve derin bir hareketle genç kadının içine girdi.

Kalçaları Roarke’ın beynini iyice bulandıracak bir hızla ona eşlik etmeye başladı. Roarke karanlık odada Eve’in silüetini, birlikte gidip gelirlerken gözlerinden yayılan parlıltıyı görebiliyordu.

Eve’in kafası geriye düşene ve orgazma ulaşana kadar zevk içinde gidip gelmeye devam etti.

Eve iyice kırılıp ufalanana kadar bekledi. Sonra doğruldu ve Eve’in hâlâ titreyen bedenini kendine doğru çekerek hızlandı.

Eve adeta bir kuyuya düşmüş gibi üç saat boyunca kıpırdamadan yatarak uyudu.

Uyandığında kendini çok daha iyi hissediyordu. Gün içinde bir iki kısa şekerleme yaparsa da kimyasal bir ilaçtan daha iyi geleceğine emindi.

Roarke’ın tamamen giyinmiş olarak yatağın yanında oturduğunu fark ettiğinde daha yataktan kalkmamıştı bile. Ekranda borsa raporları vardı, ses kısılmıştı ve oturma alanındaki masada üzerinden dumanlar tüten çok çekici bir demlik kahve duruyordu.

Roarke’ın bir elinde bir hap, komidinin üzerinde ise içinde şüpheli görünümlü bir sıvı olan bir bardak vardı.

“Ağzını aç,” dedi Roarke.

“Olmaz.”

“Bak zaten bir sürü morluğun var ve daha fazla canını yakmak istemiyorum ama mecbur kalırsam yaparım.”

Her ikisi de Roarke’ın zorla içirmekten keyif alacağını biliyordu. “Bir şeye ihtiyacım yok. Geçti. Herkes senin gibi kimyasal bağımlısı olmak zorunda değil.”

“Sevgilim gerçekten çok tatlısın.” Eve’in karşı koyamayacağı kadar hızlı bir hareketle kulak memesini başparmağı ve işaret parmağı arasına sıkıştırarak aşağı doğru çekti. Sonra bileğini Eve’in çenesine dayayarak hafifçe aşağı çekmesi Eve’in ağzını açmasına yetti.

Roarke hapi hemen bu boşluğa attı. “Birinci aşama tamam.”

Eve dönmeye çalıştı ama yutmaya çalışmakla meşgul olduğundan başarılı olamadı. Sonra birden kafasının geriye doğru çekildiğini ve ağzının iyice açıldığını, o tuhaf sıvının da boğazından aşağı boşaltılmakta olduğunu anladı.

Karşı koymak için iki kez öğürse de sonunda hapi yuttu. “Seni öldüreceğim.”

“Hepsinin bitmesi gerek.” Roarke kararlı bir hareketle onu yatağa bastırarak bardağın geri kalanı bocaladı. “İkinci aşama da tamam.”

“Sen ölü bir adamsın Roarke.” Eve elinin tersiyle çenesinden akanları sildi. “Daha farkında değilsin ama çoktan nefesin durdu. Yürüyen bir ölüsün.”

“Eğer sen makul sınırlar içinde kendine bakmayı beceriyor olsaydın, ben ikimize de bu sıkıntıyı yaşatmamayı dilerdim.”

“Ve sonda öldüğünü fark edip yere serildiğinde...” “Nasıl daha iyi hissetmeye başladın mı?”

“...sen öyle boylu boyunca uzanırken, ben soğuk cansız bedeninin üzerinde zıplayıp dolap dediğin o mağaza bozmasını açıp ateşe vereceğim.”

“Gerçekten sevgilim. Kabalaşmaya gerek yok. Evet, daha iyisin şimdi,” dedi kafasını sallayarak.

“Senden nefret ediyorum.”

“Biliyorum.” Uzanarak onu çevik bir hareketle öptü. “Ben de senden nefret ediyorum. Benim canım omlet çekti. Hadi sen düşünu al, sonra kahvaltıda konuşmamıza devam ederiz.”

“Ben seninle konuşmuyorum.”

Ayağa kalkarken Roarke’ın yüzünde bir sırtıma belirdi. “Ne kadar da klişe ve dişilere özgü bir silah.” Dönerek merdivenlere doğru ilerledi.

Birden Eve’in sırtına atladığını hissedince hiç şaşırmadı. Eve dirseğinin arasına aldığı boğazını sıkıştırırken, “Evet, böylesi daha iyi sanırım,” demeyi başardı. “Bir daha kime dişi dediğine dikkat et dostum.”

Eve, Roarke’ın sırtından inerek çıplak bir halde banyoya doğru ilerledi. Roarke genç kadının öfkeyle salladığı kalçalarını izlerken keyiften dört köşeydi.

Eve sadece yemeğin israf olmasına gönlü razı olmadığından yedi. Roarke’a dava konusunda son gelişmeleri aktarmasının tek sebebi de olayları yüksek sesle anlatmanın verileri gözden geçirmesine yardımcı olmasıydı.

Roarke dalgın bir tavırla kediye okşayarak onu dinledi. “Hastane ya da acil sağlık ekibindekilerden medyaya bilgi sızmıştır şimdiye kadar. Bu senin lehine olabilir.”

“Ben de öyle düşünüyorum. Ama bu ikisi kendini rüzgârın önüne bırakacak tipler değil. Haklarında bir sürü veri var elimde. Belki de çok fazla ve problemlerden biri de bu olabilir. Çok fazla veri olduğunda odak belirsizleşir. Bağlaman gereken çok fazla açık uç olduğunda ipler eline dolaşabilir.” Eve kalkarak silah koşumunu giydi. “Hepsini bir şekilde toparlamam gerek.”

“Neden Allegany konusunu benim ele almama izin vermiyorsun? Sonuçta benim şirketim, insanlar bir rozet karşısında anlatacaklarından fazlasını anlatabilirler bana. Ve bana söylemediklerini de,” diye ekledi, “ben başka yollardan öğrenebilirim. Nispeten yasal sayılabilecek bir yol, çünkü az önce de belirttiğim gibi şirket benim.”

“Senin nispeten kavramın benim nispeten kavramından daha geniş bir yelpazeye yayılıyor.” Ama Eve bunun zaman kazandıracağını biliyordu ve şu anda tek öncelik zamandı. “Az önce belirttiğim gibi yelpazeyi dar tutmaya çalış.” “Kimin yelpazesini peki? Senin mi benimkini mi?” “Kes Roarke. Merkezde toplantıya gidiyorum şimdi. Öğrendiğin bir şey olursa anında benimle iletişime geç.” “Elbette.” Roarke kucağındaki kediyle kalkarak ona doğru ilerledi. Uzanarak onu öptü. “Kendine dikkat et Teğmen.”

“Neden ki?” Eve kapıya doğru ilerliyordu. “Sonuçta sen benim yerime bana dikkat ediyorsun!”

Roarke karısının koridorda patırdayan botlarını dinleyerek kediye baktı. “Haklı aslında.”

Merkezdeki toplantı odasında Eve, Moniqua’nın binasındaki güvenlik diskini çalıştırdı.

“Kurbanın Bryna Bankhead çizgisinde olduğunu görüyoruz. Benzer fiziksel tip, nispeten daha sofistike bir görünüş ve yaşam stili. Ama adam burada farklı bir görünüş kullanmış, bu bana göre kendini tekrar etmekten hoşlanmadığını gösteriyor. Olayı taze ve canlı tutmayı seviyor. Olay örgüsü aynı ama performans farklı bir açıyla yaklaşıyor. Feeney?” Feeney oyalanmadan sözü devraldı. “Kızın evdeki bilgisayarındaki ilk incelemeye göre adam onunla iletişimde Byron ismini kullanıyormuş. Muhtemelen yine şu şair adamdan esinlenmiştir. Lord Byron’dan. Mesajlar iki hafta öncesine kadar uzanıyor.”

“Yine aynı sistemi takip ediyor. Vakit ayırıyor. Sisteme göre kızı gerçek yaşamında inceliyor. Apartmanının ya da iş yerinin yakınlarında bir yer buluyor. Her ikisini de kontrol ettik.”

Kapının açılmasıyla Eve başını çevirdi. Üniformasının içinde gencecik ve insanın içini acıtacak kadar çömez gözüken Trueheart, bütün bakışların kendine dönmesiyle kızardı. “Pardon. Şey, Teğmenim özür dilerim. Geç kaldım.”

“Hayır, sen vaktinde geldin. Vardiya raporunu ver.” “Efendim kurban Cline’ın durumunda bir değişiklik yok. Hastane odasına yetkililer dışında giren olmadı. Ben vardiya boyunca odanın içinde nöbetteydim.”

“Durumuyla ilgili bilgi almak için arayan oldu mu?” “Birçok arama geldi Teğmenim. İlk arama medya bülteninin yayınlanmasıyla yaklaşık olarak saat altıda geldi. Kurbanın sağlık durumunu öğrenmek isteyen beş muhabir aradı.”

“Benim ofis linkimde de iki katı arama var. Tamam Trueheart, vardiyan bitti. Şimdi git ve biraz uyu. Akşam altıda tekrar nöbeti devralmanı istiyorum. Görev kâğıdını sorumlu Teğmenine göndereceğim.”

“Evet efendim. Teğmenim? Beni görevlendirdiğiniz için teşekkür ederim.”

Trueheart odadan çıkıp kapıyı kaparken Eve başını salladı. “Dünyada ve dünya dışında olabilecek en sıkıcı işi verdiğim için bana teşekkür ediyor. Pekâlâ, Roarke Allegany şirketini inceliyor. J. Forrester ve mesajlarıma bir türlü dönmeyen bu Doktor Theodore McNamara hakkında detaylı bilgi istiyorum. İnternetteki tedarikçinin peşini de bırakmayacağız. Kimyasallara yoğunlaşalım. Bu çatlaklar malları nereden, nasıl ve neden alıyorlar.”

“Yasadışı Kimyasallar Bölümündeki kaynağım kuvvetli tek ihtimalin olduğunu söylüyor,” dedi Feeney. “Üst sınıf seks malları ticaretinde uzmanlaşmış ve epey kar yapmış, tanınmış bir yerel bir satıcı. İsmi Otis Gunn ve on sene öncesine kadar piyasada epey ünlüymüş. Sağlam müşterileri varmış ta ki kafayı yiyene, kendi Tavşan’ının üretip partilerde kullanmaya başlayana kadar.”

“Şimdi ne yapıyor?”

“Aldığı yirmi senelik cezanın dokuzuncu yılında.” Feeney cebinden bir fındık poşeti çıkardı. “Rikers’ta.”

“Öyle mi? Uzun süredir ziyaret etmemiştim orayı. Acaba beni özlemişler midir?” İletişim cihazının sinyal vermesiyle lafını kesti ve cevaplamak için biraz uzaklaştı. “Louise’i odama yolluyorlar,” diyerek iletişim cihazını yerine soktu. “Dün geceki olayla ilgili bilgisi olduğunu söylüyor.”

Eve dava panosuna ve panoya yeni eklenmiş resme baktı. Moniqua’nın yüzünü ölen kurbanlardan ayrı bir yere yerleştirmişti. Ve orada kalmasını istiyordu.

Arkasını döndüğünde McNab ve Peabody arasında kısacık bir bakışma yakaladı. Ateşli bir bakışmaydı ve Eve hızla bakışlarını çevirdi.

“Peabody, lanet kahvem nerede?”

“Bilmiyorum efendim ama hemen hazırlayabilirim.” Peabody yerinden fırladı ve OtoAşçıyı programlarken bir şarkı mırıldanmaya başladı. Kahveyi Eve’e doğru götürürken gözlerinde ıslıl ıslıl bir bakış vardı.

Eve, “Pizza mı yedin sen?” diye sorunca Peabody’nin gözlerindeki ıslık anında mahcup bir suçluluğa dönüştü.

“Belki. Sadece bir dilim... ya da iki.”

Eve ona doğru uzandı. “Sonrasında da lanet tatlıya geçtin değil mi?”

“Ama pizza gerçekten çok güzeldi. Ve ben... yani tadını çok özlemiştim.”

“Bir daha sakın görev başında şarkı mırıldanma.”

Peabody omuzlarını dikleştirdi. “Evet efendim. Asla mırıldanmayacağım.”

Eve, Louise’e bakmak için kapıyı açarken, “Ve gözlerinden o lanet parıltıyı da hemen sil,” diye ekledi.

Peabody, “Sizin gözlerinizde de iyi pizza sonrası olan parıltılı bir bakış var,” diye mırıldandı ama Eve’in hırlaması üzerine şansını zorlamamaya karar verdi.

“Dallas.” Louise koridorda hızla ilerleyerek kapıya geldi. Bu kez üzerinde güç gösterisi yapan bir kıyafet değil, klinikte giydiği her zamanki kotu ve bol gömleği vardı. “Burada olmana çok sevindim. Tele-linkten konuşmak istemiyordum.” “Otursana.” Louise merkezin labirenti andıran koridorlarında koşturmaktan solmuş ve nefes nefese gözüktüğünden, Eve genç kadının kolundan tutarak onu bir sandalyeye oturttu. “Biraz nefeslen sonra neler olduğunu anlat.”

“Dün gece. Dün gece bir randevum vardı. Royal Bar’da bir şeyler içiyorduk.”

“Roarke’ın yerinde mi? Palace Otel’de?”

“Evet. Onları gördüm Dallas. Bizim masamızın yanındaki özel bölmede oturuyorlardı. Ve kızla lavaboda konuştum.” “Yavaşla biraz. Peabody, biraz su getir.”

“Tanrım, dikkat etmiyordum,” diye devam etti Louise. “Eğer birazcık dikkat etseydim... anlayabilirdim. Şimdi aynadaki yüzü gözümün önünde. Halinin şampanyayla falan ilgisi yoktu. Ben bir doktorum, lanet olsun, kıza ilaç verildiğini anlamam gerekirdi. Şimdi çok net görebiliyorum.” “Çoğu şeyi sonradan daha net görürüz.” Eve su bardağını Louise’in eline tutuşturdu. “İç ve kendini topla Louise. Kendini topla ve bana hatırladığın her şeyi anlat.”

“Özür dilerim.” Bir yudum aldı. “Bu sabah haberlerde gördüğümde onu tanıdım. O zaman fark ettim.” Louise suyundan biraz daha içti. “Buraya gelirken yolda arayıp durumunu sordum. Hiçbir gelişme yok. Hiçbir değişiklik yok. Ve şans her geçen saat azalıyor.”

“Dün gece. Dün geceye odaklan. Barda içkinizi içiyordunuz.”

“Evet.” Louise derin bir nefes aldı. Dikleşti. “Şampanya ve havyar. Çok güzel bir geceydi. Konuşuyorduk. Ben birlikte olduğum kişiden başka kimseye pek dikkat etmiyordum bile. Ama ne bileyim, pek bilinçli olmasa da yan taraftaki çifti fark etmiştim. Onlar da şampanya ve havyar sipariş etmişlerdi. Sanırım, neredeyse eminim, biz geldiğimizde oradaydılar. Çok yakın oturuyorlardı birbirlerine. Birbirlerine karşı tavırları da çok yakındı. Çok güzel bir çifttiler.”

“Pekâlâ. Sonra?”

“Biz dansa kalktık. Sonra onları unuttum. Ama makyaj tazelemek ve biraz kendime gelebilmek için lavaboya gittim. Yani benim için çok yoğun ve etkileyici bir ilk randevu yaşıyordum. Ben içerideyken o kız geldi. Etrafa cinsel kıvılcımlar yolluyordu. Bana onu kutlamamı söyledi, o gece onun şanslı gecesiymiş. Komik geldi bana ve ben de onun kadar öz güvenli olabilmeyi diledim. Sonra ben bara geçtiğimde onlar çıkıyorlardı. Çıkıyorlardı ve daha sonra aklıma bile gelmediler.”

Louise iç geçirdi. “Çok kızarmıştı, gözleri cam gibi berraktı. Şimdi düşünüyorum da.”

“Adam hakkında ne hatırlıyorsun?”

“Şık, çekici. Birlikte çok hoş gözüküyorlardı ve öyle bir ortamda çok doğal gözüküyorlardı. Keşke daha çok dikkat etseydim. Belki Charles dikkat etmiştir.”

Eve midesinde bir kasılma hissetti ve yardımcısının omuzlarının hafifçe doğrulduğunu gördü. “Charles derken?” “Charles Monroe. Bu sabah ulaşmaya çalıştım ona ama linkini sadece mesaj moduna almış.”

“Pekâlâ.” Aman Tanrım. “Tekrar konuşmamız gerekebilir Louise.”

“Bütün gün klinikte olacağım.” Ayağa kalktı. “Keşke daha çok yardım edebilseydim.”

“İnan fazlasıyla oldun.”

Eve aracı kullanırken ağzını açmıyordu. Ona kalsa yaşam boyu bu konuda ağzını açmamayı tercih ederdi. Ama Peabody’nin mutlak sessizliği daha fazla kendini tutamamasına neden oldu.

“İyi misin?”

“Bilmem düşünüyorum. İş değildi sanırım.”

“Ne?”

“Profesyonel bir görüşme değildi diyorum. Dün aralarında bir elektrik vardı. İş değil, randevuydu. Benim için bir sorun yok,” diye karar verdi. “Yani biz sadece arkadaşız. Sadece biraz şaşırdım.”

Eve kaldırıma doğru yaklaşırken Peabody, Charles’ın binasına doğru baktı. Bu durumun onu gerçekten rahatsız etmediğine karar verdi.

Eve ve Peabody asansörden inerlerken Charles asansöre doğru koşturuyordu. “Dallas. Ben de senin yanına geliyordum. Haberleri gördüm-“

“Biliyorum. İçeri girelim.”

“Tamam, ama... Louise. İyi mi o? Onu aramam gerek.” Charles kapının kilidini tuşlarken Eve’in kaşları kalktı. Kaygısız ve soğukkanlı Charles kesinlikle kaygı ve ateşler içindeydi. “Sonra ararsın. Louise iyi.”

Charles hep beraber içeri girerlerken dalgın bir tavırla elini Peabody’nin omzuna attı ve, “Tanrım düzgün düşünemiyorum,” diye itiraf etti Charles. “Bu sabah rahatlama tankında bir saat geçirdim. Birkaç dakika öncesine kadar ekranı açmamıştım bile. Açtığım anda haberle karşılaştım. Onları dün akşam gördük. Adamı ve öldürmeye çalıştığı kızı.” “Hatırladıklarını anlat.”

Bayanlar tuvaletindeki karşılaşma hariç Charles’ın ifadesi Louise’inkiyle aynıydı. Ama Charles’ın genç adamın Lisanslı Eskort olduğunu düşünmesi Eve’in ilgisini çekti.

“Neden öyle düşündün ki?”

“Bilmiyorum, adamın aklı başka yerde gibiydi. Açıklaması zor. Çok ilgili ve ince bir tipti ama bana altında hesaplı bir şeyler var gibi geldi. Kadının tüm fiziksel hamlelerine pasif olarak katılıyordu ve hesabı onun ödemesine izin verdi. Belki benim de aklım meşguldü,” diye kabul etti. “Ama kız lavaboya giderken onun arkasından bakışını gördüm. Hesap yapıyor gibiydi yine. Biraz küstah ve tepeden bakan bir tavrı vardı. Öyle bir ilk izlenim edindim işte. Bazı Lisanslı Eskortların müşterilere karşı böyle bir tavrı olur.”

“Peki ya müşteriler?”

“Pardon?”

“Bazı müşteriler de Lisanslı Eskortlara o gözle bakıyor.” Charles, Eve’in yüzünü inceledi sonra başını salladı. “Evet. Haklısın.”

Eve kapıya doğru döndü. “Benim için bazı meslektaşlarınla görüşür müsün Charles? Klasik müzik, pembe güller ve mum ışığına düşkün bir müşteri soruştur.” Eve omzunun üzerinden başını çevirdi. “Ve şiiire. Müşteri profilleri oluşturuyorsunuz değil mi?”

“Eğer düzgün bir iş yürütmek istiyorsak öyle yapmamız gerek. Bir soruştururum. Delia? Seninle bir dakika konuşabilir miyim?”

Eve kapıdan çıktı. “Ben asansörü çağırıyorum.”

Charles, “Biliyorum bu akşam için randevumuz vardı,” diye başladı.

“Sorun değil.” Peabody rahat bir tavırla uzanıp onu yanağından öptü. Arkadaşlık böyle bir şeydi. “Louise’den hoşlandım.”

“Teşekkürler.” Charles içten bir tavırla Peabody’nin elini sıktı. “Ben de öyle.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Roarke’ın haber vermeden şirketlerinden birine gitmesi genelde çalışanların gerilmesine neden olurdu. Roarke’a göre biraz gerginlik insanların ayaklarının yere sağlam basmasını sağlardı.

İyi maaş veriyordu; dünyadaki ve uydularındaki şirketlerinde, fabrikalarında, alt kuruluşlarında ve ofislerindeki çalışma şartları oldukça yüksekti.

Roarke fakir olmanın; karanlık, pislik ve yorgunluk içinde olmanın ne demek olduğunu biliyordu. Bazıları -örneğin kendisi- için bunlar daha fazlasını başarmak adına tetikleyiciydi. Elde olan her türlü imkânı kullanarak başarıya ulaşmak. Ama çoğunluk için düşük maaş ve o maaşı kazanmak için havasız bir kutuda geçirilen saatlerin tetiklediği şey daha fazla umutsuzluk ve öfkeydi.

Roarke çıtayı, kendi sorumluluğunda olanları rahat, sadık ve üretken kılacak şekilde yüksek tutma eğilimindeydi.

Allegany’nin girişinde ilerlerken bir taraftan da güvenlik ve dekorasyon konusunda yapılacak takviyeler konusunda zihinsel notlar alıyordu. Şirket içi iletişim konusunda bir eksik göremedi, çünkü baş kimyagerle görüşmek istediğini belirttikten birkaç dakika sonra, yanında bir görevliyle on üçüncü katta ilerlemeye başlamıştı. Yolu gösteren resepsiyon görevlisi iki kez kahve teklif etti ve adamın ofisine vardıklarında Doktor Stiles’in nerede olduğunu belirlemekte geç kaldıkları için üç kez özür diledi.

“Eminim çok meşguldür.” Roarke güneş ve mahremiyet panellerinin sıkı sıkı cama çekildiği dağınık ve büyük odaya baktı.

Mekân bir mağarayı andıracak şekilde loştu.

“Ahh, evet efendim. Öyle olduğuna eminim efendim. Beklerken size kahve getirebilir miyim efendim?”

Üçte üç, diye düşündü Roarke. “Hayır teşekkürler. Eğer Doktor Stiles laboratuarlardan birindeyse belki ben de- “

Savrulan bir beyaz önlük içinde kaşları çatık bir adamın odaya girmesiyle Roarke sustu.

“Bir projenin ortasındayım.”

“Tahmin edebiliyorum,” dedi Roarke kibar bir sesle. “Böldüğüm için özür dilerim.”

Stiles dehşet içindeki resepsiyon görevlisine, “Ne yapıyorsun burada?” diye sordu. “Ben sana ofisimde kimseyi istemiyorum demedim mi?”

“Evet ama- “

“Kış. Kış.” Tavukları kovalayan köylü bir kadın edasıyla adamı gerçekten eliyle kışkıışladı.

Stiles ofisin kapısını çarparak, “Ne istiyorsun?” diye sordu Roarke’a.

“Seni görmek de çok güzel Stiles.”

“Sohbet veya hoşbeş etmeye vaktim yok. Kalp yenileyici yeni bir serum üzerinde çalışıyoruz.”

“Nasıl gidiyor?”

“Beni laboratuvarımdan çağırıp meşgul edene kadar gayet güzel gidiyordu.”

Bir futbolcu omuz yapısına sahip iri bir adam olarak zarafetten uzak bir tavırla oturdu. Yüzü, bir mermeri ikiye ayırmış, bir baltayı andıran burnunun hakimiyetindeydi. Zeki bakışlı siyah gözleri ve kalıcı bir şekilde çatılmış kaşları ve aşağı sarkmış dudakları vardı. Şekle girmemeye kararlı darmadağın gri saçları kafatasından çelik teller gibi yükseliyordu.

Kaba, sinirli, huysuz ve alaycı bir adamdı.

Ve Roarke onu çok severdi.

“Allegany ve J. Forrester’in ortaklık yaptığı dönemden beri burada çalışıyorsun.”

“Hah!” Stiles on beş senedir doldurmadığı piposunu çıkararak ucunu çiğnemeye başladı. “Sen hâlâ parmağını emip salyalar akıtırken ben burada çalışıyordum.”

“Neyse ki iki kötü alışkanlığı da bıraktım. Ortaklık belirli bir projeye yönelikmiş değil mi?”

“Cinsel fonksiyon bozukluğu. İnsanlar seks konusuna bu kadar takmasa daha az sorun yaşarlardı.”

“Ama böylesi daha anlamlı belki de!” Roarke içinde bir on senelik görünen kronolojik olarak ayrılmış disklerle dolu bir kutuyu kaldırarak yere koydu.

“Evlisin artık değil mi? Seks pencereden uçup gitmiştir.” Roarke, Eve’in önceki gece karanlıktaki görüntüsünü hatırladı. “Öyle mi? Ben de nereye gitti diyordum.”

Roarke’ın sesindeki komik şaşkınlık Stiles’in gülmeyi andıran bir hırıltı çıkarmasına neden oldu.

“Neyse,” diyerek devam etti Roarke, “Ortaklık, proje ve oyuncular konusunda bilgiye ihtiyacım var.”

“Sence lanet bir veri bankasına mı benziyorum?”

Roarke soruyu duymazdan geldi. Dahası soruş tarzını da duymazdan geldi ki bu pek nadir yapacağı bir şeydi.

“Kendim de epey bilgi aldım ama kişisel bir yorum daha yardımcı olur. Theodore McNamara.”

“Göt herifin tekiydi.”

“Tanıdığın hemen herkes için bu terimi kullandığına inandığım için biraz daha spesifik olmanı rica edeceğim.” “Sonuçlardan ziyade kâr konusunda kaygıları vardı. Büyük resimden ziyade zafere odaklıydı. Sırf düğmelere kimin bastığını, kontrolün kimde olduğunu ispatlamak adına insanı öldürene kadar çalışmaya zorlar, sonrasında da devam ederdi. Büyük isim yapmak istiyordu. Buralarda

patronun kim olduğunu göstermeye bayılırdı ve bunu herkesin bildiğinden emin olmak için sık sık birilerini kızdırırdı. Halkla ilişkiler sürtüğü gibi medyaya yalakalık ederdi.”

“Anladığım kadarıyla zor bir bakteri analiziyle geçen günün sonunda gidip bira tokuşturmadınız yani.”

“Şerefsiz herifi görmeye bile dayanamıyordum. Mesleki dehasını inkâr edemem ama. Egosunu iyice şişiren zeki bir dimağı vardı.”

Piposunu çiğneyerek biraz düşündü. “Ekiplerin çoğunu şahsen seçerdi. Paspas gibi kullandığı kızını da ekiplerden birinin başına getirdi. Neydi kızın adı... aman neyse! Çok zeki bir kızdı, köpek gibi çalışırdı ama kalkıp kendini savunacak tek laf etmeyen ezik bir tipti.”

“Yani bu projeyi öncelikli olarak McNamara’nın bebeği olarak düşünebiliriz?”

“Kararların çoğunu o alıyordu, çalışma sürecine yönelik her ayrıntıyı belirliyordu. Ortak bir şirket projesiydi ama McNamara sembolik başkan, sözcü ve dümendeki baş şerefsizdi. Ortada dönen epey para vardı. Şirketlerin parası, özel yatırımcılar, fonlar. Cinsellik iyi satar. Birkaç alanda başarı da elde ettik.”

“Epey başarı elde etmişsiniz.”

“Bir adamın yüz iki yaşında da iş görür durumda olmasını ya da ellisinden sonra bile kadının biyolojik saatinin işlemesini sağlamak.” Stiles kafasını salladı. “Para konusu ve medya baskısı işleri bozdu. Başardığımız daha az havalı şeyler -çoklu gebelik riski olmaksızın kısırlık tedavisi gibi- çok ilgi görmedi. İdari kadro sürekli daha fazla şey istiyordu ve McNamara onlara istediklerini vermek adına bizim üstümüzdeki baskısını daha da arttırdı. Tehlikeli, dengesiz elementlerle çalışmalara başladık. İnsanın merakını uyandıran şeyler üzerinde. Maliyetler arttı ve deneyler kâr yapamayacak şekilde hızlandırılmaya başladı. Kötü kimyasallar çıktı ortaya. Yan etkiler, izinsiz kullanım ve uygulamalar. Ve keyfi kullanımlar. Açılan davalar artmaya başladı ve projeyi sonlandırdılar.”

“Peki McNamara?”

“Pisliğe bulaşmamayı başardı.” Stiles’in ağzı hor görüyle çarpıldı. “Neler olup bittiğini biliyordu. Ama hiçbir şey ona bağlanamadı.”

“Ya personel? Keyfi kullanıma bulaşan hatırladığın biri, var mı?”

“Köstebeğe mi benziyorum sence?” diye hırladı Stiles. “Aslına bakarsan... Ahh, sembolik olarak mı sordun ben de gerçek anlamıyla soruyorsun sandım.”

“Elli yıl sonra sen de böyle bebek surat olmayacaksın.” ‘Yaşlanmak için sabırsızlanmam için bir neden daha.” Roarke vites değiştirmeye karar vererek ciddileşti ve öne doğru uzandı. “Ben dedikodu peşinde değilim Stiles. İki kadın öldürüldü ve bir tanesi de komada. Kaynakların o projeye uzanıyor olma ihtimali varsa- ”

“Hangi kadınlar? Ne cinayetleri?”

Roarke iç geçirdi, kiminle konuşuyor olduğunu unutmuştu. “Ara sıra laboratuardan burnunu çıkar Stiles.”

“Neden? Dışarıdaki insanların arasına karışayım diye mi? Kimse bir işin içine edilmesini insanlar kadar hızlı beceremez.”

“Sizin ve bu laboratuvarın deneylerde kullandığı kimyasalları kadınların üzerinde kullanan biri ya da birileri var dışarıda. Kadınları bu ilaçlarla öldürüyorlar.”

“Mümkün değil. Ölümle sonuçlanması için verilmesi gereken dozu biliyor musun? Ve bahsi geçen elementlerin fiyatını?”

“Bilgim var, teşekkürler. Bu davada para söz konusu değil gibi gözüküyor.”

“Ama ciddi bir para mevzu bahis, yani üretimi kendisi yapıyor olsa bile.”

“Kendisinin üretmesi için nelere ihtiyacı olur?”

Stiles bir an düşündü. “İyi bir laboratuvar, tanılama ve denklem birimleri, çok üst sınıf bir kimyacı. Stabilizasyon sürecinde kalıcılığı sağlayacak hava-mühür kilidi. Şahsi bir fonu ve kara borsa ilişkileri olmalı. Bu konu üzerine çalışan resmi bir laboratuvar ya da merkez olsa ben bilirdim.”

“Sen yine de kulağını açık tut,” dedi Roarke. “Ve bak bakalım resmi olmayan bir yerler var mı?”

Cep linki sinyal verdi. “Affedersin.”

Cihazı özel moda geçirerek kulaklığını taktı. “Roarke.”

Eve bekletilmekten nefret ederdi. Kendine bir polisten daha çok Roarke’ın karısı olarak bakıldığı bir yerde bekletilmekten ise özellikle nefret ediyordu. Palace Otel’de böyle bir yerdi.

Moniqua ve saldırganına servis yapan garsonla görüşmesi için Roarke’ın oteldeki ofisine alınırken bile hoşnutsuzluğu pek azalmadı.

İmkânların son derece kısıtlı, personelin öfkeli, mahkûmların vahşi olduğu Rikers’a bir ziyareti tercih ederdi. Gunn’la görüşmesinden hiçbir sonuç çıkmamış olsa da Eve kendini daha rahat bir ortamda hissetmişti.

“Jamal geldiği anda sizin yanınıza göndereceğim.” İnanılmaz şık personel müdürü asansör kapıları açılırken ellerini açtı. “Bunun dışında benim ya da herhangi bir otel personelimizin soruşturmanıza bir yardımı olacaksa lütfen haber verin.”

Ofisi açmak için parmak izi taraması ve özel bir kodun yanı sıra ofis baş müdürünün onayı da gerekiyordu.

Roarke Endüstrilerine ait mekânlarda güvenlik asla hafife alınmazdı.

“Bu arada...” Görevli sıcak bir tavrıyla gülümsedi, “...içecek bir şey alır mıydınız?”

“Mangolu gazoz.” Eve itiraz edecek fırsat bulamadan Peabody atlamıştı. Eve’in aksi bakışlarıyla karşılaşınca, “Biraz susadım da,” diye ekledi.

“Elbette.” Görevli içinde içecek ünitesi olan kakmalı dolabı açtı ve OtoAşçıyı programladı. “Siz ne isterdiniz Teğmen?”

“Sadece garsonu.”

“Çok kısa süre içinde yanınıza gelecek.” Uzun kesme kristal bir kadehi Peabody’ye uzattı. “Sizin için yapabileceğim başka bir şey yoksa sizi yalnız bırakayım.”

Görevli dışarı çıkarak kapıyı özenle kapadı.

“Bunun tadı harika.” Peabody kadehi yudumluyordu. “Sen de bir tane denemelisin.”

“Bir şeyler içmeye gelmedik buraya.” Eve odada dolaşmaya başladı. Şık donanımlara rağmen içerisi bir ofisten ziyade lüks bir apartman dairesine benziyordu. “Doktor McNamara’yla görüşmeden önce garsonun ifadesini almak istiyorum. Yalanmayı bırak ve Moniqua Cline’in durumunu kontrol et.” “İkisini birden aynı anda yapabilirim.”

Peabody söylediğini yaparken Eve, Feeney’i aradı. “Bana bir şeyler bulduğunu söyle”

“Rikers’a gittin mi?”

“Gidip geldim. Gunn ve ben biraz muhabbet ettik. Adam özetle kendi üzerimde, oldukça yaratıcı olsa da anatomik bakımdan imkânsız ve yasadışı olan seksüel eylemler yapmamı önerdi bana.”

Feeney bir tür şefkatle, “Hiç değişmemiş,” dedi.

“Onun dışında bir şeyden haberi yok. Hatta birinin onun alanında iş yaparak para kazandığını duyunca öfkелendi. Bana bir şeyler ver hadi.”

“Sana vakit alacağını söylemiştim.”

“Vakit geçiyor zaten. İkisinden birinin bu gece bir randevusu olabilir.”

“Dallas, bu lanet bilgisayarda neler olduğuna dair bir bilgin var mı? Tanrı aşkına bir siber kafenin halka açık kiralık bilgisayarı bu. İçine girip şapkadan tavşan çıkarır gibi belirleyemiyorum kullanıcıları.”

“Cline’in bilgisayarı da elinde. Karşılaştıramaz mısın?” “İşteki ilk günüm mü sence? Kızla bundan görüşmemiş. Benim bulabildiğim bir görüşme yok ya da. Burada neyle uğraştığımı anlatmamı mı istiyorsun yoksa işi yapmamı mı?”

“İşi yapmanı.” Eve kapatmaya hazırlanırken duraksadı, “Kusura bakma,” diye ekledikten sonra kapadı.

“Durumunda değişiklik yok,” dedi Peabody. “Hâlâ komada ve durumu kritik.”

Kapı açıldı. Eve, Roarke’ı içeri girerken izlerken kendi kendine hiç şaşırma gereke olmadığını hatırlatmaya çalıştı.

“Ne işin var burada?”

“Bildiğim kadarıyla burası benim yerim.” Roarke etrafına bakındı. “Jamal, bu Teğmen Dallas ve Memur Peabody. Sana bazı sorular soracaklar ve tam işbirliğine ihtiyaçları var.”

“Evet efendim.”

“Rahatla Jamal,” dedi Eve. “İlk olarak başın dertte falan değil.”

“Biliyorum efendim. Konu komadaki hanım. Haberleri izledim ve zaten önce işe mi gelsem polise mi. gitsem kararsız kaldım.” Jamal bakışlarını Roarke’a çevirdi.

“Bence buradaki ortam nispeten daha rahat,” dedi Roarke.

“Senin için öyle tabii,” diye homurdandı Eve ağzının kenarıyla.

Roarke bir sandalyeyi işaret ederek, “Otursana Jamal,” dedi. “İçecek bir şeyler ister misin?”

“Hayır efendim. Teşekkürler.”

Eve, “Acaba,” diye araya girdi, “bu sorguyu ben yönetebilir miyim?”

“Elbette.” Roarke masasının başındaki koltuğa oturdu. “Ve hayır çıkmıyorum. Jamal’ın yanında bir temsilci bulundurma hakkı var.”

Sırtı dimdik elleri kucağında sıkıca bağlanmış elleriyle, “Ben yardımcı olmak istiyorum,” dedi Jamal. “İşbirliği yapmam söylenmeseydi de yardımcı olmak isterdim. Bu benim görevim.”

“Bu çok güzel bir tavır Jamal. Görüşmeyi kaydediyorum tamam mı? Peabody?”

“Evet efendim. Kayıt cihazı hazır.”

“Moniqua Cline’ a düzenlenen saldırıyla ilgili Jamal Jabar’la görüşme. Dosya numarası H-78932C. Sorguyu Teğmen Eve Dallas yapıyor. Memur Delia Peabody Teğmenin yardımcısı ve Jabar’ın temsilcisi Roarke da sorguda mevcut. Jamal, Roarke Palace Otel’in Royal Bar’ında servis garsonu olarak görevlisin. Doğru mu?”

“Evet. Üç senedir burada çalışıyorum.”

“Ve dün gece bu görevle senin kısmındaki beşinci bölmedeki bir çiftte servis yaptın.”

“Vardiyam boyunca o kısımda dört çiftte servis yaptım.” Eve resimleri çıkartarak Jamal’a doğru uzattı. “Bu insanları tanıdın mı?”

“Evet, dün gece beşinci bölmedeydiler. Bir şişe Dom Perignon ‘56 ve çeşitli mezelerle beluga havyarı sipariş ettiler. Beyefendi dokuzdan hemen önce geldi ve ne servis edileceği, nasıl servis edileceği konusunda isteklerini gayet net belirtti.”

“Önce o mu geldi?”

“Ahh, evet, hanımefendiden yaklaşık yarım saat önce geldi. Ama şampanyayı hemen getirmemi ve şişeyi açmamı istedi. Kadehlere kendi doldurmayı tercih etti. Havyar hanımefendi geldikten sonra servis edilecekti.”

“Yanında siyah deriden büyük bir omuz çantası var mıydı?”

“Evet. Vestiyere bırakmak istemedi. Masada sandalyesinin yanında tutuyordu. Bir link görüşmesi yaptı. Ben uzun süredir beklediği için hanımefendiyle görüştüğünü düşündüm. Ama kendisi hiç sabırsız gözüküyordu. Başka bir isteği olup olmadığını ve misafirinin gecikip gecikmeyeceğini sormak için yanına gittiğimde bana gecikmeyeceğini söyledi.” “Şampanyayı ne zaman koydu?”

“Tam olarak fark etmedim ama saat dokuz buçuğa doğru kadehler doluydu. Kısa bir süre sonra da hanımefendi geldi. Ben hanımefendi vaktinde gelecekse onun neden bu kadar erken geldiğini merak ettim. Sonra da belki bir ilk randevu olduğundan gerginliğini atmak istiyordur diye düşündüm.” “İlk randevuları olduğunu nereden anladın?”

“Tahmin ettim, çünkü bir heyecan ve ikisinin arasında hafif bir resmiyet vardı. Ama bayanı sonunda yüz yüze tanıştıkları için çok memnun olduğunu söylerken duyunca emin oldum.”

“Ne hakkında konuştular?”

Jamal, Roarke’a döndü. “Konuklarımızın konuşmalarını dinlemeyiz.”

“Kulakların var değil mi? Duymakla dinlemek aynı değildir.”

“Doğru, değildir.” Jamal’ın yüzü Eve’in yaptığı ayrımla aydınlandı. “Havyar servisine başladığımda sanat ve edebiyattan bahsediyorlardı. Genelde insanlar birbirlerine alışmak için güvenli bir konu istediklerinde bu tür şeylerden konuşurlar. Beyefendi çok ilgiliydi ama gerçekten de bir beyefendi gibi davranıyordu. Başlarda.”

“Sonra değişti ha?”

“Şey... ikisinin birbirlerine çok çabuk... ısındığını söyleyebilirim. Yakınlık ya da bilmem anlatabiliyor muyum ama yakınlık isteği gösterir şekilde birbirlerine dokunmaya, öpüşmeye başladılar. Anlatabiliyor muyum Teğmen?”

“Evet anlıyorum.”

“Sonra ben havyarı kaldırırken ödemeyi hanımefendi yaptı. Bu bana biraz sevimsiz geldi çünkü siparişi veren beyefendiydi.” Jamal biraz saf bir tavırla Eve’e baktı. “Ama hanımefendi bana cömert bir bahşış de bıraktı. Sonra şarapla devam ettiler. Bir süre sonra hanımefendi bana biraz fazlaca saldırgan hareketler yapmaya başladı gibi geldi. Hatta bir noktada...” Jamal sandalyesinde huzursuzca kıpırdanarak çözülen parmaklarını birleştirdi. “Elinin masanın altına indiğini gördüm. Şeye... beyefendinin pantolonunun içine doğru. Bu restoran politikamıza aykırı olduğundan yetkilime haber vermeyi düşündüm. Ama sonra hanımefendi kalkarak lavaboya gitti. Geri döndüğünde de ayrıldılar.”

“İkisinden birini dün gecedan önce görmüş müydün?” “Hanımefendiyi hatırlayamıyorum çünkü gerçekten çok fazla insanla karşılaşırız burada. Sonuçta Royal Bar ünlü bir yer. Ama beyefendiyi hatırlıyorum.”

Eve’in kafası bir santim kalktı ve bedeni kasıldı. “Hatırlıyor musun?”

“Bir kez daha benim vardiyamda gelmişti, aynı bölmede oturmuştu. Bir hafta kadar önce, belki biraz daha fazla. Yanında başka bir beyefendi vardı. Yani o gece daha farklı görünüyordu ama o olduğundan eminim.! Dün gece saçları daha açık renkli ve daha uzundu. Tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorum ama yüzü de biraz daha farklıydı.”

“Ama yine de onu tanıdın?”

“Yüzüğünden. Önceki hafta gördüğümde çok hoşuma gitmişti. Karım kuyumcudur, o yüzden ben de iyi bir parça gördüğümde fark ederim. Geniş bir yüzüktü. Sarı ve beyaz altından işlenmiş bantlar kare bir taşa bağlanıyordu. Taş yakuttu ve üzerine bir ejderha kafası kakılmıştı. Çok özel olduğu belliydi. Arkadaşında da aynı yüzük vardı ama onun yüzüğündeki taş safirdi. O gün ikisinin bir çift olduğunu ve taktıklarının alyansları olduğunu düşünmüştüm.”

“Dün geceki adam yakut yüzüklü olandı.

“Evet. Bir ara neredeyse yüzüğü sormak istedim ama sonradan çok farklı görüldüğü için tanınmak istemediğini düşündüm. Üstelik kendine servis yapan kişiyle konuşmak istemediğini gayet net gösteren tavırları vardı.”

Eve ayağa kalkarak odada yürümeye başladı. “Onu daha önceki görüşünü anlat. Onu ve diğer adamı.”

“Sadece yaklaşık bir hafta önce olduğunu hatırlıyorum. Hangi akşam olduğunu da hatırlamıyorum. Ama vardiyamın ilk saatleriydi. Yedi gibi. Şarap ve ordövr tabağı aldılar.” Jamal hafifçe gülümsedi. “Ve bahşiş bırakmadılar.”

“Ödemeyi nasıl yaptılar?”

“Nakit”

“Ne hakkında konuşuyorlardı?”

“Pek bir şey duymadım. Yalnız bir oyunu kimin başlatacağı konusunda tartışıyorlardı sanırım, münakaşa gibi değil ama. İkisi de epey istekli görünüyordu. Sonra altıncı bölmede bir beyefendinin siparişini alırken ikisinin yazı tura attığını görmek çok komik gelmişti.”

Eve, yani Bryna Bankhead’in ölümü bir yazı tura sonucunda belli oldu, diye düşündü. “Bir görüntü teknisyeniyle çalışıp bize bir resim vermeni istiyorum Jamal.”

“Korkarım onu çok iyi tarif edebileceğimi sanmıyorum.” “Bırak o konuda biz endişelenelim. İşbirliğinin için çok teşekkürler. Çok yardımcı oldun. Resim konusunda seninle irtibata geçilecek.”

“Tamam.” Jamal, Roarke’a baktı, beklediği baş sallamayı görünce ayağa kalktı. “Umarım size anlattıklarım onun başka birine zarar vermesine engel olur.”

“Jamal.” Roarke ayağa kalktı. “Yetkilinle konuşacağım. Polise yardım etmeye harcadığın vakitler için de ödeme alacaksın. Harcadığın vakit ikramiye olacak.”

“Teşekkürler efendim.”

Jamal kapıyı kapatır kapatmaz Eve, ‘Yüzüğü takip edeceğiz,’ dedi. “New York’ta özel parça çalışan her kuyumcuyu araştıracağız. Bir görüntü teknisyeni iste, öncelikli olsun.” “Hemen,” dedi Peabody.

“Teğmen?” Eve kapıya doğru iki adım atmıştı ki Roarke’ın seslenmesiyle durdu.

“Ne?”

“Nereye gidiyorsun?”

“Merkeze, güvenlik disklerini tekrar tarayacağım. Bakalım yüzük var mı?”

“Burada da yapabilirsin ve bu ekipmanla çok daha hızlı çalışırsın. Bilgisayar güvenlik diskini çalıştır. Royal Bar, altı Haziran, sekiz kırk beş.”

İşlem yapılıyor... Seçilen bölge görüntülensin mi?

“Bir dakika? Salonda görsel güvenlik mi var?”

“İnce düşünmeyi severim.”

Eve hafif bir küfür savurdu. “Daha önce de söyleyebilirdin.”

“Göstermesi daha keyifli olur diye düşündüm. Duvar ekranı bire.”

Salon bütün renkleriyle ekrana yansdı. Şık tipler masalarda oturmuş ya da dans pistinde salınırken onlara hizmet edenler kusursuz bir performansla masalardan bölmelere, bölmelerden de Eve’in mutfak olduğunu düşündüğü yere doğru hareket halindeydiler.

Roarke elle ileri sararken görüntüler hızlandı.

“Her an kapıdan içeri girebilir... Ahh.” İleri sarmayı durdurarak ekranı dondurdu.

Eve adamın ellerine odaklanarak ekrana yaklaştı. “Bu açıdan yüzüğü göremiyorum. Devam etsin.” Eve beklerken adamın kısaca akşam hostesiyle konuşmasını izledi. Adamın rezerve edilmiş bölümüne götürülmesini izledi.

Jamal masaya gelerek onu selamlarken adamın elleri masanın altındaydı, görünmüyordu.

“Hadi, hadi,” diye söylendi Eve. “Burnunu falan kaşı, bir şey yap.”

Jamal kısa bir süre sonra şampanya şişesi ve kadehlerle geri döndü. Tuzağın ilk aşaması tamamı. Jamal kadehleri doldurmak istediğinde adam sabırsız bir tavırla garsonu gönderdi -eliyle kışkırtarak.

“Görüntüyü dondur,” diye atıldı Eve ama Roarke çoktan dondurmuştu.

“Sektör yirmiye otuzu yüzde elli büyüt,” dedi Eve.

Roarke bilgisayara verilen talimatı tekrarladığında, Eve bilgisayarın sadece Roarke’ın sesli komutlarına duyarlı olduğunu anladı. Hissedebileceği herhangi bir rahatsızlık da yakut taşlı yüzüğü net bir şekilde görebilmenin verdiği keyifle dağıldı. “Çıktısını istiyorum.”

“Kaç tane?”

“Bir düzine işimi görür. Bu disk ofis bilgisayarına ve Peabody’nin cep bilgisayarına yolla.”

Peabody tam ağzını açıp bir sivilin herhangi bir veriyi şifreler, elektronik izin ve onaylar olmadan resmi polis bilgisayarlarına nasıl gönderebileceğini sormak üzereyken ağzını kapadı.

“Bakalım zaman kazanabilecek miyiz? Peabody, sen kuyumcularla link görüşmelerine başla. Yüzüğün resmini de yolla. Yapan ustaya da dükkâna ulaşabiliriz belki. Peabody’nin burada çalışabileceği bir alan var mı? Bir saat kadar?” diye sordu Roarke’a.

“Elbette.” Roarke ofis içi iletişim cihazıyla yönetici sekreterine ulaştı. “Ariel, Memur Peabody için sakın bir çalışma alanı istiyorum. Seninle ana lobide buluşacak.”

Roarke, Peabody’ye döndü. “Bu kattaki ana resepsiyona git. Ariel gerisini halleder.”

“Harika.” Peabody gözünün önünde yeni mangolu gazoz hayaliyle dışarı çıktı.

Roarke, “Devamını da görmek istersin,” diyerek diski normal bir hızla başlattı.

Ekranda katil kadehleri yan yana koydu. Her ikisini de yarıya kadar doldurdu. Bir taraftan da gözleriyle odayı tarıyordu. Sonra bir eli kadehlerden birinin üzerine doğru kalktı. “Dondur. Büyüt.”

Eve ekrana bir iki santim kalana kadar yaklaştı ve adamın elinden kadehe damlayan berrak sıvıyı gördü. “Bu adi herifi yakaladığımda savcı disk konusunda kıvırmaya çalışacak ama eli kolu bağlanacak. Geri al, aynı görüntüye gel, çeyrek hızda. Bak, görüyor musun? Avucunda bir de şişe var. Ya buna önceden planlı deniyor ya da ben maymun kıcıyım?”

“Kesinlikle öyle olmadığına şahitlik ederim. Zamana göre,” diye devam etti Roarke, “kendine vakit kazanmak istemiş. Olur da kız erken falan gelir diye. İki kadehi de dolduruyor ve bak birini karşıya koyuyor.”

“Yüzüne odaklansana. Baksana. Suratına bir bak. Kendinden ne kadar memnun. Küçük bir kişisel zafer. Şimdi link görüşmesi. Ortağıyla. Her şey yolunda, eve gelip anlatmak için sabırsızlanıyorum. Sonra bir dudak okuyucuyla bakıp ne kadar yaklaştığımı görmek istiyorum.”

“Ve işte Moniqua geliyor,” dedi Roarke.

Genç kadın salona girdi. Bir an duraksadı. Sonra dudakları kıvrıldı. “Adamı gördü ve düşünüyor,” dedi Eve sessizce. “Evet yakışıklı ve tam hayal ettiği gibi. Baksana, rüya adam onu karşılamak için ayağa kalkıyor. Kadının elini alıyor, hafifçe öpüyor ve ilk romantik sahne tamam. Ahh, şampanya? Ne kadar hoş. Şerefe. Rüya devam ediyor. Adamın bir canavar olduğunu bilmesen içkisini içerken yüzündeki katil ifadeyi fark etmek mümkün değil. Şu anda onu zihninde öldürmeye başladı bile.”

“Bunu nasıl beceriyorsun bilmiyorum. Gün be gün.” Roarke ellerini Eve’in omuzlarına koyarak arkasından konuştu.

“Çünkü ben de zihnimden onu yakalayacağımı biliyorum. Onları. Her ikisini de. Her şeyi düşündüklerini, her açık ucu bağladıklarını düşünüyorlar ama asla mümkün değil. Her zaman hata olur. Küçük hatalar. Güvende olduklarını, zeki olduklarını sanıyorlar. Şu anda ikisine bakan herkes hamleleri yapanın kadın olduğunu görür. Masada ona yaklaşan, koluna dokunup duran, saçını okşayan. Kim bu sahneye bakar ve bir tecavüz görür ki?”

“Ama bu senin canını yakıyor. Yakmadığını söyleme,” derken Roarke’ın sesi derinleşti. “Sadece onu durdurmak için daha çok çalışmama neden oluyor. Ahh, Tanrım işte Charles ve Louise.”

“O yüzden mi Peabody’yi gönderdin?”

“Amacım dikkatinin dağılmaması, onun Charles’la gıcık ve garip platonik ilişkisini ya da McNab’le daha gıcık ve daha garip cinsel ilişkisini düşündüğüm yok. Şampanya ve havyar, bu ne şimdi standart baştan çıkarma menüsü mü?”

“Hatırladığım kadarıyla kahve ve kırmızı et sana yetmişti.”

“Gerçek inek etini bir avuç balık yumurtasıyla karşılaştırmam bile. İşte! Biraz daha ilaç. Aynı avuç numarası. Eve gitmeden önce iki doz verdi bile. Laboratuar oturma odasındaki kadehte Fahişe, yatak odasındakinde Tavşan buldu zaten. Ama toksikoloji raporuna göre sisteminde bu kadar çok Fahişe’ye rastlanmamış. Bu yüzden hâlâ hayatta.”

“Ama içiyor,” dedi Roarke.

“Evet, bak adama masanın altından biraz merhaba diyor sonra geri çekiliyor. Adam üçüncü dozu evde vermiş. Kızın sistemi bu kadar fazla ilacı nasıl o kadar çabuk emebilir ki? Ememez zaten. Kız sisteminden çıkardı çoğunu. Kusmuş olmalı. Zayıf ama incecik de değil,” dedi Eve. Ama yeme bozukluğu olan bir tipe de benzemiyor. “Muhtemelen heyecan ve gerginlikten çıkardı. Bardaki tuvalette ya da evde. Biraz şarap ve balık yumurtası ve sisteminin patlamasını önleyecek kadar ilacı çıkardı. İşte bir hata,” dedi Eve. “Adam bunu hesaba katmadı. Adam yanından ayrılırken de kız çoktan taş gibi olmuştu ve onun öldüğünü düşündü. Yani doktor ya da tıp teknisyeni ya da tıbbî hâkim bir tip değil. O konuları öbürü biliyor. Bu sadece bilgisayar delisi. İkinci cinayetdeki diski çalıştır. Bakalım orada da yüzüğün iyi bir görüntüsünü yakalayabilecek miyim?”

“Kevin, gerçekten giderek can sıkıcı oluyorsun.” Lucias soğutma ünitesini açıp dondurma tüpünün içindeki çözeltiyi alırken odaya mekanik bir vınlama sesi ve soğuk hava yayıldı. “İlk seferinde kız öldüğü için neredeyse kafayı yiyordun. Şimdi de kız ölmedi diye mızıldanıyorsun.”

“Birincisini öldürmeye çalışmıyordum.”

“İkincisiniyse öldürmeye çalışıyordun.” Lucias bir kısaça la tuttuğu tüpü cam bir tepsiye koydu. “Olaya oyun açısından baktığımızda dostum hanene eksiler ekleniyor.”

“İlaçları yapan sensin.” Öfke ve korkuyla karışan şüphe hissi Kevin’in sesini çirkinleştirmişti. “Senin hastalıklı bir şaka duygusuyla ilaçlarımı bozmadığın ne malum?”

“Adil oyun yanlısı olduğumu biliyorsun. Üstelik hile yapmak kazanmanın verdiği tatmini azaltır. Bu konuda anlaşmıştık Kev.”

“Kız büyük ihtimalle ölecek, o yüzden sen şimdilik skor hesaplama bence.”

“İşte ruh bu! Ve yine adil oyun adına kızın hastanelik olmasına beş puan diyorum -yani ölmesi on puansa. Eğer senin küçük oyun arkadaşın ben bu gece randevumdan dönmeden önce ölürse sen yine önde olacaksın. Yani bundan da adil olunmaz sanırım. Ama eğer ölmezse...” Lucias omzunu silkerek elindeki üzeri birçok tüple dolu tepsiyi bir aletin içine koydu, sonra kapağını kapatarak zamanı ve ısıyı ayarladı. “Ben öne geçerim. Gerçi çifte randevuyla riski ve puanları yükseltebiliriz.”

“Bir günde iki randevu mu?” Bu düşüncenin verdiği dehşet ve heyecan Kevin’i anında ele geçirdi.

“Yani yeterince cesursan tabii.”

“Hazırlıklı değiliz ki. Programa göre bu geceden sonra üç gün boşuz.”

“Programlar amatörler, işçiler ve droidler içindir.” Lucias her ikisi için de bir kokteyl hazırladı. Sek viski ve bir tutam Zoner. “Hadi bütün programı rafa kaldıralım. Oyunu Fransa’ya taşımadan önce büyük Amerika skorları alalım.” “Parkta bir piknik,” diye düşündü Kevin. “Bir öğlen randevusu. Evet eğlenceli olabilir. Ve yöntemlerimizi karıştırıp değiştirmeye başlamak iyi olabilir. Polise olasılık ve profil hesaplarını çöpe attıracak numaralara başlayalım.”

“Gündüz maçlarının ayrı bir heyecanı olur, değil mi?”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Yüzüklerden haber yok,” dedi Eve takımına.

Rütbesini kullanmak, insanlara türlü numaralar çevirmek ve program memuruna rüşvet olarak İsviçre çikolatası sözü vermek zorunda kalsa da sonunda bir toplantı odası ayarlayabilmişti.

Roarke çikolata konusunu hallederdi ve rüşvet ise ancak hoşuna gidebilirdi.

“Öğrendiğimiz tek şey özel aile yadigârı olmadıkları. Peabody’nin görüştüğü kuyumcular yüzüklerin antika olmadığı konusunda hemfikir. Eğer maden ve taşlar gerçekse, her birinin tahmini değeri iki yüz elli bin dolar civarında.”

“Parmağında çeyrek milyonluk yüzük taşıyan bir adam aylağın tekidir,” diye fikrini belirtti Feeney. “Ve gösteriş meraklısıdır.”

“Katılıyorum. Aylaklık ve gösteriş merakı yüzdeleri yüksek. Adamları araştırma işini dünya çapına taşımak istiyorum ve bu konuyu EDB’ye pas ediyorum.” Eve gösteriş araçları konusunda kendi kişisel kaynağına da başvurması gerektiğini not etti. Roarke kendi takı takmasa da Eve’i onlara boğmaya bayılıyordu.

“Görüntü teknisyeni garsonla çalışmaya başladı ama yavaş gidiyor. Yüzükleri adamlardan daha iyi hatırlıyor. Palace Otel’in son iki haftaki güvenlik diskleri üzerinde de uğraşabiliriz ama yüzlerce insanı elemek zaman alacak ve bizimkileri belirlemek şans gerektirecek. O işle ben ilgileneceğim ama yarına kadar bir şey çıkmazsa tanışımızdan hipnoterapiye girmesini isteyeceğim.”

McNab, “O ikisi içki içmek için buluştuklarında kılık değiştirmemiş olabilirler,” dedi ve Eve’den zor bulunur bir onaylama kafa sallayışı kazandı.

“Doğru, ama biz yine de görüntüleri analiz ederek gideceğiz. Onları içeri kilitleyene kadar kafesi geniş tutacağız. Siber kafedeki bilgisayar konusunda gelişme var mı?” Eve, Feeney’e baktı. “Sakin dırdıra başlama. Gelişme var mı onu soruyorum.”

“Ha-ha! Konuşmaları taramayı bitirdik sayılır. Bu bilgisayarlardan insanların birbirine gönderdikleri şeylere inanamazsın. On şeyden biri porno sitesi oluyor.”

“Halkın genel eğilimini öğrenmem güzel oldu.”

“Ondan sonra oyun ve eğlence siteleri geliyor. Sonra finansal konularla ilgili siteler. Sonra kişisel e-postalar. En çok üzerinde durduğumuz kullanıcı adı Wordsworth. Adamın bütün hareketlerinde kaynak korumalı. Korumalardan birini kaldırıyorsun ve herif başka bir kaynakta gözükmeye başlıyor. Siber kafeden yazmış ama kaynak olarak Madrid görünüyor. Madrid’e bakıyorsun Deta Kolonisi’ne atlıyor. Delta Kolonisi’e bak- ”

“Anladım Feeney. Ne buldunuz?”

Feeney biraz suratını asarak ağzına birkaç fındık attı. “Şimdiye kadar bir hareketini netleştirdim. Üç ya da dört hareketi daha var. Benim belirlediğim Stefanie Finch adına kayıtlı bir hesaba gidiyor. Vıcık vıcık duygusal diyaloglar.” “Vıcık vıcık duygusal diyalogları ve kızın adresini bilgisayarına gönder. Sen bir siber-sihirbazsın Feeney.”

Bu laf Feeney’in çatılmış kaşlarını gevşetti. “Evet biliyorum. Benim bir-iki saatlik doktor işim var, gözlerime baktıracağım. İşe dedektif siber-zeka McNab devam edecek.” “Bizim yapmamız gereken görüşmeler var. Peabody, benimle geliyorsun.” Dışarı çıktıklarında Eve yürüyen banda doğru ilerlerken Peabody’ye, “Sen ayrıl,” dedi. “Bana enerji içeceği ya da çikolata gibi bir şey kap, on dakika sonra garajda buluşalım. Önce ofisime uğramam gerek.”

“Ofisin girişinde de yiyecek makinesi var.”

“Buralardaki yiyecek makineleri benden nefret ediyor. Kredilerimi çalıp bir de yüzüme gülüyorlar.”

“Makineyi tekmelediğin için yine kullanım hakkın iptal oldu değil mi?”

“Tekmelemedim yumrukladım. Ve gidip lanet çikolatamı getir.” Eve cevabı beklemeden banda atladı ve yeni bir şey duyma umuduyla görüntü teknisyenini aradı.

Peabody derin bir iç geçirerek en yakın yiyecek makinesine doğru ilerledi. Kendi için çikolata ve kimyasal tatlandırıcılı bir şeyler arasında kararsız bir şekilde seçeneklere bakarken McNab yanına geldi.

Dün gece aralarında geçenlerden sonra Peabody ufak bir çimdik ya da avuçlama kıvamında bir şeyler bekliyordu. Ama genç adam ellerini tereyağı sarısı on iki cepli pantolonunun iki cebine soktu ve öylece durdu.

“Nasılsın?” diye sordu Peabody’ye.

“İyiyim, enerji verecek bir şeyler seçmeye çalışıyorum.” Dallas’la çıkacağı saha çalışmasının daha saatler süreceğini bildiğinden hem çikolata hem de kimyasal şekeri tercih etti.

“Sanırım olanlar canını sıktı. Bence sıkmasın. Böyle şeylerin bir anlamı yok sonuçta.”

Peabody pizzayı, oturma odasının yerinde yaptıkları çılgın seksi ve yatak odasındaki daha uzun uzadıya olanı düşününce midesinin düğümlendiğini hissetti. “Biliyorum. Bir anlamı olduğunu kim söyledi ki?”

“Ben sadece... benim dediğim sadece... yani utanmana ya da üzölmene falan gerek yok.”

Peabody taş gibi ifadesiz bir suratla ona doğru döndü. “Sence utanmış ya da üzöğün bir halim var mı?”

“Bak konuşmak istemiyorsan benim için hava hoş.” McNab kendi öfkesinin de boğazına doğru tırmandığını hissediyordu. Charles yeni kız arkadaşını alay eder gibi Peabody’nin burnuna sokmaktan çekinmiyordu ama kız hâla onun ne olduğunu görmemekte ısrarcıydı. “Herkes bu işin bir sonu olmadığını biliyordu. Eğer sen farklı düşünüyorsen belki de olanları hak ediyorsun.”

“Alt yazı geçtiğin için sağ ol. Ve bence sen de...” Peabody zekice bir şeyler arasa da Eve’in en sevdiği tavsiyede karar kıldı. “Kıçımı ye,” diyerek dirseğiyle onu iteledi ve yürüyen banda doğru ilerledi.

“İyi.” McNab yiyecek makinesini tekmeledi ve standart uyarıyı duymazdan gelerek arkasını dönüp ofisine ilerlemeye başladı. Eğer Peabody kıl Lisanslı Eskortunun burnunun dibinde başka bir kadınla oynamasından rahatsız olmuyorsa onun için hava hoştu.

Peabody garaja indiğinde çikolatasını yemiş şekerine başlamıştı. Burnundan soluyordu. Çoktan gelip araca binmiş olan Eve elini uzattı. Peabody çikolatayı acıtacak kadar hızlı bir şekilde eline çarptığında homurdandı.

“Onun kıçını tekmelemeliydim. Tanrım! Cılız, sıska kıçıyla yerleri paspaslamalıydim.”

“Tanrım.” Eve sessizce çikolatasını yemeye başladı. “Sakin başlama!”

“Hiçbir şeye başladığım yok. Hatta tamamen bitiriyorum. Aşağılık, domuz herif bana utanmamam ya da üzülmemem gerektiğini söyledi! Çünkü dün gecenin hiçbir anlamı yokmuş.”

Eve elleriyle kulaklarını kapayarak, “Dinlemiyorum, dinlemiyorum, dinlemiyorum,” diye tekrarladı. “Finch denen kız Riverside Yolu’nda oturuyor. Tek başına yaşıyor. Inter-Commuter Air da mekik pilotu.”

“Yüzünde kocaman acıklı bir gülümseme ve elinde dev gibi pizzayla gece kapıma gelen oydu.”

“Yirmi dört yaşında,” dedi Eve çaresizce. “Bekâr. Bir numaralı katil için mükemmel bir hedef.”

“Hem herkes de kim? Herkes biliyordu böyle olacağını ne demek? Kim bu lanet herkes?”

“Peabody, eğer McNab’in adi bir domuz olduğunu, kıçını tekmelemen gerektiğini kabul edersem hatta ilk fırsatta buna yardım edeceğime söz veririm soruşturmaya odaklanıyormuş gibi davranabilir miyiz?”

“Evet efendim.” Peabody burnunu çekti. “Ama eğer adi domuzun ismini benim yanımda bir daha söylemezsen daha çok sevinirim.”

“Anlaştık. Finch’in evine gidiyoruz. Kızı gördükten sonra bir tuzak olarak kullanabilir miyiz yoksa koruma altına mı almamız gerek birlikte karar verimiz. Sonra sırada McNamara var. Bugün onunla görüşeceğiz, dünyada ya da dünya dışında fark etmez. Eğer McNab...” Peabody’nin kafasının hızla döndüğünü görünce, “Adi domuz,” diye düzeltti, “daha fazla hedef hesaba ulaşırsa hemen onlarla da görüşeceğiz. Şu anki önceliğimiz sivil hedefler.”

“Evet efendim.”

“Hastanedeki vardiya polisini yokla. Moniqua’nın durumunda bir değişiklik varsa hastane personelinin ilk önceliğinin bize haber vermek olacağını sanmıyorum.”

“Evet efendim. Ben adi domuz hakkında son bir şey söyleyebilir miyim? Konu hakkında söyleyeceğim kesinlikle son şey olacak.”

“Son mu? O zaman gerçekten duymak için can atıyorum.” “Umarım testisleri erik kurusu gibi büzüşüp dökülür.” “Çok başarılı, güzel bir final. Alkışlıyorum. Şimdi hastaneyi ara.”

Eve, Finch’in yaşadığı apartmana bakarken, uçuş pilotları iyi kazanıyor olmalı diye düşündü. Şık gümüş renkli binanın dışında dairelere bağlanan, bina sakinleri ve konuklar için, girişleri onaylandıktan sonra kullanabilecekleri parlak renkli yürüyen bantlar da vardı.

Eve, son dönemde kendini bir süre idare edecek kadar yükseklik kotası doldurduğundan iç girişi seçti. Elektronik selamlama istasyonu işini, adını ve gideceği daireyi kibar ama ciddi bir ifadeyle istedi.

“Polis meselesi. Teğmen Eve Dallas ve yardımcısı Stefani Finch’i görmek istiyor.” Eve rozetini güvenlik ekranına doğru kaldırdı, kimlik hafif bir vızıltıyla taranıp onaylanırken bekledi.

“Özür dilerim Teğmen Dallas, Bayan Finch şu anda dairesinde değil. Ziyaretçi ses postası isteği yaparak mesaj bırakabilirsiniz.”

“Ne zaman geri dönmesi bekleniyor?”

“Özür dilerim Teğmen Dallas, ama bir arama izniniz olmadan bu bilgiyi verme yetkim yok.”

Siyah ve gümüş renkli mermerle kaplı geniş lobiyi inceleyen Peabody, “Eminim burası Roarke’ındır,” dedi. “Onun tarzı. Eğer karısı olduğunu söylersen- ”

“Hayır.” Böyle bir şeyi yapma düşüncesi bile Eve’i rahatsız ediyordu. “3026 dairedeki daire sakiniyle görüşmek istiyorum.”

“Kapı komşusu. İyi fikir.”

“Bir dakika Teğmen Dallas. Bayan Hargrove dairesinde. Ziyaret talebinizi ileteneğim.”

“İyi tamam ilet. İnsanlar bu kadar kapalı, sıkışık ve yüksek bir yerde yaşamaya nasıl tahammül ediyor?” dedi Eve. “Kovandaki karıncalar gibi.”

“Sanırım kovandaki arılar gibi diyecektin. Çünkü karıncalar- ”

“Tamam Peabody kes.”

“Evet efendim.”

“Bayan Hargrove, Teğmen Dallas ve yardımcısının ziyaretine onay veriyor. Lütfen beşinci asansörü kullanın. İyi ziyaretler ve güzel bir gün dileriz.”

Alicanne Hargrove ziyarete sadece onay vermekle kalmamış, bu ziyaretle heyecanlanmış gibiydi.

“Polis.” Eve’i kolundan tuttuğu gibi dairenin içine çekti kadın. “Çok heyecanlı, bir soygun mu oldu?”

“Hayır hanımefendi. Sizinle Stefanie Finch hakkında konuşmak istiyorum.”

“Stef?” Alicanne’in yüzündeki parlak ifade söndü. “Tanrım, bir şey mi oldu iyi mi? Daha bu sabah bir uçuş için çıkmıştı.”

“Bildiğim kadarıyla kendisi iyi. Siz ve Bayan Finch yakın mısınız?”

“Evet, çok yakınız. Ahh, özür dilerim, lütfen oturun.”

Kadın abartılı bir modernlikle döşenmiş oturma odasındaki üçlü jel koltuğu işaret etti. Eve’e göre koltuk bir ev hayvanını yutacak kadar büyük, yumuşak ve hareketli gözüküyordu. “Teşekkürler ama çok kalmayacağız. Bayan Finch’in son dönemde sosyal olarak görüştüğü kimse var mı söyleyebilir misiniz?”

“Erkek gibi mi? Yani Stef bir sürü erkekle görüşür. Hareketli bir yaşamı var.”

“Peki Wordsworth diye biri?”

“Ahh, şair. Onunla mail aracılığıyla bir romantizm yaşıyorlar. Sanırım uçuş turundan döndükten sonra buluşmaya karar vermişlerdi. Yarın değil bir sonraki gün. Stef o güne kadar Londra’da olacak. Özel bir randevu planladıklarını söylemişti. New York’un Zirvesi’nde bir şeyler içeceklerdi. Ama dediğim gibi Stef çokça kişiyle görüşür, o yüzden ne olur bilmem.”

“Eğer sizinle temas kurarsa ya da beklenenden önce dönerse muhakkak benimle iletişime geçmesini söyleyin. Acil ve önemli. Peabody kart.”

Peabody, Eve’in kartlarından birini çıkararak uzattı.

“Ne hakkında diyeyim?”

“Sadece hemen bana ulaşmasını söyleyin. Ve önemli olduğunu. Vakit ayırdığınız için teşekkürler.”

“Ama kahve ya da başka bir şey içim- “ Eve kapıya doğru ilerlerken umutla onu takip etti.

“Hayır teşekkürler. Peabody kıza ulaşmaya çalış.” Eve’in iletişim cihazı sinyal verdi. “Dallas.”

“Teğmen.” Küçük ekranda Trueheart’ın masum suratı belirdi. “Sanırım bir şeyler oluyor. Üç sağlık personeli kurbanın odasına girdi. Gelenlerden biri de Doktor Michaels ve koşarak geldi.”

“Orada kal Trueheart. Hemen geliyorum.”

Kat hemşiresi kendini hızla yoğun bakım kapılarının önüne atıp kollarını sonuna kadar açtığından, Eve ona Doktor Michaels’ı çağırması için altmış saniye verdi. Doktor bir süre sonra dalgalanan uzun beyaz önlüğü ve kızgın bir ifadeyle kapıda belirdi.

“Teğmen burası bir hastane, polis merkezi değil.” “Moniqua Cline hastanız olduğu sürece her ikisi de sayılır. Durumu ne?”

“Bilinci açıldı ama kafası karışık ve tam kendine gelmedi. Hayati değerleri yükselme gösterdi ama hâlâ tehlikeyi atlatmış değil. Her an kaybedebiliriz onu.”

“Onu sorgulamam gerek. Tehlikede olan sadece onun hayatı değil.”

“Ama benim sorumluluğumda olan onunki.”

Bir çetin ceviz, karşısında başka bir çetin ceviz gördüğünde tanıdığından Eve başını salladı. “Ona bunu yapan adamın yakalandığını bilse sizce de daha iyi hissetmez mi? Bak, onu sorgulamayacağım. Sıkıştırmayacağım. Kurban patolojisini bilirim.”

“Soruşturmanızın önemini anlıyorum Teğmen ama bu kadın benim için bir araç değil.”

Eve sesini sakın tutmaya çalıştı. “Benim için de bir araç değil. Ama onun burada olmasına neden olan adam için Moniqua bir araçtan daha da aşağıda. Bir piyon. Bir oyun skoru. Bryna Bankhead ve Grace Lutz’in onlara olanları anlatma fırsatı olmadı.”

Doktor, Eve’in yüzünde her ne gördüyse kapıyı açarak geçmesini işaret etti. “Sadece sen,” dedi. “Ve ben de yanınızda olacağım.”

“Sorun değil. Peabody burada bekle.”

Bir hemşire makineleri ayarlıyor, bir taraftan da sakinleştirici bir sesle Moniqua’yla konuşuyordu. Moniqua tepki vermese de Eve bir an bir şey duyduğunu sandı. Kızın gözleri açıldı ve cam odada sağa sola döndü.

Gözler bir an Eve’e baktı sonra Michaels’ın yüzüne kaydı. “Çok... yorgunum,” diyebilirdi. Sesi kuş tüyü gibi yumuşak ve titrek çıkmıştı.

“Dinlenmen lazım.” Doktor yanına giderek elini kızın elinin üzerine koydu.

Bu hareketiyle Eve’in doktora olan güveni daha da belirginleşti. Moniqua onun için sadece bir hasta değildi. Bir insandı.

“Bu Teğmen Dallas. Sana bazı sorular sorması gerek.” “Ben... bilmiyorum...”

“Ben de hemen burada olacağım.”

“Bayan Cline.” Eve yatağın diğer tarafına geçti. Moniqua onun ve doktorun arasında yatıyordu. “Kafanızın çok karışık olduğunu ve çok yorgun olduğunuzu biliyorum ama bana söyleyeceğiniz her şey çok yardımcı olabilir.” “Hatırlamıyorum.”

“Byron adıyla tanıdığın bir şahısla internet üzerinden görüşüyordunuz.”

“Evet bir sohbet odasında tanıştık. On dokuzuncu yüzyıl şairleri.”

“Dün gece onunla buluşmaya karar verdiniz. Palace Otel’deki Royal Bar’da bir şeyler içmek için.”

Mermer gibi bembeyaz olan alını kırıştı. “Evet... dokuz buçukta. Dün gece miydi? Haftalardır internette konuşuyorduk... ve buluştuk. Hatırlıyorum.”

“Başka ne hatırlıyorsun?”

“Ben... ben başta biraz gergindim. Sanal alemde çok iyi anlaşılmıştık ama gerçek yaşam farklı bir şey. Yine de sadece hoş bir yerde içki içeceğiz diye düşündüm. Güzel gitmezse bile ne zararı olur ki dedim. Ama çok güzeldi. Tam beklediğim gibiydi... Kazamı geçirdim ben? Ölüyor muyum?”

“Çok iyi gidiyorsun,” dedi Michaels, “çok güçlüsün.” Kızın dikkatini tekrar kendine çekmek için, “Onunla içki içtiniz,” diye devam etti Eve. “Ne hakkında konuştunuz?” ‘ Moniqua’nın yüzü karıştı. “Ne konuşması?”

“Byron’la. Dün gece Royal Bar’da içki içerken.”

“Ahh... şiiirden. Seyahatten. İkimiz de seyahati seviyormuşuz ama o benden çok daha fazla yere gitmiş. Şampanya ve havyar söyledik. Daha önce hiç havyar yememiştım. Çok iyi gelmedi sanırım. Midem bulandı.”

“Otelde mi miden bulandı?”

“Hayır... ben sanmıyorum. Çok fazla içtim belki de. Genelde bir kadehten fazla içmem. Şimdi hatırladım. Garip hissediyordum ama güzeldi. Mutlu. O kadar çekiciydi ki. Mükemmeldi. Onu öptüm. Onu öpüp durdum. Otelde bir odaya çıkmak istedim. Ve bu normalde yapacağım bir şey değil.” Parmakları hafifçe çarşafı çekiştirdi. “Çok fazla içmiş olmalıyım.”

“Otelde oda tutmayı önerdin mi?”

“Evet ama o güldü. Pek hoş bir gülüş değildi fakat çok sarhoştum ve pek umursamadım. Neden o kadar çok içtim ki? Bana dedi ki... beni eve götür ve birlikte şairlerin hakkında yazdıkları şeyleri yapalım.”

Moniqua gözlerini kapadı. “Çok klişe. Ancak o zaman klişe falan gelmemiştı. Bana hesabı ödememi söyledi. Beni o davet etmişti ama ben yine de ne şaşırdım ne de içerledim. Sonra lavaboya gittim ve tek düşünebildiğim bu mükemmel adamla seks yapacak olduğumdu. Ve ellerimi onun üzerinden çekemiyordum, kendime hâkim olamıyordum. Taksıye bindik, onu da ben ödedim. Takside de ...”

Yanakları hafifçe kızardı ve gözlerini kapadı. “Sanırım bunlar rüyaydı. Rüya görmüş olmalıyım. Takside... Bana bir teklifi olduğunu söyledi. Kulağıma fısıldadı. Yapmamı istediği bir şey varmış.” Moniqua gözlerini tekrar açtı. “Fermuarını açtım... takside. Kendime hakim olamıyordum. Rüya falan değildi, değil mi?”

“Hayır değildi.”

“Bana ne vermiş?” Eve’in elini yakaladı. Parmakları sıkmaya çalışıyordu ama ancak hafifçe bileğine sarıldıktan sonra eli tekrar yatağa düştü. “İçkilerde ne vardı?” Eli titremeye başlamıştı. Eve uzanarak genç kadının elini tuttu. Sıktı. “Sarhoş gibi değildim. Hipnotize olmuş gibiydim.”

“Sarhoş değildin Moniqua ve yaptığın hiçbir şeyden sorumlu değilsin. Sana ilaç verdi: Dairene gittiğinizde neler olduğunu anlat.”

“Artık dinlenmesi gerek.” Michaels monitörlere baktıktan sonra Eve’e döndü. “Yeterince konuştu. Artık çıkmanız gerek.”

“Hayır. ”Moniqua’nın parmakları Eve’in avucunda harekete geçti. “Bana o şeyleri yapmam için bir ilaç verdi, değil mi? Beni neredeyse öldürüyordu, değil mi?”

“Neredeyse,” dedi Eve. “Ama sen onun düşündüğünden çok daha güçlü çıktın. Onu yakalamama yardım et. Evde neler olduğunu anlat.”

“Çok net hatırlamıyorum. Başım dönüyordu, tuhaf hissediyordum. Müzik açtı, mumları yaktı. Çantasında mumlar vardı ve bir şişe şampanya daha. Ben içmek istemiyordum ama o içmemi istedi. Ben de istediğini yaptım. Bana her dokunuşunda tekrar dokunmasını, hiç durmamasını istiyordum. Her şeyin mükemmel olması gerektiğini söyledi. Şeyi... şeyi hazırlayacakmış... sahneyi. Beklemeliymişim. Midem bulanıyordu. Ama ona söylemek istemedim çünkü kalmak istemez belki diye düşündüm. O yüzden o yatak odasına gidince banyoya gittim ve kustum. Sonra biraz daha iyi hissettim. Daha düzgün hissettim. Yatak odasına gittim. Yatağın kenarına şampanya hazırlamıştı ve onlarca mum yakmıştı. Örtünün üzerinde gül yaprakları vardı. Pembe güller... birkaç gün önce iş yerime gönderdikleri gibi. Daha önce hiç bu kadar ilgili birini görmemiştim.”

Gözyaşları yanaklarından aşağı doğru akmaya başlamıştı. “O kadar güzeldi ki insanın içini acıtacak kadar romantikti.

Odaya girip onu gördüğüm anda ona âşık olduğumu hissettim; ona çılgınca âşıkımışım gibi hissettim. Üzerimdekileri çıkardı ve ne kadar güzel olduğumu söyledi. İlk başta çok nazik,-yumuşak ve tatlıydı. Gerçekten rüya gibiydi. Bir süre sonra, bana kadehi uzattı. Daha fazla şampanya istemediğimi söyledim ama bana baktı ve sadece içmemi söyledi ve ben de içtim. Sonra kibarlığı geçti. Vahşileşti. Çıldırılmış gibiydi. Hayvansı bir şeylere dönüştü. Nefes alamıyordum, düşünemiyordum, içim de tenim de alev almış gibiydi ve kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki patlayacağını düşündüm. O beni izliyordu. Şimdi beni izleyen gözlerini görebiliyorum. Bana adını söylememi söyledi. Ama asıl adı değildi.”

“Ne demeni istedi?”

“Kevin. Bana adının Kevin olduğunu söyledi. Sonra sanki içimdeki, bedenimdeki, kafamdaki her şey patladı. Her şey durdu. Göremiyordum, hareket edemiyordum duyamıyordum konuşamıyordum. Canlı canlı gömülmek gibiydi.” Moniqua ağlamaya başladı. “Beni canlı canlı gömdü.”

“Hayır gömemedi.” Michaels’a engel olma şansı vermeden Eve yatağa doğru eğildi. “Buradasın. Güvendesin ve canlısın. Bir daha asla sana dokunamayacak. Moniqua, sana bir daha asla dokunamayacak.”

Moniqua gözünden yaşlar akarken başını hafifçe yastığa doğru çevirdi. “İçime girmesine izin verdim.”

“Hayır izin falan vermedin. Seni zorladı. Sana tecavüz etti.”

“Hayır ben izin- ”

“Seni zorladı,” diye tekrarladı Eve. “Bana bak. Dinle beni. Sana seçim hakkı falan vermedi, sana tecavüz etti. Silahı bıçak ya da yumruk falan *değil* bir ilaçla oldu ama yine de bir silahtı. Yatağa gül yaprakları serpmiş olması onu daha az suçlu biri yapmaz. Ama sen onu yendin. Ve ben onu senin için yakalayacağım. Konuşabileceğin birini tanıyorum, sana bu dönemi geçirmende yardımcı olacak birini.”

“Ona durmasını söylemedim. Durmasını istemedim bile.”

“Bundan sen sorumlu değilsin. Bu seks değildi. Tecavüzün seksle ilgisi yok. Bu seni kontrol etmek istemesiyle ilgili bir şeydi. Onu dün gece durduramazdın ama artık durdurabilirsin. Seni kontrol etmesine izin verme.”

“Bana tecavüz etti ve sonra beni ölüme terk etti. Bana yaptıklarını, hissettirdiklerini ödemesini istiyorum.”

“O kısmını bana bırak.”

Eve, yoğun bakım odasından çıkarken hafifçe başı dönüyordu. Tecavüz kurbanlarıyla konuşmak her zaman sarsıcıydı. Çok sarsıcıydı. Onlara bakıp kendini görmek.

Bir an yoğun bakımın camlı çıkış kapılarına tutunarak kendini toplamaya çalıştı.

“Teğmen?”

Eve doğrularak Michaels’a döndü.

“Ona karşı çok iyiydin. Ben ayrıntılar için zorlayacağını düşünmüştüm.”

“Bir dahakine artık. Bu kez lastik hortumum yanımda yoktu da. Nerede bıraktığımı hatırlayamıyorum.”

Doktorun yüzüne ağır ağır hafif bir gülümseme yayıldı. “Onun yaşamasından umudum yoktu. Tıbbi bakımdan şansı sıfıra yakındı. Ama mesleğimin ödülllerinden biri de bu. Küçük mucizeler. Ama önünde hâlâ uzun ve zorlu bir yol var -hem fiziksel hem de duygusal olarak.”

“Charlotte Mira’yla görüşmesini sağlayabilirsin.”

Doktor etkilenmişti, başını hafifçe yana eğerek, “Doktor Mira mı?” diye sordu.

“Eğer terapisini kendi üstlenemezse bile mümkün olan en iyi tecavüz danışmanına yönlendirebilir. Siz ona hem fiziksel hem de ruhsal sağlığını geri vermek için çalışın. Ben de ona istediği adaleti vereceğim.”

Eve kapıları iterek çıktı ve Peabody’ye gelmesini işaret ederek yürümeye devam etti. Bir an evvel hastaneden çıkmak, rahat bir nefes almak istiyordu.

“Efendim?” Peabody ona yetişmek için hızlanmıştı. “Her şey yolunda mı?”

“Yaşıyor, konuşuyor ve bize adi herifin adını verdi. Kevin.” “Harika. Ama ben sizden bahsediyordum. Biraz sarsılmış gözüküyorsunuz.”

“Ben iyiyim. Sadece lanet hastanelerden nefret ediyorum,” diye mırıldandı. “Moniqua’nın başındaki polisler ayrılmasın ve durumunu sürekli bildirsinsinler. Mira’yla görüşüp kızın terapisi için Michaels’la konuşmalarını sağla.”

“Ben Mira’nın özel terapi almadığını sanıyordum.”

“Sen sadece dediğimi yap Peabody.” Hastane kapılarından çıkıp kendini dışarı atana kadar ağır ağır nefes alıyordu. “Tanrım! İnsanlar burada kalmaya nasıl tahammül ediyor? Benim özel bir link görüşmesi yapmam gerek. Biraz geri çekilsen? Moniqua’nın durumunu Komutana bildir ve raporumu göndereceğimi ilet.”

“Tamam efendim. Şurada banklar var. Neden oturarak konuşmuyorsunuz?” Çünkü yüzünüz çarşaf gibi beyaz, demek istedi. Ama düşüncesini kendine saklaması gerektiğini bilecek kadar tanıyordu onu.

Eve şehir planlamacılarının mikro-park demeyi sevdiği ufak yeşillik alana doğru ilerledi. Park etmiş arabaların karşısında üçlü bodur ağaçlar ve tek tük çiçekler ve ufak bir yapma adacık vardı.

Eve güzel bari kokan bir şeyler ekselermiş, diye düşündü. Hastanenin kokusunu zihninden atmak istiyordu.

Roarke’a nereden ulaşabileceğinden emin değildi. İlk önce özel hattını denedi ama sesli mesajla karşılaşınca kapadı. Sonra şehir merkezindeki ana ofisini aradı ve yönetici sekreteriyle karşılaştı.

“Roarke’la konuşmam lazım.”

“Elbette Teğmen. Şu anda bir holo görüşmede. Bir dakika beklerseniz bağlayabilirim. Nasılsınız?”

Evet, diye düşündü Eve. Nezaket ve gündelik konuşma genelde ihmal ettiği bir şeydi. “İyiym teşekkürler Caro, sen nasılsın?”

“Çok iyiyim. Gerçi o buradayken çok yoğun oluyoruz ama patronun dönmesine çok sevindim. Ben hemen hatta olduğunuzu haber verip bağlıyorum.”

Eve beklerken yüzünü güneşe doğru kaldırdı. Hastaneler hep soğuk oluyor, diye düşündü. İnsanın kemiklerine işleyen bir soğuk.

“Teğmen.” Roarke’ın sesini duyduğunda ekrana döndü ve ekranı kaplayan yüzüne baktı. “Ne oldu?” diye sordu Roarke. “Hiçbir şey. Bir iyilik isteyecektim senden.”

“Eve. Ne oldu?”

“Hiçbir şey. Gerçekten. Moniqua Cline kendine geldi. Az önce ifadesini aldım. Bunu, atlatacak ama önünde zor bir dönem var, epey sarsılmış durumda.”

“Sen de öyle gözüküyorsun.”

“Neler hissettiğini tahmin edebiliyorum. Bazı geceler kalkıp neler yaşayacağını tahmin edebiliyorum.” Eve kafasını salladı. “Bak toplantının ortasında bunları anlatmak için aramadım seni.”

“Toplantı bekleyebilir. Avantajlı konumda olmanın iyi yanı. Evet, senin için ne yapabilirim?”

“Soru: Standart bir hesabı görüntülemen, maillerine girmen, müdahale etmen ya da engellemen mümkün mü?” “Yukarıdaki fiillere teşebbüs eden sıradan vatandaşlar elektronik mahremiyet kanunlarını ihlal eder para ve/veya hapis cezasına maruz kalabilir.”

“Yani mümkün.”

Roarke gülümsedi. “Ahh. Retorik bir soru sanmıştım. Kimin hesabını görüntülememi istiyorsun?”

“Stefanie Finch. Muhtemel bir hedef. Şu anda Amerika ve İngiltere arasında bir yerde uçuş görevinde. Yere indiğinde ona kiminle ve nasıl bir insanla görüştüğünü anlatabilmek istiyorum, belki bu adamları yakalamamız konusunda bir faydası olur. Ama nasıl tepki vereceğini bilmiyorum ve ben onu kontrol

edebilecek konuma gelmeden uzağımda olacak. Korkup kaçmasını ya da siber dostuna haber uçurmasını istemiyorum.”

“Yani e-postalarını ve sanal hareketlerini bloke etmek istiyorsun?”

“Evet. Kızın bizimle işbirliği yapacağından emin olana kadar göndereceği şeylerin karşı tarafa gitmesini istemiyorum; ve maillerine filtre koymak için resmi izin aldım. Ama kız New York’a dönene kadar izni kullanamıyorum.”

“Benden kanun boşluklarından sızmamı istemen beni nasıl tahrik ediyor biliyorsun değil mi?”

“Bir ara neden bir sapıkla evlendiğimi hatırlat bana.” “Memnuniyetle.” Roarke, Eve’in renginin yerine geldiğini görünce gülümsedi.

“Ne kadar çabuk yapabilirsin?”

“Burada halletmem gereken bir iki şey var. Bu ufak görevi evdeki kayıt dışı birimde yapmam daha iyi. Bana iki saat ver. Ahh, Teğmen? Bu ufak görevimi sivil uzman danışman raporumda belirtmeyeyim, değil mi?”

“Kıçımı öp Roarke.”

“Seninki olduğu sürece memnuniyetle sevgilim.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Eve sonunda Theodore McNamara’yı dünyada yakalamış ve sekreterinin peşinde doktorun ofisine doğru ilerliyordu. Sekreter, doktorun yoğun programını hatırlatarak ziyareti kısa kesmesi konusunda şakıyıp duran bir kadındı.

“Doktorun bugün için ekstra bir görüşmeye ayıracak vakti yoktu gerçekten. Bildiğiniz gibi Doktor McNamara, Taurus II gezegeninde çok önemli bir görüşmeden henüz döndü.”

“Şimdi de dünya gezegeninde çok önemli bir görüşme yapacak,” dedi Eve. Sırf kadını gıcık etmek için J. Forrester’daki ana binayı McNamara’nın ofisine bağlayan cam koridor boyunca yürüyüşünü bilerek ağır tuttu. Camın sol tarafında havalanmaya hazırlanan bir tıp-kopter gördü.

Dışarıda araca binmek için bekleyen yarım düzine kadar sağlık personeli vardı ve Eve çıkan sesin korkunç olduğunu düşündü. Koridordaki hava da sessiz, serin ve hafif çiçek kokuluydu.

Görünüşe göre Doktor McNamara, kendiyle yönettiği kurumun acıları ve sorunları arasına mesafe koymayı uygun görmüştü.

Cam geçit parlak beyaz bir ofis alanına açıldı. Duvarlar, kilimler, kanepeler, sandalyeler, hatta sessizce çalışan personelin üniforması bile bembeyazdı.

Eve, bir yumurta kabuğunun içinde yürümek gibi, diye düşündü.

Yaklaşmalarıyla sessizce açılan cam kapılardan geçerek diğer bir koridora geçtiler. Koridorun sonunda parlak beyaz bir kapı vardı. Kadın ürkek bir saygıyla kapıyı çaldı.

Kapı aralandı ama kadın olduğu yerde kaldı. “Doktor McNamara, Teğmen Dallas ve yardımcısı geldiler.”

“Evet tamam. Rahatsız edilmememizi sağla. On dakika. . Zamanım çok değerlidir Teğmen.”

Doktorun oturduğu masa o kadar büyük ve beyazdı ki kocaman bir buz kütesini andırıyordu. Masa odanın tabanından üç basamakla çıkılan bir platformun üzerine yerleştirilmişti, dolayısıyla McNamara tüneğinden gereksiz fanilere bakan bir kartalı andırıyordu.

Adamın saçı bembeyazdı; kafasını iyice sarmış şık ve düzgün bir kesimi vardı. Çatık beyaz ve kalın kaşların altında kalan siyah ve sabırsız gözlerin hakim olduğu uzun ve soluk bir suratı vardı. Üzerindeki siyah takım elbise, yine donuk beyaz odanın içinde bir güç unsuru olarak seçilmiş gibiydi.

Peabody, “Vay canına,” diye mırıldandı. “Büyük ve muhteşem Oz Büyücüsü gibi.”

Doktor, “Konuya geçebilirsiniz,” dedi. “Meşgul bir adamım.”

Ve insanları rahatsız etmeyi seven, diye düşündü Eve. Oturmaları teklif edilmemişti ama Eve ayakta bile adamın gözlerini görmek için yukarı bakmak zorunda kalıyordu.

“Taurus II’deyken size bıraktığım mesajlara dönseydiniz ikimiz de değerli vaktimizi kaybetmezdik.”

“Önceliğim bulunduğum toplantıydı. Ben NYPGT’nın tıbbi danışmanı değilim.”

“Yani sivilsiniz ve bu durum bana bu görüşmeyi Polis Merkezinde yapma yetkisi de veriyor ki gerekirse öyle yapabilirim. Şimdi isterseniz sidik yarışını bırakabiliriz ve bize yardımcı olursunuz.”

“Şu anda ofisimdesiniz. Yardımcı olduğum ortada.”

Eve rahatsız bir tavırla platform merdivenlerinden çıktı. Adamın başını ona doğru kaldırmak zorunda kaldığında tüm yüzünü soğuk bir öfkenin kapladığını gördü. “Peabody. Resimler.”

Peabody adilik olduğunu düşünse de teğmeninin odadaki güç dengesini bozduğunu izlemekten keyif alıyordu. “Evet, efendim,” diyerek resimleri uzattı.

Eve resimleri masanın pürüzsüz yüzeyine yaydı. “Bu kadınlar arasında tanıdığınız var mı?”

“Hayır.”

“Bryna Bankhead, Grace Lutz, Moniqua Cline. Tanıdık geliyor mu?”

“Hayır.”

“Son birkaç gündür isimleri ve yüzlerinin tüm medyada olduğunu düşünürsek duymamanız tuhaf.”

Adamın bakışları buz gibiydi. “Bildiğiniz gibi gezegen dışındaydım.”

“Son duyduğumda Tarus H’de uydu yayını vardı.” “Dedikodu ve medya zırvalarına ayıracak vaktim yok. Tahmin oyunlarına da vaktim yok. Şimdi Bayan Dallas konunun benimle ilgisi- “

“Teğmen Dallas. J. Forrester ve Allegany ilaç ve Kimya ortaklığında bazı kontrollü maddelerle deneyleri içeren bir projede yer aldınız.”

“Cinsel fonksiyon bozuklukları ve kısırlık üzerine bir çalışmaydı. İki çok önemli ilacın bulunmasıyla sonuçlanan başarılı bir çalışma,” diye ekledi.

“Proje aşırı tüketim, maliyet artışı, açılan davalar, proje personeli tarafından cinsel istismar ve gayri resmi ilaç kullanımı dedikodularıyla sonlandırılmış.”

“Edindiğiniz bilgiler yanlış. Kötüye kullanım ve gayri resmi kullanım ispatlanamadı. Proje çok önemli sonuçlara imza attı ve başarıya ulaştıktan sonra sonlandı.”

“Görünüşe göre birisi deneylere devam ediyor. İki kadın öldü ve bir tanesi hastanede kritik bir konumda. Hepsine Fahişe ve Tavşan diye bilinen maddelerin karışımından yüksek dozlarda verilmiş. Birisinin her iki ilaca da ulaşım imkânı ya da üretme ortamı var.”

“İnsanlık yararına üretilmiş ilaçlar yanlış ellerde suiistimal edilebilir ve edilecektir. Kitleleri hizaya sokmak benim görevim değil. Sizin göreviniz.”

“Sizin eski araştırma ekibinizden kim yanlış ellere sahip olabilir?”

“Projeye müdahil olan tüm doktor ve teknisyenler detaylı bir şekilde araştırılmış ve özenle seçilmiş kişilerdir.”

“Yine de keyfi ve suç unsuru olabilecek kullanımlar oldu,” dedi Eve. Doktorun itiraz etmesine fırsat vermeden, “Ve bunlar dedikodu ya da zırva değil,” diye ekledi. “Bu bir cinayet davası. Seks ve güç baş döndürücü bir karışım olabilir.” “Bizler bilim adamıyız, seks taciri değil.”

“Neden tüm kayıtlar mühürlü? Projeye karşı açılan sivil davalar bile neden mühürlü?”

“Hiçbir sivil dava mahkemeye intikal etmedi. Yanlış veya yasa dışı kullanım suçlamalarının arkası gelmedi. Bu nedenle projeye dahil olanların isimlerine ve saygınlıklarına gölge düşürecek saçma ve anlamsız dosyaların mühürlenmesi mahremiyete ilişkin bir önlemdi. İnsanın şerefini korumaya yönelik bir önlem.”

Eve fotoğrafları ona doğru yaklaştırdı. “Birisi onların mahremiyetini hiçe saydı doktor. Hem de çok kötü bir şekilde. Tabii saygınlıklarını falan da umursamadı.”

“Bu konunun benimle herhangi bir ilgisi yok.”

“Proje üst idari kadrodaki şahıslardan ve ilk yatırımcılarından epey para aldı. Bu yasadışı kimyasallarla oynamak çok para gerektirir. Ben iki adam arıyorum, bu kimyasal maddeleri keyfi sebeplerle alabilecek ya da yaratabilecek imkânlarla sahip iki adam. Kimya ve bilgisayar teknolojisi konusunda olağanüstü yetenekli iki adam. Kadınları sadece bir oyun piyonu olarak değil, kullanıp atabilecekleri bir zevk aracı olarak görebilecek iki adam. Saldırgan seks suçluları, Doktor McNamara. Çalıştığınız kişiler arasında bu profile uyabilecek kimse var mı?”

“Size yardımcı olamam. Sorununuzun projeye ya da benimle herhangi bir ilgisi yok. Projemiz insanların yaşamını olumlu anlamda değiştirecek sonuçlar yarattı. Siz işinizi yapamıyorsunuz diye beni ya da saygınlığımı lekelemenize izin vermem.”

Doktor resimleri Eve'e doğru iteledi. "Bu kadınların ilaç kullanılmasını kabul etmesi hatta teşvik etmesi daha yüksek ihtimal. Sadece mail aracılığıyla tanıştığı bir adamla buluşup yakınlaşmayı kabul eden bir kadın cinsel suiistimale davetiye çıkarır."

"Sanırım sadece bir çift memeyle doğmuş olması bile davetiye çıkarıyordur." Eve resimlere baktı. "Yine de biraz dedikodu ve zırva gelmiş kulağınıza. Bu kadınların saldırganlarıyla olan ilişkisinden hiç bahsetmemiştim."

"Vaktiniz doldu." McNamara masasının altından bir düğmeye bastı ve kapılar açıldı. "Eğer benimle tekrar konuşmak isterseniz avukatlarım aracılığıyla benimle iletişime geçebilirsiniz. Eğer basında davanızla ilişkili olarak isminin, bu kurumun ya da projenin bahsinin geçtiğini duyarsam da avukatlarım sizinle irtibata geçecek."

Eve adamı oracıkta yere sermeyi, sonra da medyaya haber vermeyi istedi. Medya çıldırır ve muhtemelen davası zarar görürdü. "Bazı doktorların insan yaşamına karşı nasıl bu kadar saygısız ve kayıtsız olduğunu anlayamıyorum." Eve platformdan inerek resimleri Peabody'ye verdi. Kapılar hemen arkasından kapanmadan önce doktora, "Tekrar konuşacağız," dedi.

"Adam pisliğin teki," dedi Peabody. "Kadın düşmanı ve narsist."

"Dahası bildiği bir şeyler var. Bu konuda çok dikkat çekmeyelim, o yüzden adama kitaba göre muamele edeceğiz. Avukatlarıyla görüş ve merkezde bir görüşme ayarla. O mühürlü kayıtları açtırmak için baskı yapacağız. Sen merkeze dön ve evrak işlerine başla."

"Karşı koyacaktır."

"Evet ama kaybedecek. Eninde sonunda. Ben evden çalışacağım. Sana veri aktarabilirim."

Eve gittiğinde Roarke'ın çoktan geldiğini gördü ama ofislerinin arasındaki kapıyı kapalı tuttu. Masasının başına oturarak bir rapor serisi hazırlamaya başladı. Siyaset ve yarı tanrılar söz konusu olduğunda, McNamara söz konusu olduğunda kışını iyi örtmesi gerektiğini bilecek kadar şey biliyordu. Onun gibi adamlar sadece avukatlarını aramakla kalmazdı. Yakında Komutanın, Polis Şefi Tibble'ın ve belediye başkanının hatta valinin bile kulaklarında kendi isminin yankılanacağını biliyordu.

Ateşle baş edebilirdi ama alevlerin onun kışını yakarken davaya da sıçramasını istemezdi.

Raporlardan tatmin olduğunda kopyalarını gerekli kişilere gönderdi. Sonra çoklu cinayet soruşturmasında kullanılmak üzere projeyle ilgili mühürlü dosyaların açılma talebine geçti. Ama bu iş riskliydi ve talep onaylansa bile sonuçlanması çok değerli olan birkaç güne mal olacaktı.

Gerçi bunun daha hızlı bir yolu vardı. Başını kaldırarak Roarke'la ofislerini ayıran kapıya baktı.

Eğer işi ona verirse daha çabuk olacağını biliyordu. Kesinlikle arkasında bir iz bırakmazdı.

Eve daha önce sınırın o tarafına geçmişti ve gerekirse tekrar geçerdi. Ama şimdilik sisteme sadık kalacaktı.

“Bilgisayar.” Dalgın bir şekilde boynunu ovuşturdu. “Doktor Theodore McNamara hakkındaki tüm verileri ekrana aç.”

İşlem yapılıyor... Veri ekranda.

Eve verileri okurken omzundaki gerginliği de gevşetmeye çalışarak ayağa kalktı. Adam seksen altı yaşındaydı ve yüz ve beden cerrahlarından iyi faydalandığı belliydi. Eğitimi ve iş kayıtları çok etkileyiciydi. Bir evlilik yapmıştı ve bu evlilikten tek çocuğu vardı -bir kızı.

Eve dudaklarını büzerek mırıldandı.

Arkadan kapının açıldığını duyduğunda dönmeden konuşmaya devam etti. “Kadın türünden hiç hoşlanmayan ve onları aşağı gören bir adam. Gerçi adil olmak gerekirse adam herkesi aşağıda görüyor ama kadınların nefret zincirinde en üst halkayı oluşturduğuna dair titreşimler aldım. Ve bana ‘bayan’ dedi.”

“Peki hâlâ yaşıyor mu?” Roarke ona yaklaşarak omuzlarına masaj yapmaya başlamıştı. Eve bir an onun en doğru noktayı bulabilmek gibi tuhaf bir psişik yeteneği olduğunu düşündü.”

“Sırf onun için bile adamı yumruklamak istedim ama neredeyse doksan yaşında. Her neyse böyle bir adamın bir çocuğu var, o da kız. Onun için tam bir hayal kırıklığı olmuştur ha?”

“Eğer söylediğin kadar hödükse sanırım öyle olmuştur.”

“Evet tam bir hödük. Peki neden oğlanı tutturana kadar devam etmedi? Eğer sorun karısıysa, doğurganlık ya da başka bir şey, bir sürü başka yol da var. Kırk hatta elli sene önce bile çok çeşitli yollar vardı. Ama belki de sorun onun ufak askerleriydi. Tanrım, çok kızmış olmalı!”

“Bir erkek olarak konuşmak gerekirse, istediğin bir çocuğu yapamamak kabullenmesi zor bir şey olurdu.” Dudaklarını Eve’in saçlarında gezdirdi. “Ve eğer bir çocuk isteniyorsa o sorunu çözmek için elimden geleni yapardım.”

“Kısırlık testleri, ölçümler... çok mahrem ve utandırıcıdır sanırım. Özellikle de kronik ego patlaması olan bir adam için.” Eve başını çevirerek omzunun üzerinden Roarke’a baktı.

“Ne? Ego patlaması bir adam olarak gördüğün için benim fikrimi mi soruyorsun?”

“Dostum senin egonla da Madison Meydanı’nı kaplayabiliriz. Yine de seninki bu hödüğünkünden farklı. Belki de özel sektörden araştırma alanına geçmesinin nedeni buydu -cinsel fonksiyon bozuklukları ve kısırlık araştırmalarına. Bir de kızına bakalım. Bilgisayar Sarah Dumvood McNamara hakkında standart tarama.” *İşlem yapılıyor...*

“Sana ne kadar iyi bir adam olduğumu göstermek için,” dedi Roarke, “hakaretini duymazdan gelip görevimi tamamladığımı söyleyeceğim. Finch’in hesabı bloke edildi. Karşıdan gelen veri de senin için yarattığım yeni bir hesaba aktarılacak.”

“Bana aktarılmasını istememiştin.”

“Bir fiyatına iki hizmet.” Eve’i kendine çevirerek öpmeye başladı. Elleri genç kadının kalçasını kavrayıp sıkarken vücudunu kendine doğru bastırıyordu. “Tamam. Ödeştik.” “Dikkatimi dağıtmayı bırak. Çalışmaya çalışıyorum.”

Veriye ulaşıldı... Aktarım görüntülü mü sesli mi?

Roarke sesli derken Eve, “Görüntülü,” dedi.

Çelişkili talimat... Veri beklemede...

Eve gömleğini belinden sıyırmaya çalışan Roarke’ı hafifçe iteleyerek, “Kes şunu,” dedi. “Sorunun ne senin?”

“Görünüşe göre gayet sağlıklıyım.” Roarke gülerek Eve’in kendini kurtarmasına izin verdi. “Veriyi görüntülü aktar.” “Kadın elli üç yaşında,” dedi Eve. “Babacığın adımlarını tıpatıp takip etmiş. Aynı okullar, aynı eğitim, aynı hastanede stajyerlik. Ve doğruca araştırma alanına yönelmiş. Tek evlilik. Tek çocuk. Tek fark onunki erkekmiş. Çocuğun doğum tarihine baksana. Projenin başlamasından sadece bir sene sonra. Çocuk doğduğunda sekiz senedir evliymiş. Projede sadece çalışmakla kalmayıp, denek olarak da yer aldıysa hiç şaşmam.”

Derin bir nefes aldı. “İyi de bunların cinayetle ne ilgisi var ki? Bir bağlantı var. Bir bağlantı olduğunu biliyorum. Kocasını da ekipteymiş. Ama adam bizim dava için çok yaşlı. Oğlan da çok genç. Kaç oluyor ki yirmi bir, yirmi iki? Projenin sonlandığı dönem daha bebekmiş. Yine de... Bilgisayar Lucias Dunwood hakkındaki standart veriler. Duvar ekranına aktar.”

işlem yapılıyor...

Birkaç sokak ötede verileri incelenirken Lucias kır evinin ana girişine doğru ilerliyordu. Büyükbabası nadiren şahsen ziyarete gelirdi ve bu ziyaretler hiçbir zaman habersiz olmazdı.

Eğer kral habersizce kapıda beliriyorsa bunun bir nedeni olmalıydı. Konunun ne olabileceğini düşünmek bile Lucias’ın avuçlarının terlemesine sebep oluyordu. Salona girmeden önce ellerini pantolonuna silerek kuruladı, sonra dalgalı kıvrık saçlarını düzeltti ve en son olarak da yüzüne şaşırmış ve memnun bir ifade yerleştirdi.

“Büyükbaba, ne güzel bir sürpriz. Geri döndüğünü bilmiyordum.”

“Dün akşam döndüm. Kevin nerede?”

“Ahh, bilgisayarın başında, nerede olabilir ki? Ne içmek istersin? Çok iyi bir viskim var. Bence çok beğenirsin.”

“Bu sosyal bir ziyaret değil Lucias. Konuşmak istiyorum ve Kevin’in de burada olması lazım.”

“Elbette.” Lucias’ın avuçları tekrar terlemeye başlamıştı, sırtından aşağı süzülen soğuk terleri de hissediyordu. Yine de sakin bir tavırla hizmetli droide işaret etti. “Bay Morano’ya büyükbabamın burada olduğunu ve kendisiyle görüşmek istediğini haber ver.”

“Derhal,” diye ekledi McNamara.

“Elbette. Yolculuğun nasıldı?” Lucias antika içki dolabına gitti. Büyükbabası istemiyor olabilir ama kendinin kesinlikle bir içkiye ihtiyacı vardı.

“Çok verimli. Üniversiteden mezun olduğundan beri senin pek aşına olmadığı bir kelime sanırım.”

“Şey... birinci olarak mezun olduğumdan beri diyelim, diye belirtti Lucias ve viskiyi ağır kesme kristalden kadehe doldurdu. “Yıllar süren yoğun eğitim ve çalışma sonrasında bir iki sene tatil gibi düşünebiliriz. Aslına bakarsan laboratuvarımda bazı çalışmalar da yapıyorum. Ufak, keyfi bir proje. Sen de bilirsin.”

McNamara bir süre ona baktı. Oğlan onun için bir hayal kırıklığı olmuştu. Ciddi bir hayal kırıklığı. Oysa kızına en uygun adamı kendi seçerek onun yaratılmasına yardımcı olmuştu. Kendine benzeyen bir adam seçmişti -zeki, hedefleri olan, güçlü. Hırslı.

Bir çocuk yapamamaları onun için devasa bir hayal kırıklığı olsa da projeyi başlatmasını tetiklemişti. Kariyerini sağlamlaştıran ve torununu yaratan proje. Tabii az kalsın yaptığı her şeyi mahvedecek olan proje.

Yine de o dönemi başarılı bir şekilde atlatmıştı. İsmi olaylara karışmamış, lekelenmemişti. Elbette asla da lekelenmeyecekti.

Hem bu çocuğa çok iyi bakmamış mıydı? Onu eğitmiş, yetiştirmiş, sahip olduğu muhteşem zekâyı şekillendirip geliştirecek her türlü fırsatı sunmamış mıydı?

Ama çocuk sadece şıarmıştı. Annesinin marifeti, diye düşündü McNamara öfkeyle. Kadın zayıflığı işte. Onu şımartıp arsızlaştırmış, mahvetmişti.

Şimdi McNamara çocuğun ismini, kariyerini, bütün çalışmalarını mahvedebileceğinden korkuyordu.

“Sen ne yapıyorsun Lucias?”

Lucias kadehi kafasına diktikten sonra bir tane daha doldurdu. “Henüz deneylerim hakkında konuşmaya hazır değilim ama her şeyin yolunda gittiğini söyleyebilirim. Büyükannem nasıl?”

“Her zamanki gibi.” Lucias’ın uzattığı kadehi aldı ve torununun yüzünü inceledi; her zaman gördüğü şeyi gördü. Kocaman bir boşluk. “Seni özlüyor. Ben yokken onu ziyaret edecek vaktin olmadı sanırım. Aramamışsın bile.”

“Epey yoğundum.” Viskinin faydası olmuştu. “Kısa süre sonra gönlünü alacak vakit yaratırım. Ahh, işte Kevin de geliyor.”

Arkadaşı için bir kadeh doldururken kendininkini de tazeledi.

“Doktor McNamara, ne hoş bir sürpriz.”

“Ben de öyle dedim.” Lucias kadehi Kevin’a uzattı. “Her zaman bu şerefe nail olamıyoruz. Şimdilik başka bir şey yok,” dedi hizmetli droide ve koltuğa oturdu. “Eee başka neler yapıyorsun?”

“Laboratuvarını görmek istiyorum,” dedi McNamara.

“Korkarım olmaz.” Lucias viskisini yudumladı. “Biz çılgın bilim adamlarının deneyleri konusunda nasıl olduğunu bilirsin. Çok gizli. Sonuçta deney mahremiyetini senden öğrendim değil mi?”

“Uyuşturucuya başlamışsın yine.”

“Hayır, dersimi aldım ben. Değil mi Kevin? Geçen sene bizi gizli saklı bir şekilde Delta’da rehabilitasyona kapattığında ikimiz de dersimizi aldık,” diyerek kıkırdadı. “Çok gizli.”

McNamara öfkeyle torununun üzerine yürüdü ve, “Yalancının tekisin,” diyerek elindeki ağır bardağı yere savurdu. “İşaretleri anlamayacağımı mı sanıyorsun? Tekrar kullanmaya başlamışsın. Her ikiniz de. Zekânızı, aklınızı, geleceğinizi bir zayıflık uğruna, geçici bir keyif uğruna harcıyorsunuz.”

“O kadeh bir aile yadigârıydı.” Lucias’ın eli nefretle olduğu kadar derin bir korkuyla, büyük babasının onda her zaman yaratmayı başardığı nefretle de titriyordu. “Aileye daha çok saygı duyman gerekir büyükbaba.”

“Sen mi saygıdan bahsediyorsun? Bugün ofisime polisler geldi. Beni sorguladılar. Yarın Merkeze gidip ifade vermem isteniyor ve projedeki mühürlü dosyaların açılması için de bir talep sunmuşlar.”

“Ah-ah.” Lucias, Kevin’a bakarken yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi gözleri parıldadı. “Bak bu büyük bir skandal olurdu. İkimizin de doğumuna sebep olan büyük projeyle ilgili sırların ortaya dökülmesiyle ilgili sen ne düşünüyorsun Kevin?”

“Bazı açılırla oldukça utanç verici olurdu.”

“Evet değil mi? Çiftlerin, işte yüce Doktor Theodore McNamara’nın şiddetli gözetimi altında çiftleşmesi. Fiili romantikleştirecek mum ışığı yok, müzik yok. Hiçbir şey yok. Tek bir amaca yönelik kullanılan cinsel performans artırıcı, ilaçlarla oluşan klinik bir süreç sadece. Amaç da biz.” Lucias bir kahkaha attı, kendine tekrar viski doldurdu. “Ve sonuç inanılmaz bir başarı oldu.”

“Tıpta büyük bir ilerlemeydi. Türlerin çoğalmasında önündeki her türlü engelin kalkması.” McNamara’nın sesi öfkeyle titriyordu. “Ben her ikinizin de neyin bir parçası olduğunuzu anlayacak kadar olgun olduğunuzu düşünmüştüm. Ama yanlış düşündüğüm ortada.”

“Ama biz parçası falan değildik,” diye karşılık verdi Lucias. “Biz sadece sonuçların bir kısmıydık. Bize herhangi bir seçme hakkı verilmedi. Bu işe müdahil birçok kişiye de böyle bir hak verilmediğine inanıyorum. Mühürlü dosyaları okuduğumuz da öğrendiğimiz bu değil miydi?”

“O dosyalar mühürlüydü,” dedi McNamara.

“Mühürler kırılmak için vardır.” Lucias’ın durmaya niyeti yoktu. “Tıpkı kuralların bozulmak için olduğu gibi. Sen büyükbaba, bilim adına birçok kuralı hiçe saydın. Biz Kevin’la aynısını neden yapmayalım şey için... tabii eğlenmek için?” “Tanrım siz ne yaptınız?” dedi McNamara.

“Seni ilgilendiren bir şey yapmadık.”

“Sorgu için merkeze çağırılan ben oluyorsam ilgilendirir. Öldürülen kadınların size bağlamaya çalışacak sorular sorulacağından sizi de ilgilendirse iyi olur.”

“Bize mi bağlayacak?” Kevin kadehini yere bıraktı. “Ama bu mümkün değil. Bizi nasıl- ”

“Kes sesini.” Lucias ayağa fırladı. “Bizim hakkımızda ne söylediler? Sen ne anlattın?”

“İnanmak istemedim.” McNamara bir eliyle sandalyenin arkasına tutundu. Oturmak istiyordu ama kendini dik durmaya zorladı. “Siz o kadınları öldürdünüz.”

“Saçmalıyorsun. Öldürmek mi? Sen aklını kaybetmişsin. Eğer polisle başın dertteyse- ” McNamara’nın onu tokatlamasıyla Lucias’ın sözleri yarım kaldı.

“Midemi bulandırıyor. Senin için kurduğum onca hayal, onca umut ve bir de sana bak. Kendine bir bak. Bir hiçsin, sen de zavallı arkadaşın da. Tüm dehanızı, yeteneklerinizi boşa harcadınız. Kumar, oyunlar, içki, uyuşturucu ve bencilce zevkler peşinde koşmak uğruna.”

“Beni sen yaratın.” Tokadın yarattığı utançla iyice ısınan gözyaşları Lucias’ın gözlerine batmaya başlamıştı. “Beni sen yaptın.”

“Sana gücüm dahilinde verebileceğim her şeyi verdim. Her imkânı, her türlü avantajı. Ama hiç bir zaman yeterli olmadı.”

“Sen bana sadece emir verdin! Talepler sundun! Beklentiler yükledin. Tüm yaşamım boyunca senden nefret ettim. Artık kendi tercih ettiğim şekilde yaşıyorum ve bu konuda yapabileceğin bir şey yok.”

“Haklısın. Çok haklısın. Ve hiçbir şey de yapmayacağım. Bu kez pisliliğini temizlemeyeceğim. Seni korumak için para dökmeyeceğim, sana bir zarar gelmemesi için kendimi kurban etmeyeceğim. Sizi bulduklarında ki bulacaklar, parmağımı bile oynatmayacağım.”

“Yapamazsın. Beni almalarına izin veremezsin. Sahip olduğun tek şey benim.”

“O zaman Tanrı her ikimizin de yardımcısı olsun.” Lucias taktik değiştirerek sesine bir yalvarış ekledi. “Büyükbaba, lütfen böyle kavga etmeyelim. Çok özür dilerim. Kendimi kaybettim bir an. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Kevin ve ben öyle çok çalışıyoruz ki... ”

“Çalışmak mı?” diye tekrarladı McNamara. “Siz nasıl böyle canavarlaştınız?”

“Biz bilim adamıyız Doktor McNamara.” Kevin, Lucias’ın yanına geldi. “Tüm bunlar bir hata. Hepsisi bu. Sadece bir hata. Sadece bir kaza oldu.”

“Evet, kazaydı.” Lucias büyükbabasını sandalyeye oturtmaya çalıştı. “Belki de biraz kendimizi kaybettik. Ama sen de biliyorsun ki böyle şeyler olur. Anlıyorsun değil mi? Üstelik onlar sadece kadındı. Denekti.”

“Çekellerini üzerimden. Sen çıldırmışsın. Bunun sonucuyla yüzleşeceksin, her ikiniz de yüzleşeceksiniz. Yaptıklarınızın sonuçlarına katlanacaksınız. Eğer yardımımı istiyorsanız yarın benimle birlikte polise geleceksiniz. Ben hemen bir avukat grubu ve psikiyatrik bir inceleme ayarlarım.”

“Biz deli değiliz! Beni bir kafese kilitlemelerine izin mi vereceksin? Kendi kanından canından birini.” İleri doğru atılarak masayı devirdi ve büyükbabasının üzerine atladı. Masanın üzerindeki pahalı abajurun yere düşmesiyle etrafa camlar saçıldı.

McNamara öfkeyle Lucias’ı iteledi ve ayağa kalmaya çalıştı.

“Yıllarca senin olduğun şeyi inatla görmemeye çalıştım. Seni -her ikinizi de- aslında istesenez olabileceğiniz şeyler gibi gördüm.” Dizlerinin üzerinde doğrularak sandalyenin arkasına tutundu.

“Bizim yaptığımız şeyin senin yirmi yıl önce yaptığından bir farkı yok.” Lucias titreyen eliyle ağzını sildi. “Sen deneklerine, bazıları haberdar bazıları habersizken çiftleşme ve üreme için kimyasallar verdin. Sen bunu tıpta gelişim için yaptın, öyle diyorsun. Biz de eğlence için yapıyoruz.”

“Siz insan öldürüyorsunuz.”

“Bir laboratuvar faresi laboratuvar faresidir ve gözden çıkarılabilir bir kayıptır.”

McNamara’nın hissettiği dehşet boğazını sıkmaya başlamıştı. “Delirmişsiniz siz. Kendinizi mahvetmişsiniz. Ben polise gidiyorum. Siz ikiniz yanlış gitmiş bir deneyden başka bir şey değilsiniz.”

Lucias öfkeyle haykırarak abajurun kalan kısmını aldı ve bir golf sopası gibi kullandı.

“Biz erkekiz! Erkek!” McNamara kendini korumaya çalınırken ayağı kayarak yere düştü. Kanlar sandalyenin ve halının üzerine sıçramıştı. “Bizi hapishaneye kapatacaklar! Hapishaneye! Adi yaşlı bunak!” Lucias bağırırken yere çöktü ve yerde yatan büyükbabasına vurmaya devam etti. “Senin vizyonun yok diye ben hapse gitmeyeceğim.”

Lucias soluk soluğa geriledi ve kanlı lambayı bir kenara fırlattı.

“Tanrım.” Kevin’in mırıltısı neredeyse saygılıydı. “Öldü mü?”

McNamara’nın yüzü kan içindeydi ve ağzı hayretle açılmıştı. Hâlâ hızlı hızlı soluyan Lucias eğilerek nabzını kontrol etti. “Hayır, daha ölmemiş.” Sonra oturdu ve kendini düşünmeye zorladı. “Ama ölecek. Ölmek zorunda. Bizi polise verecekti, bizi çöp parçasıymışız gibi verecekti.”

Kevin bembeyaz bir yüzle başını salladı. “Buna izin veremeyiz.”

“Bitireceğiz.” Lucias dikkatle ayağa kalktı. “Ama burada olmaz. Onu evden uzak bir yere götürüp soygunmuş gibi göstereceğiz.”

“Sen... ben daha önce hiç böyle bir şey...”

“Her ikimize de bir iyilik yaptım Kevin.” Lucias büyükbabasına bakarken Kevin’in koluna hafifçe vurdu. Artık kontrolünü kazanmıştı. Belki de yaşamında ilk kez tamamıyla kontrol kendindeydi. “Zaten ömrünü doldurmuştu. Bizim için de bir tehlikeydi. Bu sebepten onu denklemden çıkarmamız gerekiyor artık.”

“Biliyorum. Ama Tanrım, Lucias ben daha önce hiç bu kadar kan görmedim.”

“Eğer kusacaksan şimdi git hallet.”

“Hayır kusmayacağım.” Kevin bakışlarını McNamara’dan alamıyordu. “Bu kadar çok kan. Tanrım... büyüleyici. Diğerleri, yani kadınlarla olan, neredeyse hassas ve sevecendi, gerçekten. Ama bu...” Bakışlarını arkadaşına çevirdiğinde beyaz yüzü ışıldamaya başlamıştı ve dudaklarını yaladı. “Nasıl hissettin? Ona vurduğunda? Nasıl bir duyguydu?”

Lucias'ın durup düşünmesi gerekti. Kanla yapış yapış olmuş elleri artık titremiyordu. Zihni netleşmeye başlamışta “Güçlü,” diye karar verdi. “Çok uç noktada bir duygu. İnsanı canlandırıyor.”

“Ben de denemek istiyorum.”

“O zaman işini birlikte bitiririz. Ama burada değil.” Lucias bilek ünitesini kontrol etti.” Hızlı çalışmamız gerek. Bu gece bir randevum var da.”

Yapılan her şey göz önüne alındığında çok uzun sürmemişti.

Büyükbabasının arabasını garaja çektiler. Kibir ve kontrol arzusunun uzantısı olarak Doktor McNamara, neredeyse her zaman arabasını kendi kullanırdı. Lucias, son yolculuğunda kendisi kullanamayacak ama, diye düşündü. Kevin'in yardımıyla büyükbabasının çıplak bedenini bir plastiğe sardılar ve bagaja koydular.

“Birisine buraya geldiğini söylemiş olabilir,” dedi Kevin.

“Sanmıyorum. Düşük bir ihtimal. Özel işlerini kimseyle paylaşmaktan hoşlanmazdı.”

“Ya büyükannen?”

“Hele onunla asla.” Lucias adamın kıyafetlerini ve üzerindeki değerli eşyaları koyduğu çantayı da bagaja attı. “Büyükbabam ona söyleme zahmetine bile girmez, büyükanneminse sormak aklına bile gelmez.” Bagajı çarparak kapadı ve ellerini ovuşturdu. “Droidi programladın mı?”

“Evet. Misafir kaydımız yok.”

“Harika. Bilgisayarın onu bırakacağımız yeri amacımıza en uygun yer olarak gösteriyor. Sen arabanla takip et, işini bitirelim sonra onu ve cici çantasını bırakalım. İçini iyice doldurdun değil mi?”

“Evet, nehrin dibine batacak.”

“Büyükbabam olmasa da çanta öyle. Harika. Arabayı yakıp eve döneriz. Benim de giyinip hazırlanmak için bir sürü vaktim kalır.

“Soğukkanlılığını hiç kaybetmiyorsun Lucias. Bu konuda seni hep takdir ettim.”

“Teşekkürler. Neyse artık çıkalım. Farkındasın değil mi, bu bir rekor olacak? Aynı gecede iki mükemmel suç. Gerçi bu kez puan konusunda aslan payını ben talep ediyorum.” “İtiraz edemem doğrusu.” Kevin arkadaşının omzuna hafifçe vurdu.

Eve, Lucias'ın verilerini incelerken, “Çocuk tertemiz,” dedi. “Bu onun ya bir droid ya da... Mavis'in kullandığı kelime neydi? Bön, olduğu anlamına geliyordu. Ne gittiği herhangi bir okulda bir sorun, ne de en ufak bir trafik cezası. Aile geleneğini takip etmiş.”

“Aile geleneği denmesinin nedeni de bu,” dedi Roarke. “Acaba bizimkisi ne olacak? Elbette suçla ilgili bir şeyler ama acaba çizginin hangi tarafında?”

Eve ona ters ters baktı. “Burada şehirde yaşıyor. Onunla da konuşmam gerek. Çok parası var, yani o açıdan uyuyor. Ve kimya bilgisi de iyi.”

Roarke duvardaki yazılı verilerin üzerindeki resme bakarak başını salladı ve, “Yakışıklı bir genç,” dedi. “Gencin altını çiziyorum. Daha üniversiteden mezun olalı bir yıl olmamış.” “Onu sadece bir yoklayacağım. Hem çocuğun yoklanması belki büyükbabasını biraz daha kendine getirir.”

“Adam seni epey kızdırmış.”

“Evet. Mühürlü dosyaları açma yetkisi aldığımda da o epey kızacak.”

“Verileri ben de açabilirim sana.”

“Zaten izinsiz ve yasadışı bir bilgisayar bloğu koymayı sağladım. Bırakalım da kara lekeler minimumda kalsın.”

“O blokaj bir hayat kurtarabilir. Kara bir leke falan değil. Üstelik mühürlü verileri tamamen yasal yollarla verebilirim sana. Projede bulunan ve hâlâ Allegany’de çalışan bir kaynakla tek bir link görüşmesi yeter. Eğer araştıracak isimler istiyorsan, isimler de verebilirim sana.”

“Bir link görüşmesi mi sadece?”

“Evet, çok basit.”

“Tamam o zaman ara.”

“Tamam ama sana pahalya patlar.”

Eve onun bakışlarındaki parıltıyı fark ettiğinde gözlerini kıstı. “Defol Roarke. Bilgi karşılığında seks yapmıyorum.” Roarke, “Ekibin için bir fedakârlık gibi düşün,” diyerek -onu uyuma koltuğuna doğru iteledi.

Eve ödemesini tamamladığında kulakları uğulduyordu ve vücudundaki her gerginlik milimi dağılmıştı.

Eve ayağa kalkmaya çalışırken gerginlikle birlikte kemiklerinin de dağılmış olduğunu fark etti.

Üzerinde sadece botları ve Roarke’in hediyesi olan pırlanta taşlı kolye vardı.

“Biliyor musun, eğer polis olmasaydın porno videolarda sağlam bir kariyer yapabilirdin. Tanrım Eve, şu anda nasıl görüldüğünü bir bilsen.”

“İkinci bir raundu aklından bile geçirme. Hemen o bilgileri istiyorum dostum.”

“Anlaşma anlaşmadır.” Roarke ayağa kalktı. Üzerinde yüzündeki sırtıştan başka bir şey yoktu. Ofisine doğru ilerlerken, “Hadi sen de bize bir şeyler hazırla,” dedi. “Açlıktan ölüyorum.”

Eve, Roarke’in yürüyüşünü izledi. Bir de manzaradan bahsediyor, diye düşündü. Eğer şu anda kendini görev başında görmese arkasından koşarak yetişmeyi ve dişlerini o güzel kalçalarına geçirmeyi düşünebilirdi.

Onun yerine dönerek OtoAşçıya burger siparişi girdi. Uzanarak yerdeki kıyafetlerini aldı.

“Yakala.”

Eve doğruldu ve elleri kıyafetleriyle dolu olduğundan Roarke’ın fırlattığı bornozu yüzüne yedi.

“Daha rahat olabilir,” dedi Roarke. “Ahh, bir de hayatım şarap çok hoşuma gider.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Çizburger kesinlikle Roarke’ın ilk seçimi olmazdı, özellikle de Savignon Blanc ‘55’le çizburger. Ama bu gösteri Eve’indi.

“Neden daha önce bana bu adamdan bahsetmedin?” Roarke, Eve’in patates kızartmalarının üzerine tuzu bocalamasını izlerken yüzünü buruşturdu. “Son zamanlarda tansiyonunu ölçtürdün mü sen?”

“Sorumu cevaplasana sen?”

“Senin peşinde koştuğun bir sürü şey vardı, o yüzden ben de netleşene kadar bekledim. Üstelik Stiles benimle yaptığı kadar seninle işbirliği yapmazdı. İnan bana, çok az homurdandıktan sonra dosyalarını ve hafızasını yoklamaya karar verdi. Son derece yetişkinlere özgü bu yemeğimizi bitirdiğimizde bilgilerini alabilirsin. Biraz daha soğan halkası?” “Ona güveniyor musun?”

“Evet güveniyorum. Stiles baş belası ve huysuzun tekidir ama sert dış görünüşünün altında yine sert ama çok dürüst bir kişilik var. Aslında tanışan ondan hoşlanırsın.”

Roarke’ın ona güvenmesi iyi bir şeydi ve Eve, Roarke’ın içgüdülerine güvenirdi. “Ben zamanında bu deneylerle fazlaca içli dışlı olmuş proje personelini öğrenmek istiyorum. Ne bileyim işi eve, ailelerine, arkadaşlarına ya da tanıdıklarına taşıyan insanlarla.”

“Ben de o şekilde konuştum Stiles’la. Yavaş ye biraz Teğmen, hazımsızlık yaşayacaksın.” Roarke, Eve’in soğan halkalara saldırmalarını izliyordu. “Gerçi yavaş yesen de sonuç aynı olacak.”

“Sırf kuzu eti ya da o kıvamda bir şeyler seçmedim diye homurdanıyorsun. Cinayetlerin projeye bir ilişkisi var. Mantıken öyle olmak zorunda. Bir neden var ortada ve o kimyasalların bir kaynağı olmalı. Gidip sokaktan alabileceğin şeyler değil. Türevleri, benzerleri, damıtılmış klonları olabilir belki ama asıl saf maddeler değil.”

Şarap kadehini kaldırarak solgun altın renkli sıvıyı inceledi. “Yine köşe başındaki bir içki dükkânına gidip böyle bir şeyi alamazsın. Ucuz, daha aşağıdaki, ne diyorsunuz... hasatları alabilirsin ama gerçekten iyi mal için kaliteli bir marka ve para gerekir.”

“Ya da kendi bağın.”

“Ya da kendi bağın,” dedi Eve. “Kendi bağın varsa su gibi içebilirsin. Bizimki yedeklere tenezzül etmiyor. O daha iyisini, hatta en iyisini hak ediyor. En iyi uyuşturucular, en iyi şaraplar, en iyi kıyafetler. Elbette kendi beğendiği kadınlar. Ucuz piyasa malları ya da basit ticaret kopyalarını değil.” “Kendini her alanda şımartmak için her türlü imkâna sahip. Bu olay da şımarıklıklarında zirve noktalarından biri?” “Yüzdelere ve profil olasılıklarına göre düşünürsen evet. Ama bence dahası da var, çünkü iki kişiler. Takım çalışması, rekabet ve karşılıklı bağımlılık. Birincisi işi batırdı. İş cinayet kıvamında düşünmemiştin, o yüzden panikledi. Ama cinayet çıtayı yükseltti. İkinci adam arkadaşının öne geçmesine dayanamazdı. Onda şiddet duygusu daha yoğun, daha saldırgan ve kendini öyle

görmekten korkmuyor. Keyif alıyor. Sonra sıra gene ilk oyuncuya geldi ve o işi yine batırdı. Kızı canlı bıraktı. Oyunda geride.”

“Kişilik bölünmesi ihtimalini eledin mi?”

“Çoklu kişilik olsa bile iki kişiyle karşı karşıyayız. Ama ben daha düz mantık gitme taraftarıyım. İki farklı stil, iki farklı katil. Acaba bu projede çalışıp iki oğlu olan var mı? Belki erkek kardeşlerdir. Öyle olabilir gerçekten ya da... çocukluk arkadaşları.” Tekrar Roarke’a döndü. “Birlikte büyüyen çocuklar. Erkek kardeşlik gibi bir bağ oluşturur, değil mi?” Roarke, Mick’i düşündü. “Evet. Hatta işin içinde aile dinamikleri, düşmanlıklar, birbirinin yoluna çıkma gibi şeyler olmadığından kardeşlikten daha yakın ilişkiler de olabilir. Mick, Brian ve diğerleriyle biz içlerine doğduğumuz aileden daha sağlam bir aile oluşturmuştuk. Güçlü bir bağdır.” “Pekâlâ, düşünme mekanizmasının çoğunu penisiyle gerçekleştiren bir türün üyesi olarak şuna cevap ver.”

“Teessüf ediyorum. Üstelik penisimle düşündüğüm zamanlar çok azdır.”

“Bunu daha az önce koltukta yapmadığın birine söyle.” “Onu hiç düşünmeden yaptığımı söyleyebilirim. Evet, soru ne?”

“Erkekler fırsat yakaladıklarında seks isterler.”

“Evet ve bundan gurur duyarız.”

“Alınma. Yapınız bunu gerektiriyor. Ama seçim ya da tercih hakları olduğunda veya fantezilerinde belli bir tipe eğilimleri vardır. O fantezi ya da tip de genelde erkek için geçmişte veya hâlâ önemli olan bir kadın figürüne göre şekillenmiştir. Fantezideki tip illaki bir şekilde bu figürü andırır ya da onun antitezi gibidir.”

“Bu davada temel kimyayı, duyguları ve ilişkiyielediğini düşünerek katılıyorum. Kadın yapısı da benzer şekilde işler.” “Evet, adam da kadınlara o şekilde ulaşıyor. Kendini onların fantezisi haline getiriyor. Ama eminim ki zaten olduğu tipe, en azından yüzeyde olduğu tipe benzer fantezisi olan kadınları seçiyor. Çok fazla değişmesine gerek kalmayacak şekilde. Neden değişsin ki? Bu onun oyunu. Bazı olasılık hesapları yapmam gerekecek.”

Roarke ofisindeki bilgisayardan gelen sinyali duydu. “Stiles olmalı. Verileri sana aktarıyorum.”

“Teşekkürler.” Eve bilek ünitesini kontrol etti. “Dokuz on beş,” dedi. “Randevu vakti.”

Adı Melissa Kotter’di ve Nebraska’lıydı. Şehrin parlak ışıkları için tarlalardan uçup gelen tam bir köy kızıydı. New York’a gelen diğer binlerce kız gibi aktris olma umutları vardı. Ama gerçek bir aktris elbette -sanatına sadık kalacak, kendinden önce sahneyi arşınlamış diğer büyük oyuncuların canlandığı klasik rollere yeni bir nefes katacaktı.

Broadway’de parlamayı beklerken aynı zamanda garson olarak masalara bakıyor, seçmelere katılıyor ve gelen her türlü rolü kabul ediyordu. Ona göre diğer bütün büyük sanatçılar da kariyerlerine bu şekilde başlamıştı.

Yirmi bir yaşında umut ve hayallerle doluydu. Ve masumiyet. Yorulmaz bir neşeyle masalarla ilgileniyor, hızlı servisi kadar taze ve masum köylü görünüşü de epey bahşış almasını sağlıyordu.

Sarışın, mavi gözlü ve ince yapılydı.

Sosyal bir yapısı olan Melissa bir sürü arkadaş edinmişti. Arkadaşlıklar, sohbet ve yeni deneyimler konusunda her zaman hevesliydi.

New York'a taze bir âşık gözüyle bakıyordu ve şehirde geçirdiği altı ay bu sevgisini azıcık olsun azaltmamıştı.

Karşı komşusu Wanda'ya o gece çıkacağı randevuyu anlatıyordu. Arkadaşının endişelerine güldü. Medyada öldürülen kadınlarla ilgili haberlerin bununla bir ilgisi yoktu. Bu konuyu zaten Sebastian da açmış, eğer bu gece görüşmekle ilgili rahatsızlığı olursa anlayacağını söylememiş miydi?

Melissa'nın Wanda'ya da söylediği gibi, eğer adam tehlikeli bir tip olsaydı konuyu hiç açmazdı.

O harika, entelektüel, bilgili ve heyecan verici bir adamdı. Hem memleketinde tanıdığı tüm o adamlardan çok farklıydı. Çoğu Chesterfield'la Chaucer'in arasındaki farkı bilmezdi bile. Ama Sebastian şiir ve tiyatroyla ilgili her şeyi biliyordu. Tüm dünyayı dolaşmış ve bir sürü büyük ve önemli tiyatroda performans sergilemişti.

Melissâ onun yolladığı mailleri ezberleyene kadar tekrar okumuştı. Böyle güzel şeyler yazan bir insan mükemmel olabilirdi.

Ve bu gece onu şehrin en güzel kulüplerinden biri Je' Luc'ta bir şeyler içmeye davet etmişti.

Giydiği elbiseyi Melissa kendi yapmıştı. Aktrist Heler Grey'in önceki sene Tony ödülünü alırken giydiği elbiseyi model almıştı. Kendi giydiği ipek değil sentetik bir kumaştan yapılmıştı ama yine de çok güzel bir dökümü vardı Büyükannesinin Kasım ayında yirmi birinci doğum gününde hediye ettiği inci küpeleri takmıştı.

Ayakkabıları ve çantayı Macy's dükkânında indirimde bulmuştu.

Gülerek hızla kendi etrafında döndü. "Nasıl görünüyorum?"

"Harika görünüyorsun Mel ama keşke gitmesen."

"Şu kuruntuları bir kenara bıraksan artık Wanda. Kötü bir şey olmayacak."

Wanda dudağını ısırđı. Melissa'ya baktığında mezbahaya giderken neşeli bir şekilde meleyen, kıvrır kıvrır tüylü küçük bir kuzu görüyordu. "Belki işten izin alıp akşam sen dönene kadar seni beklesem iyi olacak."

"Saçmalama. Boşuna ücretin kesilmesin. Hadi giyin ve işe git sen de." Melissa kolunu Wanda'nın omzuna doladı ve onunla birlikte kapıya doğru ilerledi. "Eğer rahatlamayı sağlayacaksa eve döndüğümde seni ararım."

"Söz mü?"

"İzci sözü. Buluştuğumuzda martini içeceğim sanırım. Hep denemek istemişimdir. Hangisi daha sofistike olur? Cin mi votka mı? Votka," diye karar verdi Wanda derin bir iç geçirirken. "Güzel bir votka martini."

“Beni arıyorsun, döner dönmez hem de. Ayrıca ne olursa olsun onu sakın eve davet etme.”

“Etmem.” Melisa merdivenlerden inmeye başladı. “Bana şans dile.”

“İyi şanslar. Çok dikkatli ol.”

Melissa üç katı koşturarak indi. Kendini çok hoş ve zarif hissediyordu. Rastladığı komşularla selâmlaştı, 102 numaradaki Bay Tidings’in arkasından çaldığı ısıklıkla keyfî iyice yerine geldi. Kaldırımı çıktığında yanakları hafifçe kızarmış pembe beyaz bir hal almıştı.

Önce bir taksiye binmeyi düşündü ama paradan ziyade vakti çok olduğundan metroya binmeye karar verdi.

Metro istasyonundaki kalabalığın arasında beklerken kendi kendine mırıldanarak önündeki akşamı düşünüyordu.

Tren geldiğinde bindi ve sıkışık kompartımanda ayakta yolculuk etmeye başladı.

Ama kalabalık onu rahatsız hissettirmiyor, aksine hoşuna gidiyordu. Eğer Sebastian’la karşılaştığında söyleyebileceği şeyleri tekrar tekrar kafasından geçirmekle meşgul olmasaydı yolcularla muhabbet bile edebilirdi.

Erkeklerle birebir muhabbetlerde mahcup oluyor, adeta dilinin bağlandığını hissediyordu. Ama Sebastian’la böyle olmayacağından emindi, kesinlikle emindi.

Adeta birbirleri için yaratılmışlardı.

Tren aniden durup ışıklar karardığında Melisa yanındaki iri yarı siyahî adama doğru savruldu.

“Affedersiniz.”

“Sorun değil bayan. Gayet tüy sıkletsin.”

“Sorun ne acaba?” Üzerlerine acil durum alarminin ışığı düşen insanların arasından olup bitenleri görmeye çalıştı.

“Bu hatta illa bir problem çıkar. Lanet sorunu neden halletmezler bilmem.” Adam Melissa’yı bir an tepeden tırnağa süzdü. “Randevun var galiba?”

“Evet. Umarım sorun neyse çok uzun sürmez, yoksa geç kalırım. Geç kalmaktan nefret ederim.”

“Merak etme seninki sana bir baktığında beklediğini unutur.” Adamın cana yakın ve dürüst yüzü birden korkutucu bir sertliğe bürününce Melisa midisinin kasıldığını hissetti. “Hey, elini bayanın çantasından uzak tut kardeşim, yoksa parmaklarını teker teker kırmam gerekecek.”

Melissa irkilerek cüzdanını kaldırdı ve göğsüne bastır Arkasını döndüğünde yolcuların arasına karışmaya çalışan siyah trençkotlu ufak tefek bir adam fark etti.

“Tanrım! Teşekkürler. Bazen dikkatsizleşebiliyorum.” “Asla dikkatsizleşme ve o çantayı gözünün önünden ayırma.”

“Öyle yapacağım. Tekrar teşekkürler. Ben Meliss Melissa Kotter.”

“Bruno Biggs. Bana İri Big derler çünkü... öyleyim.”

On dakikalık rötör boyunca Melissa adamla sohbet etti. Adamın inşaat sektöründe çalıştığını, Ritz adında bir karısı ve Bruno Junior adını verdikleri, B.J. dedikleri küçük bir oğulları olduğunu öğrendi. Melisa’nın ineceği durağa vardıklarında genç kız ona çalıştığı restoranın adını vermiş, ailesiyle birlikte bir akşam yemeğine gelmeleri için davet etmişti. Bir insan seli açılan tren kapılarından inerken Melisa ona el sallayarak kendini bu sele bıraktı.

Bruno, genç kızın çantası arkasından sallanırken aceleyle ilerleyişini izledi.

Başını salladı ve kapılar kapanmadan önce son anda kendisi de çıktı.

Melissa kalabalığın arasından sıyrılarak merdivenlerden çıkmaya başladı. Üç sokak boyunca koşmazsa geç kalacaktı. Köşeyi dönerken hızla koşturmaya başladı. Sonra arkadan bir şeyin çarptığını hissetti, sırtında beline yakın bir yerlerden gelen bir darbeye ileri doğru savruldu. Çantasının omzundan hızla çekilip koparıldığını hissetti. Kaldırımdan aşağı yuvarlanırken kısa bir çığlık atabildi. Ani fren sesleri, bağırışlar duydu ve asfalta yapıştığında yoğun bir acı hissetti.

Sonra birinin onu çevirdiğini hissetti.

“Bayan Kotter? Melissa.” Bruno genç kızın üzerine eğildi. “Tanrım, genç bayan! Bir de arabanın altında kalacaktın. Bu senin galiba.” Bruno kızın çantasını sallıyordu.

“Ben... ben yine dikkatsizleştım.”

“Tamam, tamam bir şey yok. Bir ambulans çağırayım mı? Ne durumdasın?”

“Bilmiyorum... ama kolum.”

Kolu kırılmıştı. Ama hayatı kurtulmuştu.

“Sekiz yüz seksen altı isim.” Eve burnunun üzerini kaşıdı. “Niye hiçbir şey kolay olamıyor!”

“Bakım ve onarımdaki çalışanlar ya da yazışma ve büro işleriyle uğraşanlar hariç.”

“Şimdilik bunlar yeterli. Senin kaynağın keyfi kullanım nedeniyle kınama alanlar ya da hatırladığı kadarıyla açılan bir davada ismi geçenler diye işaretledikleri üzerinde odaklanacağız. Ama hepsini incelememiz gerek. İsimleri tasnif etmem gerek; tıbbi personel, idari personel, bilgisayar teknolojisi uzmanları, laboratuvar teknisyenleri. Hepsini yaş gruplarına göre ayıracağız. Ailesi olanlar, çocuklarının yaşları da belirtilecek. Proje devam ederken ayrılanlardan da ayrı bir liste oluşturacağız.”

Eve, Roarke’a baktığında genç adamın muzip bakışlarıyla karşılaştı.

“Rütbem bilgisayar görevlisine mi indirildi?”

“Sen daha hızlı yaparsın.”

“Evet elbette ama bu sana- “

“Evet, iyi tamam bana pahalıya mal olacak. Sapık.” Eve bir an düşündükten sonra gözleri parladı. “Bak sana ne diyeceğim. Daha adil bir alışveriş olsun. Sen bana bu konuda yardım et, ben de sana şu anda uğraştığın bir işle ilgili yardım edeyim.”

Roarke’ın yüzü belli belirsiz soldu. “Sevgilim, çok tatlısın. Ama değerli vaktini çalmak istemem.”

“Korkak.”

“Emin olabilirsiniz.”

“Hadi ama biraz güven. Neyle uğraşıyorsun şu anda?” “Şu anda uğraştığım bir sürü şey var Eve.” Roarke elini ceplerine soktu ve karısı hangi proje ya da anlamaya burnunu soktuğunda en az zararlı işi kurtarabileceğini düşündü. Eve’in masasındaki tele link çaldı.

Roarke, “Tanrım teşekkürler,” diye mırıldandı.

Eve kararlı bir bakışla, “Devam edeceğiz,” dedi.

“Umarım etmeyiz.”

“Dallas.”

“Teğmen Dallas? Ben Stefanie Finch. Bana ulaşmak istiyormuşsunuz?”

“Doğru. Şu anda neredesiniz?”

“Az önce New York’a geldim. Son uçuşum iptal oldu. Sizin için ne yapabilirim?”

“Bayan Finch sizinle konuşmam lazım. Yüz yüze. Yirmi dakika içinde yanınıza gelebilirim.”

“Teğmen Dallas bakın, daha kapıdan yeni girdim. Neden konunun ne olduğunu söylemiyorsunuz?”

“Yirmi dakikaya oradayım,” diye tekrarladı Eve. “Lütfen dairenizde kalın.”

Stefanie homurdanırken Eve linki kapattı ve silah koşumunu geçirdi. “Inter-Commuter Air senin mi?”

Roarke ekrandaki verileri inceliyordu ve başını kaldırmadı. “Hayır. Ekipmanları eski; tadilat veya yenileme on ila on beş milyon arası tutar. Zarar ediyorlar ve son üç senedir bu durumdadır. Bir halkla ilişkiler kâbusuna dönmek üzere olan kötü bir müşteri servis sistemleri var. Bir sene en fazla on sekiz ay içinde iflas bayrağı çekecekler.” Roarke kafasını kaldırdı. “O zaman satın almayı düşünüyorum.”

“İyice düşmelerini bekliyorsun.” Eve dudaklarını büktü. “İyi plan. Peabody’yi arıyorum. Üniforma görmek her zaman etkiyi artırır.”

“Katılıyorum, bornoz görmek de öyle. Ama botlarını da giymelisin bence.”

Eve kaşlarını çatarak kendine baktı. “Lanet olsun.” Botlarını kaparak dışarı çıktı. “Sonra görüşürüz.”

Stefanie memnuniyetsizliğini saklamaya çalışmadı bile. Kapıyı kaşları çatık bir suratla açmıştı. “Kimlikler,” diye homurdandı.

Eve, Stefanie iyice bakana kadar rozetini ona doğru tuttu. “Senden bahsedildiğini duymuştum. Roarke’ı kapan polis. Başarılı bir çalışma.”

“Tanrım teşekkürler. Ona böyle söylediğini iletirim.” Stefanie, Peabody’ye doğru kafasını salladı. “Üniformasının durumu ne?”

“Yardımcım. İçeri gelebilir miyiz Stefanie yoksa durup koridorda mı konuşalım?”

Stefanie geri çekildi ve içeri girmelerinden sonra kapıyı kapadı. “Çok kârlı iki tane uçuşum iptal edildi ve sendika temsilcim benim de katılmak zorunda kalacağım bir grevden bahsetmeye başladı. Beni son atadıkları mekik tam bir hurda yığını ve içimden bir ses bir yıl içinde işsiz kalacağımı söylüyor.”

Eve, “Uyuz asla yanılmıyor,” diye mırıldandı.

“Avrupa’ya kadar peşime haber salmış bir polis olduğunu öğreniyorum ve inanın hiç havamda değilim Teğmen. Eğer konu şerefsiz eski sevgilimse söyleyebilecek tek sözüm var: Beni ilgilendirmiyor.”

“Şerefsiz eski sevgilinle ilgili gelmedim. Kendine Wordsworth diyen bir şahısla mail aracılığıyla iletişim halindesin.”

“Nereden biliyorsunuz? E-postalar özeldir?”

“Wordsworth adlı şahıs iki cinayet ve bir cinayet teşebbüsünden şüpheli durumda. Şimdi bahsetmek istediğin konunun gerçekten internet mahremiyet kanunları olduğundan emin misin?”

“Şaka mı bu?”

“Peabody, bir bak bana. Bu benim şaka suratım mı?” “Hayır efendim.”

“Bu konuyu da hallettiğimize göre, şimdi neden oturmuyoruz?”

Stefanie üşümüş gibi kollarını kendine sararak, “Yarın öğlen bir randevumuz var,” dedi. “Uçuşlarım iptal edildiğinde Heathrow’da bir iki kez e-postalaştık. Yarın Greenpeace Park’ta buluşmamızı teklif etmişti.”

“Saat kaçta?”

“Öğleden sonra birde.”

Rutinin dışına çıkıyor, diye düşündü Eve. Riski yine yükseltiyor. “Otur, Stefanie.”

“Bundan emin misiniz?” Stefanie gözlerini Eve’den ayırmadan oturdu. “Evet eminsin. Emin olduğunu görebiliyorum. Tanrım, çok utandım ve dünyadaki en büyük aptal gibi hissediyorum.”

“Hayattasın,” dedi Eve. “Ve ben o şekilde devam etmeni sağlayacağım. Bu Wordsworth’u tarif eder misin bana?” “Fiziksel olarak hiçbir fikrim yok. Bir sanat simsarıymış. Uluslararası çalışıyor. Opera, bale ve şiirle ilgileniyor. Ben de biraz seçkinlik istiyordum artık. Eski sevgilim biraz amip beyinliydi. Eğer konu futbol değilse onun için konuşmaya değmezdi. Birlikteliğimizin son altı ayında adam resmen benden geçindi. İki kez içkili araba kullanmaktan ve huzuru bozmaktan içeri atıldığında kefaletini ödedim sonra..

Stephanie cümlesini yanda kesti. “Görünüşe göre hâlâ tam halledemediğim konular. Demek istediğim, ben tam tersi birilerini istiyordum. Bir bira daha isterken homurdanmadan fazlasını yapabilecek birileri. Sanırım biraz romantizm istiyordum.”

“Wordsworth da doğru şeyleri söylüyordu.”

“Kesinlikle. İşte, bir şey gerçek olamayacak kadar güzel geliyorsa, genelde gerçek değildir. Sanırım bunu unuttum. Ama ne bileyim, lanet gün ortasında parkta bir piknik kulağa hiç tehditkar gelmiyordu. Üstelik kendimi koruyabilirim,” diye ekledi. “Tek turda yüz yirmi sınav çekebiliyorum. Siyah kuşağım var. Kimsenin kurbanı olmam. Beni asla halledemezdi.”

Eve onu genel olarak süzdükten sonra başını salladı. Normal şartlar altında kadın muhtemelen kendini gayet iyi koruyabilirdi.

“Seks için kullanılan çok etkili yasadışı bir kimyasalla seni uyuşturacaktı. Resmen görevin gibi hissettiğinden onu buraya, evine getirecektin. Sana mumlar yakacaktı, müzik açacaktı ve ilaçlı içkiden biraz daha verecekti. Yatağa pembe gül yaprakları serpecekti.”

“Saçmalık bu.” Ama rengi solmuştu. “Çok saçma.”

“Olay olurken tecavüz gibi düşünmeyecektin bile. Sana yapmanı söylediği her şeyi yapacaktın. Sana ikinci dozu verdiğinde adamın üstüne resmen sen atlayacaktın. Sistemin aşırı yüklenecek, kalbin iflas edecekti; öldüğünü fark etmeyecektin bile.”

“Tanrım, ödümü patlatmaya mı çalışıyorsun?” Stefanie ayağa kalkarak yürümeye başladı. “Çok iyi bir iş çıkartıyorsun.”

“Doğru. Seni korkutmaya çalışıyorum. Ama yarın gitseydin olacak olanlar bunlar. Tabii bunların hiçbirisi olmayacak, çünkü sen söylediklerimi harfiyen yapacaksın.”

Stefanie tekrar bir sandalyeye çöktü. “Nerede yaşadığımı bilmiyor değil mi? Bana yaşadığım yeri bilmediğini söyle.” “Muhtemelen biliyor. Kurbanlarını önceden izlemek gibi bir rutini var. Son zamanlarda hiç çiçek aldın mı?”

“Ahh, Tanrım! Pembe güller. Aşağılık herif dün bana pembe güller gönderdi. Londra’daki merkezimize. Yanımda eve de getirdim çiçekleri. Yatak odasındalar.”

Peabody, “Onları sizin için atmamı ister misiniz Bayan Finch?” diye sordu.

“Geri dönüşüme atar mısınız?” Stefanie ellerini yüzüne götürdü. “Tanrım, titriyorum. O hurda yığınının içinde Atlantik Okyanusu’nu geçtim ama o çiçekleri düşünmek bile Tanrım... Onunla buluşmak için cidden sabırsızlanıyordum. Yani güzel ve tatmin edici bir ilişkiye başlayacağımı düşünüyordum. Şimdiyse adi eski sevgilim bile daha masum görünüyor.”

“Bu konudan kimseye bahsetmeyeceksiniz, kimseyle iletişime geçmeyeceksiniz. Wordsworth yarın sizinle buluşacağını düşünecek. Buluşmayı onaylamaya dair bir planınız falan var mıydı?”

“Hayır, sadece iptal söz konusu olursa haberleşecektik. Eğer iptal etmemi gerektiren bir şey olursa öğlene kadar haber vermemi istemişti.”

“Bir dakika kalksana.”

Stefanie söyleneni yaptığında Eve de ayağa kalktı etrafında dönerek boyunu ve kilosunu inceledi. “Tamam, kılık değiştirmede biz de varız, işimiz bittiğinde senin iki alternatifin olacak. İstersen ihtiyacın olan birkaç parça eşyayı yanına alırsın ve kalacağın güvenli bir yere yerleştiririm seni. Eğer burada kalmak istiyorsan da birkaç polisin yanında kalmasını sağlarım. Her koşulda rahat bir gece geçirebilirsin.”

“Ahh, evet, inan bana bu sayede bebekler gibi uyurum.”

Mesaiye kalan tek kişi Eve değildi. McNab de kendine bir görev bulmuştu. Şu anda midesinde yanmaya başlayan iki şişe ev yapımı bira içmişti. Ama sarhoş değildi.

Sarhoş olmama kararı almıştı. Çünkü Charles Monroe’nun sofistike kıcını tekmelerken ayık olmak istiyordu.

Kıskançlık içinde ve hafif çakır keyif bir elektronik uzmanı dedektifin hedefi olduğundan habersiz Charles, Louise’in parmaklarını okşadı. Charles’ın dairesinde akşam yemeği yiyorlardı.

“Böyle son anda haber verilen bir randevuya olur dediğin için teşekkürler.”

“İkimizin de tuhaf programları olabiliyor. Bu arada şarap harıkaymış.” Louise kadehini yudumladı.

“Yemek de harika. Evini çok beğendim. Restorandan daha güzel.”

“Seni kendime ayırmak istedim. Bütün gün bunu düşündüm.”

“İlişkiler konusunda pek şanslı olmadığımı söyledim Charles.” Louise kalkarak pencerelere doğru yürüdü. “İşime fazlaca gömülmüş durumdayım ve hiçbir ilişkiye hak ettiği ilgiyi veremedim. Hak ettiği kadarını.”

“Sanırım şansın dönmek üzere.” Charles onu omuzlarından tutarak kendine çevirdi. “Benimkinin öyle olduğunu hissediyorum. Louise.” Başını ona doğru eğerek dudaklarını genç kadının dudaklarına yerleştirdi ve hafifçe öptü. Sonra bir kere daha, bir kere daha... Louise’in kollarının bedenine sarıldığını hissettiğinde öpüşünü derinleştirdi. Genç kadının titrediğini hissedince onu iyice kendine doğru çekti.

“Yatağa gidelim Louise,” diye fısıldadı. “Sana dokunmama izin ver.”

Onu boynundan öpmeye başlarken genç kadın kafasını arkaya doğru attı. “Bekle... bir saniye... Charles.” Hafifçe geriledi. “Ben de bizi düşündüm. Bugün ve dün gece o kadar çok vakit harcadım ki bunu düşünmeye. Seni ilk gördüğümünden beri. Gerçi sorunumun bir bölümünü de her şeyi fazlaca düşünmek sanırım.”

Louise biraz daha mesafeye ihtiyaç duyarak biraz daha geriledi. “Çok güçlü bir çekim var aramızda. Daha önce hiç... hiç böyle bir çekim hissetmemiştim,” diyebildi güçlükle. “Ama seninle yatağa gelmeyeceğim. Gelemem.”

Charles gözlerini ondan ayırmadan bir süre baktı sonra ağır ağır başını salladı. “Anlıyorum. Benimle yaklaşma düşüncesini kabul etmek zor geliyor.”

“Zor mu?” dedi Louise gülerek. “Hayır, zor doğru kelime değil.”

“Açıklama yapmana gerek yok. Sorunun ne olduğunu biliyorum.”

Louise başını salladı. “Nedir?”

“Lisanslı Eskortların da kişisel ilişkiler de şansları pek iyi değildir. Gerçek anlamda ilişkileri yani.”

“Pardon?” Louise bir elini kaldırmıştı. “Bir profesyonel olduğun için mi seninle yatmadığımı düşünüyorsun. Charles bu her ikimiz için de biraz aşağılayıcı değil mi?”

Charles masaya dönerek kadehini aldı. “Louise kafamı karıştırıyorsun.”

“Seninle şu anda yatmak istemiyorum, çünkü her şey çok hızlı gelişti. Çünkü sanırım sana hissettiğim şeyler birlikte olmaktan daha derine iniyor ve ben önce neler olduğunu anlamak istiyorum... şeyden önce... Sadece biraz yavaşlamak istiyorum. Birbirimizi biraz tanıyalım istiyorum. Eğer mesleğinin ne olduğunu umursasaydım şu anda burada olmazdım. Eğer benim o kadar aptal, sığ ve dar görüşlü olduğumu düşünüyorsan zaten- ”

“Sana âşık olabilirim.”

Tıpkı Charles’ın bu cümleyi birden söylemesi gibi Louise birden dondu kaldı, bir an nefesi kesildi. “Biliyorum. Ahh, Tanrım biliyorum. Ben de ve bu beni biraz korkutuyor.” “Güzel, çünkü beni de çok korkutuyor.” Charles genç kadının yanına giderek elini tuttu. “Yavaşlayacağız.” Louise’in elini öptü. Sonra çevirerek bileğini öptü. Onu kendine çekerek dudaklarını alnında, şakaklarında, yanaklarında gezdirmeye başladı.

Louise’in nabızı hızlanmaya başlamıştı. “Bu yavaşlama mı oluyor?”

“Senin istediğinden hızlı olmayacağız.” Charles hafifçe başını geri çekerek Louise’e baktı ve gülümsedi. “Güven bana, profesyonel ellerdesin.”

Louise gülerken kapı zili çaldı.

“Her kimse on saniyede yolluyorum. Sen nerede kaldığımızı unutma.”

Charles kapıyı açtığında McNab onu itekleyerek içeri girdi. “Pekâlâ, seni adi herif. Şimdi yaptıklarını ödeyeceksin.”

“Dedektif-”

“Sen kendini ne sanıyorsun ha?” McNab onu tekrar iteledi. “Kıza böyle davranabileceğini mi sanıyorsun? Yeni kız arkadaşını böyle onun gözüne sokabileceğini mi sanıyorsun?” “Dedektif gerçekten bana bir daha o şekilde dokunmamamı tavsiye ederim.”

“Ya öyle mi?” Belki de ikinci şişe o kadar da iyi bir fikir değildi, diye düşündü McNab bir sis dumanı arkasından ama yine de yumruklarını kaldırdı. “Hadi ben hazırım.”

“Dedektif McNab.” Louise sakın bir tavırla ikisinin arasına girdi. “Belli ki ortada bir sorun var. Neden biraz oturmuyorsunuz?”

“Doktor Dimatto!” McNab şaşkın bir tavırla yumruklarını indirdi. “Sizi görmemiştim.”

“Charles, sen neden biraz kahve yapmıyorsun. lan... lan’dı değil mi? Biraz oturalım.”

“Çok affedersiniz ama bu adamın lanet kahvesini istemiyorum ve oturmak da istemiyorum. Ben buraya onun kışını sağlamca tekmelemeye geldim.” Louise’in omzunun üzerinden Charles’ı iteledi. “Siz arada kaldığınız için üzgünüm. İyi bir hanımsınız. Ama benim bu adi herifle halletmem gereken bir işim var.”

“Sanırım konu Delia.”

Charles, Louise’in önüne doğru çıkarken McNab de Charles’a yaklaştı. “Bingo. Sırf onu lanet operalara, şık restoranlara götürdün diye daha ilginç ağına düştüğünde Peabody’yi bir kenara atamazsın?”

“Hayır elbette. Ama Delia benim için çok önemli ve zaten- ”

McNab kelimenin tam anlamıyla gözü dönerek ona doğru atıldı. Yumruğu hedefini bulduğunda Charles’ın kafası yana doğru savruldu. McNab dirseğini kırarak Charles’ın karnına da bir yumruk atma fırsatı buldu ama Charles hemen kendini toplayarak karşılık vermeye başladı.

Birbirlerini yumruklayarak kanlar içinde odada dönmeye başlarlarken Louise koşarak odadan çıktı. Odaya döndüğünde ikisi ter ve kan içinde birbirlerinin üzerinde yuvarlanıyorlardı. Genç kadın elindeki buzlu su dolu kovayı üzerlerine boşalttı.

“Bu kadar yeter!” Kovayı diğer köşeye fırlatıp ellerini beline koyduğunda iki adam kafalarını kaldırmış ona bakıyordu. “Kendinizden utanmalısınız. İkiniz de. Bir kadın için sanki bir et parçasıymış gibi böyle dövüşmek. Eğer bunun Peabody’nin hoşuna gideceğini sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Şimdi hemen ayağa kalkın.”

“Onu böyle incitmeye hakkı yok,” diye başladı McNab. “Ben dünyada hiçbir şey için Delia’yı incitmem. Dahası eğer öyle bir şey olduysa da telafi etmek için elimden gelen her şeyi yaparım.” Charles saçından sular akarken McNab’e daha dikkatli baktı. Yavaş yavaş anlamaya başlıyordu. “Tanrı aşkına seni geri zekâlı, ona âşık olduğunu söyledin mi?”

“Kim demiş öyle olduğumu?” McNab’in morarmaya başlayan yüzü bembeyaz kesildi. “Ben sadece... kapa çeneni. Sen başka piliçlerle takılırken seninle oynamak istiyorsa bu onun bileceği iş. Ama o bir iş değil.” McNab, Louise’i işaret ediyordu.

“Haklısın. Değil.”

“Ve kimse Peabody’yi böyle oynatamaz.”

“Bak anladığım kadarıyla sen yanlış anlamışsın, Delia ve ben zaten- ”

“Çok ani oldu lan.” Louise, Charles’a uyarıcı bir bakış atarak hızla lafa girdi. “Biz de planlamamıştık. Eğer bu olanlardan ben sorumluyusam çok üzgünüm.”

“Ben seni suçlamıyorum.”

“Ben de suçluyum ama. Charles ve ben... biz birlikte özel bir şey yakalama şansı yakaladık. Anlayabiliyor musun?” “Yani Peabody devre dışında kaldı.”

“Çok üzgünüm.” Charles’ın nihayet jetonu düşerken ağır ağır ayağa kalktı. “Umarım o da anlar. Umarım arkadaş kalabiliriz. O harika bir kadın. Benden daha iyisini hak ediyor.”

“O konuda haklısın!”

Sırılsıklam, acı içinde ve biraz midesi bulanık McNab de ayağa kalktı. “Onun gönlünü alsan çok iyi edersin.”

“Emin olabilirsin. Söz veriyorum. Şimdi sana bir havlu getireyim.”

“Lanet havluna ihtiyacım yok benim.”

“İyi ama o zaman tavsiyeme kulak ver. Önünde açık bir yol var. Tökezlemeden ilerlemeye çalış.”

“Evet... iyi.” McNab gıcırdayan ayakkabılarıyla kapıya doğru ilerledi ve çıktı.

“Evet.” Charles derin bir nefes verdi. “Çok hoştu.”

“Dur kıpırdama,” dedi Louise. “Dudağın kanıyor.”

Louise bir peçeteyle kanayan dudağı temizlerken Charles hafifçe kafasını eğdi. “Bir de sırılsıklamım.”

“Evet.”

“Sanırım kaburgalarımı da incitti.”

“Bir bakalım. Hadi. Önce seni şu ıslak kıyafetlerden kurtaralım, sonra yaralarına bakalım. Bu kez,” dedi Louise gülerek, “*sen* profesyonel ellerdesin.”

“Doktorculuk oynamaya bayılırım. Louise.” Charles uzanarak Louise’i durdurdu ve kendine bakmasını sağladı. “Delia ve ben... o benim için gerçekten çok özeldir. Ama hiçbir zaman sevgili olmadık.”

“Evet, o kadarını anladım.” Louise parmaklarını genç adamın yaralı yanağında hafifçe gezdirdi. “Ancak bunu Ian’a söylemek üzere olduğuna inanmıyorum.”

“Yüzüme ve vücuduma yediğim yumruklardan biraz kafam karışmıştı sanırım. Biz arkadaşız,” diye ekledi. “Delia benim sahip olduğum en iyi arkadaş.”

“Ve sen ona tatlı bir kıyak yaptın diye düşün. Evet, hadi bakalım şimdi Doktor Louise’le geliyorsun.” Louise kolunu onun beline sardı. “Ian’ın onu savunmak için böyle kendini parçalaması çok tatlı değil mi?”

“Hmm çok tatlı,” dedi Charles. Çenesini hafifçe oynatmaya çalıştığında gözlerinin önünde yıldızlar uçuşmaya başlamıştı. “Onunla yattığımı düşünüyor ve öfkeleniyor. Sonra onunla yatmayı bıraktığımı düşünüyor ve daha da çok öfkeleniyor. Öyle öfkeleniyor ki gelip benimle dövüşmeye karar veriyor. Evet, cidden çok tatlı.”

“Her şey bakış açısına göre değişir. Şimdi kıyafetlerini çıkar. İlk muayene bedava.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Eve bir süre Stefanie Finch’in binasının önünde durarak düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Yaz geliyordu. Yazın ağırlığını havada hissedebiliyordu. ‘Yağmur mu geliyor sence Peabody?’

Peabody burnunu havaya kaldırarak kokladı. “Hayır efendim. Nem geliyor. Yarın sıcak ve ağır bir hava olacak.”

“Birçok yönden. Ama yağmurun yağıp işleri mahvetmesini istemem.”

“Dallas, eğer yem falan kullanmadan yarın adama operasyon düzenleyeceksek onu yasadışı kimyasal taşımaktan başka bir şeyle suçlayamayabiliriz, o da taşıyorsa eğer.”

“Taşıyor olacak ve yemimiz de var.”

Peabody başını kaldırarak binaya baktı. “Ona randevuya gitmesiyle ilgili bir şey söylemedin.”

“O gitmeyecek. Ben gideceğim.”

“Sen mi?” Peabody başını sallayarak düşünceli bir şekilde Eve’i süzdü. “Adam eğer rutinine bağlıysa kızın neye benzediğini zaten biliyor ve sen ona hiç benzemiyorsun. Yani boylarınız yakın sayılır ama yüz hatlarınız çok farklı. Ve o daha yuvarlak hatlara sahip, iri memeli. Alınma sakın.”

‘Yarın saat bir de tıpatıp onun gibi olacağım. Mavis’i arıyorum.’

“Ahh.” Peabody’nin yüzü aydınlandı. “Süper!”

“Senin için söylemesi kolay tabi. Ondan ve Trina’dan neden kaşımı aldırmadığım ya da verdikleri kış kremi veya neyse, o ıvır zıvırları kullanmadığıma dair nutukları dinleyecek olan benim. Dahası muhtemelen operasyon sonrası için tam bir bakıma söz vermem gerekecek.” Bunu söylerken Eve’in sesinde acı vardı. “Nasıl çalıştıklarını biliyorum.”

“Siz gerçek bir askersiniz efendim, amaç uğruna kendinizi böyle feda etmeniz harika.”

“Suratından o sırtışı sil Memur Peabody.”

“Siliyorum efendim.”

“İşleri halletmek için...” Eve bilek ünitesini kontrol etti. “On dört saatimiz var. Eve git ve uykunu al. Sabah altıda ev ofisimde hazır olmanı istiyorum. Sivil giyin. Feeney ve McNab’i ara, olanları anlat ve toplantıda olmalarını söyle. Ben Komutanı evinden arayacağım.” Eve derin bir nefes aldı. “Eminim karısı açacak.”

Eve arabaya geçti, otopilot modunu seçti ve evin koordinatlarını girdi. Motor çalıştı ve sonra aniden sustu.

Eve arkasına yaslanarak konsola baktı. “Bu olamaz! Ben rütbeli bir memurum.” Son sözünü konsolu yumruklayarak vurguladı. “Sorunsuz bir arabayı hak ediyorum. Bilgisayar otopilot modundaki sorunu teşhis et.”

Bu aracın gerekli onaylar olmaksızın kullanımı suçtur ve beş sene hapis ile beş bin Amerikan Doları para cezası ile işlem yapılmaktadır. Eğer bu aracı kullanma yetkiniz yoksa lütfen hemen dışarı çıkın. Eğer yetkiniz varsa kimliğinizi onaylatın. Aksi halde bütün çıkış kapıları kilitlenecek ve en yakın devriye polisleriyle iletişime geçilecek.

Eve'in gözlerinin önüne ağır ağır kırmızı bir perde iniyordu. "Kimlik onayı mı istiyorsun? Kimliğimi onaylatayım seni hurda yığını. Teğmen Eve Dallas. Araç kullanım yetki kodu sıfır-beş-sıfır-altı-bir-Charlie. Ayrıca silahlı ve tehlikeliyim, beş saniye içinde silahımı çekip bütün lanet devrelerini havaya uçuracağım."

Bu araca karşı bir şiddet uygulandığı takdirde...

"Kes sesini, kes sesini, kes sesini ve lanet kimliği tara." *işlem yapılıyor... Kimliğiniz ve onay kodlarınız doğru Teğmen Eve Dallas.*

"Tamam aferin. Şimdi lanet sorun taramasını yap." *işlem yapılıyor... Bu araçtaki oto-navigasyon modu sistematik problemler yaşamakta. Bakım ve Onanma haber verilmesini istiyor musunuz?*

"Bakım ve Onarımı ve içindeki herkesi havaya uçurmak istiyorum. Sakın bana para veya hapis cezasından bahsetme çünkü her kuruşuna değer. Tekrar elle kontrol moduna geç."

Motor çalışmaya başlarken bu kez de klima harekete geçti ve içeriği buz gibi bir havayla doldurdu. "İklim kontrolünü devre dışı bırak."

işlem yapılıyor... İklim kontrolü sistematik problemler yaşıyor. Bakım ve Onarımla bağlantı kurmak ister misiniz?

Eve, "Tanrım, siktir git!" diyerek camları açtı.

Hızla kaldırımın önünden yola çıktı, konsoldaki linkle muhatap olmak istemediğinden kendi cep linkini açtı.

Karşı tarafta linke Bayan Whitney cevap verdi. Son derece şık kadının oldukça rahatsız olmuş yüzü ekranı kapladı.

"Sizi evden rahatsız ettiğim için çok üzgünüm Bayan Whitney ama hemen Komutanla görüşmem gerekiyor." "Saat on biri geçti Teğmen. Sabahı bekleyemeyecek bir konu mu?"

"Hayır efendim. Korkarım bekleyemez."

Bayan Whitney, "Bir dakika," diye söylenerek Eve'i beklemeye aldı. Eve trafik gürültüsünün içinde tek elle araba kullanırken, kulağındaki keman ve flüt seslerini duymamaya çalışıyordu.

"Whitney."

"Komutanım evden rahatsız ettiğim için çok üzgünüm ama davada bir gelişme oldu."

"İyi haber duymaya her saatte hazırım."

"Az önce Stefanie Finch'in sorgusunu bitirdim. Yarın şüpheliyle öğleden sonra birde Greenpeace Park'ta bir randevusu var."

“Gündüz randevularına mı geçti?”

“Profiline uyuyor efendim. Riski yükseltme eğiliminde. Finch bizimle işbirliğine olur dedi. Dairesinde kalacak. Yanına iki polis memuru atadım. Şüpheli şahıs yarın öğlene kadar aksi bir haber almadığı takdirde randevuya gelecek. Finch’in yerine ben gitmek üzere ayarlamalara başlıyorum.” “Fiziksel benzerliğiniz var mı?”

“Boy ve beden yapısı olarak yakınız. Kalan kısımlar için düzenlemeler yapılacak. İncelemem gereken daha bir sürü veri var ama bana ilacı verene kadar sahte kimliğimi muhafaza edebilirim. Her şeyi gümüş tepside sunacak Komutan ve onu kısıvrak ele geçireceğiz.”

“Neye ihtiyacın var?”

“Ekibime ek olarak stratejik noktalara yerleştirilecek altı polis istiyorum, sivil. Bu gece haritaları da gözden geçirip noktalara karar vereceğim. Üzerimde dinleme cihazı olacak. Bir takip dinleme aracında Feeney ve kendi seçtiği bir e-dedektife ihtiyacım var. Olur da beni atlatırsa diye, ek araç ve hava desteği de istiyorum. Ekibin kalanını kendim seçmek ve ev ofisimde sabah sekizde toplantıya almayı talep ediyorum. Saat on birde herkesi yerinde istiyorum.”

“Tamam yetki sende. Adamlarını seç ve beni her gelişmeden haberdar et. O lanet ses de ne?”

“Şey, klima kontrolüm efendim.”

“Tamam Bakım ve Onarıma da haber ver.”

Eve dışlerinin gıcırdadığını duydu. “Evet efendim.”

Eve eve girdiğinde kendi ofisinden geçerek doğruca Roarke’ın ofisine girdi.

“Bana patlayıcı bir şeyler ayarlayabilir misin?”

Roarke çalışma masasından başını kaldırdı ve konyak bardağına uzandı. “Muhtemelen. Nasıl bir şey istersin?”

“Evin önüne park edilmiş o iğrenç, berbat hurdayı bir daha bir araya getirilemeyecek şekilde milyonlarca parçaya ayıracak herhangi bir şey olur.”

“Ahh.” Roarke konyağını yudumladı. “Yine aracınla ilgili sorun mu var Teğmen?”

“Yüzünde gördüğüm bir sırtıma mı?” Eve kızıl perdenin tekrar inmeye başladığını hissediyordu. “O bir sırtıma mı? Çünkü eğer öyleyse...” Kollarını sıvamaya başladı.

“Mmm, şiddet.- Bunun beni nasıl tahrik ettiğini biliyorsun değil mi?”

Eve kısa bir çığlık atarak ellerini saçına geçirdi.

“Eve sevgilim, neden benim tamircilerin bir bakmasına izin vermiyorsun? Ya da daha iyisi, garajdan istediğin başka bir aracı alabilirsin?”

“Çünkü o zaman yenilmiş olurum. Bakım ve Onanındaki o adiler beni yenemeyecek.” Derin bir nefes verdi. “Neyse. Maviş ve Trina geliyor. Muhtemelen Leonardo da gelir. Gece kalacaklar.”

‘Yaşasın pijama partisi mi veriyoruz? Yastık kavgası da olur mu?’

“Cidden bir şaka bombasıdır. Gelişmeleri mi dinlemek istersin yoksa gecelikli kadınların birbirine yastıkla vurması hakkında fanteziler kurmayı mı tercih edersin?”

Roarke’ın yüzüne hain bir gülümseme yayıldı. “Tahmin et hangisi?”

Eve kafasını sallayarak sandalyeye oturdu ve davadaki son gelişmeleri anlatmaya başladı.

Eve konuşmaya devam ederken Roarke Galahad’ı kucağına aldı ve kediye okşayarak Eve’i izledi. Şu anda genç kadının yaptığı şeyin sadece ona bilgi vermek olmadığını biliyordu. Konuşurken olanları tekrar düşünüyor, boşlukları kontrol ediyor, doldurmaya çalışıyor ve operasyonun planını çiziyordu. Her ikisi de bir operasyon ne kadar mükemmel planlanmış olursa olsun, tek bir değişkenin bütün dengeyi sarsabileceğini biliyordu.

Eve bitirdiğinde Roarke, “Bazı erkekler,” dedi, “yani daha güvensiz erkekler karılarının başka bir adamla parkta pikniğe gitmesine karşı çıkabilir.”

“Patates salatası getiririm sana.”

“İşte benim karım! Feeney’in takip aracında yanında birini seçebileceğini söyledin. Bence bu kişi sivil uzman danışman biri de olabilir.”

Eve’in içinde patlama noktasına doğru yükselen öfke aniden durdu ve gerilemeye başladı. “Bu bir NYPGT operasyonu ve senin katılman yersiz. Kendi işlerin vardır.”

“Evet var ama seni işini yaparken izlemeyi çok seviyorum.” Roarke kedinin kulaklarını uzun, biçimli parmaklarıyla okşayarak zevkle mırıldanmasına sebep oldu. “Bırakalım Feeney karar versin?”

“Rüşvet vereceksin değil mi?”

Roarke’ın kaşları hayretle kalktı. “Teğmen beni cidden yaraladın. Eğer kin tutan biri olsaydım herhalde sana istediğin verileri ayırıp, çapraz tarama yaptığım ve sonuçları alfabetik sıraya dizdiğimi söylemezdim.”

“Öyle mi? Gerçekten yakınlarda olman pratikleştirebiliyor işleri. Hadi bir bakalım.” Eve yerinden kalkarak Roarke’ın konsolunun yanına gitti. Roarke bir tuşa bastı sonra kediye yere indirerek Eve’i kucağına çekti.

“Oynaşma yok,” diye hırladı Eve.

“Kim oynuyor ki?” Roarke, Eve’in kulağını hafifçe ısırdı. “Üçüncü ekranda şu anda yirmi ve otuz beş yaşları arasında erkek çocuğu olan proje personellerini görüyorsun. Yirmi sekiz isim var. Aynı yaş aralığında erkek kardeşi, torunu ya da ikincil dereceden aile ferdi olanları da eklersen bir on beş kişi daha oluyor.”

‘Yani kırk üç muhtemel şahıs. Üzerinde çalışabileceğimiz bir miktar.’

“Ancak...” Roarke uzanarak Eve’in boynunu öptü. “Ceza ya da kınama alan, sivil davalarda ismi geçen ya da şikâyet edilenlere baktığımızda şüpheli sayısı on sekize düşüyor. Bence onlarla başlamalısın. Ekran dört.”

“Böyle çalışmaya devam et Şef sana kalıcı bir pozisyon teklif edebilir.”

“Şimdi beni korkutmaya çalışıyorsun ama başaramazsın.” “Otuzun üstündekileri ele. Daha genç olduğundan eminim.”

Roarke, Eve’in boynunu tekrar öperek talimatı elle verdi. “Sekize düştü.”

“Tamam. Bunlarla başlıyoruz. Bilgisayar dört numaralı ekranda listelenen şahıslarla ilgili tüm verileri tara.” *işlem yapılıyor...*

Roarke genç kadının boynundan çenesine doğru yükselirken, “Bir dakika sürer,” dedi.

“Dava yetkilisini baştan çıkarma yetkin yok.”

“Kanun dışı faaliyetlerde geniş tecrübem var.” Eve’in dudaklarını bulduğunda öpmeye başladı.

“Vay! Şu manzaraya bak! Her zaman ateşliler!”

Maviş Freestone kasıklarına kadar uzanan göz yaşartıcı pembelikte, on santimlik platform tabanlı botlarının üzerinde kapı eşiğinde durmuş gülümsüyordu. Benzer bir tonla gölgelendirilmiş saç, patlamış gibi etrafa saçılan bir tepe topuzuyla şekillendirilmişti. Üzerinde botlarının bitişine kadar uzanan pırıl pırıl pembe mavi bir file vardı.

Işıl ışıl gülümseyişi dudaklarının kenarlarına iştirilmiş parlak taşlarla daha da ısıtılı bir görünüm kazanmıştı.

Mavis’in arkasında saçları yarım metrelik abanoz bir kuleyi andıran Trina gülümsedi. “Polisler vaktini böyle harcıyorsa ben de lanet bir rozet istiyorum.”

Eve’in parmakları refleks olarak Roarke’in koluna dolandı. “Beni yalnız bırakma,” diye fısıldadı. “Ne yaparsan yap ama sakın beni yalnız bırakma.”

“Cesur ol. İyi akşamlar hanımlar.”

“Leonardo biraz daha geç gelecek. Bir şeyleri varmış. Summerset doğruca üst kata çıkmamızı söyledi.” Maviş odada salınmaya başlamıştı. “Atıştırmalık bir şeylere olur dedik. Senin üzerinde deneyeceğimiz harika şeyler var Dallas. Muhteşem olacak.”

Eve’in midesi düğümlenmişti. “Yaşasın.”

Trina, “Tezgâhı nereye açmamı istersin?” diye sordu ve şimdiden çetin ceviz polisi bir bebek gibi ağlatacak şekilde Eve’i süzmeye başlamıştı.

“Ofisimde. Bu resmi bir toplantı, kişisel bakım değil.”

“Her neyse.” Trina ağzındaki sakızla mor devasa bir balon şişirdikten sonra söndürdü. “Neye benzemek istediğini göster, ben de halledeyim.”

Ofise geçtiklerinde Eve, Stefanie Finch'in resmi kimlik fotoğrafını ekrana açtı ve Trina ellerini uzatarak yüzünü avuçlarının içine aldığı anda sakın olmaya çalıştı. Kadının iki santim uzunluğunda safir renkli tırnakları vardı.

"Hmm. Biliyor musun ruj sürmek suç kabul ediliyor bu eyalette. Bir ara denemelisin."

"Son dönemlerde biraz meşgulüm de."

"Sen her zaman meşgulsün. Verdiğim göz kremi de kullanmıyorsun. Günde iki kez jel sürmek için bir dakika ayıramıyor musun? Gözaltında torbalar ve kırışıklıklar olsun mu istiyorsun? Gezegen ve gezegen dışındaki en bomba adamı yakalamışsın ve ilerde senin torbalı, kırışık gözlerine mi bakmasını istiyorsun? Seni, yüzüne bakmak için bir dakikasını ayıran bir kadın için terk ettiğinde ne yapmayı planlıyorsun peki?" "Öldürürüm herhalde."

Bu laf Trina'yı güldürdü ve sol gözünün kenarına iliştirdiği safir daha bir ışıldadı. "Yine de jeli kullanmak daha kolay. Bir resmine ihtiyacım olacak, istediğin diğer resimle iki ayrı ekrana açılmaları gerek. Yüzünle oynamaya başlamadan önce bazı kesitleme programlarında çalışacağım."

"Tabii." Eve vakit kazanmanın verdiği coşkuyla bilgisayarına koşturdu.

"Koktey! köfteler! Muhteşem!" Maviş bağırarak Summerset'in taşıdığı tepside bir köfte aldı. "Summerset, sen inanılmazsın!"

Summerset'in yüzü bir değişim geçirdi. Adamın gülümseyebilmesi, üstelik yüzü parçalara ayrılmadan gülümseyebilmesi Eve'i oldum olası şaşırttı.

"Afiyet olsun. Eğer başka bir şey isterseniz haber vermeniz yeterli. Ayrıca buradaki OtoAşçı da dolu."

"Bence sen de kalıp izlemelisin." Maviş ikinci bir köfte kaptı. "Dallas'ı başka birine dönüştüreceğiz."

Summerset bakışlarını Eve'e çevirirken gülümseyen dudakları limon görmüş gibi önce büzüldü sonra gerildi. "Bu sanki dualarımın cevabı gibi olurdu. Her ne kadar kalmak kulağa çok çekici gelse de çalışmanız için sizi yalnız bırakacağım."

Summerset dışarı çıkarken, "Tanrım, bu Summerset cidden çok komik," dedi Maviş.

"Evet gülmekten karnıma ağrılar sokuyor. İsteddiğin resim," dedi Trina'ya. "Benim diğer odada bazı verilere bakmam gerek. Hazır olduğunda çağır."

Roarke'ın ofisine geçtiğinde bir fincan kahveyle karşılandı. "Sert bir içkiye ihtiyacın olduğuna inansam da kahve tercih edeceğimi düşündüm."

"Teşekkürler. Uç çanta var yanında, berbat işkence aletleriyle dolu üç çanta." Eve fincanına sarılarak bir yudum aldı. "Bu görev için hasar tazminatı falan almam gerek." Duvar ekranına döndü. "Bakalım elimizde ne var."

Roarke'ın masasına uzanarak teker teker resimleri ve verileri inceledi.

Doktorlar, avukatlar, öğrenciler, mühendisler diye düşündü. Baktıkları arasında şu anda çalışmayan ve önemsiz bir yasadışı kimyasal kullanımıyla ilgili ceza kaydı olan bir tanesini işaretledi.

“Çalışmıyor,” dedi kendi kendine. “En azından sekiz saatlik vardiyada olan bir tip değil. Hobisi için vakti ve parası var. Ama bir uzmanlığı var, profesyonel bir... Ooo, bir dakika. Bilgisayar ekrandaki fotoğrafik görüntüyü büyüt.”

Yüz duvar ekranını kaplarken Eve yaklaştı ve Kevin Morano’nun gözlerinin içine bakmaya başladı. “Bu resim bana bir şeyler hatırlatıyor. Evet, ben bu gözleri tanıyorum. Kevin. Evet işte buradasın Kevin. Bir bakalım... demek annecik projede çalışmış. Listelenmiş bir baba yok. Kadın bir halkla ilişkiler uzmanıymış. Şimdi kendi şirketi var. Londra merkezli ama New York, Paris ve Milan’da ofisleri var. Kevin tek çocuk ve proje başladıktan sadece on üç ay sonra doğmuş. İlginç. Bir halkla ilişkiler uzmanı bir cinsel taciz davası açıyor, sonra altı hafta içinde davayı geri çekiyor ve kayıtların mühürlenmesini kabul ediyor. Sonra kucağında bir çocuk ve cebinde uluslararası bir şirket kuracak kadar parayla dönüp gidiyor.”

Eve dönerek Roarke’a baktı. “Kendine halkla ilişkiler şirketi açacak bir kadının şık bir imajı olmak zorunda. Şık, sofistike.”

“Profile uyuyor.”

“Kadının bir çocuğu var, üstelik işyerinde ufak çaplı bir skandaldan sonra orada burada biraz vakit öldürüp kendine uluslararası bir şirket açıyor.”

“McNamara ve şirketten aldığı sus payı yüksek olmalı.” Eve başını salladı. “Ama neden hamileliği sonlandırmadı? Neden çocuğu doğurdu?”

“Belki de çocuğu istiyordu?”

“Nasıl istiyor olabilir ki? Çocuğun okul kaydına baksana. Onu üç yaşında tam zamanlı okula başlatmış. Hepsi de özel kurumlar. Yatılı okullar. Eminim ilk üç sene bebek bakımını da başka biri yapıyordu. Bez değiştirip süt verirken o şirketi kurmuş olamaz.”

“Bunu becerenler de var,” dedi Roarke.

“Evet şaşırtıcı istisnalar oluyor. Ama kadında annelik şeyi olsaydı oğlan daha parmağını emerken onu okula postalamazdı.”

“Her ne kadar bu alandaki tecrübelerin sınırlı olsa da katılmak zorundayım. Yalnızca spekülasyon olabilir ama ben bir şekilde rüşvetin hamileliğin devam etmesi şartını da içerdiğini düşünüyorum.”

“Kadını satın al ama çocukla birlikte,” dedi Eve ağır ağır. “Bir şekilde projenin devamı işte. Uzun vadeli sonuçlar. Yarın McNamara’yla gerçekten ilginç bir konuşma yapacağım. Oğlanın eğitiminin yoğunlaştığı alana bak. Bilgisayar bilimleri konusunda deha. Bizim takımın bilgisayar ayağı. Moniqua Cline’in dosyasından güvenlik kayıtlarını istiyorum.”

Roarke görüntüyü duvar ekranına yansıtarak ekranı ikiye böldü.

“Biçimlendirme programın var mı?”

“Evet. Ne istediğini biliyorum, bir dakika.” Roarke tekrar oturarak çalışmaya başladı. Saçlardan başlamıştı -Kevin’in silik kahve renkli saçlarını katilin bronz renkli gür saçlarıyla değiştirdi. Elmacık

kemiklerini belirginleştirerek çeneyi uzattı ve yüz hatlarıyla oynadı. Sonra ten rengini koyulaştırarak güneş yanığına çevirdi.

İki görüntü tıpatıp aynı olurken, “İnanılmaz,” dedi Eve. “Mahkemede işimize yaramaz ama. Avukatlar biçimlendirme programını çürütür. Moniqua isim konusunda şahitlik etse bile adamlar yine kıvrabilir. Kız ciddi bir ilacın etkisi altındaydı falan filan. Ama adamımız bu. Gözler aynı. Rengini değiştirmiş ama içindekileri değiştirememiş. Çünkü bu gözlerin içinde hiçbir şey yok. Kesinlikle aynı bomboş bakışlar. Görüntüyü kopyala ve kaydet. Kevin Morano, veriler tekrar ekrana. Bakalım kimsin sen Kevin?”

Kevin Morano doğum tarihi 4 Nisan 2037. Sa rengi kahve. Göz rengi mavi. Boy 1,81. Kilo 78. Mevcut ikametghlar: New York, Amerika- Londra, İngiltere. Meslek: Bilgisayar programcısı. işveren: Serbest. Eğitim: Özel Eastbridge kreşi. Özel Mansville Koleji. Yüksek ğrenim: Harvard Bilgisayar mühendisliği. 2058’de yüksek onur derecesiyle mezun. Kardeş yok. Medeni durumu: Bekâr. Sabıkası yok.

“Yirmi iki yaşında,” dedi Eve. “Sadece yirmi iki yaşında. McNamara’nın torunu da yle. Aynı ilkokula ve liseye gitmişler. ocuk sonra Harvard’da tıp okumuş. 2058’de yüksek onur derecesiyle mezun olmuş. Tek ocuk,” diye ekledi. “Ama eminim Kevin kardeşi gibidir. Lucias McNamara’nın verilerini ve fotoğrafını a.”

“Dallas?” Maviş kapı eşiğinden kafasını uzatmıştı. “Biz hazırız.”

“Bekle.” Lucias’ın verileri ekrana açılırken Eve eliyle Mavis’e işaret etti. “Neredeyse aynı boy ve kilodalar. Grace Lutz’ın güvenlik kamera-”

“Hazır,” dedi Roarke.

Eve duvarda yan yana görünen iki fotoğrafa bakarak, “Lucias daha başarılı,” dedi. “Bakışlarının gerisini daha iyi saklamış. Onun üzerinde biçimlendirme yap. Aynı şekilde işe yaramayacak sanırım. Bu daha zeki, daha kontrollü, kendinden daha emin. Takımın baskın karakteri bu.”

Trina kapıya geldiğinde Maviş onu susturdu. “alışıyor. İzle bak, çok heyecanlı.”

“Kevin’ı kolay halledebilirim. Ahh, evet, onu yarın merkeze alır, sorgu odasına tıkar ve testislerinin morarana kadar sıkabilirim. Arkadaşını satacaktır.”

Eve odada dolaşmaya başladı, sonra ekranın önünde durarak tekrar yüzleri inceledi. “Belki de hemen arama izinlerine başvurup her ikisini de bu gece içeri almalı, hazırlksız yakalamalıyım. Ama evde laboratuvar yoksa, eğer eve iş taşımıyorlarsa ben delilleri bulamadan önce ortadan kaldırırlar.”

“İki kurbanda DNA rnekleri kalmıştı,” diye hatırlattı Roarke.

“Onlara suçlama yneltemeden DNA rneği vermeye zorlayamam ve şu anda elimdekiler suçlamaya yetmiyor. Eğer yan yola sapar onay almadan parmak izi ve DNalarını alırsam mahkemede onları kaybederim. Kaybetmeyeceğim. Yarına kadar bekleyeceğiz,” diye karar verdi. ‘Yarın işlerini bitireceğiz.’”

Maviş, Trina’ya dönerek, “Harika iş çıkarmıyor mu?” diye sordu.

“Evet ve artık en kısa zamanda harika kıını koltuğuma yerleştirse iyi eder.”

Eve arkasını döndü. Soğukkanlı ve katı bakışlarında korku belirmeye başlamıştı. “Bunun sadece yarın için olduğunu biliyorsun değil mi? Hepsi geçici. Bana kalıcı hiçbir şey yapmayacaksın?”

“Tamam. Şimdi gömleğini çıkar. Göğüslerini büyütmemiz gerek.”

“Ahh, Tanrım.”

Eve’e geçici göğüs dolguları yapılırken, Peabody’nin önünde Buz Keyfi adında süt katkısız donmuş tatlıdan bir kâse vardı. Yapay çikolata soslu tatlı hiç fena değildi. Kasenin dibini sıyrırken harika, diye düşündü.

Kaseyi yıkayarak kaldırdı. Böylece yarın sabah kâseyi görüp, hiç iradesi olmadığına hayıflanmak zorunda kalmayacaktı. Kapının çalındığını duyduğunda müziği kapatıp yatağa gitmek üzereydi. Eğer komşulardan biri yine yan apartmandan gelen müzik sesini şikâyet için gelmişse ona polis çağırmasını söyleyecekti. Mesaisi çoktan bitmişti ve önündeki yoğun mesai için en azından altı saat uykuya ihtiyacı vardı.

Güvenlik ekranına baktığında şaşırarak nefesini tuttu. Kilidi çevirerek kapıyı açtı ve McNab’e baktı. Genç adamın dudağı şişmiş, sağ gözü morarmıştı ve sırlıslıkladı.

“Tanrım ne oldu sana?”

“Öyle gerekti,” diye hırladı McNab. “İçeri girmek istiyorum.”

“Sana ulaşmaya çalıştım, yeni gelişmeler oldu. Linkini sadece mesajlara ayarlamışsın.”

“İşim vardı. Görevde de değildim. Lanet olsun.”

“Tamam.” McNab tökezleyerek ona çarpmadan önce Peabody kenara çekildi. “Altıda Dallas’ın ofisinde toplantı var. Bu akşam bir gelişme oldu ve yarın operasyon var. Dallas- ”

“Şu anda duymak istemiyorum tamam mı? Lanet operasyonu yarın da öğrensem olur.”

“İyi.” Peabody iyice afallayarak kapıyı kapadı. “Botların gıcırıyor?”

“Benim kulaklarım yok mu yani? Ben gıcırta duyamıyor muyum sence?”

“Ne oldu sana?” Peabody burnunu uzatarak onu kokladı. “Leş gibisin. Ne içtin sen?”

“Ne istediysem onu içtim. Beni rahat bıraksana?”

“Bana baksana sen, leş gibi, her tarafı morarmış ve sırlıslıkla halde kapıma gelen sensin. Ben yatağa gitmeye hazırlanıyordum. Uykumu almam gerek.”

“İyi, git yat sen. Buraya neden geldim bilmiyorum zaten.” -McNab tökezleyerek kapıya doğru döndü ve açtı. Sonra çarparak kapadı. “Monroe’nun evine gittim. Kavga ettik.”

“Ne demek ... sen...” Peabody kekeledi. “Sen Charles’la kavga mı ettin? Kafayı mı yedin sen?”

“Belki sana göre aramızda bir şey yoktu ama yanıyorsun. İşte bunda çok yanıyorsun. Doktor Sarışın’la senin burnunu sürmesi beni çok öfkeliendirdi. Bana göre aslında başına gelebilecek en güzel şey o adamdan kurtulmak ama senin burnunu o şekilde sürtemez.”

Peabody afallayarak, “Burnumu sürmek mi?” diye tekrarladı.

“Biriyle ayrılacaksan adam gibi ayrılırsın. Senden özür dileyecek. ”

“Benden özür mü dileyecek?”

“Nesin sen yankım falan mı?”

Peabody oturmak zorundaydı. “Şimdi Charles senin gözünü morarttı ve dudağını patlattı ha?”

“Bir iki kez beni hazırlıksız yakaladı.” Yediği yumruklardan sonra bir sokak serserisi gibi çöp konteynırına eğilip kusmasından bahsetmedi. “Onun yüzü de artık o kadar hoş değil.”

“Neden sırlıslıksın peki?”

“Seksi doktor da oradaydı. Biz yerde yuvarlanırken üzerimize bir kova buzlu su döktü.” McNab ellerini sırlıslık pantolonunun ceplerine soktu ve gıcırdayan botlarıyla odada dolaşmaya başladı. “O araya girmese Monroe’nun işi bitmişti. Sana adam gibi davranması gerekiyordu.”

Peabody tam ağzını açıp Charles’ın yanlış hiçbir şey yapmadığını söyleyecekti ki zekice bir kararla kendine hâkim oldu. Annesi aptal bir kız yetiştirmemişti. “Önemli değil.” Daha çok gözlerindeki parıltıları saklamak amacıyla üzgün bir tavırla bakışlarını aşağı indirdi.

McNab ve Charles onun için kavga etmişti. Muhteşemdi bu!

“Elbette önemli. Eğer içini rahatlatacaksa bence gerçekten üzgündü.”

“O iyi bir adam McNab. Kimseyi isteyerek incitecek birisi değil.”

“Bu hiçbir şeyi değıştirmez.” McNab onun önünde eğildi. “Bak, ben tekrar birlikte olmak istiyorum.”

“Dün gece epey bir araya geldik.”

“Ben sadece yatağı kastetmiyorum. Kaldığımız yerden devam edelim istiyorum. Ama bu kez daha farklı.”

Peabody irkildi. “Nasıl farklı?”

“Bu kez ciddi bir ilişki olsun istiyorum. Yani özel, gerçek bir ilişki. Biz de yani güzel yerlere falan gidebiliriz. Süslenip püslenip şeye... İşte bir yerlere gidebilecek tek kişi o değil. Ben başka birileriyle çıkmak istemiyorum, senin de çıkmayı istemiyorum.”

Peabody’nin boğazı kurumuştı ama yutkunmaya korkuyordu. “Yani, düzenli bir ilişki mi teklif ediyorsun bana?” McNabin yüzü kızardı, dudakları gerildi ve ayağı fırladı. “Boş ver. Çok fazla içmeme ver.” Tekrar kapıya doğru ilerledi ve neredeyse varmak üzereydi.

“Tamam.” Peabody ayağı kalktı. Dizleri titremese daha rahat hareket ederdi ama yine de ayağı kalktı.

McNab ağır ağır arkasını döndü. “Tamam ne?”

“Ben de denemek istiyorum. Bakalım nereye varacak.” McNab bir adım geriledi. “Ciddi ilişki?”

“Evet.”

McNab bir adım daha geriledi. “Bir çift gibi.”

“Pekâlâ.”

Peabody gülümsediğinde McNab uzanarak onu öptü. Dudağına saplanan ağrıyla, “Ahh, kahretsin!” diyerek sıçradı.

Elinin tersini dudağıyla silip baktığında kanadığını gördü, “Bunun için bir şeyler var mı?”

“Elbette.” Peabody onu bir köpek yavrusu gibi sevip şımartmak istiyordu. “Pansuman malzemesi getireyim.”

Odaya döndüğünde ekrandaki son dakika haberi dikkatini çekti.

Bu gece liman işçileri tarafından East River’da çıplak bir erkek cesedi bulundu. Polis yetkilileri ölüm sebebini açıklamasa da kurban Doktor Theodore McNamara olarak teşhis edildi...

“Lanet olsun.” Peabody pansuman malzemelerini yere atarak tele linkine koştu.

ON YEDİNCİ BOLUM

Eve vardığında ceset morga gönderilmiş ve olay yeri kordon altına alınmıştı. Bağlantı yolu ve nehir arasındaki engebeli kesitte dağınık bir kurdele gibi uzanan ambarlar vardı ve hepsi polis spotlarından yansıyan suni solgun ışığın altındaydı.

Medya mensupları polis barikatlarının ve sensörlerin etrafına lüks bir kulübe giriş yapmak için bekleyen parti hayvanları gibi doluşmuştu. Kalabalıktan bağırarak sorulan sorular, beyan talepleri ve yorumlar yükseliyordu.

Polis memurları önlerinde bar fedaileri gibi duruyordu. Çoğu bilgi almaya yönelik ricaları, yalvarışları, vaatleri ve rüşvetleri duymazdan geliyordu. Ama Eve er ya da geç içlerinden birinin zafiyet göstereceğini ve veri barajında ilk sızıntıya neden olacağını biliyordu.

Bunun polisler ve medya arasındaki doğal ilişki olduğunu bilen Eve, rozetini çıkardı ve yolu açarak ilerlemeye başladı.

“Dallas, hey, Dallas!” Nadine Furst, Eve’in dirseğini çekiştirdi. “Olay nedir? Neden çağırıldım? Theodore McNamara ile bağlantın ne?”

“Ben bir polisim. O da ölü.”

“Hadi ama Dallas.” Yoğun ışık altında bile Nadine çok canlı ve her an çekime hazır görünüyordu. “Şehirdeki her cinayet için seni olay yerine salmıyorlar.”

Eve, Nadine’e sert bir bakış attı. “Kimsenin beni bir yere saldığı yok. Şimdi geri çekil Nadine, yolumu kapatıyorsun.”

“Tamam pekâlâ. Ama söylentilere göre soygun-cinayet gibi gözüküyor. Katılıyor musun?”

“Daha hiçbir şey bilmiyorum. Şimdi Nadine geri çekil yoksa arkadaş falan demem, polise engel olmaktan seni içeri alırım.”

Nadine kenara çekildi. “Bir şeyler oluyor,” diye fısıldadı kameramana. “Önemli bir şeyler. Gözünü aç. Morgdaki kaynağımı arıyorum, bakalım bir şey biliyor mu? Sen Dallas’ı izle,” diye ekledi. “Eğer o buradaysa olay hep onun etrafında döner.”

Eve muhabirler ve olayı izleyen diğer vatandaşların arasından yolunu açarak ilerledi. Artık nehrin kokusunu almaya başlamıştı, havada ekşi ağır bir koku vardı. Ceketlerinin üzerinde ekiplerinin fosforlu sarı baş harfini taşıyan olay yeri inceleme ekibi çalışıyordu. Güçlü spotlardan yayılan ışık, nehrin üzerinde parlıyor zifiri karanlık yüzeye yağlı bir görünüm kazandırıyordu.

Dış mekânlarda olan gece ölümleri siyah beyazdır, diye düşündü Eve.

Eve polis memuruna işaret etti. “Dava yetkilisi kim?” Bayan polis, “Detektif Renfrew,” dedi. Sesinde belli belirsiz bir hırlamayla, “Koyu saçlı, kısa boylu, kahverengi takım elbiseli ve kravatlı,” olan diye ekledi. “Şurada. Ellerini kalçalarına koymuş ceset yüzerek çıkacakmış gibi suya bakan,” dedi.

Eve arkası dönük adamı inceledi. “Pekâlâ. Neler olmuş?” “Birkaç liman işçisi suda yüzen cesedi fark etmiş. Sendika onaylı molalarında olduklarını söylüyorlar, yani nehre işemenin parolası. On buçukta aramışlar. 911 ’i arayan işçi Deke Jones. Ceset suda uzun süre kalmamış ya da balıkların pek ilgisini çekmemiş. Yüzde ve kafada ciddi darbeler var. Kıyafet veya aksesuar yok üzerinde. Parmak izlerinden teşhis edildi. On beş dakika önce morga transfer edildi.”

“Burası senin devriye bölgen mi memur... Lewis?”

“Evet efendim. 911 çağrısına ortağım ve ben geldik. Uç dakika içinde olay yerindeydik. Liman işçileri cesedin etrafına toplanmışlardı ama kimse dokunmamış. Teğmenim? Bunu dedektife de söyledim ama ilgilenmedi. Yarım kilometre kadar ileride yanmış bir araba rapor edildi. Son model lüks bir sedan. Akıntının yönüne bakarsak ceset o noktadan bırakılmış olabilir.”

“Pekâlâ teşekkürler. Renfrew işleri yokuşa sürecektir bir baş belası olacak, değil mi?”

“Evet efendim.” Lewis başını salladı. “Emin olabilirsiniz.” Eve şu anda kendini ne sabırlı ne diplomatik hissediyordu ama bir süre her ikisi de olmak zorunda olduğunu hatırlattı.

Eve’in yaklaştığını hisseden Renfrew döndü. Eve’in yüzünü süzdü, bakışları kısaca rozetin üzerinde kaldı.

“Kimse polis merkezini aramadı.” Omuzlarını ilk raunda hazırlanan bir boksör gibi kaldırıp çevirdi. Eve ondan boyca rahat üç dört santim uzundu ve adamın aradaki farkı kapatmak için yükselmeye çalıştığını görebiliyordu.

Eve adamın dövüşe hazırlanan tavrına dikkat ederek, ah, evet kesinlikle bela olacak, diye düşündü. “Merkezden çağrı almadım. Bakın yetki alanınıza girmek gibi bir amacım yok Dedektif Renfrew. Kurbanınız davalarımın biriyle bağlantılı. Sanırım birbirimize yardımcı olabiliriz.”

“Yardıma ihtiyacım yok ve devamda merkezden destek ekibine de gerek yok.”

“Pekâlâ, belki de siz bana yardımcı olabilirsiniz.”

“Benim olay yerimdesin şu anda ve bu ihtiyacım olmayan fazladan bir rozet demek. Yapılacak işlerim var.”

“Detektif şu noktada elinizde olanları bilmem gerek.” “Rütbe üstünlüğü taslayabileceğini mi sanıyorsun?” Adam ayak ucunda yükselerek parmağını ona doğru sallamaya başlamıştı. “Burada öylece salınıp tekrar ekranlarda boy göstermeni sağlayacak yüksek profilli bir cinayet davası kapmaya mı çalışıyorsun? Unut gitsin. Dava yetkilisi benim.” Eve yüzüne doğru uzatılmış parmağı tutup kırana kadar büktüğünü hayal etti. Ama sakın bir tonla konuştu. “Ekran, rütbe üstünlüğü gibi bir derdim yok, davana müdahale etmek gibi bir amacım da yok Renfrew. Tek istediğim yarın sorguya alacağım bir adamın neden çıplak ve ölü bir halde nehirde olduğu. Konuya nezaket ve işbirliği çerçevesinde yaklaşmanı istiyorum.”

“Nezaket ve işbirliğiymiş! Boş versene! Sen bir iki ay önce 128. Birim polislerinden birini içeri tıkarken ne kadar nezaket ve işbirliği gösterdin acaba? Ben polis avlayan polislerle işbirliği yapmam.”

“Sanırım benle ilgili sorunların var Renfrew. 128. Birim batmış bir haldeydi ve asıl bahsettiğin polis diğer polisleri avlıyordu.”

Renfrew gırtlğından tuhaf bir ses çıkardı. “Bunu sen diyorsun.”

“Evet, öyle diyorum. Ve şu anda da hoş bir randevuya çıktıklarını sanan kadınları öldüren bir adamın peşindeyim. Senin davan ve benimki bağlantılı, o yüzden şimdi ya burada durup laf düellosuna devam ederiz ya da ikimizin davalarını da kapatmaya yardımcı olacak şekilde bilgi paylaşımı yaparız.”

“Burası benim olay yerim.” Adam tekrar parmağını kaldırıp salladı. “Kimin girip kimin giremeyeceğine ben karar veririm. Hemen çık yoksa seni attırırım.”

Eve içinden gelen dürtüye uyup onu yumruklamamak için ellerini cebine soktu. “Hadi attırsana Renfrew.” Eve kayıt cihazını çıkarıp ceketinin yerleştirirken adamın yüzünün öfkeden kızardığını gördü. “Hadi yetkili olduğum cinayet davasıyla ilişkili olabilecek bir suç mahallinden beni resmi olarak ve kayıt dahilinde attır. Her ikimizin de davalarının çözümüne yardımcı olmak için işbirliği ve bilgi alışverişi ricamdan sonra beni attır.”

Eve gözlerini ayırmadan ona bakıyordu. Aradan beş saniye kadar geçti. Etraflarındaki olay yeri inceleme ekibi işlerini bırakmış izliyorlardı. “Beni attır,” dedi Eve, “ama bence böyle bir adım atmadan önce bu hareketinin resmi kayıtlarda nasıl gözükeceğini, mensupları hemen ileride olan medyada nasıl yankı bulacağını ve bu davranışını üstlerine nasıl açıklayacağını iyi düşün derim.”

“Kapat şu lanet kaydı.”

“Hayır, açık kalıyor. Kolay yolu geçtik artık. Ben Teğmen Eve Dallas ve siz Dedektif,” Eve bakışlarını adamın rozetine çevirdi, “Matthew Renfrew’dan yetkilisi olduğum seri cinayet davasında potansiyel bir şahit konumundaki Theodore McNamara’nın ölümüyle ilgili raporunuzu istiyorum.” “Raporumu yazıldığında okursun. Sana vermem gereken tek şey bu ve alacaksın da. Şu anda sana söyleyeceğim başka bir şey yok.”

Adam arkasını dönüp giderken Eve burnundan solumaya başladı. Olay yeri inceleme teknisyenlerine döndü. “Siz ne buldunuz?”

“Burada hiçbir şey bulamadık. Ceset hatlara takılmış yoksa sürüklenmeye devam ederdi. Renfrew pisliğin teki ayrıca. Cesedin bırakıldığı bölgeyi tespit etmek için akıntının üst kısmını incelemeye yönelik bir ekip toplamalıydı.”

“Ölüm saati?”

“On yedi kırk.”

“Teşekkürler.”

“Rica ederim? Ben iş birliği ve nezakete her zaman açığım.”

Eve, Peabody’yi gördü ve ilerlemeye başladı. “Benimle gel.” Kalabalıktan uzaklaştı ve en تنها yerinde kordonun arkasına geçti. “Bir araba yakılmış, son model lüks bir sedan. Araştırıyorsun. Olay bir kilometre kadar uzakta olmuş. Araba kimin üzerine kayıtlıymış öğren.”

“Evet efendim.”

Eve cep linkini çıkarırken McNab’ı gördü. “Ne oldu sana?”

“Küçük bir tartışma.” Parmaklarını morarmış gözüne kaldırdı.

“Peabody, McNab’a sen mi vurdun?”

“Hayır efendim.”

“Pekâlâ, McNab madem buradasın ve yardımcımla küçük bir tartışmanın ortasında değilsin yakılan arabayı araştır. Peabody sen polislerle muhabbet kur, olay yerine ilk gelenler Lewis ve ortağıymış. Bak bakalım başka bir şeyler öğrenebiliyor musun? Dava yetkilisinden uzak durun. Kendisi? Dedektif Renfrew ve patlamaya hazır bir bok bombası. ”

“Pimini çektiniz mi efendim?”

“Hayır ama çok yaklaştım.” Eve arkasını dönerek tele linkini açtı.

Adli tabip cevap verdiğinde sesinden uyku mahmuru olduğu belliydi.

“Tanrım Morris, seni uyandırdım mı?”

“Uyuyamaz mıyım? Saat kaç?”

“Arkadaşına bir iyilik yapma saati.” Morris doğrulduğunda Eve yüzünü buruşturdu. “Tanrım ya görüntü modunu kapat ya da çarşafı üzerine çek.”

“Söylenenlere rağmen seni temin ederim erkeklerin testisleri aşağı yukarı aynıdır.” Ama yine de çarşafı göğsüne kadar çekti. “Sen yine de daha sonra beni fantezilerinde kullanırken iyi bir şeyler düşün. Şimdi evet, ne istiyorsun?” “Morga giriş yapmak üzere bir kurban var. Theodore McNamara.”

“Doktor Theodore McNamara?”

“Ta kendisi.”

Morris ısıklık çaldı. “Beni arayan sen olduğuna göre, doktorun doğal yollarla ölmediğini varsayabilir miyim?”

“Evet, cesedi az önce East Nehri limanından çıkarıldı ve görünüşe göre ufak bir yüzme partisi falan değilmiş.”

“Eğer iyilik, otopsiyi öne almamı istemekse gerek bile yok. Adam zaten yüksek profil, kendiliğinden öne alınacak.” “İyilik o değildi. Bunda dava yetkilisi ben değilim ama McNamara benim cinayet davalarımaya bağlı. Bu öğleden sonra adamlarla kısa bir görüşme yaptık ve yarın için resmi bir sorgulamaya alacaktım. Detaylı otopsi raporuna ihtiyacım var. Kurbanı dair tüm veriler, görevli patolojistle dava yetkilisinin bütün yazışmaları.”

“Neden dava yetkilisi sana aktarmıyor?”

“Adam benden pek hoşlanmıyor. Ama duygularımızın karşılıklı olduğunu da söyleyebilirim.”

“Dava yetkilisi kim?”

“Detektif Matthew Renfew.”

“Ahh!” Morris arkasındaki yastıkları düzelterek biraz daha doğruldu. “Dar görüşlü pisliğin tekidir. Sosyal ilişkileri de facia ve vizyonunu genişletme eğilimi de sıfır.”

“Diğer bir deyişle, aşağılık herifin teki.”

“Yani öyle de denebilir. Neyse sanırım ben kalkıp olaya kendim gireceğim. Sana dönerim.”

“Sağ ol Morris. Sana borçluyum.”

“Evet, bana borçlu olmana bayılıyorum.”

“Morris? O dövme nedir?”

Morris sırtarak parmağını sol göğsünün altındaki dövmede gezdirdi. “Ölüm meleği. Bak şu da orağı. Az ekmeğini yemiyorum bunun.”

“Sen hastasın Morris.” Eve tele linki kapadı. “Hasta.” Konuşurken arkasını muhabirlere dönmüştü ama radarlarını açmıştı. Muhabirlerin çoğu bir şey öğrenememenin verdiği hayal kırıklığıyla canlı yayın karavanlarının etrafında dolaşmaya başlamıştı.

McNab, Eve’e yaklaştı.

Eve yürümeye başlayarak, “Uzaklaşalım biraz,” dedi. “Şunlardan biraz daha uzak duralım. Davalar arasındaki bağlantıyı öğrenene kadar avantaj bizde.”

“Araba McNamara’nınmış. Kundaklanmış. Olay kimyasal bir maddeyle hızlandırılmış. RD-52. Bir tür asit. Yanarken metali tamamen eritiyor. Epey güçlü. Şahit alevleri görmüş, bir bakmak için yaklaşmış sonra araç tamamen buharlaşmadan plakasını almayı akıl etmiş. Beş on dakika içinde her şey bitmiş zaten.”

“Zekice ama yeteri kadar değil. Yakmadan önce plakayı yok etmeleri gerekiyordu. Yine ufak hatalar.” Eve nehre doğru baktı. “Soygunmuş, biz de yedik. Kim bir adamın kıyafetlerini bile alıp nehre yuvarladıktan sonra arabasını yakar? Bugün benimle konuştuktan sonra McNamara’nın katilini ziyaret etmesine para koyar mıydın?”

“Bütün paramı koyarım.”

“Eğer Renfrevv bu kadar aptal olmasaydı, bu gece bu işi bitirebilirdik.” Eve uzakta bir yerlere bakarak olasılıkları değerlendirdi. “Dumvood, Renfrew’in aptal olduğunu bilmiyor. Renfrevv kurbanın en yakınına haber verecek, dolayısıyla başta karısına. Yani torun hemen devreye girmeyecek. Yani, benim çocuğa gidip başsağlığı dilememem ve gitmişken sorguya da çekmemem için bir sebep yok. Lucias Dumvood. Adresini bul. Gidip biraz çocuğu sallayalım.”

“Tamamdır.”

McNab uzaklaşırken Eve tekrar tele linkini çıkardı. Bu kez evi aradı. Roarke’in yüzü ekranı kapladığında, “Selam,” diyerek gülümsemeye çalıştı. “Sanırım hâlâ oradalar ha?” Bangır bangır bir müziğe eşlik eden yüksek sesli sarhoş kahkahaların arasından Roarke omuzlarını silkti.

“Bak o ikisini sana bıraktığım için üzgünüm. Belki de gidip kendini odalardan birine kilitlemelisin ha? Eğer istemezsen seni o evde asla bulamazlar.”

“Öyle düşünmeye başladım ben de. Aradığına göre işinin uzadığını söyleyeceksin.”

“Ne kadar uzayacağından emin değilim. İşler epey karışabilir. Eğer bu gece bir şeyler halledemezsem yarın hâlâ Maviş ve Trina’ya ihtiyacım olacak. Belki de onları başka bir odaya kilitlemelisin.”

“Endişelenme. Zaten bence birazdan sızacaklar.”

“O da var. Bekle.” Eve işaret eden McNab’e döndü. “Ne?” “Bir adres buldum ama sahte.”

“Ne demek sahte?”

“Yani Lucias Dumvood için kayıtlı adres Times Meydanı, Eğlence Parkı. Benim de bildiğim, sık sık takıldığım bir yer. Büyük bir sanal eğlence mekânı. Meskun mahal falan değil.” “Bu çocuk oyunlar oynamayı cidden seviyor,” dedi Eve. “Bana biraz izin versene.” Eve duyma mesafesinden çıkana kadar McNab’dan uzaklaştı. “Roarke dinle- ”

“Dunwood’un gerçek adresini bulmamı istiyorsun.” “McNamara da kesin vardı. Ama dosyalarına buradan giremem, çünkü dava yetkilisi soruşturma konusunda bekçi köpekliği yapmaya soyunmuş.”

“Anlıyorum.” Roarke çoktan müzik sesinden uzaklaşmaya başlamıştı.

“Whitney’i arayıp onay alabilirim ama o da çok dolambaçlı bir yol olur. Ayrıca kendimi gammaz gibi hissederim.” “Hmm.”

“Feeney’i arayabilirim o da EDD aracılığıyla onay alabilir ama bu gece zaten bir kişiyi uykusundan ettim.” Eve dönerek McNab’e baktı. “Belki birden fazla.”

“Ve ben zaten ayaktayım.”

“Evet. Teknik bakımdan... yani teknik olarak adam şüpheli olduğundan zaten bazı verilerine girme hakkım var. Adresi ya da kişisel dosyaları bu verilere dahil mi orası tartışmaya açık ama sabaha zaten elimde olacaktı o yüzden...” “Niye bekleyesin ki? Adresi hemen vereyim mi yoksa biraz daha konuşmak ister misin?”

Eve derin bir nefes aldı ve kendisi konuşurken Roarke’ın çoktan çalışma ofisine gitmiş olduğunu fark etti. “Doğrudan adresi alayım.”

Roarke adresi verdi. “Ahh, bu arada Teğmen? Madem bizim evden sadece birkaç sokak ötede, belki de hâlâ akıl sağlığım yerindeyken eve dönmeyi başarırırsın.”

“Elimden geleni yaparım. Sanırım sana da borçlandım.” “Ödemeye hazır ol.”

Eve tele linki kapatarak McNab’e işaret etti. “Peabody’yi de al. Gidiyoruz.”

Aracına doğru ilerlerken kapıya dayanmış dikkatle tırnaklarını inceleyen Nadine’i gördü.

“Nazik kışını bir kamu malı üzerinde dinlendiriyorsun.”

“Resmi araçları böyle çirkin yapmak için neden bu kadar uğraşıyorlar?”

“Bilmiyorum, ama ilk fırsatta bu yorumu meclise iletirim.”

“Dedikodulara göre sen ve Dedektif Renfrew boynuz tokuşturmuşsunuz.”

“Dedikodular senin ilgi alanına giriyor.”

“O halde dedikoduların adamın aptalın teki olduğu ve senin kanını bile akıtmadan kafasını kopardığın yönünde devam ettiğiyle de ilgilenmezsin.” Nadine sarı saçlarını geriye attı. “Ama sanırım çıkarımlarla ilgilenirsin, sonuçta çıkarımlar senin ilgi alanına giriyor. Çıkarımlarıma göre Doktor Theodore McNamara şu anda soruşturduğu seks cinayetlerinde önemli bir rol oynuyordu, adamın nehri boylamasının soygunla alakası yok ve senin onu bu akşam nehre atan kişi hakkında epey fikrin var. Ve bu kişi her kimse senin cinayetlerinde yıldız bir role sahip.”

“Fazlaca çıkarım yapmışsın Nadine.”

“Onaylıyor musun?”

Eve orta parmağını kaldırarak yürümeye devam etti. Kameraman Eve’i takip eden Nadine’in peşine düştüğünde, Eve çelik gibi bir bakışla kamerayı taşıyan kadını durdurdu.

“Beni bekle,” dedi Nadine. “Ayrıca o sadece işini yapıyor Dallas.”

“Hepimiz işimizi yapıyoruz. Kayıt cihazını kapa.”

“Kayıt cihazı mı?”

“Vaktimi harcama Nadine. Ya kayıt dışı konuşuruz ya da konuşmayız.”

Nadine derin ve tamamen poz gereği bir iç geçirdikten sonra altın yaka iğnesine bağlı kayıt cihazını kapadı. “Kayıt dışı.”

“Ben aksini söyleyene kadar anlattığım hiçbir şeyi kullanmayacaksın.”

“Peki bire bir görüşme yapacak mıyız?”

“Nadine seninle pazarlık edecek vaktim yok. Tüm bildiğim bu gece ölen bir kadın daha var ve henüz kimse onu bulmadı. Çıkarımlarını canlı yayında açıklarsan yarın elimizde ölü bir kadın daha olabilir.”

“Tamam. Sen söyleyene kadar bir şey kullanmayacağım.” “McNamara davayla bağlantılı. Bu öğlen onunla görüşmüştüm. İşbirliğine yanaşmadı. Katilin kimliğini bildiğine ya da belli şüpheleri olduğuna inanıyorum. Bizim görüşmemizden sonra o şahısla yüzleştirdiğini ve sonuç olarak nehri boyladığını düşünüyorum.”

“Bu benim çıkarımlarımı doğruluyor.”

“Bitmedi. Ben bu cinayetlerin, yirmi beş sene önce J. Forrester Hastanesi ve Allegany İlaç Sanayinin ortak bir projesine dayandığını düşünüyorum. Projede seks, skandallar, yasadışı kimyasal kullanımı, rüşvet ve üstü örtülen şeyler var. O konuyu araştırırsan diğerlerinin epey önüne geçersin.” “McNamara cinayetlerle doğrudan ilişkili mi peki?”

“Yıllar önce halka ilan edilmesi gereken bazı yasadışı faaliyetlerin ve bilgilerin mühürlenmesi için çok zaman, enerji ve para harcamış. İki kadının öldüğü ve diğerinin kritik durumda hastanede olduğu bir davayla ilgili hayati bilgiler konusunda iş birliği yapmadı. Onları öldürdü mü? Hayır. Sorumluluğu var mı? Bu da ahlaki bir soru. Ve yine benim alanıma girmiyor.”

Eve arkasını dönerken Nadine koluna dokundu. “Morgda bir bağlantım var. Dediğine göre McNamara ölmeden yaklaşık bir saat önce kafasına ve yüzüne ciddi darbeler almış. Yine sağ bileğinde nefsi müdafaa sırasında bir yaralanma olmuş. İlk yaralar sekiz santim genişliğinde sert bir nesneyle açılırken, öldürücü darbeyi başka bir nesneyle almış. Levye ya da benzeri uzun, ince ve sağlam bir metalle açılmış.” Nadine duraksadı. “Ben de nezaket ve bilgi paylaşımına inanıyorum.”

“Tanrım bu laf beni birkaç hafta takip edecek değil mi?” Eve tekrar arabaya döndü. “McNab arka koltuğa.” “Neden ben öne oturamıyorum? Rütbem ondan yüksek. Ayrıca bacaklarım da daha uzun.”

“Peabody benim yardımcım, sen ekstrasın.” Eve araca bindi ve McNab homurdanmayı kesip arka koltuğa yerleşene kadar konuşmadı. “Lucias Dunwood’u ziyaret edeceğiz.” “Adresi nasıl aldın?”

Eve dikiz aynasından McNab’e baktı. “Bazı kaynaklarım var. Peabody sen benimle geleceksin. McNab sen arabada bekleyeceksin.”

“Ama- ”

“Bir polis memuruyla gireceğim, polis memuru ve bir dedektifle değil. Hele de gecesini sokak kavgalarıyla geçirmiş gibi görünen bir dedektifle değil. Sen iletişim cihazının başında arabada bekleyeceksin, benim iletişim cihazım da açık olacak. Eğer başımız derde girerse destek çağıracaksın, sonra kafanı kullanıp destek mi bekleyeceksin gelip yardım mı edeceksin kendin karar vereceksin. Şimdi bana bir adres daha bulmanı istiyorum. Kevin Morano.”

McNab cep bilgisayarını çıkarak bacaklarını arka koltukta yerleştirmeye çalıştı. “Hey yolcu koltuğunun arkasına sıkıştırılmış bir çubuk şeker var.”

Peabody şekeri görmek için dönerken, Eve dişlerinin arasından hırladı. “İlk dokunanın parmaklarını kopartıp burun deliklerine sokarım.”

Peabody hemen önüne döndü. “Şeker depoluyorsun ha?” “Depolamıyorum. Acil durum desteği. Ofisimi yağmalayıp duran şeker hırsızının daha bulamadığı gizli yerlerimden biri bu. Eğer kadın ya da erkek artık her kimse ve burayı bulursa anlarım.” Eve anlamlı bir şekilde duraksadı. “Ve ödeyen siz olursunuz.”

“Ben zaten diyetтейim.”

“Diyete ihtiyacın yok She-Body. Sen tam olması gerektiği gibi bir dişisin.”

“McNab?” dedi Eve.

“Evet efendim.”

“Kapa çeneni.”

“Sorun değil Dallas. Biz artık bir çiftiz.”

“Bir çift ne? Ne? Hayır, tamam söyleme. Benimle konuşma. Birbirinizle de konuşmayın. Sadece sessizlik istiyorum.” Peabody gülümsemesini bastırarak uzandı ve klima kontrolünü açmaya çalıştı.

“Çalışmıyor ve sakın konuşma.”

Peabody hiçbir şey demeden camı açtı.

McNab öne doğru uzandı. “Davayla ilgili konuşabilir miyim efendim?”

“Ne?”

“Kevin Morano’nun adresi. Yankee Stadyumu. Roarke’u arayıp adresi bulmasını... yani,” duraksayarak diz aynasından kendine bakan Eve’e baktı, “yani kaynaklarınıza başvurmak ister misiniz?”

“Hayır. Adamın yaşadığı yeri biliyorum.”

Eve büyük ve eski taş evin önünde durduğunda saat gece yarısı birdi. Aktif durumdaki güvenlik sisteminin yanıp sönen minik kırmızı ışığı dışında ev karanlıktı.

“Silahlı mısın McNab?”

“Mesai dışı şok tabancam var yanımda.”

“Düşük ayara getir ve iletişim cihazını açık tut. Aksini işaret etmediğim sürece eve yaklaşma. Hadi Peabody, gidip şu pisliği uyandıralım.”

Eve kaldırımdan girişe doğru ilerlemeye başladı. İlk taş basamağa çıktığında güvenlik sistemi alçak sesle bir uyarı tonu çıkardı. Eve zile bastı. Aynı anda tepeden bir ışık yandı ve güvenlik sistemi alarma geçti.

Şu anda izleniyorsunuz. Lütfen adınızı ve ziyaret amacınızı belirtin. Bu özel mülke girme ya da zarar verme teşebbüsünde bulunursanız sistem hemen polise ve mahalli güvenliğe haber verecek.

“Teğmen Dallas, NYPGT.” Eve rozetini ekrana doğru kaldırdı. “Bir polis mevzuuyla ilgili Lucias Dunwood’la görüşmem gerek.”

Kimliğiniz taranıp onaylanırken bir dakika bekleyin... Talebiniz Bay Dumwood’a iletilirken lütfen bekleyin...

“Teğmen sizce bu- ”

Eve hafifçe yana eğilerek kameranın görmeyeceği şekilde Peabody’nin ayağını tekmeledi. “Bay Dunwood’u bu saatte uyandırıp büyükbabasını haber vermek çok kötü. Ama böyle bir haber için doğru zaman diye bir şey de yok. Sabahı beklemenin bir faydası olmaz.”

“Evet efendim.” Peabody görüntünün yanı sıra sesli kayıt altında olduklarını da anlarken boğazını temizleyerek yüzüne ciddi bir ifade yerleştirdi.

Bir süre sonra birinci kattaki camda bir ışık yandı. Eve kapı kilidinin döndüğünü duymadığından, açıldığını görünce kapının tamamen ses geçirmez olduğunu anladı. Kapı sessizce açılırken Lucias’ı gördü.

Genç adamın parlak kızıl saçları dağınıktı. Üzerinde belden gevşekçe bağlanmış bir ropdöşambr vardı. Yeni uyanarak yataktan fırlamış ve nedeni konusunda kafası karışık genç bir adam gibi görünüyordu.

“Affedersiniz.” Lucias saf saf gözlerini kırptırdı. “Polis misiniz?”

“Evet.” Eve tekrar rozetini uzattı. “Siz Lucias Dumwood musunuz?”

“Evet. Konu neydi? Mahallede bir sorun mu var?”

“Hayır efendim. Bay Dumwood içeri girip konuşabilir miyiz?”

“Elbette. Kusura bakmayın. Biraz şaşırdım da.” Bir adım geri çekilerek, onları üç parçalı gümüş ve kristal bir avizenin ışığıyla aydınlanan mermer döşemeli geniş hole aldı. “Uyuyalı bir iki saat olmuştu. Ve kapımda polis görmeye pek alışık değilim.”

“Bu kadar geç bir saatte rahatsız ettiğimiz için üzgünüz. Maalesef bazı kötü haberler var, otursak daha iyi olacak.”

“Ne haberi? Sorun ne?”

“Bay Dunwood, çok üzgünüm ama büyükbabanız öldü.” “Büyükbabam mı?”

Eve genç adamın renginin solmasını ve titreyen parmaklarını ağzına doğru götürmesini hayranlıkla izledi. Çocuk gerçekten başarılıydı.

“Öldü mü? Büyük babam mı? Tanrım bir kaza mı oldu?” “Hayır efendim, öldürüldü.”

“Öldürüldü mü? Tanrım! Aman Tanrım! Benim cidden oturmam lazım.” Sarsak adımlarla holdeki şık kanepeye doğru ilerleyerek çöktü. “İnanamıyorum. Kâbus falan mı bu? Ne oldu? Büyükbabama ne oldu?”

“Büyükbabanız bu gece East Nehri’nde bulundu. Soruşturma devam ediyor. Kaybınız için çok üzgünüm Bay Dunwood ama bazı sorulara cevap vererseniz bize çok yardımcı olursunuz.”

“Elbette. Elbette elimden geleni yaparım.”

“Şu anda yalnız mısınız?”

“Yalnız mı?” Lucias başını kaldırdı ve tekrar indirmeden önce Eve bir an genç adamın gözlerinden geçen şüpheyi gördü.

“Eğer yalnızsanız belki yardımcımın aramasını istediğiniz birisi olabilir diye düşündüm. Yanınızda kalması için.” “Hayır. Hayır, ben iyiyim. Yani hallederim.” “Büyükbabanızı en son ne zaman gördünüz?” “Dışarıdaydı, yani bir süredir işle ilgili gezegen dışındaydı. Sanırım birkaç hafta oldu.”

“Görüştiğinizde size endişeli gelmiş miydi? Güvenliğiyle ilgili kaygıları ya da korkusu var mıydı?”

“Hayır.” Lucias tekrar başını kaldırdı. “Ne demek istediğinizi anlamadım.”

“Büyükbabanızın tanıdığı bir kişi tarafından öldürülmüş olma ihtimali var. Cesedi bulunmadan bir süre önce arabası yakılmış. Araba 143 numaralı Doğu Karayolunda تنها bir yerde bırakılmış. O bölgede ne arıyor olabileceğine dair bir fikriniz var mı?”

“Hayır, hiçbir fikrim yok. Arabası mı yakılmış? Bu kulağa planlı ve hırs dolu bir şey gibi geliyor. Ama benim büyükbabam hayatını tıbbi ve araştırmalarına adanmış büyük bir adamdı, bir hayırseverdi. Bu... bu işte bir hata olmalı.”

“Siz de tıp eğitimimi görüyorsunuz?”

“Ben şu anda eğitime bir süre ara verdim.” Lucias yüzünün çoğunu örtecek bir şekilde parmaklarını şakaklarına bastırdı. Eve Lucias’ın sağ elindeki ejderha kakmalı safir taşlı altın yüzüğü inceledi. “Tıbbın hangi alanında uzmanlaşacağıma karar vermek için biraz düşünmek, kendimi dinlemek istedim. Büyükbabam...” Genç adamın boğazı tıkanıp ve bakışlarını diğer tarafa çevirdi. “Takip edilecek büyük izler bırakıyordu ardında. O benim akıl hocamdı, ilham kaynağımdı.” “Eminim sizinle gurur duyuyordu. Yakındınız o halde?” “Öyle düşünüyorum. İnanılmaz bir adamdı, her zaman mükemmelliğin peşindeydi. Onun ismine leke düşürecek şeylerden hep kaçındım, şimdi de aynı şey anısı için gerekli olacak. Ama böyle olması... yani böyle nehre fırlatılıp atılmış olmak. Tanrım... yaşamının sonunda onurunun böyle hiçe sayılması. Bundan nasıl da nefret ederdi. Bunu ona yapanı bulmanız gerek Teğmen. Yaptıklarını ödemek zorundalar.” “Onları bulacağız ve yaptıklarını ödeyecekler. Özür dilerim ama standart prosedür gereği sormak zorundayız. Bu akşam saat yediyle gece yarısı arasında nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?”

“Tanrım... Ben... Şüpheli konumuna geleceğimi hiç düşünmemiştim. Saat sekiz buçuğa kadar evdeydim. Sonra bir kulübe gittim. Pek kimseyle de konuşmadım. İşte pek ilginç biriyle karşılaşmadım. Tamam, itiraf ediyorum. Akşam için hoş bir kız ayarlarım diye düşünüyordum ama öyle olmadı. Eve erken döndüm. On buçuk gibi. Güvenlik sistemimden de kontrol edebilirsiniz.”

“Yani tamamen yalnızdınız?”

“Bir ev droidim var.” Lucias ayağa kalktı. “Çağırayım. Evden çıkış ve eve gelişimle ilgili onu da sorgulayabilirsiniz. Ahh, içeceklerim için de kasadan aldığım bir fatura var. Eminim tarih ve saat vardır

üzerinde. İşinize yarar mı?” “Evet, çok iyi olur. Bu teferruatlar ortadan kalsın ki soruşturmaya devam edebilelim.”

“Yapabileceğim her şeyi yaparım. Yardım edebileceğim ne varsa söyleyin. Ben droidi getireyim. Siz onu sorgularken de faturaya bakayım. Cebimde bir yerlerdedir.”

“Teşekkürler. Ahh, bu arada belki bilmek istersiniz, şehir rehberinde adresiniz yanlış listelenmiş.”

“Anlayamadım?”

“Adresinizde diyorum, bir hata olmuş. Doğru adresinizi büyükbabanızın dosyalarından buldum. Vaktiniz olduğunda bir bakıp düzeltmek istersiniz belki.”

“Ne tuhaf. Evet bir ara ilgilenirim. Bir saniye izin verin bana.”

Lucias droidi getirirken Kevin’in tekrar programlaması ve girdiği yanlış veriler yüzünden içi gayet rahattı. Ama yatak odasına girdiğinde elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı. Kevin hemen arkasından odaya daldı. “Arabayı asla teşhis edemezler demiştin.”

“Etmişler işte,” dedi Lucias hızla. “Ama bir önemi yok. Her şey yolunda. Görünüşe göre bu gece o aptal fahişenin Jean-Luc’a gelmemesi iyi olmuş. Yoksa bunu alamazdım.” Pantolonunun cebinden içki faturasını çıkardı. “Her şekilde güvendeyim ve tek yapmam gereken yas tutan torun rolüne devam etmek.”

“Peki ya ben?”

“Senden zaten haberleri yok. Polisler bu olayla projenin bağlantılı olduğunu bilmiyorlar ki. Büyükbabamın ölümüyle benim aramda da ispat edilebilecek bir bağlantı yok. Sen sadece burada kal ve sesini çıkarma. Ben aşağıyı hallederim.” Lucias hızla alt kata indi. “Cebimdeymiş Teğmen, tam düşündüğüm gibi.” Faturayı Eve’e uzattı.

“Tamam. Dosyalar için yardımcımın bir kopyasını alması gerekecek.”

“Elbette.”

Peabody faturayı tararken Lucias bekledi. “Yapabileceğim bir şey var mı? Herhangi bir şey?”

“Şu anda yok. Ama iletişim halinde olacağız.”

“Bana haber vereceksiniz değil mi? Yani bunu yapanı bulduğunuzda?”

“İlk siz bileceksiniz,” diye söz verdi Eve.

Dışarı çıktıklarında Eve arabaya dönüp direksiyona geçene kadar ağzını açmadı. “Soğukkanlı pislik. Her dakikasından keyif aldı.”

“Droidi tekrar programlamış olabilirler,” dedi McNab arka koltuktan. “Aynı şey güvenlik için de geçerli. Ekipteki bilgisayardan anlayan çocuk ikisini de halledebilir. Çocuk işi.”

“Yine de ondan çok şey öğrenemedik,” dedi Peabody. “Öğrenemedik mi?” Eve parmaklarını direksiyonda gezdirdi. “Büyükbabasının adını hiç söylemedim, o da sormadı. İki büyükbabası var ve

ikisi de New York'ta yaşıyor ama çocuk hangisinin öldüğünü sormadı bile. Sormasına gerek yoktu çünkü. Bir de adamın yaşamının sonunda onurunun öyle hiçe sayılması. Yaptığı tam olarak buydu. Yapmak istediği şey daha doğrusu. Dostu ve ev arkadaşı Kevin'ın akşam onunla birlikte olduğunu söylemeyerek de kendini öne attı. Spotları kimseyle paylaşmak istemiyor."

"Galiba sandığımdan daha fazlasını öğrenmişiz."

"Evet. Yine küçük hatalar."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Roarke onları kapıda karşıladı. Eve'in yüzüne bir kez bakınca ne kadar yorgun olduğu konusundaki şüpheleri onaylanmış oldu. Bir an için kapıyı Peabody ve McNab'in suratlarına kapayarak karısını içeri çekmeyi, kucağına alarak yatağa kadar taşımayı düşündü.

Eve Roarke'in yüzünden düşüncelerini okur gibi olduğundan herkesi içeri iteledi. "Onları da buraya getirmek daha pratik olacaktı."

Peabody birkaç saatliğine muhteşem yataklardan birinde uyumak keyfini feda ederek, "Aslında şehir merkezine taksi de çağırabiliriz," dedi.

Roarke rahatlatmak ister gibi tek eliyle Eve'in saçını hafifçe okşayarak Peabody'ye, "Saçmalama," dedi. "Bir sürü boş odamız var zaten. Sen kimin yumruğuna çarptın lan?"

"Monroe'nun yumruğuna." McNab sırtınca dudağı iyice sızlamaya başladı. "O da benimkine çarptı ama."

"Böbürlenecek bir şey değil bu." Eve ceketini çıkardı. "Burada kalın. Zaten toplantı saat altıda. Evin iki farklı ucunda iki oda seçin."

"Ya ama," diyebildi Peabody.

Roarke gülerek onun kolunu okşadı. "Şaka yapıyor." "Gayet ciddiydim," dedi Eve. "Maviş ve Trina nerede?" "Leonardo'yla birlikte havuzdalar. Leonardo geleli iki saat kadar oldu. Çıplak yarış vakti geldiğini söylediklerinde ben artık çıkayım dedim."

"Çıplaklar mı?" McNab doğruldu. "Islak ve çıplak mı? Aslında biz de bir iki kulaç atsak fena olmaz. Yani öylesine bir düşünce işte," diye mırıldandı Peabody'nin dudaklarının kıvrıldığını görünce.

"Oyun vakti bitti. Yatağa." Eve merdivenleri işaret etti. "Yarın büyük bir operasyonumuz var ve dinlenmenizi istiyorum. Deniz kızlarıyla arkadaşları hangi havuzda?"

"Aşağıdalar," dedi Roarke. "Sen neden yukarı çıkmıyorsun? Misafirlerimizi ben yerleştiririm."

"İyi. Yatmadan önce yapmam gereken bir iki şey daha kaldı." Eve merdivenlerden çıkmaya başladı. "Ve koridorlarda dolaşan sinsi ayak sesleri istemiyorum."

"Çok katı," diye mırıldandı Peabody.

"Daha çok yorgun ve gergin. Biz asansörle çıkalım." Roarke eliyle işaret etti. "Sanırım aklımda olan odayı beğeneceksiniz. İki kişilik geniş bir oda."

Eve önce Roarke'ın ofisine giderek Greenpeace Park'ın büyük bir haritasını duvar ekranına açtı. Piknik alanını işaretledikten sonra, adamları için en stratejik noktaları seçme işini bilgisayara bıraktı. Birkaç saat uyuduktan sonra onaylayıp onaylamayacağına bakacaktı.

Operasyon için istediği adamları listeledi, emri yayınladı ve raporunun kopyasını Whitney'e gönderdi.

Görüşü bulanıklaşmaya başladığında Bir duş vakti geldi, diye karar verdi. Belki duş beynindeki sisin birazını dağıtırdı ve bir saat daha çalışabilirdi.

Tökezleyerek yatak odasına doğru gidiyordu ki cep linki çaldı. "Dallas."

"Cepten ararsam kaçamazsın diye düşündüm." Morris devasa esnemesiyle ekranı dolduruyordu. "Bu akşamki konuğumuz bu dünyadaki varlığını yetmiş dört sene sürdürmüş. Sert bir nesneyle çok sert bir darbe almış. Bu darbe bir saat ya da biraz daha kısa bir süre içinde ölümüne sebep olmuş. Tıpta buna... eee... beyninin dağılması diyebiliriz."

"Anladım." Eve ayakta duramayacak kadar yorgun olduğundan kanepelerden birinin koluna oturdu. "Bu kötü haberi veren ben olmak istemezdim Morris ama zaten medyada bir kaynağımdan öğrenmiştim bunu. Morgunda bir köstebek var."

"Hayır! Hayretler içindeyim! Afalladım! Bir kamu görevlisi medyaya bilgi sızdırıyor. Dünya nerelere geldi böyle?" "Sen ne neşeli bir şeydin böyle!"

"İşte işini sevince dünyayı da seviyorsun. Medya kaynağının her şeyi anlatabildiğini sanmıyorum, çünkü toksikoloji raporunu yeni aldım."

Roarke odaya girerken Eve kafasını toplamak için hafifçe başını salladı. "İlaç verilmiş mi?"

"İlk darbelerle son darbe arasında doktora bir uyarıcı verilmiş."

"Onu kurtarmaya mı çalışmışlar?" Eve kafasını tekrar salladı ve Morris bir şey söylemeden önce ne olduğunu anladı. "Hayır, öylesi mantıklı olmaz. Onu biraz daha hayatta tutmaya çalışmışlar."

"Evet bayana oyuncak ayıyı uzatıyoruz. Kullanılan kimyasal kalbi uyarıyor ve çok çabuk emiliyor. Eğer morga yirmi ya da otuz dakika sonra gelmiş olsaydı uyarıcının izlerini bulamazdık."

"Onu nehre atacakları yere götürüp orada öldürene kadar hayatta tutmak istediler. Ama ilk darbelerden sonra da zaten öldü, değil mi?"

"Tıbbi bir yardım olsa belki bir şansı olabilirmiş. Ama küçük bir şans. Son darbeyi almasaymış da kesin nehirde boğulmuş diyebiliriz ama."

"Yani son darbeyi almasını istediler. Bilinci açık ama tamamen çaresizken. Onurunu tamamen ayaklar altına almak istemişler."

"Aynı verileri ortak dostumuz Renfrew'e de gönderiyorum. Soygun teorisi tamamen fos çıktı."

"Teşekkürler. Otopsiyi şahsen yaptığın için de ayrıca sağol."

"Evet, lüks paketimizin bir tadına bak istedim. Tanrı aşkına Dallas, git biraz yat. Burada senden daha canlı gözükken hastalarım oluyor."

“İyi tamam.” Eve bağlantıyı keserek linkine bakmaya devam etti. Roarke uzanarak silah koşumunu çıkardığında irkilerek arkasını döndü. “Aynı odaya yerleştirdin onları değil mi?”

“İş arkadaşlarının cinsel hayatlarından daha önemli şeylere kafa yorman gerekmiyor mu?”

“İş arkadaşlarım gece boyunca sosis nerede oynadıklarından toplantıda sızıp kalacaklarsa... sen ne yapıyorsun?” “Botlarını çıkarıyorum. Yatağa gidiyorsun.”

Eve aşağı doğru eğilmiş Roarke’ın kafasının üstüne baktı. Tanrım, adamın saçları inanılmazdı... Simsiyah ve ipeksi, diye düşünürken başı dönmeye başlamıştı. Ve yüzü...

Eve kafasını sallayarak kendini toplamaya çalıştı. “Bir duş alıp bir saat daha çalışacağım.”

“Hayır Eve, öyle bir şey yapmayacaksın.” Roarke botları hafifçe zıplayıp devrilecek kadar hızla atarken sesinde bir öfke vardı. “Burada durup yorgunluktan bayılmanı izlemeyeceğim. Ya kendi başına gidersin yatağa ya da seni bayıltırım ve yatağa öyle sokarım.”

Eve kaşlarını çatarak ona baktı. Her ikisinin de Roarke’ın içinde yaşadığını bildiği o kaynar öfke, ateşli şiddet pek kendini göstermezdi. Eve onun böyle açığa çıktığını görünce gerçekten de Morris’in ima ettiği kadar yorgun gözüküyor olmalıym, diye düşündü.

“Onu gördüm bu gece. Yüzüne baktım.” Eve sessiz bir tonla konuşuyordu. “Uyuyamam Roarke, çünkü onu göreceğimi biliyorum.” Parmaklarını gözüne bastırdıktan sonra ayağa kalktı. “Ona baktım ve eğer ne olduğunu bilmeseydim onu tanıyamazdım.”

Eve ondan uzaklaşarak pencereye doğru gitti ve camı açtı. Derin bir nefes aldı. “Çok genç. Yüzünde hâlâ yeniyetmeliğin verdiği yuvarlak hatlar var. Saçları kızıl ve kıvrık kıvrık... ne bileyim tatlı bir oyuncak gibi bir şey. Ama bu gece birini öldürdü, bir can aldı -kan bağı olan birini, hem de bilerek, planlayarak ve yoğun bir şiddet kullanarak. Ama karşımda oturup benimle konuştu. Ağlayarak. Üzüntü içinde. O kadar iyi rol yaptı ki hiçbir şey göremedim. İçindekini göremedim.”

Roarke genç kadının sesindeki yorgunluğu duymaktan nefret ediyordu, dahası o yorgunluğun perdelediği cesaret kırıklığını. “Neden görmen gerektiğini düşünüyorsun ki?” “Çünkü izleyip durdum ve yoktu Roarke.” Eve ona doğru dönmüştü. “Yaptığı şeyden gayet memnundu, iliklerime kadar hissediyordum bunu ama yüzünde göremedim, gözlerinde göremedim. O... eğlenmeye devam etti. Onun için çıtayı biraz daha yükselttim sadece. Aynı oyun, seviye atladı sadece.

“Ciddi ciddi canını yakmak istedim,” diye devam etti Eve. “Kişisel olarak. Yüzünü darmadağın edene kadar yumruklamak istedim. Onu tamamen darmadağın edene kadar.”

“Ama kalkıp çıktın o evden.” Roarke ona doğru yaklaştı. Eve’in yanaklarının ıslaklığından haberdar olmadığından emindi. “Onu durdurarak darmadağın edeceksin çünkü, yaşamının sonuna kadar bir kafese kilitleyerek Eve.” Elini uzatarak genç kadının yüzünü avuçlarının içine aldı ve parmaklarıyla yanaklarındaki nemi sildi. “Eve sevgilim çok yorgunsun, iliklerine kadar yorgun olduğunu görebiliyorum. Eğer dinlenip kendini toplamazsan kim o kadınları savunacak?” Eve ellerini kaldırarak Roarke’ın bileklerinden tuttu. “Gördüğüm rüya, son kâbus, hani babamı kanlar içinde gördüğüm kâbus. Bana asla ondan kurtulamayacağımı söylemişti. Haklıydı. Birini haklıyorsun sonra başka biri karşına dikiliyor. Hemen köşe başında bekliyorlar sanki. Uyuyamıyorum çünkü onları göreceğimi biliyorum.”

“Bu gece görmeyeceksin.” Roarke ona sarıldı. “Bu gece gelmelerine izin vermeyeceğiz. Uyumasın bile...” Roarke dudaklarını şakağına bastırdı, “dinleneceksin.”

Onu kucağına alarak kanepeye taşıdı.

“Ne yapıyoruz?”

“Film izleyeceğiz?” dedi Roarke.

“Film mi? Roarke bak cidden- ”

“Cidden yeteri kadar yapmadığın bir şey bu.” Roarke, Eve’i kanepeye yerleştirerek bir film diski seçti. “Hadi biraz, kendinin dışına çık, kendini başka hayallere bırak. Eğer kendini bırakırsan beyaz perdedeki drama ya da komedi, hüznün ya da keyif seni başka dünyalara götürür.”

Roarke kanepeye dönerek Eve’in yanına yerleşti ve genç kadının başını omzuna yerleştirdi. “Sana bundan bahsetmiştim. Magda Lane’in bir filmi. Benim bütün hüznümü alıp götürmeyi başarmıştı.”

Roarke’in yanında uzanmak, kolunu belinde hissetmek öyle güzeldi ki. Açılış müziği odayı doldururken ekranda renkler ve sesler belirmeye başladı. “Kaç kere izledin sen bunu?” diye sordu.

“Ahh, onlarca kez sanırım. Şşş. Açılışı kaçıracaksın.”

Eve izlerken yavaş yavaş göz kapaklarının ağırlaştığını hissetmeye başladı. Sonra dinlemeye çalıştığını fark etti. Uyuyakaldı.

Eve uyandığında her yer sessiz ve karanlıktı ve hâlâ Roarke’in kollarının arasındaydı. Yorgunluk onu tekrar ele geçirmek istiyordu ama Eve kendini toplayarak bilek ünitesini kontrol etti.

Beşi geçmiş çoktan, diye düşündü. Tam üç saattir uyuyordu ve bu kadar yeterli olmak zorundaydı. Ama kalkmaya çalıştığında Roarke’in tutuşunun sıkılaştığını hissetti.

“Biraz daha yatman gerek.”

“Olmaz. Daha yarım saat banyoda beynimi eski haline getirmem gerekecek. Acaba yatarak da duş alabilir miyim?” “Evet banyo yapmak deniyor ona.”

“Aynı şey değil ama.”

“Neden fısıldıyorsun?”

“Fısıldamıyorum.” Eve boğazını temizledi ve tıpkı cam kırıkları yutmuş gibi hissetmeye başladı. “Boğazım gıcık yaptı biraz.”

“Işıklar yüzde on açılsın.” Roarke loş ışıktaki onu kanepeye bastırdı. “Yüzün de bembeyaz,” diyerek elini alnına götürdü. Bir an yüzünde bir panik ifadesi belirdi. “Sanırım ateşin de var.”

“Hiç de bile.” Roarke hastalık konusunda endişelenirken Eve’in tek hissettiği korku olurdu. “Hasta değilim ben. Hastalanmam ben.”

“Bir haftadır birkaç saatten fazla uyumaz, kahveyle beslenirsen hastalanırsın Eve. Lanet olsun Eve, bağışıklık sistemini çökertmeye mi çalışıyorsun?”

“Hiç de bile.” Eve doğrulmaya çalışırken odanın dönmeye başladığını hissetti. “Duşumu alırsam kendime gelirim.” “Seni bir ay boyunca yatağa bağlamak gerek. Aslında bir dadiya ihtiyacın var.” Roarke kanepeden kalkarak dahili ev linkine gitti.

“Sen niye bu kadar kırgınsın onu bile anlamadım ki ben.” Eve sesinin cızırtılı bir inleme gibi çıkması karşısında daha da sinirlendi. “Hâlâ uyku sersemiyim ben.”

“O kanepeden kalktığın anda seni doktora götürürüm.” “Bir dene bakalım dostum, bakalım kimin doktora ihtiyacı oluyor.” Tehdit yine mızıldanma tonunda çıktığından hiç de etkili olmamıştı.

Roarke ona bakmakla yetinerek linki açtı. “Summerset. Eve hastalandı. Burada ihtiyacımız var sana.”

“Ne? Ne dedin sen? Ne yaptın?” Eve fırladı ve neredeyse kalkmak üzereyken Roarke ona yetişti ve tekrar oturttu. “Bana dokunamaz o. Bana elini sürdüğü anda ikinizi de bayıltana kadar döverim. Silahım nerede?”

“Ya Summerset ya da hastane.”

Eve derin bir nefes aldı. “Bak burada patron sen değilsin.”

“İyi, ispat et o zaman,” diye meydan okudu Roarke. “Beni indir hadi.”

Eve ayağı kalktığı anda Roarke hafifçe iteleyerek onu oturttu. Eve tekrar kalkmaya çalışırken bu kez yumruğunu Roarke’in karnına geçirdi.

“Biraz da olsa gücün kaldığını görmek çok hoş, yani kız yumruğu kıvamını geçmese de.”

Duyduğu hakaretle afallayan Eve, bir an ağzını açamadan kalakaldı. “İlk fırsatta, bulduğum ilk fırsatta aletini düğümleyeceğim.”

“Çok hoş Eve aferin.” Summerset’in odaya girmesiyle Roarke ona doğru döndü. “Ateşi var.”

“Ateşim falan yok. Dokunma bana. Elini bile- “ Roarke üzerine doğru eğilip ellerini kanepeye bastırırken Eve küfredip, karşı koymaya çalışıyordu.

“Ne kadar çocukça.” Summerset dilini şaklatarak elini Eve’in alnına dayadı. “Evet ateşi biraz yükselmiş.” Uzun parmaklarını Eve’in çenesinde ve boğazında gezdirdi. “Dilini çıkar.”

“Eve.” Roarke’in ağzından çıkan kelime öyle bir uyarıyla yüklüydü ki Eve sıkı sıkıya bastırıldığı dudaklarını gevşetti. Dilini çıkardı.

“Ağrın var mı?” diye sordu Summerset.

“Evet, kıkımda bir ağrı var. Adı da Summerset.”

“Görüyorum ki çocuksu zekâda bir etkilenme yok. Hafif bir virüs kapmış,” dedi Summerset Roarke’a dönerek. “Yorgunluk, stres ve berbat yemek alışkanlıklarının da büyük katkısıyla. Basitçe savuşturup semptomları tedavi edebiliriz. Gidip ihtiyacı olan şeyleri getireyim. Bir iki gün yatakta kalsa iyi olur.”

Summerset dışarı çıkarken Eve kısık ama net bir sesle, “Beni bırak,” dedi. “Lütfen, şimdi.”

“Olmaz.” Roarke’ın tuttuğu kolları titremeye başlamıştı ama Roarke sinirden olmadığını hissedebiliyordu. “İşimiz bitene kadar olmaz. şyor musun sen?”

“Hayır.” Donuyordu ve deminden verdiği uğraş her hücresinde hissettiği ağrıların yzeeye çıkmasına neden olmuştu.

“O halde neden titriyorsun?” Roarke hafif bir küfür savurarak kanepenin arkasından bir battaniye kaptı ve Eve’in hareket emri beyninden bedenine ulaşmadan onu tekrar yakaladı.

“Lanet olsun Roarke, şimdi gelecek ve beni drtp duracak yine, o garip karışımlarından birini içmeye zorlayacak. Sadece sıcak bir duşa ihtiyaım var benim. Kalbin yok mu senin.” “Var ve kendisi sana ait.” Roarke alnını Eve’in alnına yaklaştırdı. “Sorun da bu zaten.”

“Daha iyi hissetmeye başladım. Gerçekten.” Sesi de titremeye başladığından iyice başarısız olan bir yalandı. “Ve bu davayı bitirdiğimde iki gün izin alacağım. Yirmi dört saat uyuyacağım. Sebze yiyeceğim.”

Roarke kendini tutamayarak gülümsedi. “Seni seviyorum Eve.”

“O halde gelmesine izin verme.” Kapıları açılan asansörü duyuca gözleri telaşla döndü. “Geliyor,” diye fısıldadı. “Kutsal gördüğün her şeyin hatırına yalvarıyorum, beni kurtar.”

Summerset tepsiyi masaya koyarken Roarke’a, “Doğrulmasına yardımcı ol,” dedi. Tepsinin üzerinde sütü andıran bir sıvı, üç tane beyaz tablet ve bir şırınga vardı.

Eve bir an hiç hareket etmeyince Roarke onu bıraktı. Roarke’ın hafifçe gerilemesiyle Eve ayağa fırladı. şiddetli ama kısa bir mücadele oldu aralarında. Summerset bir an bile tereddüt etmeden aralarına girdi. Eve’in burnunu sıkarak tabletleri açılan ağzına attı ve arkasından sıvıyı boğazından aşağı döktü.

Eve yutkunmaya çalışırken Summerset gülümsedi. “Bunu bir iki kere sana yaptığımı da hatırlıyorum.”

“Evet ben de senden öğrendim zaten.”

“Gömleğini de çıkar. Vitamin bombası daha hızlı etki gösterir.”

Roarke vakitten kazanmak ve kendini de korumak adına gömleğin kolunu çekerek yırttı. “Böyle iyi mi?”

“Harika.”

Eve çoktan öfkenin ötesine geçmiş, kendini bırakmış artık ağlamaya başlamıştı. Her yeri acı içindeydi - başı, tüm bedeni-, gururu. şırınga koluna girdiğinde neredeyse hissetmedi bile.

“şşş tamam bebeğim. şşşş.” Eve’i ağlarken görünce sarsılan Roarke ne yapacağını bilemeden ona sarıldı, saçlarını okşayıp sallamaya başladı. “Tamam geçti. Ağlama.”

Eve, Roarke’a sımsıkı sarılrsa da, “Git,” dedi. “Beni rahat bırak.”

“Beni onunla biraz yalnız bırak.” Summerset, Roarke’in omzuna dokundu ve genç adamın yüzündeki acıyı görünce biraz vicdan azabı hissetti. “Birkaç dakika ver bize.”

“Pekâlâ.” Roarke, Eve’i bir süre daha kollarında tuttu. “Jimnastik salonunda olacağım.”

Roarke bıraktığında Eve kanepeye oturarak top gibi kendi içine kapandı. Summerset yanına oturdu ve genç kadının hıçkırması geçene kadar hiçbir şey söylemedi.

Sonra, “Sana hissettiği şeyler onun elini ayağını bağlıyor,” diye konuşmaya başladı. “Daha önce böyle olmamıştı. Senden önce gelip geçen kadınlar kısa ve geçici ilgililerdi sadece. Onları da umursuyordu, çünkü ona yapılan onca şeye rağmen Roarke’in çevresine karşı büyük bir duyarlılığı ve ilgi kapasitesi var. Ama yine de senden önce kimse olmamıştı. Senin için nasıl endişelendiğini görmüyor musun?”

Eve top gibi halini bozarak çözüldü ve hafifçe doğruldu. Adeta gözyaşlarının utancını silmek istermiş gibi, ellerini ıslak yanaklarında gezdirdi. “Endişelenmesine gerek yok.”

“Endişeleniyor ve endişelenmeye de devam edecek biliyorsun. Dinlenmen gerek Teğmen. İş ve stresin olmadığı birkaç güne ihtiyacın var. Roarke’in da. Onun da çok ihtiyacı var dinlenmeye. Sen dinlenmezsen o da dinlenmeyecek, biliyorsun.”

“Yapamam. Şu anda olmaz.”

“Yapamaz mısın, yapmaz mısın?”

Eve gözlerini kapadı. “Ofisime bir çıkıp panoma asılı resimlere baksana. Sonra gel ve durup geri çekilmemi söyle.” “Roarke öyle bir şey söylemiyor değil mi? Hem söylemez de. Ama yapman gereken şeyleri yapabilmek için gücüne, enerjine ve beynine ihtiyacın var.”

Summerset uzanarak bardağı aldı. “Bitir şunu.”

Eve kaşlarını çatarak bardağa baktı. Summerset’in zorla verdiği şeylerin çoktan işe yaramaya başladığını itiraf etmekten nefret ediyordu. O yüzden asla itiraf etmeyecekti. “Muhtemelen zehirdir.”

Summerset keyiflenerek, “Zehir,” diye tekrarladi. “Neden ben düşünemedim bunu? Artık bir dahaki sefere.”

“Ha-ha!” Eve bardağı alarak kalan kısmı tepesine dikti. “Bundaki yosun tadını silecek bir şeyler olmalı aslında.” “Elbette.” Summerset bardağı tepsiye koyarak ayağa kalktı. “Ama benim de biraz keyif yapmaya hakkım var sanırım. Şimdi hafif bir egzersiz yapmanı tavsiye ederim.”

Eve’in hiç vakti yoktu ama yine de jimnastik salonuna indi. Roarke makine ve aletlerle çalışmıyordu -ki zaten nadiren çalışırdı, ter içinde ağırlık çalışıyordu. Duvardaki medya ekranı açıktı ve borsa raporları görüntülü ve sesli bir şekilde akıyordu.

Eve’e duyduğu şeyler de en az gördüğü semboller kadar anlamsız geldi.

Roarke’a doğru ilerledi ve yanına geldiğinde dizlerinin üzerine. “Özür dilerim.”

Genç adam ağırlıkları kaldırmaya devam etti. “Daha iyi misin şimdi?”

“Evet. Roarke, özür dilerim. Aptallık ettim. Bana kızma lütfen. Şu anda bunu kaldıracabileceğimi sanmıyorum.”

“Sana kızgın değilim.” Roarke halteri yerine koyarak altından kaydı. “Sadece seni öyle gördüğümde boğazım yırtılıyormuş gibi hissediyorum.”

“Ben başka bir şey yapamam. Başka bir şey olmak elimde değil.”

Roarke havlusuna uzanarak yüzünü kuruladı. “Senin başka bir şey yapmanı ya da başka bir şey olmanı istemiyorum zaten. Ama o şekilde dibe battığını gördüğümde tepki vermemek elimde değil.”

“Genelde tam dibe vurmadan çekip çıkartıyorsun zaten beni.”

Roarke başını çevirerek Eve’e baktı. Hâlâ çok solgun, diye düşündü. Neredeyse şeffaf. “Sanırım bu kez yeterince çabuk davranamadım. ”

“Meksika’ya gidelim.”

“Pardon?”

“Meksika’daki eve.” Eve onu böyle şaşırtabildiğini görünce, tamamen batmamışım demek, diye düşündü. “Ne zamandır gitmiyoruz. Bu dava biter bitmez bütün bir hafta sonu için oraya kaçalım, ne dersin?”

Roarke havluyu elinde çevirerek düşündü, sonra yine havluyu halat gibi kullanarak genç kadını kendine doğru çekti. “Kim kimi çekip çıkarmaya çalışıyor acaba?”

“Birbirimizi çıkarıyoruz diyelim. Bu davayı kapatmam için biraz zaman ver bana. Sonra sen de bir iki gün ayrılmaya yetecek kadar... ne yapıyorsan onu yap işte. Sonra kaçalım. Kumsalda yatalım, sarhoş olalım, seksli kumar partisi yapalım. Gözlerimiz patlayana kadar film izleyelim.”

“Seksli kumar partisini biraz anlatsana?”

Eve genç adamın yüzünü ellerinin arasına aldı. “Toplantıya hazırlanmam gerek. Anlaştık mı?”

“Tamam.” Roarke dudaklarını Eve’in alına bastırdı ve artık ateşinin olmadığını hissederek rahatladı. “Kesinlikle anlaştık.”

Eve ayağa kalktı ve ilerledi ama kapıya vardığında arkasını dönerek Roarke’a baktı. Genç adam üzerindeki siyah atletle ter içinde sıranın üzerinde oturuyordu. Saçı at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı ve ayakları çıplaktı.

Eve’e öyle parlak mavi gözlerle bakıyordu ki bu gözlere dalıp onun içinde salınmak istedi Eve.

“Senden önce kimse olmadı,” dedi Eve. “Bunu bilmeni istedim sadece. Yaptığım işi yapmak içimde bir çatlak açtı -tıpkı dün geceki gibi- ve beni o çatlaktan koruyacak, uzak tutacak kimse yoktu. Kimsenin tutmasını falan da istemiyordum. Sana kadar. Kıyısından, köşesinden dönüyordum, idare ediyordum. Ama belki, yani sanırım kıyısından köşesinden döne döne artık tutunamayacağım, yapamayacağım bir noktaya gelecektim. Ve eğer yaptığım işi yapamasaydım bu benim sonum olurdu Roarke.”

Eve kendini toparlamak için derin bir nefes aldı. “Yani beni her tuttuğunda tekrar ayağa kalkmama yardımcı oluyorsun. Ve kurbanlar, yani onlar için de, onlara da yardımcı olmuş oluyorsun. Sadece bunu söylemek istedim.”

Eve hızla spor salonundan çıkarken Roarke arkasından bakakaldı.

Eve mahmur gözler, biraz solgun bir yüz ama açık bir zihinle ofisine girdiğinde saat altıyı altı geçiyordu. McNab ve Peabody’nin çoktan OtoAşçıyı yağmalamaya başladıklarını gördü. Yeni gelmiş Feeney de Eve’in çalışma masasının karşısındaki ziyafete dalmıştı.

“Neresi burası, Kahvaltı Dünyası mı?”

“İnsanın yakıta ihtiyacı var.” Feeney bir dilim pastırmayı elinde tutarken ağzına attığı diğer dilimi çiğnemeye başladı.

“Yüce Tanrım, gerçek et. Gerçek inek eti yemeyeli ne kadar oldu biliyor musun?”

Eve uzanarak Feeney’in elindeki pastırmayı kaptı ve ağzına attı. “O zaman git kendine bir tabak bul. Ben anlatırken yiyebilirsin. Peabody, gördüğüm kadarıyla elimde kahve yok. Tek sebebi, galiba her nasılsa alternatif bir evrene giriş yaptım.”

Peabody bir çatal dolusu sucuklu yumurtayı ağzına atarak çiğnemeye başladı. “Ve belki de bu evrende Teğmen benim, sen de benim yardı... ” Eve’in korkutucu bakışları karşısında ayağa fırladı. “Kahvenizi hemen getiriyorum Teğmen. Efendim.”

“Çabuk ol. Ekibin geri kalanı sekizde gelecek. “Hedef bölgenin haritası ekranda, bilgisayarın seçtiği kişisel yerleştirme noktaları işaretli. Bakım gerekiyorsa değişiklikler yapacağız. Feeney, McNab’i takip aracına almanı tavsiye ederim.” “Ben parkta bir noktada olmayı tercih ederim, efendim, belki operasyonda aktif olarak müdahale şansı yakalarım.” Eve, Feeney’in yeni hazırladığı tabaktan bir dilim daha alarak başını McNab’e doğru eğdi.

“Belki bunu kavga başlatıp güzel yüzünü dağıtmadan önce düşünmeliydin. Çocukların oynadığı, kuşların dallarda neşeye ötüştüğü bir ortamda sadece dikkat çekersin.”

Feeney McNab’e, “Dallas haklı,” dedi. “Karavanda benimlesin.”

“Bir tane daha elektronikçiye ihtiyacın olacak,” diye devam etti Eve. “Adamlarını sen daha iyi tanıyorsun, seçimi sana bırakıyorum.”

“Güzel ama zaten seçtim. Roarke,” dedi Feeney ve o içeri süzülürken parmağıyla kapıyı işaret etti.

“Günaydın.” Roarke yine siyahlar içindeydi ama bu kez üzerinde olan şık gömlek ve pantolonla da en az spor atletikle olduğu kadar çekici ve tehlikeli gözüküyordu. “Geciktim mi?”

“Çok becerikli olduğunu sanıyorsun değil mi?”

Roarke, Eve’in elinde salladığı pastırmayı kaptı. “Hiç alakası yok Teğmen. Öyle olduğumu biliyorum. Bu operasyona çok uygun olma sebepim de bu zaten.”

“Operasyonda olmak istiyorsan bu ona kalmış.” Eve parmağıyla Feeney’i işaret etti. “Ama bu operasyonun benim olduğunu aklından çıkarma.”

Roarke pastırmadan bir ısırık aldıktan sonra Eve’e uzattı. “Nasıl çıkarabilirim ki?”

Saat sekiz buçukta bütün ekibe operasyon bilgileri verilmişti. Eve görevleri ve konumları dağıtmaya başladı.

“Hey, hey.” Detektif Baxter elini kaldırarak sallamaya başladı. “Neden ben kaldırım kenarındaki dilenci oluyorum?” “Çünkü o rol için en uygun aday sensin,” dedi Eve. “Ve boynundaki dilenci lisansıyla çok seksi görüneceksin.”

“Trueheart’ın dilenci olması gerekirdi,” dedi Baxter. “Çaylak olan o.”

“Ben olabilirim Teğmenim.”

Eve Trueheart’a baktı. “Fazla genç, fazla dürüst görünüyorsun. Baxter çok daha inandırıcı. Peabody, sen ve Roarke şu bölgede gezinen bir çiftsiniz.” Eve haritadaki noktayı göstermek için lazerli çubuğu kullandı. Trueheart, sen park görevlisisin ve şu alandan sorumlusun.”

Peabody kıkırdarak, “En iyi rol benim,” dedi McNab’e. Eve, “Kimse şüpheliye yaklaşmayacak,” diye devam etti. “Öğlenin o saati, bahar günü, parktaki trafik yoğun olacaktır, insanlar açık havada öğlen yemeği falan yiyor, çocuklar etrafta koşturuyor olacaktır. Park o saatte botanik kulüplerine, kuş gözlem gruplarına, okul gezilerine falan açık. Şüphelinin buluşmak istediği nokta nispeten daha sakın ama yine de etrafta siviller olacak. Mecbur kalmadıkça silah çekilmeyecek. Birisi heyecanlandı diye, ufak bir çocuk şok tabancasıyla vurulsun istemiyorum.”

Eve masasının kenarına oturdu. “Aynı zamanda ikinci şüpheli için de gözünüzü açık tutun. Parkta birlikte mi olacaklar bilemeyiz. Eğer onu görürseniz, gördüğünüzü düşünecek olursanız, Feeney’e haber vereceksiniz. Sakın kendi başınıza harekete geçmeyin, tekrar ediyorum, harekete geçmeyin. Eğer ortaya çıkarsa takibe alınacak.”

Eve gözlerini odada gezdirdi. “Kafesi sağlam kilitlemek için bu pisliğin içkiye ilacı atıp bana uzatması gerek. Ve bu olduğunda, onu indireceğiz -muhtemelen ikisini de- çabuk, sessiz ve hızlı bir şekilde. Sorusu olan?”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Son soru da sorulup cevaplandıktan sonra birlikler dağıldı. Parktaki izleme ekibinin ve memurların aktif noktalara yerleştirilmesi on birde başlayacaktı.

“Bütün operasyon kayıt altında olacak. Her adamın üzerinde izleme cihazı olacak, sesli ve görüntülü. Bütün açılar çekilecek.”

Eve hâlâ ofisinde volta atarak planında açık kalan nokta var mı diye kontrol ediyordu.

“Birkaç saat içinde elinde olacak,” dedi Roarke genç kadına.

“Evet, elimde olacak.” Eve durdu ve camdan bakmaya başladı. “Güzel bir gün. Çiçekler, ılık tatlı bir hava, pamuk gibi beyaz bulutlar. New York’ta bahar zamanı. Hadi dışarı çıkalım oyuna başlayalım.”

Park insanlarla dolu olacak. Onun istediđi de bu, diye dūřündū Eve. Kalabalıđı seviyor. Seyirciler heyecanı, riski, tatmini arttırıyor.

Herkesin gözünün önünde birini öldürmek.

“Elimde olacak,” diye tekrarladı Eve. “Ama kesin ve temiz olsun istiyorum. Yasadışı kimyasal taşımaktan içeri almak yeterli değil. İçkiye karıştırmak da değil. Ama bana verdiği anda işi tamam.”

Eve dönerek panoya baktı. Panodaki yüzlere baktı.

“Finch bilmemiz gereken bir şeyler yolladı mı hiç?”

“Hiçbir şey yollamadı.”

“Güzel. Korkması gerektiğini bilecek kadar zeki.”

Diğerleri de acaba korkmuş muydu, diye merak etti Eve; Korkunun boğazlarına tıkanığı, çığlığa dönmek için tırmalandığını hissettikleri bir an olmuş muydu?

“Onu kurtardın Eve. Sen olmasan onun fotoğrafı da bu panoya asılacaktı.”

“Yine de yeterli hissi vermiyor.” Eve kadının evinden çıktıklarında Peabody’nin de böyle söylediğini hatırladı. “Kevin Morano.”

“Cevapların da seni tatmin edeceğini sanmıyorum.” “Bazen cevapları bulmak sağlanabilecek tek tatmin olabiliyor.” Ve Eve bunun yetmesini sağlayacaktı. Roarke’a dönerken, “Silah almanı istemiyorum,” dedi.

“Silah mı?” diye sordu Roarke masum bir tonla. “İyi de Teğmen, zaten sivil uzman danışmanların silah taşıma yetkisi yok ki.”

“Yetkiymiş, kışımın kenarı. Üst katta koca bir silah müzen var. Hepsi orada kalacak.”

“Elbette. Söz veriyorum hepsi de kayıtlı ve yasal olan silahlarımdan bir tanesine bile dokunmayacağım.”

“Roarke, bak seni uyarıyorum...”

“Görünüşe göre diğer danışmanların da geldi.” Maviş ve Trina’nın kahkahaları koridorda yankılanmaya başlamıştı. “Bence onlara da silah politikandan bahset.”

“Operasyondan önce üzerini aratmamı mı istiyorsun?” “Arayan sen olursan sadece.” Sesi sıcacık çıkmıştı ve İrlanda aksanı yoğunlaşmıştı. “Biliyorsun çok utangacım.” Eve’in mırıldandığı küfür Maviş ve diğerlerinin odaya doluşmasıyla iyice kaynadı.

“Hey, Dallas, partiyi kaçırdın.”

“Evet, öyleymiş.”

“Prova yapmamız gerekiyordu,” diye hatırlattı Trina.

“Ben, biliyorsun işte geledim, işim uzadı.” Trina burnunun dibine kadar gelip gözlerini yüzüne dikince Eve kendini dik durmak için zorladı. “Ne?”

“Berbat gözüküyorsun.”

“Sağ ol. Öyle görünmeye çalışıyordum ben de.”

“Bu dava kapandığında komple bakıma gireceksin. Rahatlama terapisi de dahil.”

“Aslına bak... bakarsan,” diye kekeledi Eve, “davadan sonra şehir dışına-”

“Bakım yaptırdıktan sonra hangi cehenneme istersen gidebilirsin. Böyle... son bir ayını mağarada geçirmiş gibi görünürken seni kullanarak nasıl yeni müşterilerimi ikna ederim acaba? Ünümü mü mahvetmeye çalışıyorsun?”

“Evet. Tanıştığımızdan beri tek amacım buydu.”

“Çok komik. Hadi başlayalım.”

“Sizi yalnız bırakayım,” dedi Roarke.

“Nereye gidiyorsun?” Eve boğulmakta olan birinin bir ipe atılması gibi Roarke’in bileğine yapıştı.

Roarke genç kadını elini okşadı. “İşlerim var.” Sonra arkasına dönüp bakmadan hayatının aşkını öylece bırakarak odadan çıktı.

“Evet artık benimsin.” Trina’nın çimen yeşili rujla boyanmış dudakları bir tebessümle yukarı doğru kıvrıldı. “Soyun.”

“Leonardo senin için bir kıyafet ayarlamaya çalışıyor,” dedi Maviş bir süre sonra. “Bu görünüşe uyan hiçbir şey yokmuş dolabında.”

Eve, “Tanrım giderek daha muhteşem oluyor,” dedi ve çılgın bir kadının doksan dakika boyunca yüzüne ve vücuduna Tanrı bilir neler sürüp, sıkıp, yapıştırmasına izin vermek olsa bile ne pahasına olursa olsun, toplumu korumaya ve hizmet etmeye verdiği sözü kendine hatırlattı.

“Evet, az kaldı.” Yeşil tayt ve tuniğinin üzerine parlak pembe bir önlük giymiş olan Trina, Eve’in çenesini şekillendirmek için kullandığı yüz dolgu malzemesinin rötuşlarını tamamladı. “Sen ne durumdasın?”

“Göğüsler tuhaf geldi. Ağır.”

“Çünkü göğüslerin var artık. Eğer istersen bunları kalıcı hale getirebilecek birini tanıyorum adam- ”

“Ben kendiminkilerle idare ederim sağ ol.”

“Sana kalmış. Bunun bir dakikaya daha ihtiyacı var.” “Neden bu kadar uzun sürüyor? Bu pisliklerin randevular için o kadar saat ayırdıklarına inanamıyorum.”

“Muhtemelen ayırmıyorlardır zaten: Eğer ne yaptığını biliyorsan görünüşünü değiştirmen bir saat bile almaz. Ama biz seninkini değiştirmiyoruz. Başka birinin görünüşünü kazandırmaya çalışıyoruz sana.” Trina çiğnediği kivi aromalı sakızı balon yapıp patlattı. “Böylesi daha zor oluyor.”

“Gerçekten de işe yarıyor.” Asistanlık görevine soyunmuş olan parlak maviler ve sarılar içindeki Maviş hemen yanlarındaydı. “Yüzünün tüm şekli değişti Dallas. Çenedeki gamze, elmacık kemiklerin de gitti. Daha yumuşak gözüküyorsun. Bakmak ister misin?”

“Hayır. Bitince bakarım. Ne kadar kaldı? Parka gitmem gerek artık benim.”

“Son renklendirme geliyor. Bu tonu ayarlayıp yüzeyi bitirmem gerek.” Trina, Eve’in elinin üzerine bir renk sürüp uğraşmaya başladı. Sonra dudaklarını bükerek Stefanie Finch’in resmini inceledi. “Ne düşünüyorsun?” diye sordu Mavis’e.

“Biraz daha pembelik katmak gerek sanırım.”

“Evet.” Trina boyanın üzerine farklı bir şişeden biraz daha boya ekledi ve karıştırdı. “Evet, evet işte bu. Tam bir dâhiyim ben. Mav, Leonardo’yu ara ve kıyafet konusunda acele etmesini söyle. Nereleri kapalı olacak, nerelere bu rengi uygulamam gerekecek bilmem lazım.”

“Mümkün olduğunca az yere,” diye yalvardı Eve.

“Suratını germe. Oradan başlayacağım.” İşe devam ederken, “Bu hoş bir yüz,” diye ekledi. “Güzel ve çekici. Ama ikisini karşılaştırırsak seninki daha ilginç tabii.”

“Tanrım Trina, çok sağ ol.”

“Eğer temel bakımına dikkat edersen, önümüzdeki elli-altmış yıl ciddi bir operasyona ihtiyaç duymadan götürür seni. Çünkü kemik yapın da iyi, cildin de.”

Odanın karşı tarafında Maviş, ev içi iletişim cihazının başında cilve yapmaya başlamıştı. Eve’e göre arkadaşının ve kocası Leonardo’nun cilveleşmeden bir konuşma yapması mümkün değildi.

“Beyaz dar bir takım, kırmızı fileli,” diye odaya seslendi Maviş. “Kollar dirseğe kadar, boyun gerdan açık. Beş dakika içinde aşağı indirecek.”

“File de ne?” diye öğrenmek istedi Eve.

“Dudak kısmını bitirene kadar konuşmak yok. Çok seksi oldu,” dedi Trina, Mavis’e dönerek. “Renk seçimi çok iyi. Diğer sınırları sen bitirir misin?”

“Harika! Fırçayla oynamaya bayılırım. Alyansını almam gerek Dallas. Roarke’a veririm.”

Eve içgüdüsel olarak parmaklarını yumruk şeklinde sıkınca Mavis’in romantik kalbi dayanamadı ve genç kadın bir iç geçirdi. “Canım! Merak etme.” Uzanarak Eve’in elini açtı. “Roarke’ın bunu sana ilk taktığı anı hatırlıyorum. Neredeyse bir sene önce. Gördüğüm en muhteşem düğündü.”

Eve tekrar rahatladı ve bir yandan Mavis’in sohbetini dinlemeye başladı.

Mavis’in konuşmalarının miyavlama ve mırıldanma tonuna dönmesinden odaya Leonardo’nun geldiğini anlamıştı. Sonra cıvılamayı andıran öpücükle kesilen sesler gelmeye başladı.

“Harika iş çıkarmışsın Trina.” Leonardo’nun davudi sesi kafasına çok yakın geldiğinden Eve genç adamın eğilmiş sonucu incelediğini anladı. “Dallas’ı ben bile tanıyamazdım bu halde. Su bazlı mı boya bazlı mı kullandığın boya?”

“Su bazlı. Daha yumuşak ve çok uzun süre kalıcı bir şeye de ihtiyacı yoktu.”

Eve yanağına bastıran parmağı hissettiğinde bir gözünü açtı. Leonardo’nun kocaman gülümseyen yüzünü gördüğünde, “Bitmiş mi?” diye sordu.

Leonardo sıcacık gözlerini daha da sıkarak iyice gülümseyince, altın yaldızlı ve beyaz dişleri iyice ortaya çıktı. “Neredeyse. Çok hoşuna gidecek. Peki ya gözler?” diye sordu Trina’ya.

“Isı jelleri kullanacağız. Yakınlaştırdık zaten. Amber renkli güneş gözlükleri de takacak.” Trina, Eve’in omzunun üzerinden baktı. “Kıyafet harika. O kırmızıya uygun bir rujum var. Yanaklarında ve dudaklarında da canlı tonlar kullanacağız. Siz ikiniz tırnaklarını halleder misiniz?”

“Tırnaklarımın yapılmasına gerek yok.”

“Bir kadın ateşli bir randevuya gidiyorsa tırnaklarını yaptırır. Hem el hem de ayak tırnaklarını,” diye ekledi. “On beş dakika,” diye söz verdi.

Yaklaşık iki katı kadar sürmüştü ve artık Eve ciddi ciddi kalkıp kaçmayı düşünmeye başlamıştı. Ama etrafı sarılı olduğundan dayandı ve Trina önceki akşam boyayıp şekillendirdiği peruğu kafasına yerleştirdiğinde, neredeyse ağlamaklı bir şekilde derin bir nefes aldı. Üç gardiyanı birer adım gerileyip onu incelerken Eve hareketsiz kaldı.

“Söyleyecek tek bir sözüm var,” diye başladı Trina. “Harikayım ben.” Parmağını şıklattı. “Şimdi kıyafetler ve aksesuarlar.”

Dönüşüm başladıktan iki saat sonra Eve, Leonardo’nun getirdiği aynada kendine bakıyordu. İlk şoktan sonra oturup detayları incelemeye başladı.

Eve artık ‘file’nin ne olduğunu biliyordu. Gerçekten de fileydi -yani önü yırtmaçlı bir eteğe dolanmış aşağı doğru dolanarak inen ve fileyi andıran bir şey. Rengi göz alıcı bir kırmızıydı ve diz altına kadar iniyordu. Eve’in görebildiği kadarıyla bedene yapışan tayt takımı daha sade bir hale getirmeyi başaramamıştı. Gerçi hiçbir şey başaramazdı. Bunlara tayt takım denmesinin bir nedeni vardı ve Eve’in bunları giymeme nedeniyle aynıydı.

Etrafta çıplak yürüse de aynı olabilirdi.

Üstelik şu anda etrafta yürüdüğü vücut kendininkinden daha kıvrımlı bir vücuttu. Her ne kadar göğüsler kendinin olmasa da onları bu kadar aleni bir şekilde sergilemekten hoşlanmamıştı. Bir santim daha eti görünüyor olsa kendini teşhir suçuyla içeri alması gerekecekti.

Saçı daha açık renkli ve daha uzundu. Çenesine doğru hafifçe açılan bal rengi sarı saçları vardı. Yuvarlak hatlı gamzesiz çenesi, hafif dolgun yumuşak yanakları vardı. Bu yanaklarla ve çeneyle ağzı o kadar da geniş gözüküyordu. Yine de yoğun kırmızı ruj yüzünden oldukça dikkat çekiciydi.

Gözleri hafif yeşil gölgeli ela tonundaydı. Ama gözlerindeki ifade hâlâ Eve’di.

“Pekâlâ.” Eve başını salladı ve Stefanie’nin aynada sallanan başını izledi. “İyisin. Ama bir de büyük teste bakalım.”

Eve odada ilerledi ve Roarke'in ofisine geçti.

Roarke bir link görüşmesi yapıyordu, bir lazer faks geliyordu ve masasının üzerine açılmış bir holo-plan vardı.

"İlk kattaki değişiklikleri onaylayacağım. Evet. Ama önce görmem gereken..." Roarke duraksayarak birkaç saniye gözlerini ayırmadan Eve'e baktı. "Kusura bakma, Jansen, sana sonra döneceğim;" Görüşmeyi sonlandırarak parmağıyla bir şeye bastı ve holo görüntü yok oldu.

Ayağa kalkarak Eve'e doğru yürüdü ve etrafında döndü. "İnanılmaz. Gerçekten. Orada mısın?" diye mırıldandı, Eve'in gözlerinin içine bakarak. "Ahh, evet. İşte buradasın."

"Ele veren ne?"

"Trina mucizeler yaratıyor olabilir ama bu polis bakışları konusunda yapabileceği bir şey yok." Eve kaşlarını çattığında Roarke uzanarak genç kadının çenesini kaldırdı. Baş parmağıyla çenesini okşayarak, "Çok doğal," diye ekledi.

Trina, Eve'in arkasından, "Göğüsleri kontrol et bir de," diye ekledi. "Son moda, son teknoloji. Doğal göğüsten ayırtmak imkânsız. Devam et. Bir sık hadi."

"Şey... madem ısrar ediyorsun." Roarke, Eve'in dişlerini sıkıp hırlamasına rağmen göğüsleri avuçladı. "Ama gerçekten çok şeyler... sağlıklı."

"Adamları yakaladığım anda çıkıyor bunlar. O yüzden sapık fikirlere hiç dalma."

"Tatları da doğal," diye temin etti Trina.

Roarke'in kaşları kalktı. "Gerçekten mi?"

"Aklından bile geçirme." Roarke'in ellerine vurarak itti. "Ne diyorsun. Yutar mı?"

"Oltayı atıp çekmen yeterli Teğmen. Sadece yürüyüşünü biraz ayarlamam gerekebilir. Marş adımlarıyla değil gezinti kıvamında yürümeyi unutma."

"Gezinerek. Tamam."

"Ayrıca ona sanki onu sorgu odasına almışsın gibi bakma. Parkta bir pikniktesin. Nasıl bir şey olduğunu hatırla ve ona göre davran."

"Ben parkta piknik falan yapmadım ki."

Roarke parmağını Eve'in çenesinde, eskiden gamze olan kısımda gezdirdi. "Hımm... bunu halletmemiz gerekecek. Çok yakında."

Eve parkın kuzey ucuna ana takip karavanında gidiyordu. Feeney kontrolleri yaparken o da omzunun üzerinden uzanmış bakıyordu.

"Baxter'a baksana, işleri yolunda."

Feeney'in önündeki ekranlardan ilkinde üzerinde zıplayan bir yunus heykeli olan bir havuz vardı. Eve akan su sesini, gezinen insanların konuşmalarını ve Baxter'ın ağlamaklı sesini duyabiliyordu. Baxter'ın hafifçe diğer tarafa dönmesiyle ekranın açısı değişti.

"Topal numaranı mı çekiyorsun Baxter?" diye sordu Eve.

"Anlaşıldı," dedi Baxter.

"Unutma yufka yürekliplerden kopardığın her şey Greenpeace'e gidecek."

Feeney teker teker her adama ve ekrana baktı. Eve'in tahmin ettiği gibi park güzel bir Haziran öğleni için popüler bir yerdi. Üçlü bir öğretmen grubunun öğrenci grubunu botanik bahçelerine doğru götürmesini izledi.

"Şüpheli olması muhtemel bir şahıs görüldü." Peabody'nin sesi kulaklıklarda yankılandı. "Erkek, beyaz omuz hizasında siyah saçlar, kahve pantolonlar ve açık mavi gömlek. Hasır piknik sepeti ve siyah deri bir çanta taşıyor. Nesli tükenmekte olan türler bölümünden geçti, doğuya doğru ilerliyor." "Tamam görüyorum." Eve ekrandaki adamı inceledi. Piknik sepetinin adamın yanında hafifçe sağa sola sallanışını izleyerek, işte buna salınarak yürünmek denir, diye düşündü. Parmağında çift altın renkli yakut taşlı bir yüzük vardı. "Yüzüğe odaklan," dedi Feeney'e.

Feeney ekrandaki bölümü işaretleyerek görüntüyü yaklaştırdı. Eve taşın üzerindeki ejderha başı simgesini gördü.

"Tamam bu. Adamımız bu. Gözden kaybetmeyin. Baxter, senin bölgene geliyor."

"Anlaşıldı. Takipteyim."

"Peabody, sen ve Roarke mesafenizi koruyun. Otuz dakika erken geldi," dedi Eve. "Sahneye adapte olmak için vakte ihtiyacı var. Bırakalım hazırlansın."

"Trueheart bir görsel yolluyor," dedi McNab ekranlardan birinden. "Muhtemel şüpheli güneye doğru ilerliyor. Kararlaştırılan bölgeye doğru ilerliyor. Görünüşe göre bu o." "Mesafenizi koru," diye uyardı Eve. "Trueheart, açını biraz sola kaydır. Harika. Şimdi şovu izlemeye başlayalım."

Adam patikadan çıkarak piknikçiler için ayrılmış çimenlik alana geçti. Çimenlik alanda iki farklı çift ve öğle arasında bulunan üçlü bir kadın grubu vardı. Uzun boylu bir adam sırt üstü yatmış güneşleniyordu. Eve'in talimatı üzerine adam rehavet yüklü bir tavırla yan tarafa doğru döndü, dirseğiyle e-kitabın duruşunu değiştirdi ve Kevin Morano'nun farklı bir açıdan görüntülerini yollamaya başladı.

Kevin duraksadı, başını sağa sola çevirerek çevreyi inceledi. Gölgeyi tercih ederek, güneşin yaprakların arasından kırılarak süzüldüğü en geniş ağaca doğru yöneldi: Sepeti ve çantayı yerleştirdi.

"Yakınlardaki kimse gözünü ondan ayırmıyor," diye seslendi Eve. Sonra Peabody'nin kayıt cihazından gelen görüntülere bakarak dişlerini sıkarak, "Peabody ve Roarke, çok yaklaşmayın," diye hırladı.

"Piknik için harika bir yer." Roarke'ın sesi sıcak ve neşeliydi. "Bekle de şu örtüyü sereyim tatlım. Güzel kıyafetinde çim lekeleri olsun istemeyiz."

“Örtü mü? Ben öyle bir şeye izin vermedim,” diye başladı Eve.

“Bu gerçekten sürpriz oldu.” Peabody, Eve’in tanıdığı gergin kahkahalarından birini attı. “Yani... piknik beklemiyordum.”

“Sürprizler olmadan hayatın anlamı nedir ki?”

Eve örtüyü seren Roarke’ın yüzündeki keyifli ifadeyi izliyordu.

Birkaç metre ötede Kevin da aynı hareketi yapıyordu. “Çok güzel bir yer burası,” dedi Roarke. Sonra otururken sesini biraz alçaltarak, “Kimsenin manzarasını kapatmadan manzarayı seyredebiliriz,” dedi.

“Hiçbir noktadan müdahale istemiyorum. Hiç kimse, tekrar ediyorum hiç kimse benim işaretimi almadan harekete geçmeyecek.”

“Ahh, elbette. Şampanya sevgilim?”

“Peabody, tek bir yudum alırsan kışını tekmeleyerek trafik bölümüne uçururum seni.”

Eve konuşurken bile gözlerini Kevin’dan ayırmıyordu. Genç adam piknik sepetini açtı, üç pembe gül çıkartarak örtünün üzerine koydu. Şarap kadehlerini alarak güneşe doğru kaldırdı ve ışıdamalarını izledi. Bir şişe beyaz şarap açtı. Kadehlerden birini doldurdu.

“Pekâlâ, evet, koy hadi ilacı pislik.”

Ama Kevin kendi kendine kadeh kaldırarak şarabı yudumladı.

Sonra bileğine bakarak saati kontrol etti. Cep linkini çıkararak bir arama yaptı.

“Sesi aç Peabody,” dedi Eve. “Bakalım duyabiliyor muyuz onu?”

Eve kuş seslerini, konuşmaları, kıkırdışmaları ve bir çocuğun savaş narası attığını duydu. Ağzını açıp istemesine gerek kalmadan Feeney ses filtrelemeye başlamıştı.

Kevin’ın sesini net bir şekilde duyabiliyorlardı. “Evet, daha harika olamazdı. Hemen çevremde on kişi var yani resmen halkın içinde puanını hak ediyorum. Sanıyorum çıkarken birkaç park polisinin de önünden geçeceğiz, onlar da bonusu hak ediyor.” Duraksayarak bir kahkaha attı. Çok toy, çok mutlu bir sesteki çıkan. “Evet, yani gündüz gözüyle halka açık bir parkta öyle bir şey yaparsa hiç şansın kalmaz haberin olsun. Tamam. Haber veririm.”

Kevin cep linkini kapadı ve derin bir nefes alıp bir süre oturarak manzarayı seyretti.

“Sadece bir oyun,” diye mırıldandı Eve. “Bu aşağılık herifleri bir kafese tıkmak çok keyifli olacak.”

Kevin hazırlıklarına devam etmeye başlamıştı ve artık biraz daha hızlı hareket ediyordu. Piknik sepetinden bir soğuk servis tabağı çıkardı. Üzerini açarak havvarları kontrol etti. Kadehleri ve aperiatifleri de çıkardı. Kaz ciğeri, soğuk yengeç eti, taze yemişler.

“Tanrım kabul etmemiz lazım ki bu adamın sofra kültürü var.”

“Kapa çeneni McNab,” diye mırıldandı Eve.

Kevin ağzına bir yemiş attı, sonra bir tane daha. Çiğnemeye başlarken Eve onun gözlerindeki değişimi gördü. İşte, diye düşündü. İşte orada. Buz gibi, hesapçı. Kevin ikinci kadehi doldururken yerinden pek kımıldamadı bile.

Siyah deri çantayı açarken etrafı çok dikkatli bir şekilde inceledi. Elini çantaya soktu ve geri çıkardığında avucunu bedenine doğru çevirdi. Sonra sakın bir tavırla elini ikinci kadehin üzerine tuttu ve hafifçe salladı.

Eve, Roarke'ın kayıt cihazından kadehe akan ince sıvı damllarını fark etti.

“Tamamdır. Hazır. Ben geliyorum. Üçüncü aşama pozisyonlarınızı alın. Başka muhtemel hedef gördüğünüz anda rapor edin.”

Arka kapılara doğru ilerledi. “Gidiyorum.”

Feeney gözlerini ekrandan ayırmadan, “Onu kısıvrak yakala evlat,” diye seslendi.

Eve dışarı adım attığında ilk hissettiği güneş ve ısıydı. Hızlı hızlı koşturmak üzere olduğunu fark ettiğinde kendine engel oldu ve salınarak yürümek için elinden geleni yapmaya başladı.

Daha parka yeni girmişti ki bir öğlen koşucusu yanına yaklaştı.

“Selam güzellik. Biraz koşu yapmaya ne dersin?”

“Ben seni koca kıçının üzerine oturtmadan çekip gitmeye ne dersin?”

Eve kulaklıklarından Roarke'ın, “İşte benim polisim,” dediğini duydu. Yürümeye devam ediyordu.

Baxter'ı darmadağınık saçları, lime lime olmuş tişörtü ve yumurta ve ketçap lekeli pantolonuyla bir ağacın altında dilenirken gördü.

Eve çoğu park sakininin özellikle onun uzağından yürüdüğünü fark etti. Ona doğru yaklaşırken ter, bira ve idrar karışımı bir koku burun deliklerini doldurdu.

Adam kendini karaktere gerçekten kaptırıyor, diye düşündü.

Eve önünden geçerken Baxter arkasından uzun bir ısıklık çaldı.

“Kıçımı ye.”

“Hayalini kuruyorum,” dedi Baxter elinin arkasından. “Gece ve gündüz.”

Eve parktaki buluşma noktasına doğru ilerlediği beş dakika boyunca dört benzer teklifle karşılaştı.

“Artık yüzünüzdeki aletini kesip alına yapıştırırım ifadesini değiştirmek isteyebilirsiniz Teğmenim,” diye önerdi McNab. “Çoğu erkek o ifade karşısında gerilebilir.”

“Ben hiç gerilmedim,” dedi Roarke. Sonra Peabody'ye, “Havyar canım?” dedi.

“Şey... sanırım evet.”

Eve yüzüne tatlı olduğunu umut ettiği bir ifade yerleştirmeye çalışırken kısa bir süre sonra, sivil uzman danışmanı da dahil, ekibiyle yapacağı hoş sohbeti düşünmeye başlamıştı.

Sonra önündeki manzara boşaldı; Kevin'ı gördü. Ve diğer her şey belirsizleşti.

Kevin da onu gördü. Genç adamın yüzüne ağır ağır, çocuksu, utangaçlık tınıları taşıyan bir gülümseme yayıldı. Ayağa kalktı, bir an duraksadı sonra ona doğru yürümeye başladı.

“Lütfen Stefanie olduğunu söyle ve hayallerim gerçek olsun.”

“Ben Stefanie. Ve sen de...”

“Wordsworth.” Kevin, Eve’in elini alarak dudaklarına götürdü. “Hayal ettiğimden daha da güzelsin. Umut ettiğimden.”

“Sen de tam düşündüğüm gibisin.” Eve elini çekmedi. Buluşmalar konusunda pek bilgili değildi ama nasıl davranması, ne söylemesi gerektiği konusunda iyi çalışmıştı. “Umarım bekletmemişimdir.”

“Kesinlikle hayır. Ben erken geldim. Ben...” Kevin eliyle piknik sofrasını işaret etti. “Ben her şeyin mükemmel olmasını istedim.”

“Ahh. Harika görünüyor. Çok uğraşmışsın.”

“Bunu uzun süredir bekliyordum.” Kevin onu sofraya doğru yürütmeye başladı. Roarke’ın hemen yanından geçtiler. Eve otururken, “Havvar!” dedi. “Nasıl piknik yapılacağını gerçekten biliyormuşsun.”

Uzandı ve etiketine bakmak için şarap şişesini çevirdi. Bryna Bankhead için aldığı aynı marka. “En sevdiğim şarap.” Yüzüne mahcup bir gülümseme yerleştirdi. “Adeta içimden geçenleri okumuşsun.”

“Ben ilk yazışmaya başladığımızdan beri aynısını hissediyorum. Yani internette konuşurken bile sanki seni tanıyor gibiydim. Hep tanımışım gibi. Bir şekilde hep tanıyormuşum gibi.”

Eve kulağından McNab’in yorumunu duydu. “Bu çocuğun ağzı iyi laf yapıyor.”

Eve, Stephanie’nin kelimelerini rehber alarak, “Aramızdaki tuhaf bağı ben de hissettim hep,” dedi. “Paylaştığımız şiirler, mektuplar. Seyahatlerinle ilgili o muhteşem hikâyeler.” “Bence bu... kader. “Kismet olmadığını kim söyleyebilir artık.”

Ah lanet olsun, diye düşündü Eve. Beyni hızla çalışırken ağzını açtı. O esnada Roarke’ın mırıldanmasını duydu. “Bunun kader olmadığına kim inanabilir,” diye tekrarladı. “Sence kaderin bizim için başka ne planları var Wordsworth?”

“Kim bilebilir ki? Ama ben yaşayıp görmek için can atıyorum.”

Bana lanet şarabı uzat hadi seni aşâğılık. Ama Kevin gülleri uzattı.

“Çok güzeller.” Eve kendini zorlayarak gülleri kokladı. “Nasıl bilmiyorum ama içimden sana en uygun çiçeğin bu olduğu geçti. Pembe gül goncaları. Yumuşak, sıcak. Romantik.” Kevin güllere son bir kez daha dokunduktan sonra kadehini kaldırdı. “Bunları sana vermek için, seninle yüz yüze gelmek için sabırsızlanıyordum. Kadeh kaldıralım mı?” “Evet.” Eve içinden kadehi alıp kendisine uzatmasını dilese

de gözlerini Kevin'in gözlerinden ayırmıyordu, işveli olmasını umut ederek güllerden birini yanağında gezdirdi.

Sonra Kevin uzanarak kadehi aldı ve Eve'e uzattı. "Kaderin kararlaştırdığı başlangıçlara."

"Ve daha iyisi," dedi Eve, "kaderin bağladığı sonlara." Kadehi dudaklarına götürdü ve Kevin'in ıslıl ıslıl gözleriyle kadehin hareketini izlediğini gördü. Şarabı içmeden kadehi alçaltırken Kevin'in gözlerinde bir an belirip sönen öfkeyi gördü.

"Ahh, bir saniye." Eve tatlı ufak bir kakhaha atarak şarap kadehini diğer tarafa koydu ve çantasını açtı. "Öncesinde yapmak istediğim bir şey var."

Boş eliyle Kevin'in elini tuttu, sonra diğer eliyle kelepçeleri çıkartarak genç adamın bileğine geçirdi. "Kevin Morano, tutuklusun- "

"Ne? Bu ne şimdi?" Kevin ayağa fırlamaya çalışırken Eve duaları kabul olmuş gibi hissederek adamın üzerine atılarak onu yüz üstü yere yapıştırdı. Dizini adamın sırtına alarak bileklerindeki kelepçeyi sıkıştırdı.

"Bryna Bankhead'i öldürme, Moniqua Cline'ı öldürmeye tam teşebbüs etme ve Grace Lutz'ın öldürülmesinde yardımcı olma suçlamalarıyla."

"Sen neden bahsediyorsun? Ne saçmalıyorsun? Ne yapıyorsun?" Kevin yine kalkmaya çalışırken Eve silahını adamın başına dayadı. "Tanrım, sen de kimsin?"

"Ben Teğmen Eve Dallas. Bunu unutma. Ben senin lanet kaderinim. Adım Teğmen Eve Dallas," diye tekrarladı Eve, çünkü nefretinin boğazını tıkamaya başladığını hissediyordu. "Ve seni ben durdurdum."

Bir ses kulağına, *Ne olmuş yani?* diye fısıldadı. *Bir tanesi daha gelecek. Başka bir tane hep geliyor olacak.*

Bir an, çok kısa bir an Eve'in tetikteki parmağı titredi, içindeki arzuya teslim olmak istedi.

Arkadan ve yanlardan gelen sesleri duydu -sivillerin panik içindeki konuşmaları, ekipteki memurları verdiği kesik kesik emirler. Sonra birden yanında, hemen yanı başında Roarke'ı hissetti. Eve kalkarak Kevin'i de çekiştirerek ayağa kaldırdı.

"Görünüşe göre piknik havası değilmiş ha? Kevin Morano, sessiz kalma hakkın var," diye başladı.

Eve, Kevin'ı merkeze kendi götürmeye karar vermişti. Öyle yapması gerekiyordu. Çünkü çocuk sessiz falan kalmıyordu. Onun yerine büyük bir yanlışlık yapıldığı, haksızlığa uğradığı ve güçlü ailesi hakkında geveleyip duruyordu.

Henüz işler avukat isteme boyutuna gelmemişti ama gelecekti. Eve bundan emindi. Hissettiği bu şok ve korku geçmeden onu on beş dakika sorguya alabilirse çok şanslı olacaktı.

"Gitmem lazım, hemen sorguya almamız gerekli."

“Eve- “

Eve başını salladı. “Roarke lütfen. İyiyim. Gayet iyiyim.” Ama değildi. Beyninin içinde çalan davullar vardı adeta. Eve kendini toparlamak adına peruğu sıyrarak çıkardı ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Bunlardan kurtulmam gerek. Ben normal halimi alana kadar Kevin’ın giriş işlemleri bitmiş olur.”

“Trina merkezde seni bekliyor olacak. Yardım eder.” “Güzel. Yani sanırım. Seninle evde görüşürüz.”

“Ben de seninle geliyorum.”

“Roarke ama bir anlamı olmayacak- ”

“Tartışmamızın,” diye bitirdi Roarke. Summerset’in verdiği ilaçların ikinci dozlarına devam edeceğini söylemeye de gerek yoktu. “Hadi, ben bırakayım seni ne dersin? Daha hızlı gideriz.”

Eve’in tamamen kendi halini alması kırk dakika sürdü. Eve, Roarke’ın Trina’ya bir şeyler söylemiş olduğundan şüphelendi. Kadın ne şaheserini bu kadar kısa bir süre sonra bozması konusunda şikâyet etti, ne de onu ihmal ettiği yüz ve beden bakımıyla ilgili onu sıkıştırdı.

Eve sonunda yüzünü soğuk suyla yıkarken Trina ayağa kalktı. “Bugün gerçekten önemli bir şey yapmana yardımcı oldum, değil mi?”

Eve yüzünden sular damlarken ona döndü. “Evet, çok yardımcı oldun. Sen olmasan bugün onu yakalayamazdık.” “Bu içimi bir tuhaf yaptı, çok heyecan verici.” Trina kızardı. “Gerçi sen bunu çok sık yaşıyor olmalısın. Şimdi gidip onun toplarını iyice sıkacaksın değil mi?”

“Evet kesinlikle bunu yapacağım.”

“Benim için de biraz kıvr.” Trina kapıyı açtığına Roarke’ın kadınlar tuvaletine girdiğini görerek şaşırdı. Parmağını kapıdaki işarete vurdu. “Sen kesinlikle kadın değilsin tatlı popolu.” Sonra göz kırparak dışarı çıktı.

“Haklı, kesinlikle kadın değilsin. Polis merkezinde bile olsak bizim de uyduğumuz bazı görgü kurallarımız var ve erkekler kadınların tuvaletini kullanmıyor.”

“Bunu yaparken pek ortalarda olmamamızı tercih edersin diye düşünmüştüm.” Roarke yanındaki çantadan bir paket, bazı haplar ve korkutucu bir şırınga çıkardı.

“Ne?” Eve geriledi. “Benden uzak dur seni sadist.”

“Eve, lütfen ilacını alman gerekli.”

“Hiç de gerekli değil.”

“O zaman vücudundaki her noktanın ağrısına ek olarak şiddetli bir baş ağrının olmadığını ve tatlı poponu bir yere yerleştirip uzanmak istemediğini söyle -ve bana bakarak söyle. Yalnız bana yalan söylemen,” Eve bir şey diyemeden Roarke devam etmişti, “ilaçları zorla vermekten keyif almama yetecek kadar kızdıracak beni. Ki öyle yapabileceğimi ikimiz de biliyoruz, tecrübeyle sabit.”

Eve kapının mesafesini hesaplamaya çalıştı. Asla kaçamazdı. “İğneyi istemiyorum ama.”

“Bu çok üzücü ama iğneyi de oluyorsun. Lütfen bu sabahki gibi bir sahne yaşamayalım. O yüzden küçük cesur bir asker ol şimdi ve kolunu sıyr.”

“Senden nefret ediyorum.”

“Evet biliyorum. Ağızdan alacağın karışıma biraz aroma da ekledik. Böğürtlen.”

“Tanrım, ağzım sulandı.”

YİRMİNCİ BÖLÜM

Eve sorgu odası A’ya doğru ilerlerken gömleğinin kolunu indiriyordu. Görünüşe göre elektronik bir isyan yaşayan sadece arabası değildi. Bu bölümde de klima kontrolü aksamıştı; hava sıcak ve boğucuydu ve havaya ucuz bir kahve kokusu sinmişti.

Peabody kapının önünde bekliyordu. Üniformasının içinde hafif hafif terlemeye başlamıştı.

“Avukat için sızlanmaya başladı mı?”

“Daha değil. Hâlâ bir yanlış anlaşılma olduğu hikâyesinde.” “Güzel. Aptala yatacak.”

“Efendim, benim görüşüme göre asıl bizim aptal olduğumuzu düşünüyor.”

“O daha da iyi. Hadi bitirelim şu işi.” Eve kapıyı iterek açtı. Kevin odadaki masanın başındaki iki sandalyeden birinde oturmuştu. O da terlemişti ve hafif bir terleme sayılmazdı. Eve odaya girince başını kaldırdı ve dudakları titredi.

“Tanrıya şükür. Buraya bırakılıp unutulduğumu düşünmeye başlamıştım. Korkunç bir yanlış anlama oldu hanımefendi. Ben internette bulduğum bir bayanla piknikteydim. Sadece Stefanie olarak tanıdığım bir bayan. Ama sonra birden delirdi. Polis olduğunu söyledi ve buraya getirilip bırakıldım.”

Çevresinden biraz mantık veya insaf istermiş gibi şaşkın bir tavırla ellerini açtı. “Neler olup bitiyor anlamıyorum.” “Ben biraz aydınlatayım seni o halde.” Eve bir sandalye çekerek tersinden oturdu. “Ama bana deli demek sana pek yardımcı olmayacak Kevin.”

Kevin, Eve’e şaşkın şaşkın baktı. “Pardon? Sizi tanıyorum bile.”

“Yani, Kevin bana güzel güller verip şiirler okuduktan sonra böyle bir laf. Erkekler işte Peabody, ne yapacaksın?” “Onlarsız da olmuyor ama işte tam dayaklıklar.”

Kevin’in bakışları hızla ikisi arasında gidip geldi. “Sen? Parkta seninleydim? Ama anlamıyorum.”

“Sana ismimi hatırlamanı söylemiştim. Kayıt cihazını çalıştır,” dedi Eve. “Bryna Bankhead’i öldürmek, Grace Lutz’ın öldürülmesinde suç ortaklığı yapmak, Moniqua Cline ve Stefanie Finch’i öldürmeye teşebbüs etmek suçlarıyla şahıs Kevin Morano’nun sorgusu. Cinsel saldırı, tecavüz, yasadışı kimyasallar taşımak, rızası ve bilgisi olmadan insanlara yasadışı kimyasallar vermek gibi ek suçlamalar da dosyalanmıştır. Sorguyu yapan görevli Teğmen Eve Dallas. Memur Delia Peabody de sorguda hazır bulunmaktadır. Bay Morano’ya hak ve yükümlülükleri okundu. Öyle değil mi Kevin?” “Ben- “

“Hakların okundu mu Kevin?”

“Evet ama- ”

“O metinde okunan hak ve yükümlölüklerini anlıyor musun?”

“Elbette ama- ”

Eve hafif sabırsız bir ses çıkartarak parmağını kaldırdı. “Bu kadar acele etmene gerek yok.” Eve konuşmadan ona bakmaya başladı. Kevin dudaklarını yaladıktan sonra ağzını açtığında Eve tekrar parmağını kaldırdı. Ve adamın şakağından süzülen ter damlasını izledi. Havadan sudan konuşmuş gibi bir tonla, “Burası çok sıcak,” dedi. “İklim kontrol sistemini tamir etmeye çalışıyorlar. O peruk ve yüz dolguları işini iyice zorlaştırıyordur ha? Çıkarsana.”

“Neden bahsettiğini anla- ”

Eve uzanarak adamın başındaki peruğu hızla çekti ve Peabody’ye attı. “Eminim böylesi daha iyidir.”

“Saç alternatifleri kullanmak suç değil.” Kevin titrek parmaklarını kısıcak kesilmiş saçlarının arasından geçirdi.

“Bryna Bankhead’i öldürdüğü gece farklı bir tane takıyordun. Moniqua Cline’ı öldürmeye çalıştığın gece de farklı bir tane.”

Kevin boş gözlerle Eve’e baktı. “Bahsettiğin kadınları tanımıyorum.”

“Evet onları tanımıyordun. Hiçbir şey ifade etmiyordu bu kadınlar sana. Sadece kukla, oyuncak. Onları şiir ve çiçeklerle, mum ışığı ve şarapla baştan çıkarmak hoşuna gitti mi Kevin? Öylesi daha seksi mi geldi? Daha erkeksi? Belki kadın ilaçla uyuşturulmuş ve tamamen çaresiz halde değilse bir şey yapamıyorsun ha? Ya da tecavüz değilse ereksiyon olmuyorsun ha?”

“Bu çok saçma.” Yüzünden belli belirsiz bir öfke geçti. “Ve çok aşağılayıcı.”

“Şey çok affedersin. Ama bir adam boşalmak için bir kadına tecavüz etmek zorundaysa aksi türlüünü yapamadığını gösterir.”

Kevin’in dudaklarını birbirine bastırarak çenesini biraz kaldırdı. “Ben hayatımda hiçbir kadına tecavüz etmedim.”

“Buna inandığına eminim. Onlar istediler, değil mi? Şaraplarına bir iki damla Fahişe damlatınca onlarla yatman için resmen yalvarmaya başladılar, değil mi? Ama sen sadece biraz gevşetmek için yaptın bunu ha?” Eve ayağa kalktı ve masanın etrafında dolaştı. “Seksi iyice cilalamak lazım sonuçta. Senin gibi bir adamın kadınlara tecavüz etmesine gerek yok. Gençsin, yakışıklısın, zenginsin, sofistikesin. Eğitimlisin.”

Eve sandalyesinin arkasından Kevin’a doğru eğilerek dudaklarını adamın kulağına yaklaştırdı. “Ama sıkıcı değil mi? Bir erkeğin keyfini sürmek için çıtayı sürekli yükseltmesi gerek sonuçta. Ve kadınlar? Lanet olsun onlara, hepsi özünde fahişe nasıl olsa. Annen gibi örneğin.”

Kevin hızla ondan uzaklaştı. “Sen neden bahsediyorsun? Benim annem çok saygın ve başarılı bir iş kadınıdır.”

“Evet, kendisi bir laboratuarda hamile kaldı. Babanın kim olduğunu biliyor muydu ondan bile emin değilim, sen ne dersin? Önünü açacak bir şeyler olduktan sonra ne yaptığının bir önemi yoktu, değil mi? Davasını geri çekip hamileliğe devam etmesi karşılığında ona ne kadar ödediler? Sana söyledi mi ne kadar aldığını?”

“Benimle bu şekilde konuşmaya hakkın yok.” Kevin’in sesi ağlamaklı titrek bir tona dönüşmüştü.

“O kadınlarda anneciğini mi arıyordun Kevin? Onu becermek ya da cezalandırmak mı istiyordun ya da her ikisini birden belki ha?”

“Söylediğin şey iğrenç.”

“İşte tamam, sonunda ortak bir noktada buluşacağımızı biliyordum. Sonuçta annen de kendini sattı, değil mi? Onunla o diğer kadınlar arasında hiçbir fark yok aslında. Senin tek yaptığinsa o kadınların gerçek doğasını açığa çıkarmaktı, değil mi? Sonuçta onlar da internette aranıp duruyorlardı. Ve arandıkları şeyi buldular. Siz dahasını da buldunuz. Yani sen ve Lucias istediğinizden de fazlasını bulmaya başladınız değil mi?”

Kevin irkilirken nefesi kesildi. “Neden bahsettiğini bilmiyorum. Artık bunları dinlemeyeceğim. Üstlerinle görüşmek istiyorum.”

“Kızları öldürmek kimin fikriydi? Lucias’ın değil mi? Sen şiddet yanlısı bir adam değilsin. Bryna, o bir kazaydı değil mi? Büyük bir talihsizlik oldu işte. Bunun sana yardımı dokunabilir Kevin. Bryna’nın kazara olması gerçekten sana biraz yardımcı olabilir. Ama benimle konuşman gerekecek.” “Söyledim sana. Ben Bryna diye birini tanımıyorum.”

Eve yüzü Kevin’in yüzüne dayanana kadar masanın üzerine eğildi. “Başın ciddi büyük dertte dostum. Bak bana! Seni suçüstü yakaladık. Küçük siyah çantadaki tüm o ciciler, şarabıma koyduğun yasadışı kimyasal. Takip altındaydın, parka adım attığın andan itibaren seni izliyorduk. Her şeyi. Arkadaşınla yaptığın konuşmayı, toplayacağın puanları... hepsi elimizde. Bu arada gerçekten de fotojeniksin Kevin. Eminim jüri de öyle düşünecektir -yani ilacı şarabıma damlatırken ki görüntülerin süper. Bence o kadar etkilenecekler ki sana gezegen dışında bir ceza kolonisinde... şey... bence en az üç müebbet -salıverilme şartı olmaksızın- verirler. Yani düşünsene, tamamen benim diyebileceğin ufacık tatlı bir hücre.”

Kevin’in yüzüne giderek daha dehşetli bir ifade yayılırken, Eve burnunun dibinden solumaya devam etti. “Ciddiyim, günde üç öğün yemek de veriyorlar. Gerçi senin alıştıkların gibi değildir ama olsun,” diye ekleyerek Kevin’in gömleğine hafifçe dokundu. “Sonuçta seni hayatta tutacaklar. Uzun, çok uzun bir süre. Ha bir de... hapiste tecavüzcülere ne yaparlar biliyor musun? Özellikle de yakışıklı olanlarına. Hepsi seni bir denemek ister, sonra senin için bir kavga çıkar ve denemeye devam ederler. Seni bayıltıncaya kadar becerirler Kevin. Bir ipucu daha... onlara durmaları için yalvardıkça daha da hızlı ve sert becermeye başlarlar seni.”

Eve doğrularak Kevin’in arkasındaki çift taraflı aynaya baktı ve kendi gözlerinde alev alev yanan cehennemini gördü. Midesinin düğümlendiğini hissediyordu.

“Eğer şanslıysan,” diye devam etti, “mesela... koca Willy diye biri seni fahişesi olarak seçer ve bu diğerlerini senden uzak tutar. Nasıl, kendini şanslı hissediyor musun Kevin?”

“Yaptığın tacize giriyor. Polis tacizi ve şiddet bu.”

“Bu gerçeğin ta kendisi,” dedi Eve. “Kader bu. Senin lanet kaderin bu dostum. Sohbet odalarında kadınları avladın. Bryna Bankhead’i de orada buldun. Dante ismini kullanarak onunla bir ilişkiye başladın. Arkadaşın ve suç ortağın Lucias Dunwood’la birlikte çalışarak kızla buluşmayı ayarladın.”

Eve söylediklerini hazmetmesi için ona biraz zaman verdi. “Sonra kızın işyerine çiçekler gönderdin, pembe güller. Çalışmadığı günlerde onu izledin. Evinin karşısındaki siber kafede onu izledin. Seni oradan yakaladık. Biliyor musun maaşlı olarak çalışan koca bir bölüm siber tip var bizde de. Sana bir sır vereyim mi Kevin?”

Eve ona doğru yaklaşarak tekrar sesini bir fısıltıya dönüştürdü. “Düşündüğün kadar iyi değilsin dostum. Orada da, Beşinci Caddede de hatalar yaptın. Parmak izi bıraktın.”

Eve, Kevin’ın ağlamak üzere bir çocuk gibi titreyen dudaklarına baktı. “Her neyse,” dedi sesi birden canlanarak. “Bryna Bankhead’e geri dönelim. Onunla Gökkuşluğu Salonu’nda buluştun. Senden hoşlanmıştı değil mi Kevin? Güzel bir kadındı. Birlikte şarap içtiniz. Ya da sen şarap içtin diyelim, onunki içine Fahişe katılmış garip bir içecekti. Kızın iyice kıvama geldiğini görünce onun dairesine gittiniz. Ona biraz daha verdin, ne olur ne olmaz diye.”

Eve ellerini hızla masaya vurarak ona doğru uzandı. “Müziği açtın, mumları yaktın, yatağına lanet pembe gül yaprakları serptin. Ve ona tecavüz ettin Kevin. Hatta daha fazlasını isteyerek ona biraz da Tavşan verdin. Kızın sistemi bunları kaldıramadı ve öldü. O güller içindeki yatakta ölüverdi. Korktun değil mi? Ama kızdın da. Ölüp de planlarını altüst etmesi ne demek oluyordu şimdi? Kızı kaldırıp terastan aşağı attın sen de, onu bir çöp parçası gibi aşağı attın.” “Hayır.”

“Aşağı düşmesini izledin mi? Sanmıyorum. Onunla işin bitmişti, değil mi? Sonuçta kıcını kurtarman gerekiyordu? Eve Lucias’a koşup ne yapman gerektiğini sorman gerekiyordu?”

Eve doğrularak diğer köşeye doğru ilerledi ve kendine bir bardak su doldurdu. “Seni o yönetiyor değil mi? Sende kendi kendini yönetecek cesaret yok.”

“Kimse beni yönetmiyor. Ne Lucias, ne sen, ne başkası. Ben bir erkeğim. Ben kendi kendimi yönetirim.”

“O halde fikir senindi.”

“Hayır fikir... başka söyleyecek bir şeyim yok. Avukatımı istiyorum.”

“İyi.” Eve kalçasını masaya dayadı. “Ben de bunu söylemeni umut ediyordum, çünkü avukatlar devreye girdiğinde seninle bir anlaşma yapmak falan zorunda kalmayacağım. İnan bana Kevin, seninle anlaşma yapma fikri bile midemi bulandırıyor. Aslında midem epey sağlamdır. Öyle değil mi Peabody?”

“Titanyum çelikten sağlamdır efendim.”

“Evet öyledir.” Eve karnına hafifçe vurdu. “Ama sen altüst etmeyi başardın. Ama şimdi seni, üzerinde güzel kıyafetlerin olmadan, Koca Willy ile sarmaş dolaş küçük bir kafeste gözlerimin önünde getirebildiğimden daha iyi hissettim birden.” Eve masadan kalktı. “Lucias’ı seni oturttuğum yere

oturttuğumda yine midem bulanmaya başlayacak ama. Çünkü eminim anında seni satıp anlaşılmaya razı olacaktır. Sence Peabody?”

“Bütün param Dunwood’a efendim.”

“Tamamdır. Hadi avukatını çağıralım Kevin. Şahsın temsil hakkını kullanması nedeniyle sorgulama bitmiştir.” Eve kapiya doğru ilerledi.

“Bekle.”

Eve’in buz gibi gözleri bir an Peabody’ninkilerle kesişti. “Bir şey mi oldu Kevin?”

“Ben merak ettim de... sadece meraktan yani... anlaşma derken ne kast ediyorsun.”

“Üzgünüm Kevin. Avukat çağırdığın için artık bunları konuşamayız.”

“Avukat bekleyebilir.”

Evet, diye düşündü Eve ve arkasını döndü. “Kayıt açılsın. Aynı şahsın sorgulamasına devam. Kevin bir kere de kayıtlar için tekrar eder misin ifadeni?”

“Avukat bekleyebilir. Anlaşma derken ne kast ediyorsun?” “Ahh. Bir bulantı hapına ihtiyacım var.” Eve derin bir nefes alarak sandalyeye oturdu. “Pekâlâ. Bak şöyle yapacağız Kevin: Bana her şeyi anlatacaksın, neyin nasıl olduğunu. En ince ayrıntısına kadar bilmek istiyorum, her aşamasını. Bana biraz iyi niyet ve samimi bir pişmanlık göstermen gerekecek Bunu becerebilirsen ben de elimi taşın altına koyarım. Daha iyi bir hapishaneye, kış sevdalılarından uzak bir yere gönderilmeni tavsiye ederim.”

“Anlamıyorum? Ne biçim bir anlaşma bu? Hapse mi gideceğimi düşünüyorsun?”

“Ahh, Kevin, Kevin.” Eve tekrar iç geçirdi. “Gideceğini biliyorum ama nasıl bir yer olacağı sana kalmış.”

“Ben tam dokunulmazlık istiyorum.”

“Evet, ben de Broadway müzikallerinde şarkı söylemek istiyorum. Fakat hiç birimiz o kıymetli hayallerimizi gerçekleştiremeyeceğiz. DNA’n elimizde seni ahmak. Yanında partin için gereken bütün malzemeler yokmuş anlaşılan. Vücut sıvın, parmak izlerin. Ayrıca merkeze geldiğinde kayıt sırasında senden aldıkları örneği hatırladın mı? Çoktan laboratuara gönderilmiştir. Hatta eminim biz şu anda konuşurken onlar incelemeye başlamıştır. İnan bana uyumlu olacak Kevin, her ikimiz de biliyoruz ki Bryna ve Moniqua’da bıraktıklarıyla uyumlu olacak. Ve rapor elime geçtiğinde, DNA eşleşmesi raporu elime geçtiğinde oynaşmamız bitecek Kevin. Sen uyutulmaya hazır yaşlı bir köpek olacaksın ve ülkedeki bütün avukatları toplasan bile sana yardım edecek bir şey yapamayacaklar.”

“Bana bir şeyler vermen gerek. İtiraf pazarlığı, ceza indirimi. Bak çok param var- ”

Eve ona doğru atılarak gömleğini yakaladı. “Bu bir rüşvet teklifi miydi Kevin? Listeye bir de polise rüşvet teklif etmeyi mi ekleyeceğiz.”

“Hayır, hayır, ben sadece... Bak yardım et bana.” Kevin sakinleşmeye, sesine mantıklı ve işbirlikçi bir ton katmaya çalıştı. “Hapse gidemem ben. Hapse ait değilim. Bir oyundu sadece. Bir yarışma. Lucias’ın fikriydi. Hepsisi. Ve kazaydı.”

“Bir oyun, bir yarışma, başkasının fikri, kaza.” Eve başını salladı. “Çoktan seçmeli bir soru sormadım ben?”

“Sıkılıyorduk hepsi bu. Canımız sıkılıyordu ve yapacak bir şeyler arıyorduk! Biraz eğlenelim dedik, büyükbabasının büyük deneyine benzer bir şeyler işte. Sonra birden işler bozuldu. Yani kazaydı. Öldürmeye çalışmıyordum.”

“Kimi öldürmeye çalışmıyordun Kevin?”

“İlk kız. Bryna. Onu öldürmedim ben. Kendi öldü birden.”

Eve arkasına yaslandı. “Nasıl olduğunu anlat Kevin. Nasıl birdenbire öldüğünü anlat.”

Eve bir saat sonra sorgu odasından çıktı. “İnsan müsveddesi, adi herif.”

“Öyle efendim. Onu kısıvrak yakaladınız,” diye ekledi Peabody. “Bir avukat ordusu bile bu itirafta iğne deliği kadar boşluk bulamaz. İş bitti.”

“Evet. Diğer bu kadar kolay çözülmeyecek ama. Ekibe haber ver Peabody. Park ekibindeki aynı personel. Dunwood’u merkeze almak için emir çıkartıyorum. Parktan sonra ikinci perdede olmayı da hak ediyorlar.”

“Evet efendim. Dallas?”

“Ne?”

“Gerçekten Broadway müzikallerinde şarkı söylemek istiyor musun?”

“Herkes istemez mi?” Eve iletişim cihazını çıkararak izin görüşmelerine başlamaya hazırlanırken cihaz sinyal vermeye başladı. “Dallas?”

“Ofisime Teğmen,” dedi Whitney. “Hemen.”

“Evet efendim.” Bağlantı kesildi. “Ne bu medyum falan mı? Ekibi topla Peabody. Bir saat içinde Dunwood’un ensesinde olmak istiyorum.”

Eve akli hâlâ çıktığı sorgu ve yakında Lucias’ın yakasına yapışacak olmanın verdiği heyecanla Whitney’in ofisine doğru ilerledi. Ona raporunu sözlü olarak vermeyi planlıyordu. Whitney’in ofisine girdiğinde Renfrew ve başka bir adamı gördüğünde planları değişti.

Whitney yüzünde tamamen ifadesiz bir ifadeyle masasının başında oturuyordu. “Teğmen bu Yüzbaşı Hayes. Sanıyorum Dedektif Renfrew ile zaten tanışıyorsunuz.”

“Evet efendim.”

“Detektif Renfrew departmanın kaptanıyla burada bulunuyor. Resmi olarak dava yetkilisi bulunduğu Theodore McNamara soruşturmasındaki davranışlarınızla ilgili resmi şikâyetle bulunmak istiyor. İşlerin o boyuta gelmemesini tercih ettiğimden konuyu müzakere etmek üzere gelmeni istedim.”

Eve'in beyninin içinde çığlıklar yükselmeye başlarken, içinde bir alev yanmaya başlamıştı. "Bırakın şikâyetle bulunsun."

"Teğmen ne ben ne de bu departman eğer önlenebilecek bir şeyse bir resmi şikayetle karşı karşıya kalmak istemeyiz." "Sizin ya da departmanın ne istediği umrumda değil." Eve ağzından çıkanları duyarken Whitney'in gözlerinde belirip kaybolan bir şimşek gördü. "Şikâyetle bulun Renfrew. Raporunu yaz ben de işini bitireyim senin."

"Söylemiştim size." Renfrew dişlerinin arasından hırladı. "Ne rozete, ne de diğer yetkililere saygısı var. Benim suç mahallime gelip ortada salınmaya rütbesini kullanarak davamı baltalamaya çalıştı. Delilleri bozmadan olay yerinden ayrılmasını rica etmeme rağmen ekibime sorular sorup taciz etti. Arkamdan iş çevirmeye devam edip ona değil bana ait olan bir kurbanın raporlarını adli tiptan aldı."

Whitney elini kaldırarak Renfrew'in tiradını yarıda kesti. "Bunlara cevabınız Teğmen?"

"Cevabımı mı istiyorsunuz? Cevabı size vereyim." Eve cebinden bir disk çıkararak masaya koydu. "Cevabım işte burada. Resmi kayıt altında." Renfrew'a dönerek, "Seni aptal," diye devam etti. "Üstünde bile durmayacaktım. Hata etmişim. Senin gibi polislerin üstünde durulması gerekiyor. Sen rozetin bir tür zırh olduğunu mu düşünüyorsun? Etrafa savurup durabileceğin bir çekiç? Rozet senin kahrolası sorumluluğundur, görevindir, yastığın ya da silahın değil."

Hayes konuşmak üzere bir hamle yapsa da Whitney tek parmağını kaldırarak onu durdurdu.

"Bana görevden bahsetme." Renfrew elini kalçalarına koyarak ona doğru dikeldi. "Herkes senin başka bir polisi nasıl avladığını gördü Dallas. Sen İç İşleri'nin cebindesin. Sıçan departmanı için poster kızsın sen."

"Yüz yirmi sekizinci birim olayını sana savunmak zorunda değilim. Ama görünüşe göre polislerin öldüğünü unutmuşa benziyorsun. İsimleri, ölmüş halleri hâlâ beynimde. Onların cesetlerinin tepesinde ben durdum Renfrew, sen değil. Eğer bana kinlendiysen ve intikam istediysen departmanın, bir cinayet davasının dışında alacaktın o intikamı. Namluyu bana kaldıracaksan, temsil ediyor olmamız gereken ölümlerin üzerinden almayacaksın nişanı. Senden yardım istedim, lanet işimizi yapabilelim diye her ikimizin soruşturması için de hayati bilgileri paylaşmak istedim, işbirliği istedim."

"Benim gasp cinayetimin senin seks cinayetlerinle bir bağlantısı yok. Ve yetkin olmadan benim suç mahallime giremezsin. Orada kayıt yapma hakkın yok ve öyle bir kayıta-ki hiçbir şeyin de geçerliliği yok."

"Seni kendini beğenmiş, egoist, aptal hödük. Senin elindeki dava gasp cinayeti falan değil. Senin cinayetini de işleyen iki kişiden birinin sorgusundan çıktım. Elimde tam bir itiraf var, kayıtlı ve Theodore McNamara cinayeti de dahil bu itirafa."

Renfrew sandalyesinden fırladı. "Yine arkamdan iş çevirip benim şüphelimi mi sorguladın?"

"Benim şüphelim. Senin davanla da bağlantılı olduğunu anlatmaya çalıştığım, kendi davam için içeri aldığım benim şüphelim, aptal herif. Eğer işgüzarlık yapmakla bu kadar meşgul olmasan, işbirliği yapmak konusunda böyle domuzluk etmesen onu yakaladığımız operasyonun bir parçası da sen olurdun. Şimdi benden uzaklaş, hemen uzaklaş yoksa hak etmediğin rozeti alıp sana yediririm."

“Bu kadar yeter Teğmen.”

“Hayır yeterli değil.” Eve, Whitney’e döndü. “Yeterli değil. Ben yirmi iki yaşında bir çocuğun hasta ruhlu diğer bir arkadaşıyla nasıl sıkıldıklarını ve bir oyun uydurdıklarını dinlemekten geliyorum. Puan başı bir dolar, kim en yaratıcı yollarla en çok kadını becerirse alınan lanet birer puan. Kadınlara berbat uyuşturucular verip, tecavüz edip öldürmüşler, sırf can sıkıntısından. Ve McNamara torunuyla oyun arkadaşının ne yaptığını fark edip onlarla yüzleştğinde adamın beynini dağıtmışlar. Pardon önce hırpalamışlar, sonra bir uyarıcıyla hayatta tutmuşlar, çırlıçıplak soymuşlar, sonra beynini dağıtıp nehre atmışlar. Adamın kötü şansı orada da bitmiyor, sonrasında davası bu pislige veriliyor. Uç insan öldü, bir tanesi de ölmek için hastanede yaşam mücadelesi veriyor. Sırf bir polis diğerinden pek hoşlanmadığına karar verdiği için daha fazlası da ölmüş olabilir. O yüzden gerçekten yeterli değil. Yaptığın şeyin karşısında hiçbir şey yeterli olamaz Renfrew.”

“Kendi beceriksizliklerinin suçunu bana atabileceğini mi sanıyorsun?” diye başladı Renfrew.

“Dedektif ayağa kalk.” Hayes ağır ağır ayağa kalktı.

“Yüzbaşım- ”

“Ayağa kalk dedim. Hemen. Benim departmanımdan hiçbir resmi şikâyetle bulunulmayacak. Eğer Teğmen Dallas şikâyetle bulunmak isterse- ”

“Öyle bir talebim yok.”

Hayes başını hafifçe yana eğdi. “O halde benden daha olgun bir insansınız. Kumandan elinizdeki diskin bir kopyasını rica ediyorum.”

“Ricanız kabul edildi.”

“Diğer kayıttaki içeriği de inceleyip uygun olan gerekli işlemleri yapacağım. Ağzını açarsan Renfrew, ayrı bir şikâyet dosyası da benden gelecek. Dışarı çık. Bu bir emirdir.” Renfrew maruz kaldığı aşağılanma karşısında sarsılmıştı. “Evet efendim ama bu uygulamaya karşı olduğumu belirtmek isterim.”

“Dikkate alınacaktır.” Hayes kapı kapanana kadar bekledi. “Bu karışıklık ve memurumun yakışsız davranışları için özür dilerim Komutan Whitney.”

“Memurunuzun disipline edilmeye ihtiyacı var Yüzbaşı.” “Kendisinin kıcına sağlam bir tekme yemeye ihtiyacı var efendim ve yiyeceği konusunda sizi temin ederim. Teğmen Dallas, sizden de özür dilerim.”

“Gerekli değil Yüzbaşım.”

“Bu odaya girdiğinden beri ilk katılmadığım sözün. Renfrew problemlı bir memur ama mevcut durumlar altında benim problemlı memurum. Temiz bir departman yönetiyorum Teğmen ve çıkan hatalarda bütün sorumluluğu şahsen kabul etmekle mükellefim. Vakit ayırdığınız için teşekkürler Komutan.”

Hayes kapıya doğru ilerlerken duraksadı ve döndü. “Teğmen, Yüzbaşı Clooney ve ben çaylaklık dönemimizi birlikte geçirmiştik. Geçen Mayıs olanlardan sonra hapiste ziyaretine gittim. Sizin rozeti hakkıyla taşıdığınızı hatta lekesiz, pırıl pırıl bir rozet olduğunuzu ve onu yakalayan siz olduğunuz için

kendini minnettar hissettiğini söyledi. Bunun sizin için bir anlamı olur mu bilmiyorum ama onun için çok anlamı vardı.”

Tekrar başını sallayarak selam verdikten sonra dışarı çıktı ve kapıyı sessizce kapattı.

Yalnız kaldıklarında Whitney ayağa kalkarak OtoAşçıya doğru ilerledi. “Kahve, Teğmen?”

“Hayır efendim. Teşekkür ederim.”

“Otur Dallas.”

“Komutanım, yaptığım saygısızlık ve emre itaatsizlik için özür dilerim. Davranışım gerçekten- ”

“Etkileyiciydi,” diye onun lafını kesti Whitney. “Bu odadaki asıl yetkilinin kim olduğunu şimdi hatırlayarak bozma istersen.”

Eve’in çenesi kasıldı, gözleri hafifçe kısılrken söyleyecek bir şeyler aradı. “Komutanım yaptığım şeyin gerçekten bir mazereti olamaz.”

“Mazeret istemedim senden zaten.” Whitney kahvesiyle birlikte masasına döndü. “Ama isteseydim, örneğin dün gece ne kadar uyuduğunu sorarak başlayabilirdim.”

“Komutanım ben- ”

“Soruyu cevapla.”

“Bir iki saat.”

“Önceki gece.”

“Ben... bilmiyorum.”

“Oturmanı söylemiştim,” diye hatırlattı Whitney. “Emir olarak mı almak zorundasın?”

Eve oturdu.

“Daha önce bir memuru hırpaladığına şahsen şahit olmamıştım, gerçi söylentileri duymuştum,” diye ekledi. “Şimdi ününü gerçekten hak ettiğini söyleyebilirim. Cooney ve 128. Birim konusunda yapman gerekeni yaptın sen. Yapılması gerekeni. Ama bu sana kızan kişiler olacak olmasına engel değil.”

“Anlıyorum efendim.”

Whitney onun yüzünü inceledi. Yorgunluk, üzüntü ve kızgınlığı görebildiği gibi sinirlerinin de iyice yıpranmış olduğunu tahmin edebiliyordu.

“Adamı adam yapan rozet değildir Eve.”

Eve Komutanın kendine ilk adıyla hitap etmesinin verdiği şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Evet efendim. Biliyorum.” “Sen yüksek profilli, tanınan birisin; profesyonel olarak da kişisel olarak da. Böyle göz önünde olmak belli tiplerin kıskançlık ve öfkesini tetikleyebilir. Renfrew bunlardan sadece biri.”

“Renfrew beni hiç ilgilendirmiyor Komutanım, yani şahsen ilgilendirmiyor.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Kevin Morano’nun itirafı elinde mi?”

“Evet efendim.” Eve ayağa kalkarak sözlü raporunu vermeye hazırlanırken Whitney ona yerine oturmasını işaret etti.

“Şu anda resmi bir rapora gerek yok. Sen Dedektifi haşlarken duyduklarımdan anlayacağımı anladım şimdilik. Lucias Dunwood için merkeze alınma izni çıktı mı?”

“Talebi yollamıştım efendim. Şu anda ofisimde olmalı.”

“Pekâlâ, git ve onu yakala Teğmen.” Eve ayağa kalkarken Whitney kahvesini yudumladı. “Onu aldığınızda benimle iletişime geç. Bir basın toplantısı programı belirlememiz gerekecek, hemen sonrasında eve gidecek ve istediğin bir yöntemi kullanarak sekiz saat uyuyacaksın. Bu bir emirdir.”

Eve odadan çıkarken Whitney diski alarak elinde çevirdi. Disk ıslıl ıslıl parlıyordu.

Lekesiz bir rozet, diye düşündü. Eve için güzel bir tarifti bu. Diskin üzerindeki ışık oyunlarını izlerken kendi raporunu vermek üzere Şef Tibble’ı aradı.

Evin kapılarını havaya uçurup zırhlı ve ellerinde saldırı tüfekleri taşıyan bir ekiple içeri dalmak çok cazip bir düşüneydi. Davanın aldığı durum ve suçlamaların ağırlığı aslında ona bu seçeneği veriyordu.

Ses getirecek, etkileyici bir operasyon olurdu.

Ve aynı zamanda Eve tamamen kişisel hisleriyle hareket etmiş olurdu.

Eve kurduğu fanteziyi kafasından uzaklaştırmaya çalışarak, yanında Peabody’le birlikte kapıya yaklaştı.

“Bütün ekip yerlerinde ve hazır mı?”

“Evet,” dedi Feeney, Eve’in kulaklıklarından. “Kaçıp seni atlatmaya çalışırsa onu kısıvrak yakalayacağız.”

“Anlaşıldı.” Eve Peabody’e baktı. “Bizi atlatamayacak.” “Asla atlatamaz efendim.”

Eve zili çaldı ve ayakları üzerinde öne geriye sallanırken saniyeleri saymaya başladı. Ev droidi kapıyı açtığında on saniye olmuştu.

“Beni hatırladın mı?” Eve dişlerini göstererek droide gülümsedi. “Bay Dunwood’la konuşmam lazım.”

“Evet Teğmen. Lütfen içeri gelin. Bay Dumwood’a burada olduğunuzu haber vereyim. Beklerken içecek bir şeyler arzu eder misiniz?”

“Hayır, böyle iyiyiz, teşekkürler.”

“Evet efendim. Lütfen rahatınıza bakın.”

Droid klasik siyah üniforması içinde resmi bir tavırla uzaklaştı.

“İşte Roarke da Summerset’ten kurtulup bir droid almaya karar verse ben de her gün böyle nazik muamele görürdüm.” “Evet.” Peabody sırttı. “Ve bundan nefret edersin.”

“Kim demiş?”

“Sizi en iyi tanıyanlar bunu kolayca diyebilir.”

Eve hemen, “Kendimi en iyi ben tanırım,” diye karşılık verdi. “Ayrıca neden... bunu sonra konuşacağız,” dedi Lucias’ın kendilerine doğru ilerlediğini görünce. “Bay Dumwood.”

“Teğmen.” Lucias da siyahlar içindeydi ve yüzüne yaslı bir ifade kazandırmak için hafif bir makyaj yapmıştı. “Büyükbabamla ilgili haberler mi var? Sabah annemle birlikteydim ve hali...”

Bir an duraksayarak kendini toplamaya çalışır gibi uzaklara baktı. “Eğer bize vereceğiniz güzel haberleriniz varsa her ikimiz de minnettar oluruz size. Kaybımızın acısını belki bir nebze olsun dindirmemize yardımcı olur.”

“Sanırım size bu konuda yardımcı olabileceğim. Gözaltına alınan bir şahıs var zaten elimizde.”

Lucias dönerek ona baktı. Bakışlarından hemen gizlediği ama Eve’i yakaladığı bir şaşkınlık geçmişti. “Bunun bizim için nasıl bir anlamı olduğunu bilemezsiniz, yani büyükbabamın katilinin adaletle bu kadar çabuk teslim edilmesinin.” “Evet, benim günüm de şenlendi.” Kişiselliği karıştırma, dedi Eve kendi kendine. Oyununa katılma. Sen de onunla oynamaktan keyif alıyorsun. Aman, ne fark eder ki!

“Aslına bakarsanız, sorumlu olan iki kişi var. Bir tanesi tutuklandı, ikinci tutuklama da olmak üzere.”

“İki mi? Yaşlı ve çaresiz bir adama karşı iki kişi mi?” Lucias sesine büyük bir öfke katmayı başarmıştı. “İkisinin de acı çekmesini istiyorum. Yaptıklarını ödeyecekler.”

“Aynı şeyleri düşünüyoruz o halde. O yüzden başlayalım. Lucias Dunwood, tutuklusun.”

Lucias geri doğru bir adım atarken Eve hızla silahını çıkararak ona doğrulttu. “Hadi lütfen,” diye teşvik etti onu, “devam et. Bunu arkadaşın Kevin’da kullanamadım ve inan bana elim kaşınıyor artık.”

“Seni aptal sürtük.”

“Sürtük kısmını belki kabul edebilirim ama hey, baksana hangimiz hapse gidiyor? Bence aptal olanımız. Ellerini kaldır başının üzerine koy. Derhal.”

Lucias ellerini kaldırdı ve Eve onu duvara doğru çevirdiğinde hamlesini yaptı.

Belki de Eve izin vermişti. Ama bu sorunun cevabı uykularını kaçırmayacaktı, orası kesin. Lucias onu itelediğinde Eve geri çekilerek ona dönebilmesi için alan açtı. Genç adamın savurduğu yumruğun karşısında eğilerek kendi yumruğunu iki kez onun karnına indirdi.

Lucias elleri ve dizlerinin üzerine düşerek öğürmeye başlayınca, “Tutuklamaya karşı gelmek de eklendi,” dedi. Ayağıyla onu iteleyerek yüzüstü yere yatırdı ve botunu hafifçe boynunun arkasına dayadı. “Bir polis memuruna saldırıyı eklemeyeceğim, çünkü ıskaladın. Ben hakkındaki suçlamaları ve

haklarını okurken sen bu palyaçoğu tutukla Peabody.” Eve haklarını okumayı bitirmeden önce Lucias bir avukat talep etmişti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Eve kendi evinin ön merdivenlerinden çıkarken gökyüzü hâlâ maviydi -derin, rüya gibi bir akşam mavisiydi. Günlerdir ilk defa zihni kuş ötüşlerini ve çiçeklerin çıkardığı yumuşak hisirtıları duyacak kadar berraktı.

Bir an öylece basamaklara oturup duyumsadığı her şeyi iyice içine çekmek istedi. Dünyada ölümden ve kandan daha fazlası olduğunu hatırlamaya, düşünmeye vakit ayırmak istedi. Kanı şımarık bir çocuğun bencilliğiyle akıtarak, yaşamı ya da ölmeyi keyfi olarak tayin edenlerden fazlasını olduğunu hatırlamak istedi.

Ama onun yerine ayaklı büyük bir saksıdan yükselen mor çiçeklerden birini kopardı ve içeri girdi. Şu anda temiz havadan daha çok istediği şeyler vardı.

Summerset, Eve’in elindeki dala kısaca baktıktan sonra kaşlarını çattı. “Teğmen saksılardaki aranjmanlar budamaya uygun değil.”

“Budamadım. Kopardım. Roarke evde mi?”

“Çalışma odasında. Eğer mıcıklemek için mor mine istiyorsanız bir seradan falan sipariş edebilirsiniz.”

Eve merdivenlerden çıkmaya başlarken, “Dır dır dır,” diye söylendi. “Dır dır dır.”

Summerset başını memnun bir tavırla salladı. Görünüşe göre ilaçlar onu kendine getirmişti.

Roarke camın önünde durmuş kulaklığıyla bir görüşme yapıyordu. Eve’in anlayabildiği kadarıyla konu yeni bir bilgi/ iletişim sisteminin prototipi üzerine bir şeylerdi ama tam deşifre edemeyeceği kadar elektronik jargon kullanılıyordu. O yüzden Eve kelimelerin anlamlarını bir yana bırakarak sadece Roarke’in sesini dinlemeye başladı.

Bu sesteki İrlanda aksanı Eve’in zihninde savaşçılara ve hoş kokulu alevlere dair hayal meyal görüntüler yaratıyor, ona tuhaf bir heyecan veriyordu.

Ve şiirsel bir şeyler hissediyordu. Belki de dişi türü gerçekten de belli uyarılara benzer tepkiler vermek üzere kodlanmıştı.

Belki on ya da yirmi yıl içinde gerçekten buna alışabilirdi. Roarke’a alışabilirdi.

Gökyüzünde alçalan güneş camdan dolmuş, Roarke’ın üzerinde altın renkli ışıklar halinde dans ediyordu. Genç adam saçını arkadan toplamıştı ve bu Eve’e onun ellerini serbest bırakmak istediğini, dikkat dağıtacak bir şeyler istemediğini söylüyordu.

Işık Roarke’ın etrafında bir hale oluşturmuştu. Her ikisi de onun bu haleyı hak etmediğini bilse de halen içinde inanılmaz uygun gözüküyordu.

Ekran açıldı ve odanın içine kısık sesli bir haber bülteni yayılıyordu. Masanın üzerindeki tele link çaldı ama Roarke dönmedi bile.

Odanın içinde paraya dair, güce dair bir hava vardı. Roarke buydu işte. Eve'in içinde nefes almak gibi temel bir ihtiyaç canlandı.

Ve Roarke ona doğru döndü.

Gözlerini onun gözlerinden ayırmadan genç adama doğru ilerledi, onu gömleğinden yakalayarak kendine çekti ve dudaklarını dudaklarına yapıştırdı.

Taktığı kulaklıktan yükselen ses Roarke'ın kulağında vızıldamaya, giderek hızlanan kalp atışlarının arasında solmaya başladı. Eve'i kalçalarından kavrayarak sıcak bedenini kendi bedenine bastırdı.

"Sonra görüşürüz," diye mırıldandıktan sonra kulaklığı çıkararak diğer tarafa fırlattı. "Eve hoş geldin Teğmen ve tebrikler." Elini kaldırarak Eve'in saçlarını okşadı. "Yetmiş beşinci kanaldaki basın toplantısını izledim."

"Yani bittiğini biliyorsun." Eve elindeki mor mineyi ona uzattı. "Yardımların için teşekkürler."

"Rica ederim." Roarke çiçeği kokladı. "Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Aslına bakarsan..." Eve genç adamın tokasını çekerek saçlarını serbest bıraktı. "Elimde senin için bir görev daha var."

"Gerçekten mi? Aslında programım epey sıkışık ama vatandaşlık görevimi de yerine getirmek isterim." Roarke küçük çiçeği Eve'in kulağının üstüne sıkıştırdı. "Nasıl bir görevmiş bu? Ve lütfen açık ol."

"Açık olmamı mı istiyorsun?"

"Evet. Çok... çok açık ol."

Eve bir kahkaha atarak onun kucağına sıçradı ve bacaklarını genç adamın kalçalarına doladı. "Soyunmanı istiyorum." "Ahh, gizli görev... kılık değiştireceğiz." Roarke onu kalçalarından tutarak ofis asansörüne doğru ilerlemeye başladı. "Tehlikeli mi peki?"

"Çok tehlikeli. İkimiz de bu görevden canlı çıkamayabiliriz sonunda."

Asansörde Roarke genç kadını kabin duvarına doğru bastırdı. Ondaki gücü -ve arzuyu hissedebiliyordu.

Roarke, "Ana yatak odası," diye sesli talimat vererek Eve'i öpmeye başladı. "Benim göbek adım tehlike. Sen görevi anlat."

"Fiziksel efor gerektiriyor. Zamanlama..." Roarke'ın dişleri boynunu bulduğunda Eve'in nefesi bir an kesildi. "Ritim ve koordinasyon mükemmel olmak zorunda."

"Pekâlâ." Roarke asansörden çıkarak yatak odasına adım attı.

Kocaman tüylü bir halı gibi yatağa serilmiş kedi, ikisi hemen yanına yattığında şikayetçi bir tonla hırlayarak başını kaldırdı. Roarke uzanarak onu hafifçe itince kedi sıçrayarak yere kondu.

"Burada sivillere yer yok."

Eve bir kahkaha atarak kollarını sıkıca Roarke'a doladı. "Soyun." Roarke'ın yüzüne öpücükler kondurmaya başladı.

"Soyun. Dişlerimi tenine batırabilmek istiyorum."

Birbirlerinin kıyafetlerini çekiştirerek yatakta yuvarlandılar. Eve'in gömleği silah koşumuna takılınca genç kadın sabırsız ve soluk soluğa bir küfür savurarak her ikisinden de kurtulmaya çalıştı. Ağzları tekrar birbirini buldu; dudakları, dişleri, dilleri çılgınca birbirine dolanırken Eve'in kanı damarlarında alev alev akmaya başladı ve bedeni Roarke'ın bedeninin altına sokuldu.

Uzanarak Roarke'ın gömleğini çekiştirmeye başladı; gömleği genç adamın omuzlarından sıyrarak parmaklarını sert kaslara batırdı.

Ama Roarke, Eve'in ellerini ellerinin içine aldı ve başının üzerine doğru kaldırarak yatağa dayadı. Eve'in vücudundaki her kas titremeye başlayana kadar o derin mavi gözleriyle genç kadına baktı.

"Seni seviyorum. Eve sevgilim. Benimsin." Roarke dudaklarını Eve'in dudaklarına yerleştirerek onu usul usul öpmeye başlayınca, titreyip duran kasları eriyerek su gibi dağıldı.

Roarke dudaklardan çeneye kaydı, çenede biraz dolaştıktan sonra boyna doğru indi. Eve kalbi titrerken, biliyor, diye düşündü. Şu anda arzu ve alevden fazlasına ihtiyacı olduğunu elbette biliyordu Roarke. Şu anda tatlı ve yalın bir şeylere de ihtiyacı vardı.

Eve kendini bırakarak sunulanı kabul etti.

Roarke onun açıldığını, teslim olduğunu hissediyordu. Onun için Eve'in kendini ona böyle açmasından daha fazla baştan çıkaracak bir şey yoktu.

Roarke tadı ve kokusunu içine çekerek dudaklarını Eve'in teninde gezdirmeye başladı. Elleri genç kadının bedeninde usul usul geziniyor, sınırlarını yoklayıp belirliyordu. Eve'in kalbi, bedeninde gezinmeye başlayan dille birlikte daha da hızlanmaya başladı. Roarke yüzünü Eve'in göğüslerinde gezdirmeye başladığında genç kadın uzanarak onun başını kavrıdı.

Eve'in üzerine merkezde aldığı düşün kokusu sinmişti -orada kullandıkları standart sabunun kokusu. Bu koku Roarke'ta onu şımartma, genç kadını alıştığı katılıktan uzaklaştırma isteği uyandırıyor. Dilini geç kadının teninde bir merhem gibi gezdiriyordu -aleve dönüşmeden önce mahmur bir ısı yayan bir merhem gibi.

Eve farklı duygulardan oluşan bir mindere gömüldüğünü hissediyordu; yumuşacık, duyarlı bir zevkin içine çöküyor, zevk ince bir sis tabakası gibi etrafını sarıyordu. Sis yoğunlaşarak neme dönüşürken parmakları Roarke'ın saçlarına daldı, sonra nehir bir mutluluk denizine dönüştü.

Eve derin bir iç geçirerek kendini bu denize bıraktı.

Bedenine doğru bastıran Roarke'ın mırıldandığını duydu. Genç adam kendini en kaybettiği anlarda olduğu gibi Galce konuşmuştu. Kulağa hem egzotik hem romantik bir müzik gibi geliyordu.

"Anlamı ne?" Eve'in sesinde bir rehavet vardı.

"Kalbim. Sen benim kalbimsin."

Roarke büyülenmiş bir halde öpücüklerini Eve'in göğüslerinin altından karnına doğru indirdi. Genç kadının uzun, ince hatları onu her seferinde büyülüyordu. Böyle yumuşak ve incecik bir beden, bu kadar büyük güç ve cesareti nereye sığdırıyordu. Elleri tekrar Eve'in göğsünü okşarken, kalbinde, diye düşündü ve dudaklarını karnında gezdirmeye devam etti.

Roarke altındaki kasların titrediğini hissetti ve ilk kesik kesik solumaları duydu.

Yine de acele etmeden, ağır ağır öpücüklerine ve okşamalarına devam etti -kesik solumalar inlemeye dönüşene, altındaki sert ve biçimli beden titreyene kadar.

Roarke onu üste çıkardığında ıslaklığının her yerine dolduğunu, içine aktığını hissetti.

Eve'in içinde süzül­düğü deniz huzursuzlanmaya başladı. Mutluluk çaresiz bir arzu ve zevke dönüşmüştü; tüm bedeninde açlık gibi derin ve sarsıcı bir boşluk yükseliyordu. Sistemi patlarken Eve, Roarke'in hâlâ öpüşlerine devam eden dudaklarına doğru uzandı ve bir çığlık attı.

Roarke tekrar Eve'in üzerine çıktı. Altında yatan onlarca alevi, kasılan hücreleri hissediyordu. Eve'i çıldırtırken kendisi de çıldırıyordu. "Hadi. Hadi." Roarke soluk soluğa parmaklarını genç kadının içine, o alev denizine daldırdı. "Seni izlemek istiyorum. Tekrar."

"Tanrım!" Orgazm vücuduna yayılırken Eve'in gözleri büyüdü ve hiçbir şey göremez oldu.

Eve onun göğsüne dayanmış titrerken, Roarke ağzını genç kadının ağzına yaklaştırdı ve soluk alışverişleri yavaşlayana, düzene girene kadar onu öptü. Sonra ağır ağır onun içine girmeye başladı.

Eve'in bakışları netleşti, derinleşti ve gözleri Roarke'in gözlerine kilitlendi. Aşk sırlı bir kadife gibi kızıl tutku bulutunun üzerini örtmeye başladı. Birlikte hareket ederlerken genç kadın elini Roarke'in yanağına dayadı. Birbirlerine âşık olanların yükselip alçalmasıydı bu. Güzel ve yalındı.

Eve'in zirveye ulaşması bu kez daha dingin daha zarıftı. Roarke başını eğerek genç kadının yanağından süzülen gözyaşını öptü.

Tekrar, "Kalbim," dedikten sonra yüzünü Eve'in saçlarına dayadı ve kendini onun içine bıraktı.

Eve Roarke'in yanına kıvrılmış yatıyordu. Ortalık kararmaya başlamıştı. Uzun bir günün sonu geliyordu. "Roarke."

"Hmm? Biraz uyuman lazım artık."

"Ben kelimeler konusunda senin kadar iyi değilim. Yani söylemem gerekenleri bir türlü bulamıyorum gibi geliyor." "Ben ne olduklarını biliyorum." Roarke genç kadının saçlarını okşadı. "Artık beynini kapat ve biraz dinlen Eve."

Eve başını salladı ve hafifçe doğrularak Roarke'in yüzüne baktı. Nasıl ve bu kadar mükemmel olabiliyor, diye düşündü.

"Söylediğin şu şeyi tekrar söylese. Galce kelimeyi. Ben de sana söylemek istiyorum."

Roarke gülümsedi ve Eve'in elini tuttu. "Asla doğru telaffuz edemezsin."

“Ederim.”

Roarke gülümsemeye devam ederek ağır ağır kelimeleri söyledi ve Eve’in dilinin dolanmasını bekledi. Ama Eve elini Roarke’ın kalbine bastırırken onun elini de kendi kalbinin üzerine koyarak, gözlerini ondan hiç ayırmadan duyduklarını tekrar etti.

Roarke’ın yüzüne duygu, yüklü bir ifadenin dolduğunu gördü. Elinin altındaki kalbin daha hızlı çarpmaya başladığını hissetti. “Beni mahvediyorsun Eve.”

Doğrularak alnını Eve’in alnına dayadı. “Tanrıya şükür seni buldum,” diye mırıldandı. “Tanrıya şükür seni buldum.”

Eve uyumak istemese de Roarke onu yatakta bir şeyler yemeye ikna etti. Eve çarşafın üzerinde bağdaş kurmuş halde bir spaghetti ve köfte tabağına yumulmuştu.

Seks, yemek ve sıcak bir duş onu kendine getirmişti. “Morano ilk sorguda çözülüp dağıldı,” diye başladı.

“Sen dağıttın diye ifade ederdim ben,” diye düzeltti Roarke. “Seni izledim.” Eve’in soru sırasında çift taraflı aynada bakışını görmüştü. Kendine bakışını. “Senin için ne kadar zor olduğunu anlamamıştır.”

“O kadar zor değildi, çünkü onu çözeceğimi biliyordum. Ayrıca senin orada olduğunu bilmiyordum.”

“Sonuçta operasyon takımının bir parçasıydım.” Roarke çatalına biraz makarna doladı. “Ve seni çalışırken izlemeyi seviyorum.”

“Onlara göre bu olanlar bir yarışma, bir oyun ve kadınlar da sadece piyondur. Tek yapmam gereken Morano’yu bir köşeye sıkıştırmaktı ve oyun bitecekti. Ona göre her şey Dunwood’un hatası, o sadece arkadaşına ayak uydurmuş. Yani Bankhead bir kazaydı, Cline sonuçta ölmedi ve McNamara da, işte, ona göre bir nefsi müdafaaydı. Ona baktım Roarke ve kurnaz ya da özellikle adı bir şey göremedim. Sadece boş, zayıf ve boş. Şey gibi -kulağa biraz dramatik gelebilir ama- kötülük de dahil hiçbir şey yok içinde.”

“Doğru sanırım. Ama Dunwood farklı bir ligde değil mi?” “Daha da fazlası.” Eve şarap kadehini kaldırarak yudumladı sonra Roarke’ın deniztarağı soslu eriştesinden bir parça aldı. Kendinden memnun bir halde, “Benimki daha iyiymiş,” dedi. “Whitney’in odasındaki Renfrew şovundan sonra- “

“Ne şovu?”

“Ahh, unuttum. Anlatmadım sana.”

Böylece ağzına tikip durduğu spaghetti ve Roarke’ın ikram ettiği baharatlı ekmek arasında olanları anlattı. “Tanrım, hâlâ Whitney’e susmasını söylediğime inanamıyorum. Kıcımlı tekmelese çok haklıydı.”

“O zeki bir adam Eve. Dahası iyi bir polis. Renfrew ise, polisler konusundaki hislerimi nispeten doğrulayan tipte bir polis. Yani, geçmişimde, geçmişimin pişmanlık duyduğum bir bölümündeki

hislerimi,” diye ekledi Eve’in kaşlarını çatıldığını görünce. “Zekiden ziyade hırslı bir tip. Vizyon sahibi ya da çözüm odaklı değil. Tembel.”

Roarke, Eve’in spagettisinden bir çatal daha aldı. Haklıydı; onunki daha iyiydi. “Ve,” diye devam etti, “polislere dair Önceki görüşlerimin vücut bulmuş hali. Özellikle bir tanesini epey yakından tanımadan önceki görüşlerimin.”

“Beni de epey uyuz etti ama bölümün başındaki yüzbaşı... sağlam bir adam. Konuyla gerektiği gibi ilgileneneğine inanıyorum. Her neyse. Her neyse.” Eve derin bir nefes verdi. Doymuştu ama yine de yemek istiyordu. “Takımı topladım -sivil uzman danışmanımız hariç takımı- ve Dunwood’u almaya gittik. Hemen avukat istedi ve ağzını açmadı. Aptal değil, zayıf da değil. Onun hatası da kendinden başka herkesin öyle olduğunu düşünmesi. Onu dize getiren de bu özelliği olacak.”

“Hayır onu dize getiren sen olacaksın.”

Eve için Roarke’un ona duyduğu mutlak güven diğer pek çok sevgi sözcüğü kadar değerliydi. “Benden gerçekten hoşlanıyorsun değil mi?”

“Görünüş göre öyle. O köftelerin kalanını bana vermek ister misin?”

Eve tabağını ona doğru uzattı. “Merkeze alındığında kayıt işlemleri bitmeden üç avukat kapıda beklemeye başlamıştı. Hiçbir konuda hiçbir şey bilmediğini söylüyor. Yalnızca yakın dostu Kevin’in son zamanlarda epey tuhaf davrandığını, tuhaf saatlerde eve girip çıktığını ve bazen tuhaf kılıklarda dolaştığını fark etmiş.”

“Dostluk ne güzel bir şey.”

“Emin olabilirsiniz. DNA’sı yok elimizde ve o da bunu biliyor. Masum bir kurbanı, öfkeli vatandaşı oynuyor ve bütün konuşmaları temsilcilerine bırakıyor. Evdeki laboratuvarından ve incelediğimiz bazı örneklerden bahsedince kılı bile kıpırdamadı. Lutz’ın güvenlik kameralarında gördüğümüz kıyafetleri ve peruğu yatak odasındaki dolapta bulduğumuzu söylediğimde gözünü bile kırpmadı. Banyo dolabındaki kozmetiklerin kadının bedeninde ve çarşaflarındakilerle eşleştiğini söyleyince de aynı tepki. Hepsini Kevin’in kullanıp oraya koyduğunu söylüyor. Carlo hesabı konusunda da aynı ifade,” diye ekledi Eve. “Uyuşturucu malzemeler. Haklarında hiçbir şey bilmiyor. Kevin yapmıştır diyor.”

“Ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Feeney el koyduğumuz bütün bilgisayar ve tele linklerle uğraşıyor. Bir şeyler bulacaktır. Dunwood’un büyükbabasını öldürdüğü gün bir randevusu vardı ve bence kız gelmedi. Kızı bulup ilişkilerini ve çocuğun o içkileri içtiği gece kulübündeki randevularını onaylatırsak olaya yeni katmanlar da ekleyebileceğiz. Laboratuvarından aldığımız örneklerin Fahişe ve Tavşan olduğu ortaya çıkacak. Avukatları deney yapmanın yasadışı olmadığı hikâyesinden tutturmaya çalışacak, biz de kullanım ve/veya satıştan ilerlemeye çalışacağız. Carlo olarak o uyuşturucuların dağıtımını yaptığını ispat edene kadar araştırmaya devam edeceğiz. Charles Monroe’nun müşterisini de kullanabiliriz. Olay yeri inceleme ekibi evi kimyasallarla tarayacak ve kan bulacaklar. Morano’nun detaylı itirafı elimizde. Suçlama yapacak çok şey var elimizde. Hepsini işleme soktuğumuzda onu birkaç gün içeride tutmaya yeter.” Temizlik ve düzen dürtüsünden ziyade rahat hareket etme hissiyle yatakları tabakları temizleyip kenara koydu. “Değerlendirmesini Mira’nın yapmasını sağlayacağım,” diye ekledi. “Ama o

bile çocuğun kabuğunu kolay çatlatamayacak. Sonunda bütün delilleri -fiziksel, adli, psikolojik profiller ve ifadeler- hepsini sarıp sarmalayıp bir paket yapacağız ve gerisini avukatlara bırakacağız. Bu olaydan elini kolunu sallayarak çıkamayacak.”

“Yapacak mısın? Yapabilecek misin?”

“Eğer bunu yirmi dört saat önce sorsaydın hayır derdim. Yani yalan söylemiyor olsaydım.” Eve, Roarke’a baktı. “Ama evet her şeyi bir araya topladıktan sonra, birkaç kez daha sorgulamasını yaptıktan sonra her şeyi savcılığa bırakacağım. Gerisine karışamam, arkamı dönmem gerekecek. Her zaman yeni bir tanesi olacak Roarke ve eğer arkamı dönmezsem bir sonrakiyle yüzleşemem.”

“Seninle biraz zaman geçirmeye ihtiyacım var Eve. Baş başa ve uzakta. Aramızda hayaletler, mecburiyetler ve acı olmadan.”

“Meksika demiştik, değil mi?”

“Başlangıç olarak diyelim. Ben iki hafta istiyorum.”

Eve o kadar uzun bir süre izin alamayacağına dair bir düzine neden saymak üzere ağzını açmıştı ki Roarke’ın yüzüne baktığında o izni alması gerektiğini gösteren sebebi gördü. “Ne zaman gitmek istiyorsun?”

“Sen müsait olur olmaz. Ben programımı ayarladım bile.” “İşleri kapatmam için bir iki gün daha ver bana. Bu arada kumandandan uymam gereken bir emir daha aldım. İstedğim metodu kullanarak sekiz saat uyumamı emretti.” “Peki sen metodunu seçtin mi sevgilim?”

“Eve, kesinlikle seçtim.” Eve, Roarke’ın kucağına atladı. Genç adamın bornozunu açıp vücudunu okşamaya başladığında dahili link sinyal vermeye başladı.

“Tanrım, ne istiyor ki?” diye homurdandı Eve. “Meşgul olduğumuzu bilmiyor mu?”

“Nerede kaldığını unutma?” Roarke görüntü seçeneğini kapatarak linki açtı. “Summerset, yangın çıkmadıysa ya da düşman saldırısı falan olmadıkça sabaha kadar bize dokunma.”

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Teğmenin Komutanı burada ve onu görmek istiyor. Müsait olmadığını mı söyleyeyim?”

“Hayır. Lanet olsun.” Eve çoktan toplanmaya başlamıştı. “Hemen iniyorum.”

“Komutan Whitney’i ana salona al,” dedi Roarke. “Bir dakika içinde yanında olacağız.”

“Bu iyiye işaret değil. Kesin bir şey oldu.” Eve bir çekmeceyi açarak eline geçen ilk şeyi çıkardı. “Whitney bir şeyler içmek ya da sohbet etmek için geçerken uğramaz. Lanet olsun.”

Eve iç çamaşırlarla vakit kaybetmeden eski kot pantolonu giydi ve kolsuz yırtık ve solgun NYPGT tişörtünü başından geçirdi. Küfretmeye devam ederek botlarını giydi.

Aynı süre içinde Roarke siyah pantolonunu ve siyah tişörtünü giymişti. Eve şaşkın bir şekilde ona bakarken Roarke ayakkabılarını giydi.

“Biliyor musun eğer gerçekten çok acelem olmasaydı bu duruma çok kızardım.”

“Neve?”

Eve, “İki dakika içinde moda dergisinden fırlamış gibi gözükebilmene,” diye homurdanarak hızla odadan çıktı.

Ana salonda cilalı ahşap ve pırıl pırıl camların arasında Whitney ve Galahad birbirlerini karşılıklı bir saygıyla süzüyorlardı. İkisi de tetikteydi. Eve içeri girdiğinde Whitney rahatlamış göründü.

“Teğmen, Roarke, akşamınızı böldüğüm için özür dilerim.”

“Sorun değil Komutanım,” dedi Eve hızla. “Bir sorun mu var?”

“Başka bir yolla duymandansa şahsen, yüz yüze haber vermek istedim. Lucias Dunwood’un avukatı acil bir kefalet duruşması talep etti ve ayarladı.”

Eve sonuçları Komutanın yüzünden okuyabiliyordu. “Onu serbest bıraktılar,” dedi düz bir tonla. “Ne tür bir hâkim birinci dereceden çoklu cinayetle suçlanan bir şahsı kefaletle salıverir?”

“Dumvood ve McNamara ailelerinin dostu olduğundan davadan çekilmesi gereken bir hâkim. Dumvood aleyhinde somut ve fiziksel deliller olmadığı görüşüldü.”

“Birkaç saat içinde olacak,” diye başladı Eve.

“Ve ek olarak,” diye devam etti Whitney, “Dumvood’a yönelik ağır suçlamaların Kevin Morano’nun itirafından kaynaklandığı görüşüldü. Dumvood’un en ufak bir sabıkası olmadığı, saygın bir ailenin üyesi olduğu ve daha dün gece büyükbabasının trajik ölüm haberini aldığı görüşüldü.”

“Cinayetini,” dedi Eve hızla. “Kendi işlediği cinayeti.” “Duruşmaya annesi de katıldı. Tek oğlunun babasının cenaze merasimine katılması için kefaletle salıverilmesine yönelik şahsen talepte bulundu. Kefalet beş milyon dolar olarak belirlendi, hemen ödendi ve Dumvood annesinin gözetiminde salıverildi.”

“Bir düşün.” Roarke konuşmasına fırsat vermeden elini Eve’in omzuna koydu. “Kaçacak mı sence?”

Eve sakinleşmeye, öfkesini bastırıp mantıklı düşünmeye zorladı kendini. “Hayır. Hâlâ bir oyun bu. Sadece farklı bir oyun. Ve kazanmak istiyor. Ama çok kızdı, çünkü oyunun gidişatını epey değiştirdim ve öne geçtim, o yüzden muhtemelen aceleyle bir şeyler yapacak. Şımarık ve öfkeli. Laboratuar işlemlerini hızlandırmamız gerek. Evinden alınan kimyasal örneklerin eşleşmesi gerekiyor.”

“O iş tamam,” dedi Whitney. “Buraya gelirken Dingille konuştum -Berenski’yle,” diye düzeltti. Örnekler, kurbanlarda bulunan yasadışı kimyasallarla eşleşmiş zaten. Bunlar delil olarak kullanılacak ve yargıcın sanıkla kişisel yakınlığı belirtilerek savcılıktan kararın iptali talep edildi.”

“İptal olacak mı?”

“Bir saat içinde haberimiz olacak. Maalesef sekiz saatlik uyku emrimi geri çekmek zorundayım Teğmen. Günün devam ediyor. Benimki de öyle,” diye ekledi. “Merkeze döneceğim ve beklemede olacağım. Şansımız varsa Dunwood’u bu gece tekrar içeri alıyor olacaksınız. Ben de seninle birlikte gelmeyi düşünüyorum.”

“Siz mi? Ama...” Eve kendini tutarak dilinin ucundakileri yuttu. “Evet efendim.”

“Ben de sokaklarda epey dövüştüm Teğmen. Seni temin ederim uzun bir süredir masa idare ediyor olsam da hâlâ içim boşalmadı.”

“Elbette efendim. Saygısızlık etmek istemedim. Komutanım müsaade ederseniz Feeney’e haber vereyim.

McNab’i de alıp el koyulan elektronik cihazlardaki taramalara devam etsinler.”

“Dava senin. Boşlukları sen doldur. Ben savcıdan haber alır almaz sana haber vereceğim.”

“Komutan.” Roarke elini hâlâ Eve’in omzunda tutarken onun ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordu -koşturup harekete geçmek için zor duruyordu. “Akşam yemeği yediniz mi?”

“Daha yemedim. Odamda bir şeyler atıştırırım.”

Eve’in ipucunu yakalaması için Roarke’in omuzunu iki kez sıkıp gevşetmesi gerekti. “Ah... evet. Neden burada bir şeyler yemiyorsunuz? Vakit kazanmış olursunuz.”

“Size zahmet olsun istemem.”

“Ne zahmeti,” dedi Roarke. “Eve telefon görüşmelerini yaparken ben size eşlik edeyim.” Roarke onu kapıya doğru götürmeye başlamıştı bile. “Umarım eşiniz iyidir.”

Eve derin bir nefes aldı ve ikisinin odadan çıkışını izledi. Hangisinin daha tuhaf olduğunu bilmiyordu: Komutanın onun evinde gayri resmi bir akşam yemeği yiyecek olması mı yoksa bu yemekte ona hayatının çoğunu kanun kitaplarında belirtilen hemen her kanunu -hatta yazılı olmayan bazı kanunları- ihlal etmekle geçirmiş bir adamın eşlik edecek olması mı?

Eve, “Nereden bakarsan bak çok tuhaf,” dedi Galahad’a ve işin sosyalleşme kısmını Roarke’a bırakarak çalışmak üzere ofisine çıktı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Eve, Feeney’in tam olarak nasıl hissettiğini çok iyi bildiğinden -ve Feeney hislerini ifade eden kelimeler bulmak konusunda çok daha yaratıcıydı- onun küfredip, bağırmasına ve lanetler yağdırmasına izin verdi.

Tele linke cevap verdiğinde odaya yayılan bas bariton sesli bir erkek şarkıcının kadınıyla geçireceği tatlı aşk saatlerine gönderme yapan şarkısından ya da üzerinde küçük kırmızı kalpler olan pijama takımından bahsederek onun hızını kesmedi.

Görünüşe göre bu akşam için romantik planları olan tek kişi Eve değildi.

Feeney seri küfürlerden kesik kesik solumaya geçtiğinde, “Onu tekrar içeri alacağız,” dedi Eve. “Annesinin ve Lucias’ın evi için gözetleme emri çıkartacağım. Kaçacağını sanmıyorum ama yine de riske edemeyiz. O linkler ve bilgisayarlardan bir şeyler bul bana Feeney. Onu iyice köşeye sıkıştırarak bir şeyler.”

“O hâkimin çırılçıplak soyulup sokaklarda dolaştırılması gerek. Aletine de BOK KAFALI BEYİNSİZ yazan kocaman bir pankart.”

“Evet çok hoş ve tatmin edici bir görüntü olurdu ama şimdilik saliverilmenin iptaliyle yetinelim. McNab’e de haber verirsin, değil mi?”

“Muhtemelen Peabody’yle zıplayıp duruyordur,” diye hırladı Feeney. “Tavşandan farkı yok o ikisinin.”

Eve, onunla üzerindeki kalpli pijamalar konusunda alay etmediği için gösterdiği yüksek karakter ve çelik gibi iradede otürü kendisiyle gurur duydu. “Eğer öyleyse bile bilmek istemiyorum ama Peabody de beklemede kalsın. Bir şey yakaladığınız anda benimle irtibata geçsin.”

“Seninle operasyona gelmeyecek mi?”

“Hayır, yanımda başka bir polis olacak. Whitney.”

“Jack mi?” Feeney’in asık suratı birden küçük bir oğlan çocuğununki gibi ışıldadı. “Dalga geçmiyorsun değil mi?” “Geçmiyorum. Ben ne yapacağım onunla Feeney? Kritik bir durumla karşılaşsak ona emir mi vereceğim yani?” “Dava yetkilisi sensin.”

“Evet, evet.” Eve burnunun üstünü kaşıdı. “Duruma göre hareket edeceğim işte. Lütfen benim için bir şeyler bul. Ahh, bir de Feeney? Pijamalarına bayıldım.”

Eve bağlantıyı kesti. Tamam, iradesi belki o kadar da çelik gibi değildi.

Merkezi ve savcılığı aradı, Lucias’ın ve annesinin evleri için takip emri talep etti, sonra da kalkarak volta atmaya başladı.

Savcılıktan neden hâlâ haber çıkmıyordu ki? Muhtemelen alt kata inmesi gerekiyordu. Alt kata inip biraz ev sahipliği yapması. Bu konuda bir sene önce olduğundan çok daha iyiydi. Yani hâlâ çok başarılı değildi ama daha iyiydi. Yani gruplar, iş yemekleri ya da çok kişinin olduğu ve kimseye çok kişisel ilgi gösterilmesine gerek olmayan ortamlarda nispeten iyiydi.

Günlük yaşama dair havadan sudan konuşmalar Roarke’ın güçlü olduğu bir noktaydı onun değil. Eve kolay yolu seçti ve silah koşumunu takmak üzere sarsak adımlarla yatak odasına doğru ilerledi.

Silahını kuşandığı anda kendini çok daha kontrollü hissetti.

Lucias da aynı şekilde hissediyordu; kontrollü hissettiği öfke ve aşağılanma, büründüğü buz tabakasının altında bir yerlerde salınıyordu.

Zaman zaman o hisler buzda bir delik açar gibi olsa da kendini kaybetmiyordu.

Annesinin onun için sızlanıp yalvaracağını ağlayacağını biliyordu. Her zaman ne yapacağı belliydi zaten. Lucias’a göre kadınlar öyleydi. Doğaları gereği zayıf ve itaatkâr. Yönlendirilmeye ve sert dürtüslere ihtiyaçları vardı. Zaten büyük babası ve sonra da babası annesine o sert dürtüsleri bol bol sağlamıştı.

O sadece McNamara-Dunwood geleneğini sürdürüyordu.

Şovu Dunwood erkekleri idare ederdi. Dunwood erkekleri her zaman kazanırdı.

Dunwood erkekleri saygı, itaat ve sarsılmaz bir sadakat hak ederlerdi. Onların adı suçlu muamelesi görmesi, itilip kakılması, bir kafese kilitlenmesi, sorgulanması akıl alır şeyler değildi.

Ve onlara asla, asla ihanet edilemezdi.

Elbette ki gitmesine izin vereceklerdi. Salıverileceğinden bir an bile şüphe etmemişti. Hiç hapse girmemişti, hiçbir zaman bir hayvan gibi kafese kapatılmamıştı.

Bundan da öyle ya da böyle, bir şekilde sıyrılacaktı.

Ama bu bile sürüklenerek demir parlakların arkasına atılmasının, mahkemeye çıkarılmasının utancını azaltmıyordu.

Haklarının çiğnenmesinin verdiği utancı.

Eve Dallas'la ilgilenecekti. Zaten sonuçta bir kadındı. Tanrı biliyor ya, kadınlar hiçbir zaman güçlü pozisyonlara getirilmemeliydi. Bu en azından merhum büyükbabasıyla hemfikir olduğu bir konuydu.

Dallas'ı aceleye getirmeyecek, dikkatli bir plan yapacaktı. Zamanını ve yerini iyi seçecekti. Hazır olduğunda kadını ona el sürdüğüne, oyununu bozduğuna çok pişman edecekti. Sebep olduğu rezaletin bedelini ödetecekti.

Sessiz bir yer, özel bir buluşma olacaktı. Ahh, evet, Teğmen Dallas'la çok ateşli bir randevu düşünüyordu. Bu sefer elleri bağlı olan o olacaktı. Sistemi Fahişe ve Tavşanla yüklükken ve istediği tek şey için yalvarırken, Lucias onu becermeyecekti bile.

Sadece onun canını yakacaktı. Ahh, evet, ona acı verecekti -dayanılmayacak bir acı- ama kadına o son, mutlu rahatlamayı yaşatmayacaktı.

Çaresizlik içinde ölecekti -sadece ateşler içinde ölen sıradan bir fahişe daha.

Bu düşünce bile sertleşmesine neden olmuştu ve sertleşme de erkekliğinin bir ispatıydı.

Ama Dallas ve cezasının bir süre beklemesi gerekiyordu. Her şeyin bir sırası vardı.

İlk başta Kevin'la ilgilenmesi gerekiyordu.

Bir yaşam boyu sürdürülen dostluk, ihanet günahını bağışlatmaya yetmezdi. Kevin'ın da yaptığı için bedelini ödemesi gerekiyordu ve bu ödeme Lucias'ı da temize çıkaracaktı.

Bu görevi için özel hazırlığını dikkatli bir şekilde tamamlamıştı. Parlak bakır renkli saçları kafatasının üzerinde miğfer gibi şekillendirilmişti. Ten rengi bembeyazdı. Kimlik taramasının da onaylayacağı gibi ismi Terrance Blackburn'dü. Ve kendisi Kevin Morano'nun resmi avukatıydı.

Kılığında hatalar vardı. Evet, Lucias bazı ufak tefek hatalar olduğunu kabul ediyordu. Ama acele hareket etme mecburiyeti ufak detaylara takılmamasını gerektirmişti.

Zaten genelde insanların görmek istedikleri şeyi gördüğünü bilirdi. Blackburn'e oldukça benzemişti ve kimlik onayında bir sorun çıkmayacaktı. Üzerinde de başarılı bir ceza avukatının şık, klasik takım elbisesi vardı. Pahalı deriden evrak çantası elindeydi. Yüzünde ciddi ve mesafeli bir ifade vardı.

Hiçbir sorun yaşamadan polis merkezinin güvenliğinden geçti ve üst kata çıktı. Müvekkiliyle görüşmek istediğini belirttiğinde, vardiyadaki poliste ilgiden ziyade rahatsızlık sezdi.

Soğukkanlı bir şekilde tekrar güvenlik kapısından geçti ve çantasının içindekiler x-ray cihazıyla tekrar tarandı.

Görüşme odasına alındığında ise oturarak ellerini kucağında birleştirdi ve müvekkilini beklemeye başladı.

Kevin'ı üzerinde turuncu renkli, bol tulumla kendine doğru ilerlerken görmek Lucias'ın öfkesini biraz dağıttı. Arkadaşının yüzü renksiz ve donuk gözüküyordu. Ama Lucias'ı gördüğünde yüzünde bir an bir umut belirdi.

"Bay Blackburn, bu akşam sizi tekrar görmeyi beklemiyordum. Yarın teste tâbi tutulmamı ayarlamaya çalışacağınızı söylemişsiniz -ruhsal ve zihinsel değerlendirmeme yönelik bir test. Bir şey mi oldu, yeni bir gelişme mi var?"

"Bunları konuşacağız." Kevin oturduğunda Lucias dalgın bir tavırla güvenlik görevlisine elini salladı ve evrak çantasını açtı. Görüşme odasının kapısı kapandı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Berbat." Kevin ellerini kavuşturdu sonra çözdü. "Hücrede yalnızım. Teğmen Dallas o konudaki sözünü tuttu. Ama içerisi karanlık ve... ve kokuyor. Ve kesinlikle mahremiyet diye bir şey yok. Bay Blackburn ben gerçekten hapse gidemem. Mümkün değil. Testin sonuçlarının benim lehime çıkmasını ayarlamak için mutlaka bir yol olmalı. Bir rehabilitasyon merkezinde bir süre kalabilirim ya da ev hapsi olabilir belki. Ama kesinlikle hapse gidemem."

"Bunu halletmeye çalışacağım."

"Gerçekten mi?" Kevin masanın üzerinden umutla ona doğru eğildi. "Ama daha önce demiştiniz ki... her neyse. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Sizin gerekenleri yapacağınızı bilmek harika."

"Daha çok paraya ihtiyacım olacak. İşleri kolaylaştırmak için."

"Elbette. Neye, ne kadara ihtiyacınız olursa." Kevin yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Ben bu yerde kalamam. Bu geceyi nasıl geçireceğimi bile bilmiyorum."

"Sakin olman lazım. Dur sana biraz su vereyim." Lucias kalkarak köşedeki su soğutucusuna doğru ilerledi. Bardağı doldururken gömleğinin altında tuttuğu zincirin ucundaki ufak şişeyi içine ekledi. "İtirafın," diye başladı bardağı Kevin'e uzatırken, "asıl suçlunun Lucias Dumvood olduğu yönünde. Onun oyunu olduğunu, onun başlattığını ve devam ettirdiğini söylüyorsun."

"O konuda kendimi berbat hissediyorum. Ama ne yapabiliirdim ki? Dallas bana neler olabileceğine dair öyle şeyler anlattı ki." Kevin suyu başına dikti. "Ve gerçekten de benim hatam değil. Olayların nasıl geliştiğini kim bilse, benim hatam olmadığını görürdü. Lucias beni öyle kışkırtmazsa ben asla işleri bu noktaya getirmezdim."

"O senden daha zeki. Daha güçlü."

"Hayır. Hayır değil. O sadece... Lucias işte. Hırslı. Yaratıcı. İşler ya ben ya o noktasına geldiği için üzgünüm. Her neyse..." Kevin'ın yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı. "Sanırım, bu noktada artık oyunu da benim kazandığımı söyleyebiliriz."

"Öyle mi sanıyorsun? İnan bana çok yanılıyorsun."

“Ne demek istediğinizi...” Kevin’ın başı dönmeye ve görüşü bulanıklaşmaya başladı. “Kendimi çok iyi hissetmiyorum.”

“Önce hafifçe kendinden geçeceksin,” dedi Lucias yumuşak bir sesle. “Bayılacaksın. Revire götürüldüğünde ölmüş olacaksın ama. Sadık olmalıydın Kevin.”

“Lucias?” Kevin panikle kalkmaya çalıştı ama bacakları tamamen gevşemişti. ‘Yardım edin. Biri bana yardım etsin.’ “Çok geç.” Lucias ayağa kalktı, boynundaki zinciri çıkartarak Kevin’ın boynuna geçirdi. Ve özenle tulumun altına yerleştirdi.

“Bunu bana yapamazsın!” Kevin güçsüz parmaklarıyla Lucias’ın kolunu tutmaya çalıştı. “Lucias, beni öldürmüş olamazsın.”

“Seni öldürdüm Kev. Ama acı çekmeyeceksin dostum, eski günlerin hatırına o da. İlk başta intihar ettiğini düşünecekler. Ziyaretçinin Blackburn olmadığını anlamaları bir süre alacaktır. Sonuçta ben de evde annemle olduğuma göre ben de olamam.” Kevin yere çökerken “İyi tarafından bak,” dedi Lucias, “hapse gitmeyeceksin.”

Lucias uzanarak evrak çantasını kapadı, ceketini silkeleyerek temizledi. “Oyunumuz bitti,” diye mırıldandı, “ve ben kazandım.” Sonra masanın altındaki acil düğmesine bastı ve yere eğilerek Kevin’ın yüzüne hafifçe vurmaya başladı.

İçeri dalan güvenlik görevlisine, “Birden bayıldı,” dedi. “Hapishaneye dayanamayacağına dair bir şeyler söyleyip duruyordu, sonra birden kendinden geçti. Hemen tıbbi desteğe ihtiyacı var.”

Ölmek üzere olan en yakın arkadaşı revire götürülürken Lucias Dunwood hızla Polis Merkezinden çıktı.

Eve odaya girdiğinde Whitney ve Roarke yemek sonrası purolarını içiyorlardı. Hatta koridorda ilerlerken bir ara Whitney’in güldüğünü duymuştu -ara sıra ondan duyduğu mırıltılı gülüş değil de göbek tutularak atılan büyük kahkahalardandı duyduğu ve Eve bir an olduğu yerde kalmıştı.

Şoku atlatıp yemek odasına girdiğinde Whitney’in izi kahkahanın taze izlerini taşıyordu hâlâ.

“Siz ikiniz buradaki yemeklere rağmen nasıl bu kadar formda kalmayı başarıyorsunuz?”

Roarke fincanını kaldırırken yüzüne muzip bir gülümseme yayıldı. “Biz... çok hareket ediyoruz, yakıyoruz. Öyle değil mi sevgilim?”

“Evet, düzenli spor sağlığın anahtarıdır. Yemeği beğenmenize sevindim efendim. Feeney elektronikler üzerinde çalışmaya devam ediyor. Dunwood’un ve annesinin evleri için gözlem ve takip emri çıkarttım. Peabody bir haber gelirse diye beklemede. Olay yeri inceleme verilerini ve laboratuvarı biraz daha sıkıştırdım ve oturma odasının zemininde ve halıda McNamara’nın kan grubuna uygun kan örnekleri bulmuşlar. O negatif. Dunwood’un kan grubu da aynı ama laboratuardaki teknisyeni tam DNA analizi başlatması için biraz daha sıkıştırdım. İlk verilere göre kan McNamara’nın efendim. Gün doğmadan kesin sonuç elimizde olacak.” Whitney sigarasından bir nefes daha çekti. Karısının yasakladığı küçük bir lükstü bu. “Sen hiç kepenkleri indirmez misin Dallas?” Whitney, Eve’in

suratındaki anlamaya çalışan ifadeyi görünce başını salladı. “Otur. Biraz kahve iç. Yapılacak her şey yapıldı artık. Savcılıktan haber çıkana kadar yapabileceğimiz başka bir şey yok.”

“Emir şeklinde telaffuz ederseniz daha kolay olur,” dedi Roarke.

“O noktaya gelsin istemem, yani kendi evinde. Lütfen.” Whitney sandalyeyi işaret etti. “Roarke iki haftalığına uzaklaşmak istediğinizi söyledi. Yazılı talebi hazırladın mı?” “Hayır efendim.” Eve isteksiz ve huzursuz bir şekilde sandalyeye oturdu. “Yarın sabah hallederim diye düşünüyordum.”

“Hemen gidebilirsiniz. Sen sıra dışı bir polissin Teğmen. Ve sıra dışı polisler, ortalama polislerden daha hızlı yıpranırlar. İyi bir evlilik bu süreçte çok yardımcı olur. Buna şahsen kefilim. Ve çocuklar...” diye devam ederken Dallas’ın yüzündeki dehşeti görünce güldü. “Yani vakti geldiğinde. Tabii arkadaşlıklar. Bir aile. Yani bir yaşamının olması. İş dışında bir yaşamının olması iyidir. Bu olmazsa yaptığın şeyi neden yaptığını unutabilirsin. Bir davayı kapatıp, birine hak ettiği adaleti sağladığında yaptığının neden önemli olduğunu unutabilirsin.”

“Evet efendim.”

“Bu arada sanırım burada oturmuş sizin yemeklerinizi yiyip, kocanın muhteşem purosunu içiyorken bana Jack diyebilirsiniz.”

Eve birkaç saniye düşündü. “Hayır efendim. Özür dilerim. Yapamam.”

Whitney arkasına yaslanarak halka şeklinde bir duman çıkardı. “Pekâlâ,” derken iletişim cihazı sinyal vermeye başladı.

Komutan bir saniye içinde rahat pozisyonundan görev pozisyonuna geçti. “Whitney.”

“Kefaletle saliverilme iptal oldu,” dedi bölge savcısının temsilcisi. “Lucias Dunvood hakkındaki bütün suçlamalar sabit kalacak şekilde hemen gözetim altına alınacaktır. Karar iptal emri ve yeni tutuklama kararı gönderiliyor.”

Whitney çıktılarının tamamlanmasını bekledi. “Pekâlâ, teşekkürler.” İletişim cihazını kapadı. “Teğmen, Gidiyoruz.” Roarke da onlarla birlikte ayağa kalkarken Whitney başıyla onu işaret etti. “Davadaki sivil uzman danışmanımız da operasyonda bulunmak istedi ve isteği onaylandı.” Whitney karar evraklarını ona uzattı. “Dava yetkilisi olarak bu konuyla ilgili bir rahatsızlığın var mı Teğmen?”

Roarke ona tatlı tatlı gülümserken Eve dişlerini sıktı. “Hayır efendim, bir rahatsızlığım yok.”

Sarah Dunvood oğlunun evinden sadece birkaç sokak ilerideki sakın ve güzel bir apartmanda, bir dubleks dairede yaşıyordu. Güvenlik her zamanki “akşam için rahatsız edilmek istemiyorlar,” “ziyaretçi beklemiyorlar,” nakaratını tekrarlarsa da Eve de rozeti, arama ve alıkoyma emirleri ve yaratıcı tehditlerine başvurdu.

Whitney asansöre binerlerken, “Etkileyici,” dedi. “Ama söylesene Teğmen, bir droidin ana kartını söküp kışına sokmak teknik olarak mümkün mü?”

“Hiç o noktaya varmak zorunda kalmadım efendim. Genelde tehdit yeterli oluyor. Dumvood muhtemelen karşı koyacak,” diye devam etti Eve. “Bu şekilde engellenmeye dayanamıyor ve kontrolünü kazanamadan önce içgüdüsel olarak saldıracak.” Eve bir an duraksadı. “Komutanım, sivil uzman danışmanın silahlı olmasını istiyorum. Kendi güvenliği bakımından.”

“Karar senin Teğmen.”

Eve eğilerek bileğindeki koşumda bulunan şok tabancasını çıkardı. “Düşük ayarda ve o şekilde kalacak. Mutlak fiziksel tehlikede olmadığın sürece dokunmayacaksın bile. Yeterince açık mı?”

“Kesinlikle Teğmen.” Dumvood’un katında asansörden inerlerken Roarke silahı cebine soktu.

“Ben hazırım,” diye devam etti Eve. “Bunu hızlı yapacağız. İçeri gireceğiz, alacağız ve çıkacağız. Yakındaki sivillerin uzaklaştırılmasını istiyorum.”

Eve zili çaldı ve kapı açıldığı anda içeri daldı. “Polis. Lucias Dumvood’un kefaletle saliverilmesi iptal oldu. Kendisi hemen bizim nezaretimizde merkeze gelecek.”

“Böyle giremezsiniz. Bayan Sarah! Bayan Sarah!”

Roarke çığlık çığlığa bağırarak hizmetliyi kenara çekerek Eve’in yolunu açtı. “Bence başına bir iş gelmeden burada dursan daha iyi olur.”

Eve giriş ve çıkışları tarayarak oturma odasına doğru ilerledi. Bir kadının hızla merdivenlerden indiğini gördüğünce parmağı tetikte bir an titredi sonra geri çekildi.

“Neler oluyor? Bu da ne? Siz kimsiniz?”

Minyon yapılı incecik bir kadındı. Şu anda epey karışık gözüксе de güzel, kıvrıkcık, kızıl saçları vardı. Güzel yüzünde sol gözünün altından başlayarak çenesine doğru dağılan bir morluk vardı. .

“Bayan Dumvood?”

“Evet ben Bayan Dumvood. Siz de polissiniz. Sen oğlumu tutuklayan kadınsın.”

“Ben Teğmen Dallas, NYPGT.” Eve rozetini ona doğru kaldırırsa da gözleri en ufak bir harekete, kulakları en ufak bir sese hazır tetikte bekliyordu. “Lucias Dunwood’un kefaletle saliverilme kararı geri çekildi. Onu merkeze geri götürmek üzere geldim.”

“Böyle bir şey yapamazsınız. Kefaleti ödedim. Yargıç- ” “İptal kararı ve tutuklama emri elimde. Bayan Dunvood, oğlunuz yukarıda mı?”

“Burada değil. Onu alamazsınız.”

“Yüzünüzü bu hale o mu getirdi?”

Kadının sesi dehşetten yükselmişti. “Düştüm. Neden oğlumu rahat bırakmıyorsun?” Ağlamaya başlamıştı. “O sadece bir çocuk.”

“O çocuk sizin babanızı öldürdü.”

“Bu doğru değil. Doğru olamaz.” Kadın yüzünü ellerine gömerek hıçkırıklara boğuldu.

“Komutanım?”

“Sen git. Bayan Dunwood, lütfen oturun.”

Eve, erkekleri histeriyle uğraşmaları için yalnız bırakarak silahını kaldırarak ilerledi. İlk önce üst kata çıktı. Lucias alt kattaysa zaten çıkamazdı. Üst kattaki her odanın kapısını açtı, içeri girdi ve aradı. Kilitli bir kapıya geldiğinde polis mastırını çıkararak kilidi devre dışı bıraktı.

İçeri girerken, burada da bir odası varmış, diye düşündü. Şımarık ve bencil bir çocuğun pahalı oyuncaklarla dolu odası. Bir tam duvarı eğlence sistemi kaplıyordu -video, ses ve müzik, televizyon ve oyun ekranları. Bilgi işlem ve iletişim merkezi köşede L şeklinde bir alana yayılmıştı. Film ve müzik diskleri, kitaplar ve hatıra eşyalarıyla dolu raflar vardı.

Ek bitişik odada tam donanımlı mini bir laboratuvar kurulmuştu.

Her iki alanda da pencereler kapatılmış, mahremiyet ekranları indirilmişti ve koridora açılan kapılar kilitliydi.

Küçük bir sırlar dünyası, diye düşündü Eve.

İlk önce dolaplara bakmaya başladı ve yedek dolap denilebilecek gizli kutulara kaldırılmış birçok peruk buldu.

Banyodaki tezgâhta kozmetik ürünler ve özel dolgu malzemeleri vardı.

Hayır burada değil, diye düşündü Eve. Ve dışarı kendisi olarak çıkmamış.

Silahını indirerek tekrar bilgisayarın yanına gitti. “Bilgisayar en son açılan dosya, görüntü ya da bilgiyi aç.” *Şifre olmadan işlem yapılamaz...*

“Görürüz.” Eve dışarı çıkarak merdivenlerin başından aşağı seslendi. “Roarke, bir dakika bakabilir misin?”

Yatak odasındaki laboratuara dönerek ellerini mühürledi. Roarke içeri girerken, “Hizmetçi Dumwood ve annesinin epey bağıştıklarını söylüyor,” dedi. “Daha doğrusu asıl bağırان Dumwood’muş. Hizmetli, kadının ağladığını söylüyor. Daha sonra da itişip kalkışma seslerini duyduğunda mutfaktan koşarak çıkmış ve Bayan Dumwood’u yerde bulmuş. Görünüşe göre çocuğun annesine ilk el kaldırışı değil bu. Üstelik babası ve büyükbabasının da aynı şeyi yapmışlıkları var. Baba şu anda iş için Seattle’daymış ve zaten burada çok fazla zaman geçirmezmiş.”

“Büyük mutlu bir aile. Bu bilgisayardan ne öğrenebilirsen öğrenmeye bak, öncelikle son bakılan şey. Eğer bir şeye dokunman gerekirse bunu kullan.”

Eve mühür kutusunu ona attı. “Ben hemen geliyorum.” Eve hızla alt kata indi. Kumandana, “Evde değil,” dedi. “Bayan Dumwood, Lucias nereye gitti?”

“Yürüyüşe çıktı. Şu anda akli çok dağınık.”

Eve, öyle olduğuna eminim, diye düşünerek kadının yanına oturdu. “Bayan Dumwood, ona yardımcı olmuyorsunuz. Kendinize de yardımcı olmuyorsunuz. Oğlunuzu ne kadar geç bulursak, işler onun için daha da zor hale gelecek. Bana nerede olduğunu söyleyin.”

“Bilmiyorum. Üzgün ve öfkeliydi.”

“Çıkarken hangi kılıktaydı?”

“Ne demek istediğinizi anlamadım?”

“Evet anladınız. Kılık değiştirmişti yine. Ve siz onu o şekilde görünce hakkındaki suçlamaları doğru olduğunu anladınız. İçinizde bir yerlerde zaten hissediyordunuz bunu.” “Hayır. Hayır, böyle bir şeye inanmıyorum.”

Eve iletişim cihazı sinyal vermeye başlayınca ayağa kalktı ve biraz uzaklaştı, dinlemeye başladı. Sonra derhal bir takip emri çıkartılmasını emretti.

“Kevin Morano ölmüş.” Cümleyi söylerken Bayan Dunwood’un yüzünde beliren şok ve dehşeti izledi.

“Kevin mı? Hayır. Tanrım hayır!”

“Zehirlenmiş. Bu akşam görüşme odasında bir ziyaretçisi varmış. O ziyaretçinin nasıl görüldüğünü biliyorsunuz değil mi Bayan Dunwood? Oğlunuz bu akşam arkadaşını öldürmeye gitti ve onu öldürdü. Sonra da arkasını dönüp çıktı.” “Nasıl olur da güvenliği aşar?” diye sordu Whitney. “Böyle görünerek.” Roarke aşağı inmiş bir resim çıktısını uzatıyordu. “Bilgisayarındaki son çalışılan dosya.”

Eve çıktıya bakmadan, “Blackburn,” dedi. “Morano’nun avukatı. Minimum güvenlik kontrolleriyle içeri alınmış. Çok tanınan bir ceza avukatı.”

“Bir şey daha var.” Roarke elindeki diğer çıktıyı uzattı. “Oyunun kuralları.”

Eve, BAŞTAN ÇIKAR VE FETHET, diye okumaya başlayarak Lucias Dunwood ve Kevin Morano arasındaki romantik ve cinsel zafer yarışını okudu.

Geri kalan kısımları tarama usulü inceledi.

Her şey özenle organize edilmiş ve detaylandırılmış bir halde buradaydı. Oyun, kurallar, ödeme sistemi, hedefler, puanlamalar. Eve hızla arkasını dönerken midesinin bulandığını hissetmeye başlamıştı.

“Bak şuna,” dedi Sarah Dumvood’a. “Bir okusana. Neler yaptığını oku. Yaptığı şey bu. Olduğu şey bu.” Çıktıları Bayan Dunwood’un yüzüne doğru uzatmıştı.

“Onu almak, beni yapayalnız bırakmak mı istiyorsun?” Bayan Dumvood kâğıtlara değil Eve’e bakarken yanaklarından yaşlar süzülüyordu. “Ben onu karnımda taşıdım. Aylar süren testler ve tedavilerden sonra, umutsuzluk ve hayallerden sonra onu içimde var ettim. Beni yapayalnız mı bırakmak istiyorsun?”

“Sizi yalnız bırakan ben değilim Bayan Dumvood. Bunu oğlunuz kendi halletti.” Eve tekrar arkasını dönerek iletişim cihazını açtı ve iki polis memurunun eve gelmesini emretti.

Daireden çıkarlarken, “Üzerindeki kılıktan kurtulacak bir yere ihtiyaç olacak,” dedi. “Eninde sonunda buraya dönecek ama ihtiyacı olan her şey burada değil. Diğer oyuncaklarını da isteyecek. Kıyafetlerini.”

Eve kendini onun zihnine girmeye, onun gibi düşünmeye zorladı. “Önce üzerindikilerden kurtulması gerekecek. Morano’nun ölümüyle ilgili onun yanına geleceğimizi biliyor. Ama bizim ağırkanlı ve aptal olduğumuzu düşünüyor. Kendisi çok daha zeki. Seri hareket edecek ama aceleye getirmeyecek. Evine gidecek, yüzünü ve saçlarını toparlayacak. Temizlenecek. Becerdiklerinden dolayı böbürlenmek, eşyalarını toparlamak ve suç unsuru olabilecek delilleri yok etmek için biraz zaman geçirecek”

“Onu evine de adam gönderdik,” diye hatırlattı Whitney. “Onu fark edeceklerdir.”

“Belki evet, belki de hayır. Çünkü Lucias orada birilerinin olacağına hazırlıklıdır. Siz sürer misiniz efendim?” diye sordu Eve sokağa çıktıklarında. “Sivil danışmanın bana aktarmasını istediğim veriler var.”

Whitncy aracı hızlı sürdü. Sirenleri de açmamıştı. Eve’in ricası üzerine Roarke cep bilgisayarında Lucias’ın evinin planını açtığı anda kaşları kalksa da bir şey demedi.

“Holografik özelliği de var mı?”

“Elbette. Veriyi holografik konumda sun.” Evin planı Eve’in kucağında belirdi.

Eve evi dikkatle inceledi. Planlama yaptı. “Gözetleme ekibini arkaya alacağız. Diğer ekip önde olacak. Şuradan ve şuradan da ek adamlar sokulacak. Biz önden gireceğiz. Roarke, sen sola gideceksin, üst kata. Komutan girişte olacak. Ben alt kata ineceğim. Dunwood’un güvenliği çok sağlam, sesli ve görüntülü. Yani eğer dikkat ediyorsa ki ediyor olacak, geldiğimizi görecek. Herkesin birbirinin sırtını kollaması gerekecek çünkü çocuk özünde adi korkağın teki.”

Eve bir taraftan holografik planı hafızaya kaydederken bir taraftan da iletişim cihazını açarak destek ekip istedi.

Dunwood’un evinin biraz ilerisindeki takip aracının arkasına çektiklerinde Eve dışarı fırladı ve hemen durum güncellemesi istedi. Polislere kendi güncellemesini yaptı ve seri bir şekilde emir dağıtımını yaptı.

Ön kapıya yaklaştıklarında Whitney, “Mühür hiç bozulmamış,” dedi.

“Ana kapıyı kullanmaz. Üç giriş ve sadece ilk katta on iki pencere daha var.” Takip aracına en uzak olan kısma doğru hızla ilerledi. “Burada kırık bir cam var,” diye seslendi. “Dunwood içeride.”

Eve de Whitney de polis mastırlarını aynı anda çıkararak kapıya doğru yaklaştılar. “Özür dilerim efendim.”

“Hayır. Yetkili sensin. Devam et.” Whitney mastırını silah koşumundaki yerine koydu.

Eve kilidi açtı. “Üçte giriyoruz.”

İçeri girdiklerinde kararlaştırılan bölümlere doğru ok gibi fırladılar. Eve sırtı duvara dayalı halde alt kata doğru inerken gereken sesli uyarıyı da yapmaya başlamıştı.

Merdivenlerden indiğinde karşısında hizmetli droidi buldu.

“Bu mülke yetkisiz giren herkese karşı koymak, engel olmak ve etkisiz hale getirmeye programlıyım. Eğer bir adım daha yaklaşırsanız size fiziksel zarar vermek durumunda kalacağım.”

“Derhal geri çekil. Polis. Bu mülke girmek ve Lucias Dumvood’u gözaltına almak üzere yetki ve izin sahibiyiz.”

Droid tekrar, “Karşı koymak, engel olmak ve etkisiz hale getirmeye programlıyım,” diyerek Eve’e doğru ilerlemeye başladı.

Eve, “Uyarmıştım,” diye mırıldanarak droide ateş etti.

Droid kıvılcımlar saçarak dağılırken Eve onu tekmeleyerek kenara itti. “Işıklar açılsın,” diye talimat verdiğinde ve hiçbir şey olmadığında küfretmekle vakit kaybetmedi. Her kapı eşiğine girdiğinde silahını içeri doğrultarak karanlıkta ilerledi.

Eve arkasından gelen ağır ayak seslerini duyup hızla arkasını döndü ve parmağı tetikte duraksadı. “Lanet olsun Roarke.”

“Girişte ve üst katta yeterince adam var. Destek ekibi de yolda. İkimiz burada olursak işler hızlanır. Ve,” diye devam etti Eve’in sırtını kollayarak, “ikimiz de onun burada olduğunu biliyoruz.”

Eve’in içgüdüleri de aynı şeyi söylüyordu. Bu bölgeyi almasının nedeni de buydu.

“Laboratuvar hemen arkada,” dedi sessizce. Tavana yerleştirilmiş kameraları çoktan fark etmişti. “Kapana kısıldı ama bizim için hazırlıklı.”

Kapı kilitliydi.

Roarke’in kulağına, “Kilidi açacağım,” diye fısıldadı. “İçeri dalacağımızı düşünüyor. Ona hazırlıklı. Ben işaret verene kadar sakın içeri girme.”

Eve kilidi açtıktan sonra kapıyı ardına kadar iteledi ve hemen kenara çekildi.

Bu hareket onu kurtarmıştı. Eve karanlıkta botlarının hemen yanından gelen bir kırılma sesi duydu. Dumanı gördü, bir tıslama sesi geldi ve yere dökülüp zemini eritmeye başlayan asit botlarına gelmeden yana atıldı.

O esnada içeriden bir parıltı geldi ve Eve sol omzunda keskin bir yanma hissetti. “Lanet olsun!”

“Vuruldu.” Roarke açık kapı eşiğinden yan tarafa atlayarak Eve’n üzerine kapandı. Eşikten seri ateş devam ediyordu.

“Sıyırdı sadece.” Kolu omzundan parmak ucuna doğru uyuşmaya başlamıştı. “Cebimden iletişim cihazımı çıkar. Sol elim uyuştı.”

Roarke hemen cihazı çıkardı. “Alt kat, doğu uç,” dedi. “Dunvwood silahlı. Teğmen vuruldu.”

Eve rahatsız bir tavırla, “Minimum hasar,” dedi. “Vurulmadım. Tekrar ediyorum, vurulmadım.” Roarke’a dönerek başıyla duvarı işaret etti. “Güvenlik paneli şurada. Sesli komut modunu aktive et, ışıklar açılsın.” Eve sol kolu uyuşmuş halde yan tarafta dururken silahı sağ eline aldı ve duvara yaslanmış halde ilerlemeye başladı. “Dunvwood,” diye bağırdı. “Her şey bitti. Ev sarıldı. Gidebileceğin hiçbir yer yok. Silahını at ve ellerin yukarıda dışarı çık.”

“Ben bittiğini söyleyene kadar hiçbir şey bitmez! Ve ben bitti demiyorum!” Dumvood tekrar ateş açtı. “Sence bu oyunu bir kadına kaybeder miyim?”

Işıklar açıldığında Eve ayaklarının sadece birkaç santim uzağındaki kara delikleri gördü.

“Baştan çıkar ve fethet. Oyunun bütün planları elimizde Lucias. Bizim inceleyebilmemiz için öyle güzel ve detaylı bir şekilde yazman pek zekice değilmiş. Kevin’a ne yaptığını da biliyoruz. O da şık bir hareket oldu ama açıkçası hukuk konusunda kimyada olduğun kadar başarılı değilmişsin. Durumlar ne olursa olsun arkadaşının itirafı geçerli olacak. Ha bir de makyaj malzemelerini banyoda aynanın önünde bırakacak kadar da aptalsın. Cidden puanların hızla suyunu çekiyor.”

İçeriden kırılan bir cam sesi geldi ve Lucias’ın öfkeden titreyen sesi duyuldu. “Bu benim oyunum seni fahişe. Benim kurallarım.”

Eve merdivenlerden inen polisleri gördüğünde silahını kaldırarak durmalarını işaret etti.

“Yeni oyun ve yeni kurallar Lucias. Dahası beni asla yenemezsin. Senden çok daha iyiyim. Silahını at ve teslim ol, yoksa canını yakmak zorunda kalacağım.”

“Asla beni yenemezsin.” Lucias artık kesik kesik hıçkırıyordu. Ağlama nöbetinin eşiğinde şımarık bir çocuk gibi geliyordu sesi. “Kimse beni yenemez. Hiç kimse. Ben yenilmezim. Ben bir Dunwood’um.”

“Beni koruyun.” Eve derin bir nefes alarak eğildi ve kendini hızla içeri yuvarladı. Başının üzerinden geçen ateşlerden korunmaya çalışarak köşeye kıvrıldı.

“Yine zekice değil, Lucias.” Eve sırtını geniş bir dolaba dayamıştı. “Hayır, hiç zekice değil. Iskalamaya devam ediyorsun. Kötü nişan alıyorsun. O şeyi sokaktan mı aldın sen? İyi olduğunu mu söylediler? Yalan söylemişler. Benimki yüksek ayarda ve inan bana ben ıskalamam. Oyunu ben kazandım. Ödülüm de seni ömrünün sonuna kadar bir kafese tıkmak. Bir kadın seni kafese tıkacak Lucias.”

Eve pozisyonunu aldıktan sonra Roarke’a sağ tarafına doğru nişan almasını işaret etti. Açılan ateşle fırladı. Bir küfür savurarak ateş etti. Ama geç kalmıştı.

Lucias sarsılarak devrilirken elinde tuttuğu şişe de yere düştü.

“Sağlık ekiplerini çağırın,” diye bağırarak kırık camların üzerinden atladı. Lucias’ın silahını tekmeleyerek uzaklaştırdı ve yanında diz çöktü.

“Ne içtin?”

“Kevin’a verdiğim şeyden.” Lucias’ın yüzüne soğuk bir gülümseme yayıldı. “Hızlı olsun diye dozu iki katına çıkardım. Hiçbir kadın beni kafese tıkamaz. Oyunumu kendi yöntemimle bitiriyorum, yani ben kazandım. Ben her zaman kazanırım. Sen kaybettin sürtük.”

Eve onun ölmesini izlerken hiçbir şey hissetmedi. “Hayır. Herkes kazandı.”

SONSÖZ

Eve dışarıda durmuş, karıncalanan sol kolunu sağ eliyle ovalarken serin gece havasını içine çekti.

Sarah Dunvood çok kısa bir süre içinde hem babasını hem de oğlunu gömüyor olacaktı. Hiç bir anlamı olmayan sevgi ve sadakat duyguları içinde kapana kısılmış bir anne ve kız evlat.

Belki de anlamlı olmaları gerekmiyordu.

“Tıbbi bakıma ihtiyacın var mı Teğmen?”

Eve başını çevirerek Komutana baktı. “Hayır efendim.” Parmaklarını açıp kapadı ve esnetti. “Normale dönüyor.” “Onu çok iyi idare ettin.” İki birlikte yirmi iki yaşındaki çocuk, çok sevilen evlat ve torun Lucias Dumvood’un siyah ceset torbasında evden çıkarılışını izlediler. “Teslim olmak yerine intiharı seçeceğini tahmin edemezdin.”

Ama tahmin ettim, diye düşündü Eve. İçinde bir yerlerde ne yaptığını gayet iyi biliyordu -ne yapıyor olduğunu. Onu soğukkanlı bir şekilde intihar etmeye yönlendirmiş, neredeyse tahrik etmişti.

Acaba babasını da o buz gibi, pis ceset torbasında mı taşımışlardı?

Sonra gözlerini kapadı çünkü o bir polisti ve taşıdığı rozetinin anlamı... Her şeydi. “Risk aldığımı biliyordum, farkındaydım Komutan. Onu köşeye sıkıştırdığımızda kaybetmek yerine ölmeyi tercih etmesinin yüksek bir ihtimal olduğunu bilerek bastırmaya devam ettim. Ekiplerin odaya girmesini emredebilirdim. Şu anda morg yerine merkeze götürülüyor olabilirdi belki.”

“Silahlıydı, tehlikeliydi ve öldürücü ayarda bir silahla defalarca sana ateş açmıştı. Şu anda evine, ailelerine giden polisler ölebilirdi ya da yaralananlar olacaktı kesin. Onu gerektiği gibi iyi idare ettin,” diye tekrar etti Whitney. “Raporunu yaz ve sonra evine git uyu.”

“Evet efendim. Teşekkürler.”

İyice kendine gelmeye başlayan omzunu çevirerek Roarke’ın beklediği tarafa doğru gitti. “Merkeze gidip raporumu yazmam dosyalamam gerek.”

“Kolun nasıl?”

“Batıp duran altı milyon kızgın iğne var gibi.” Tekrar parmaklarını açıp kapadı. “Bir iki saate normale döner. Yani evrak işleri de o kadar sürer.”

Roarke onu çok iyi tanıdığından neler düşündüğünü tahmin edebiliyordu. “Dünya onsuz çok daha iyi bir yer Eve.” “Belki ama bu benim verebileceğim bir karar değildi.” “Sen vermedin o kararı, Dunwood verdi. Tek yapması gereken teslim olmaktı. Sen onu teslim alıp, sisteme verecek ve bununla tatmin olacaktın zaten.”

“Evet.” Bunun doğru olduğunu bildiğinden Eve biraz rahatladı. “Annesine bir danışman polis gönderiyorum. Bunu benden duymaması daha iyi olur. Doğru kelimeleri seçebilecek birisi kadına daha çok yardımcı olacaktır.”

“Daha sonra, acısı böyle taze değil de biraz oturmuşken onunla konuşması için birini de gönderebiliriz.” Roarke uzanarak onun elini tuttu. “Şimdi arkamızı dönüp uzaklaşacağız Eve.”

Eve başını salladı ve arabaya doğru ilerlerlerken, “Bu gece gidelim,” dedi.

“Nereye?”

“Meksika’ya. Raporumu yazar yazmaz hemen gidelim, senin o züppe araçlarından birini alıp arkamıza bakmadan buradan uzaklaşalım biraz.”

Roarke binmesi için arabanın kapısını açmadan önce Eve’in parmaklarını öptü. “Tamam, aracı ben seçerim.”